ÎN TIMP CE SE STRĂDUIEŞTE SĂ SĂDEASCĂ SEMINŢELE PROPRIEI LIBERTĂŢI, DRAGOSTEA EI PENTRU ZEUL MORŢII ÎNFLOREŞTE... *IAR AŞA CEVA NU E CU PUTINŢĂ.*

un SIROP
IRTUN €R!C
5 c
c . • A, -
HADES X PERSEFONA
S^ ▪ < VOLjjMÎl^i, ^ \
SCARLETT ST. ^^L
^¿S^
r VV
O \ C/ LEBaţ^EDGE -
V
' SCARLETT
ST. CLAIR

un

S T R O

P de

ÎNTUNERIC

HADES X PERSEFONA

VOLUMUL I

Traducere din limba engleză de ALEXANDRU SZOLLO
LEDAlmEDGE
Ashley Elizabeth Steele &

Molly Kathleen McCool Vă

mulţumesc că mă iubiţi!

CELE MAI BUNE PRIETENE PENTRU TOTDEAUNA

!CAPITOLUL I

Narcisa

PERSEFONA STĂTEA LA SOARE. își alesese locul obișnuit la The Coffee House, o masă în exterior, în fața unei străzi pietonale aglomerate. Pe alee erau înșiruiți copaci umbroși și grădini pătrate, pline de aster purpuriu și alyssum dulce, roz cu alb. O briză

uşoară purta mirosul primăverii, iar în aerul cu mireasmă de miere se simţea o blândă toropeală.

Era o zi perfectă şi, deşi Persefona se dusese acolo ca să înveţe, îi era greu să se concentreze pentru că privirea i se tot abătea la un mănunchi de narcise care stăteau într-o vază subţire pe masa el Buchetul era sărăcăcios – doar două sau trei fire răzleţe iar petalele erau sfărâmicioase, maronii şi îndoite precum degetele unui cadavru.

Narcisele erau florile şi simbolurile lui Hades, Zeul Morţii. Adesea, nu împodobeau mese, ci coşciuge. Prezenţa lor la The Coffee House însemna, probabil, că proprietarul era în doliu, care era singura perioadă în care muritorii se închinau Zeului Lumii de Jos.

Persefona se întreba mereu ce părere avea Hades despre toate acestea sau dacă-i păsa câtuşi de puţin. La urma urmei» era mai

mult decât Regele Lumii de Jos. Fiind cel mai înstărit dintre toţi zeii, îşi câştigase titlul de „Cel Bogat” şi-şi investise banii în unele dintre cele mai populare cluburi din Noua Grecie – şi nu erau orice cluburi. Erau cuiburi de jocuri de noroc de elită. Se spunea că lui Hades îi plăceau pariurile şi că rar accepta alte mize decât sufletele oamenilor.

Persefona auzise multe despre cluburi de la alţii de **la Universi**tate, iar mama ei, care îşi exprima adesea antipatia faţă **de Hades,** se plânsese şi de afacerea lui.

„Şi-a intrat În rolul de păpuşar”, o certase Demetra. „Hotărăşte el sorţile tuturor, de zici că-i una dintre Moire. Ruşine să-i fie!”

Persefona nu fusese la niciunul dintre cluburile lui Hades, dar trebuia să

recunoască faptul că era curioasă – în legătură cu oamenii care mergeau acolo şi cu zeul care le deţinea. Oare ce-i apuca pe oameni, de se târguiau pentru sufletele lor? Să fi fost dorinţa de înavuţire sau de dragoste?

Şi ce spunea lucrul ăsta despre Hades? Că avea toate bogăţiile lumii *şi* cauta să-şi extindă domeniul, în loc să ajute oameni?

Dar acelea erau întrebări pentru o altă dată.

Persefona avea treabă. îşi coborî privirea dinspre narcisă şi reveni la laptop. Era joi şi plecase de la şcoală cu o oră înainte. îşi comandase, ca de obicei, un latte cu vanilie, şi trebuia să-şi termine lucrarea de **cercetare** ca să se poată concentra la stagiul ei de practică de la *New Athens News*, principala sursă de ştiri din

Noua Atena. începea a doua zi şi, dacă totul mergea bine, urma să aibă o slujbă după ce-şi încheia studiile, peste şase luni. Era dornică să arate ce poate.

Stagiul ei de practica avea loc la etajul şaizeci al Acropolei, o clădire emblematică din Noua Atenă,

pentru că era cea
mai înaltă clădire
din oraş, având
101 etaje. Unul
dintre primele
lucruri pe care
Persefona le
făcuse când se
mutase acolo
fusese faptul că
luase liftul până la
observatorul de Ia

ultimul etaj, de
unde putea vedea
oraşul în
întregime, iar
acesta fusese
întocmai cum şi'

imaginase ea – frumos, vast, încântător. Patru ani mai târziu, îi era greu să creadă că mergea acolo aproape în fiecare zi la muncă.

Telefonul Persefonei vibră pe masă, atrăgându-i atenţia. Găsi un mesaj de la cea mai bună prietenă a ei, Lexa Sideris. Lexa fusese prima ei prietenă când se mutase în Noua Atenă. Se întorsese cu faţa spre Persefona la un curs şi o întrebase dacă vrea să-i fie parteneră de laborator. De-atunci, erau nedespărţite. Persefona era atrasă de tupeul Lexei – avea tatuaje, părul negru ca abanosul şi o iubea pe Zeiţa Vrăjitoriei, Hecate.

Unde eşti?

Persefona răspunse:

La The Coffee House.

De ce? Trebuie să sărbătorim neapărat!

Persefona zâmbi. De când îi spusese Lexei că obţinuse stagiul de practică, în urmă cu două săptămâni, se tot ţinuse de capul ei să iasă la un pahar de ceva. Persefona reuşise să amâne ieşirea, dar rămânea fără pretexte, iar Lexa era conştientă de asta.

Sărbătoresc, i-a scris Persefona. *Cu un latte cu vanilie. Nu cu cafea. Cu alcool. Cu shoturi. Tu + eu. Diseară.*

înainte ca Persefona să apuce să răspundă, de ea se apropie o chelneriţă care ţinea o tavă şi latteul ei aburind. Persefona venea destul de des aici ca să ştie că fata era la fel de nouă ca narcisa. Avea părul împletit în două cozi şi ochii negri, cu gene groase.

Fata zâmbi şi întrebă:

— Latte cu vanilie?

— Da, răspunse Persefona.

Chelneriţă lăsă ceaşca Persefonei jos, apoi luă tava sub braţ.

— Mai doriţi altceva?

Persefona o privi pe fată în ochi.

— Crezi că lordul Hades are simţul umorului?

Nu era o întrebare serioasă – iar Persefona o considera peste măsură de amuzantă, dar fata făcu ochii mari şi răspunse:

— Nu ştiu la ce vă referiţi.

Chelneriță nu era în largul ei, și se vedea, probabil pentru că auzise numele lui Hades. Cei mai mulți încercau să evite-l numeau *Aidoneus,* ca să nu-i atragă atenți, să-l pronunțe sau îl numeau A,
aibă , ă > ■
dar Persefona nu se temea. Posiiw o cu
^^ CmTciUrebuie **să aibă simțul umorului, explică ea.**
Narcisa **e un"simbol al renalii și al primăveri,, a adaugat, cu degete,«**
deasupra petalelor veștejite. ^ ^

Dimpotrivă, floarea ar fi trebuit sa n
-De ce o fi **adoptat-o ca simbol al lui?**

Persefona o privi fix pe fată, iar aceasta roș. în obraji și Se
bâlbâi: , . . . – S-să-mi spuneți dacă mai doriți ceva!

își înclină capul și **se întoarse la muncă. Persefona făcu repede o poză latteului și i-o trimise** Lexei **înainte de-a lua o gură.**

își puse căștile-n urechi și-și consultă agenda. Persefonei îi plăcea organizarea, dar îi plăcea și mai mult să fie ocupată. Avea săptămânile pline – cursuri lunea, miercurea și joia, și până la trei ore în fiecare zi la stagiul de practică. Cu cât făcea mai multe, cu atât avea mai multe pretexte ca să nu se întoarcă acasă și să nu-și viziteze mama în Olimpia.

Săptămâna următoare, avea test la istorie și un eseu **care tre**buia predat la aceiași curs. Dar nu-și făcea griji. Istoria se număra printre materiile ei favorite. Discutau despre Marea Pogorâre, numele **dat** zilei în **care** zeii coborâseră pe pământ, și despre **Marele** Război, bătăliile cumplite și sângeroase ce-i urmaseră. Nu trecu mult și Persefona se pierdu cu totul în **cercetarea** ș, scrierea lucrării. Citea opera unui cărturar care pretindea ca hotărârea lui Hades de-a îi învia pe eroii lui **Zeus** și ai nei tusese factorul decisiv în bătălia finală, când niște mâini **cu** manichiură îngrijită închiseră brusc laptopul **Persefonei.** ta tresar, și privi într-o pereche de ochi albaștri **pătrunzători,**

— Ghici S ^ „mCOnjUrată de P* „^u şi d« Persefona îşi scoase căştile. — Lexa, ce cauţi aici?Mă întorceam acasă de la cursuri şi-am zis să fac o oprire ca să-ţi dau veştile bune!

Sărea înainte şi înapoi pe călcâie, iar părul negru-i sălta odată cu ea.

— Ce veste? întrebă Persefona.

— Am făcut rost de bilete la Nevernight!

Lexa abia-şi putea stăpâni tonul vocii şi, auzind numele faimosului club, câţiva oameni se întoarseră şi o fixară cu privirea.

— Şşşî îi porunci Persefona. Vrei să ne omoare careva?

— Hai, nu fi caraghioasă!

Lexa îşi dădu ochii peste cap, dar coborî vocea.

Era imposibil să intri la Nevernight. Exista o listă de aşteptare de trei luni, iar Persefona ştia şi motivul. Nevernight era deţinut de Hades.

Majoritatea afacerilor deţinute de zei se bucurau de un nivel nebunesc de popularitate. Linia de vinuri a lui Dionysos se epuizase în doar câteva secunde şi se spunea că ar fi conţinut ambrozie. De asemenea, era cât se poate de obişnuit ca muritorii să se trezească în Lumea de Jos după ce beau prea mult nectar.

Rochiile couture ale Afroditei erau atât de căutate, încât o fată ucisese pentru una cu doar câteva luni înainte. Urmase un proces şi tot calabalâcul!

Nici la Nevernight nu era altfel.

— Cum ai reuşit să te înscrii pe listă? întrebă Persefona.

— Un tip din stagiul meu de practică nu poate s-ajungă. De doi ani e pe lista de aşteptare! Îţi vine să crezi ce noroc? Eu. Tu. Nevernight. Diseară.

— Nu pot să merg. Lexeii se pleoştiră umerii.

— Hai, Persefona! Am făcut rost de bilete la Nevernight! Nu ^eau să merg singură!

— Du-te cu Iris.

— Eu vreau să merg cu ***tine***| Ar trebui să sărbătorim. în plus,

tace Par* din experienţa ta de studentă!

12 **SCARLBTT ST. CLÂIR**

Persefona era sigură că Demetra n-ar fi fost de acord. îi pro. misese mamei ei câteva lucruri înainte de-a a,unge la Noua Atenă ca si se înscrie ia facultate, printre care şi faptul că avea să se ţ ină ^^uil^recunoască faptul că nu îşi ţinuse multe dintre promisiuni. Ui schimbase specializarea la jumătatea primului semes. tm din botanică în jurnalism. N-avea să uite niciodată zâmbetul forţat al mamei ei, sau cum spusese „ce drăguţ! printre dinţii încleştaţi când descoperise adevărul. Persefona câştigase bătălia. dar Demetra îi declarase război. Din ziua următoare, oriunde mergea ea, mergea şi o nimfă de-a Demetrei.

Totuşi, specializarea în botanica nu era la fel de importantă precum ideea de-a sta departe de zei, pentru că zeii nu ştiau că Persefona există.

Ei bine, ştiau că Demetra are o fiică, dar nu fusese niciodată prezentata la curte, în Olimpia. Categoric nu ştiau că umbla **de**ghizata în muritoare. Persefona nu era sigură cum aveau **să** reacţioneze zeii când aveau să descopere, dar ştia cum **avea să** reacţioneze întreaga lume, şi n-avea să fie bine. Urmau să aibă un nou zeu despre care să înveţe şi pe care să-l studieze. **N-avea să** poată exista – avea să piardă libertatea pe care tocmai o **câştigase,** şi nu voia să i se întâmple aşa ceva.

Persefona nu era adesea de acord cu mama ei, dar până şi ea ştia că cel mai bine ar fi fost să ducă o viaţă normală, de muritoare. Ea nu era precum ceilalţi zei şi celelalte zeiţe.

— Chiar trebuie să învăţ şi să scriu o lucrare, Lexa. în plus, mame-mi începe şi stagiul de practică.

Era hotărâtă să ***facă o*** impresie bună, iar dacă apărea mahmura sau nedormită în prima ***zi,*** nu avea să facă o impresie bună.

— Ai învăţat destul!

Lexa făcu un semn spre laptopul ei şi spre teancul de notiţe de pe masă. Dar, de fapt, Persefona studiase o floare şi se gândise ia Zeul Nopţii. *

— ***Şi*** ştim amândouă că deja ai scris lucrarea aia, doar că eşti tu perfecţionistă!

Persefona roşi. Şi ce dacă era adevărat? învăţătura era primul şi singurul lucru la care se pricepea.

— *Te rog,* Persefona! Plecăm devreme, ca să poţi să te **odihneşti!**

— Şi ce să foc eu la Nevernight, Lex?

_ Să dansezi! Să bei! Să te săruţi! Să joci, poate, nişte jocuri de **noroc!** Nu ştiu, dar nu tocmai ăsta-i farmecul întregii chestii?

Persefona roşi din nou şi-şi feri privirea. Narcisa parcă se încrunta la ea, reflectându-i toate eşecurile. Nu sărutase niciodată un băiat. Nu stătuse niciodată în prezenţa bărbaţilor până nu ajunsese la facultate, şi chiar şi atunci se ţinuse la distanţă, de teamă că mama ei ar fi putut să apară şi să-i trăsnească.

Nu era o exagerare. Demetra o avertizase întotdeauna să se ferească de bărbaţi.

„Pentru zei, tu însemni două lucruri”, îi spusese ea Persefonei când era foarte mică. „O treaptă spre putere sau o jucărie aflată în puterea lor.”

„Sigur te-nşeli, mamă! Zeii iubesc! Există câţiva zei căsătoriţi!”

Demetra râsese.

„Zeii se căsătoresc pentru putere, floarea mea!”

Şi, pe măsură ce Persefona înaintase în vârstă, ajunsese să înţeleagă că lucrurile spuse de mama ei sunt adevărate. Zeii care se căsătoreau nu se iubeau, de fapt, ci petreceau cea mai mare parte a timpului înşelând şi căutând să se răzbune pentru trădările lor.

Asta însemna că Persefona avea să moară virgină, pentru că Demetra spusese foarte clar că nici muritorii nu erau o opţiune.

»Ăia... îmbătrânesc”, spusese ea, cu scârbă.

Persefona se hotărâse să nu intre în contradicţie cu mama ei în egătură cu faptul că vârsta nu conta dacă era vorba de dragoste
vărată, pentru că ajunsese la concluzia că mama ei nu crede în dragoste.
& Puţin nu în dragoste romantică.

N-am cu ce să mă îmbrac, protestă anemic Persefona.**SCARLBTT** ST. CtAlK

- Poţi să-mprumuţi orice din dulapul meu. Şi am sfiiţi f_{ac} ^ freza şi machiajul! T* rog. Persefona!

Ea strânse din **buze,** căzând pe gândun.

O să fie nevoită să se furişeze pc lângă nimfele pe care maică-«* le introdusese în apartamentul ei şi să-şi întărească farmecele, lucru care î-ar fi putut crea probleme. Demetra ar fi vrut să ştie de ce avea Persefona nevoie **dintr**-odată de mai multă magi$_{e}$, U urma urmei, putea să dea vina pe stagiul de practică pentru magia în plus.

Fără farmece, anonimatul Persefonei avea să se ducă de râpă, pentru că exista o caracteristică evidentă prin care toţi zeii erau identificaţi drept Divini, iar acelea erau coarnele. Ale Persefonei erau albe, spiralate şi îndreptate-n sus, precum cele ale unei anti lope kudu, şi chiar dacă farmecele ei nu dăduseră niciodată greş în prezenţa muritorilor, nu era sigură că vor avea efect în faţa unui zeu atât de puternic ca Hades.

— Nu prea vreau să-l întâlnesc pe Hades, spuse ea, în sfârşit. CuvinteJe-i sunau amar pe limbă, pentru că, de fapt, erau
minciuni Ar fi fost mai sinceră dac-ar fi spus că e curioasă în privinţa lui şi a lumii lui. I se părea interesant faptul că el era extrem de misterios, iar pariurile pe care le punea cu muritorii i se păreau de-a dreptul cumplite. Zeul Morţii reprezenta tot ce nu era ea – ceva întunecat şi ispititor.
Ispititor pentru că era un mister, iar misterele erau aventuri, şi asta-şi dorea cu adevărat Persefona. Poate că era jurnalista din ea, dar i-ar fi plăcut să-i pună câteva întrebări.
t&ttrM^* fieaCOlo›Zi$€UXa› ^ nU»Şi C∘ndUC SingUd

Era adevărat, şi probabil că era şi $_{ma}$i adevărat în cazul lui Hades. Se ştia bine că preferă întunericul posomorât al Lumii de

Lexa o fixă îndelung $_{cu}$ privirea pe Persefona, apoi se aplecă din nou peste masă.

i

— £ din cauza maică-tii?**Persefona** îşi privi prietena fix preţ **de**-o clipă, surprinsă. Nu obişnuia să vorbească despre mama ei. Considera că avea de răspuns la cu atât mai puţine întrebări şi de spus cu atât mai puţine minciuni cu cât vorbea mai puţin despre ea.

— De unde-ai ştiut?

Era singurul lucru care-i trecuse Persefonei prin cap.

Lexa ridică prin umeri.

— Păi, nu zici niciodată nimic de ea, şi a trecut pe la apartament acum câteva săptămâni, când tu erai la cursuri,

-Ce?

Persefona rămase cu gura **căscată.** Era **prima oară când** auzea **de vizita asta.**

— Ce-a zis? De ce nu mi-ai spus şi mie?

Lexa ridică mâinile, apărându-se.

— Bun, deci, una la mână, maică-ta e fioroasă! Adică, e superbă, ca tine, dar, zise Lexa, făcând o pauză ca să se cutremure din tot corpul, e rece! A doua la mână, mi-a zis să nu-ţi zic.

— Şi tu te-ai luat după ea?

— Păi, da. Că m-am gândit c-o să-ţi zică ea. A spus că speră să-ţi facă o surpriză, dar, cum nu erai acasă, urma să te sune.

Persefona-şi dădu ochii peste.cap. Demetra n-o sunase. Probabil că asta se întâmplase pentru că se dusese acolo ca să caute ceva.

— A venit la noi în apartament?

— A cerut să-ţi vadă camera.

— **Băga**-mi**-aş picioarele!**

Persefona avea să fie nevoită să verifice oglinzile. Era posibil ca mama ei să fi lăsat un farmec ca s-o poată verifica pe zeiţă,

— **Oricum, mi s-a părut că e... supraprotectoare.**

Era extrem de puţin spus. Demetra era supraprotectoare ntr-o asemenea măsură, încât Persefona nu avusese contact cu exterioară timp de optsprezece ani,

— **Mda, e o scorpie.**

Lexa ridică din sprâncene, părând amuzată. Tu ai Zis, nu eu. Făcu o pauză, apoi reveni la subiect: V rei vorbim despre chestia asta?

— Nu, răspunse ea.

Dacă **vorbea despre asta,** nu **avea să** se **simtă** mai bine... D ar **dacă mergea** la **Nevernight, era posibil să se simtă** mai bine. Zâmbi.

— Dar vin cu tine diseară!

Probabil că avea să-şi regrete decizia a doua zi, mai ales dacă afla mama ei, dar în momentul ăsta se simţea rebelă, şi ce metodă mai bună de rebeliune exista decât aceea de-a merge la clubul zeului pe care maică-sa nu-l înghiţea deloc.

— Pe bune?

Lexa bătu din palme.

— Pe zei, ce-o să ne distram, Persefona! Lexa sări în picioare, adăugând: Trebuie să-ncepem să ne pregătim!

— E abia trei!

— Ăăă, da.

Lexa se trase de părul lung şi negru.

— Părul ăsta-i scârbos! Şi îmi şi ia o veşnicie să-l aranjez, şi mai trebuie să-ţi fac şi ţie freza şi machiajul! Trebuie să-ncepem imediat!

Persefona nu schiţa nicio mişcare ca să plece.

— Te-ajung imediat din urmă! Promit! LexazâmbL

— îţi mulţumesc, Persefona! O să fie foarte mişto! O să vezi! Lexa o îmbrăţişă, apoi începu practic să danseze pe stradă. Persefona zâmbi, urmărind-o pe Lexa cum pleacă. în acel moment, chelneriţa de mai devreme se întoarse şi se întinse să-i ia ceaşca PersefoneL Mâna zeiţei se mişcă fulgerător, apucând-o strâns de mană pe fată.

— Dacă-i spui maică-mii altceva decât îţi zic eu să-i spui, te omor cu mâna mea!Era aceeaşi fată de mai devreme, cu codiţele ei împletite, simpatice, dar dincolo de farmecul ei de tânără studentă, **trăsătu**rile de nimfă se vedeau clar – nasul mic, ochii vioi şi trăsături **ascuţite.** Persefona observase mai devreme, când fata îi adusese băutura, dar nu simţise nevoia de-a-i atrage

atenţia. Făcea doar ceea ce-i spusese Demetra să facă – spiona. Dar după discuţia pe care o avusese cu Lexa, Persefona nu avea de gând să rişte.
Fata îşi drese glasul şi nu o privi pe Persefona în ochi.
— Dacă descoperă mama dumneavoastră că am minţit, mă omoară!
— De cine te temi cel mai tare?
Persefona învăţase de multă vreme că arma cea mai puternică pe care o avea erau cuvintele.
O strânse şi mai tare pe fată de încheietura mâinii, apoi îi dădu drumul. Nimfa curăţă repede şi plecă în fugă.
Persefona trebuia să recunoască: se simţea prost pentru că o amenințase, dar nu suporta să fie urmărită, nici pas cu pas, nici cu privirea.
Privirea-i coborî asupra narcisei moarte, apoi mângâie petalele ofilite cu vârfurile degetelor. La atingerea Demetrei, s-ar fi încărcat de viaţă, dar la atingerea ei, se îndoiră şi se sfărâmară.
Persefona o fi fost ea Fiica Demetrei şi Zeiţa Primăverii, dar nu era în stare să facă absolut nimic să crească
.CAPITOLUL II

Nevernight

NEVERNIGHT ERA O PIRAMIDĂ ELEGANTĂ DIN **OBSIDIAN,** fără ferestre, mai înaltă decât clădirile luminoase din jurul ei, şi de la distanţă părea o ieşire din tiparul oraşului. Turnul se vedea de oriunde din Noua Atenă. Deme- tra spusese că singurul motiv pentru care Hades construise turnul atât de înalt era pentru a le aminti muritorilor de vieţile lor mărginite.
Persefona începea să se simtă din ce în ce mai neliniştită în timp ce stătea în umbra clubului lui Hades. Lexa se

dusese mai în faţă la coadă ca să discute cu câteva fete pe care le recunoştea de la şcoală, lăsând-o pe ea să le ţină singură locul ocupat. Nu **se** simţea în elementul ei, înconjurată de necunoscuţi, pregătindu-**se** să intre pe teritoriul altui zeu şi purtând o rochie transparentă. Se trezi încrucişându-şi şi desfăcându-şi braţele, nehotărâtă dacă voia să-şi ascundă decolteul rochiei sau să-l accepte. **împrumutase** rochia cu sclipici de la Lexa, care avea forme mult mai puţin atrăgătoare. Părul Persefonei cădea în bucle rebele pe faţă, iar Alexa îşi dăduse cu o cantitate minimă de machiaj, ca să-şi pună în valoare frumuseţea naturală

.**Dac**-ar fi văzut-o maică-sa în momentul acela, ar fi trimis-o înapoi în seră sau, cum ajunsese Persefona să-i spună, în închi-**soarea de** sticlă.

Gândul îi formă un gol în stomac. Se uită prin jur, întrebându-se dacă spioanele Demetrei erau prin apropiere. Oare **amenințarea** ei de la **The** Coffee House fusese suficientă ca fata să păstreze tăcerea în legătură cu planurile formulate cu Lexa? De **când** îi spusese prietenei sale cele **mai** bune că avea să meargă cu ea în seara aceea, imaginația i se dezlănțuise gândindu-se **la** toate felurile în care Demetra ar fi putut-o pedepsi dacă o prindea. **în** ciuda comportamentului ei protector, pedepsele ei **îi** trădau ranchiuna. De fapt, Demetra avea o parcelă întreagă în seră dedicată pedepselor – fiecare floare care crescuse acolo fusese cândva o nimfa, un rege, o creatură care-i stârnise mânia.

Mânia aceea o făcea pe Persefona să fie paranoică şi o împinsese să verifice fiecare oglindă din casă când se întorsese mai devreme la apartament.

— Pe zei!

Lexa arăta ca o apariție miraculoasă în roşu, iar ochii tuturor o urmăriră până ajunse din nou alături de Persefona.

— Nu-i superbă?

Persefona aproape că râse. Nu era la fel de impresionată de măreția zeilor; dacă tot se dădeau mari cu bogăția, nemurirea şi puterea lor, ar fi putut şi ei măcar să ajute oamenii. în schimb, zeii îşi petreceau timpul stârnind muritorii împotriva muritorilor sau distrugând şi refăcând lumea ca să se distreze.

Persefona ridică din nou privirea spre turn şi se încruntă.

— Nu prea mă prinde negrul!

— Altceva o să-ți iasă pe guriță când o să dai cu ochii de Hades, replică Lexa.

Persefona se încruntă la colega ei de cameră.

— Parcă ziceai că Hades nu-i aici!

Lexa îşi puse mâinile pe umerii Persefonei şi o privi în ochi.

- Persefona, să nu mă-nţelegi greşit! Eşti bună rău de tot şi-aşa mai departe, dar ce şanse crezi că ai tu să-i atragi, de f_{apt>} atenţia lui Hades? E plin ochi aici.

Lexa avea dreptate... şi totuşi, dacă farmecul ei dadea greş? Coarnele sale aveau să-i atragă atenţia lui Hades. Nu era nicio şansă să rateze ocazia de-a se confrunta cu un alt zeu pe teritoriul lui, mai ales unul pe care nu-l cunoscuse niciodata

Persefonei i se strânse stomacul, apoi începu să-şi faca de lucru cu părul şi să-şi netezească rochia. Nu era conştienta că Lexa stătea cu ochii pe ea până când fata nu spuse:

- Auzi, ai putea să fii şi tu sinceră şi să recunoşti că ţi-ar plăcea să-l întâlneşti!

Persefona scoase un râset ezitant.

- Nu vreau să-l întâlnesc pe Hades!

Nu ştia sigur de ce îi era atât de greu să spună că e interesată, dar înainte ca prietena ei cea mai bună să apuce să spună ceva, se auziră strigăte din partea din faţă a cozii. Persefona aruncă o privire în jur ca să vadă ce se întâmplă.

Un bărbat încercă să-i tragă una zdravănă unui căpcăun care stătea de pază la intrarea clubului – era una dintre creaturile cunoscute pentru brutalitatea şi cruzimea lor, pe care Hades le angaja ca să îi păzească fortăreaţa. Bineînţeles, ideea era una extrem de proastă; căpcăunul nici măcar nu clipi în timp ce-l strângea pe bărbat de încheietura mâinii Din întuneric mai apărură doi căpcăuni mari şi îmbrăcaţi în negru.

- Nu! Staţi un pic! Vă rog! Vreau doar... Vreau doar ca ea să vină înapoi! se tânguia bărbatul, în timp ce creaturile-l apucau şi l târau de-acolo.

Trecu multă vreme până când Persefona nu-i mai auzi vocea. Lângă ea, Lexa oftă.

— Mereu apare câte unui de-ăsta!

Persefona îi aruncă o privire de parcă nu i-ar fi venit să creadă. Lexa ridică din umeri.

~ Ce-i? Mereu apare câte-un articol în *Delphi Divine* **despre un muritor care vrea să pătrundă cu forţa în Lumea de Jos şi să-şi salveze persoana iubită.**

Delphi *Divine* **era revista de scandal favorită a Lexei. Puţine lucruri puteau rivaliza cu obsesia ei faţă de zei – poate doar moda.**

— Dar e imposibil! o contrazise Persefona.

Toată lumea ştia că Hades îşi întărea graniţele tărâmului – ni- ciun suflet nu putea intra sau ieşi fără ştirea lui.

Persefona avea o presimţire că la fel era şi în cazul acestui club. iar gândul îi trimitea fiori pe şira spinării.

— Asta nu împiedică pe nimeni să încerce, spuse Lexa.

Când ea şi Lexa intrară în câmpul vizual al căpcăunului, **Persefona** se simţi expusă. Dintr-o privire aruncată spre ochii ca două mărgele ai creaturii, aproape că-i veni să renunţe. în schimb, îşi încrucişă braţele la piept şi încercă să evite să privească faţa diformă a monstrului. Era plină de bube, iar falca inferioară îi scotea la iveală colţii ascuţiţi ca lamele. Deşi creatura nu-i vedea farmecul – magia mamei ei o depăşea pe-a căpcăunilor ea ştia că mama ei avea mulţi spioni prin Noua Atenă. Trebuia să aibă foarte mare grijă.

Lexa îşi dădu numele, iar căpcăunul se opri şi vorbi într-un microfon prins de reverul sacoului. După o clipă, întinse mâna în faţă şi deschise uşa clubului Nevernight.

Persefona fu surprinsă să descopere că spaţiul restrâns în care intraseră era întunecat şi lipsit de zgomot, iar cei doi căpcăuni de mai devreme se întorseseră şi ocupau spaţiul respectiv.

Creaturile le iscodiră cu privirea pe Lexa şi Persefona şi întrebară: – Poşetele?

Ele îşi desfăcură poşetele, astfel încât cei doi să le poată verifica de materiale interzise, printre care şi telefoanele şi aparatele de fotografiat. Singura regulă de la Nevernight era aceea că fotografiile erau interzise. De fapt, Hades ţinea cont de această regulă pentru orice eveniment la care participa.

„De unde-ar şti Hades dacă un muritor curios ar face o poză?” o întrebase Persefona pe Lexa mai devreme, când aceasta-i expli.

case care e regula.

„Habar n-am de unde ştie”, recunoscuse Lexa. ‚Nu ştiu decât că ştie, iar consecinţele nu merită câtuşi de puţin!”

„Şi care-s consecinţele?”

„Telefon spart, interdicţie la Nevernight şi un articol într-o revistă de scandal.”

Persefona schiţă o grimasă. Hades vorbea serios, iar ei i **se** părea că are logică; zeul era cunoscut pentru cât e de retras. Nici măcar nu avusese vreo relaţie amoroasă. Persefona se îndoia că Hades depusese vreun jurământ de castitate, precum Artemis **sau** Atena, şi totuşi, rămânea departe de ochii lumii.

într-un fel, admira lucrul ăsta la el.

Odată lăsate să intre, căpcăunii mai deschiseră nişte uşi. Lexa o apucă pe Persefona de mână şi o târî înăuntru. O izbi o rafală de aer rece, purtând miros de băuturi spirtoase, transpiraţie şi ceva ce aducea cu portocalele amare.

Narcisă.

Persefona recunoscu mirosul.

Zeiţa Primăverii se trezi pe un balcon cu vedere spre podeaua clubului. Erau oameni peste tot – jucau cărţi. înghesuiţi la mese, beau Ia bar, umăr la umăr, cu siluetele scăldate Într-o lumină roşie de fundal. Câteva separeuri căptuşite cu pluş mu aranjate comod, fiind pline de oameni, dar centrul clubului ii atrăgea atenţia Persefonei. Un ring de dans jos ţinea oamenii cum e ţinuta apa într-un bazin. Oamenii dansau lipiţi unii de ceilalţi, într-un ritm ameţitor, sub o lumină roşie, puternica. Deasupra capului, pe tavan, stăteau aliniate candelabre de cristal şi fier forjat. – Haide!

Lexa o târî pe Persefona pe un şir de trepte, în jos, spre parter. Ea se ţinea strâns de mâna LexeL

temându-se să nu se piardă de ea în timp ce-şi croiau drum prin mulţime.

Îi lu& o clip* să-şi dea seama tn ce direcţie ae îndrepta prietena ei, dar curând ajunseră la har, înghesuindu-se Într-un spaţiu suficient de mare doar pentru o singură persoană.

— **Două cocktailuri Manhattan, comandă Lexa.**

Chiar În timp ce şi căuta portofelul, un braţ se strecură ca un sarpe printre ele şi trânti câţiva dolari. Urmă o voce.

— **Băuturile-s din partea mea!**

Lexa şi Persefona se întoarseră şi văzură un bărbat stând în spatele lor. Avea un maxilar ascuţit ca un diamant şi-o claie de păr des, creţ şi la fel de negru precum îi erau ochii, iar pielea-i era de o nuanţă cafenie, lucioasă, absolut superbă. Era unul dintre cei mai chipeşi bărbaţi pe care Persefona îi văzuse vreodată.

— Mersi! zise Lexa, abia răsuflând.

— N-ai de ce! replică el, zâmbindu-i cu nişte dinţi albi şi frumoşi – o privelişte bine-venită în comparaţie cu hidoşii colţi ai căpcăunului. Sunteţi pentru prima oară la Nevernight?

Lexa răspunse repede:

— Da. Tu?

— Aaa... eu sunt client fidel aici.

Persefona aruncă o privire spre Lexa, căreia-i scăpă exact ce gândea Persefona:

— Cum aşa?

Bărbatul râse cu căldură.

— **Ce pot să zic? Am noroc, întinse mâna.**

— **Adonis.**

Dădu mâna cu Lexa, apoi cu Persefona, iar fetele se prezentară şi ele.

— **Vreţi să staţi cu mine la masă?**

~ Sigur, răspunseră ele la unison, chicotind. Cu băuturile în mână, Persefona şi Lexa îl urmară pe Adonis spre unul dintre separeurile pe care le văzuseră de la balcon. Fi- ecare 2003 ayea două canapele de catifea în formă de semilună CU 0 masă între ele. Erau deja câteva

persoane acolo – şase tipi şi cinci tipe dar se dădură la o parte astfel încât Lexa şi Perse-
fona să se poată aşeza.
— Gaşcă, ele sunt Lexa şi Persefona!
Adonis arătă spre grupul de prieteni, prezentandu-i şi pe aceştia, dar Persefona le reţinu doar pe cele ale celor mai apropiaţi de ea – Aro şi Xeres erau gemeni, având acelaşi par roşcat, pis. trui şi trupuri mlădioase ca nişte sălcii. Sibila era blondă şi **fru**moasă, cu picioarele lungi iţindu-se de sub o rochie albă, simplă; stătea între gemeni şi se aplecă peste Aro ca să discute cu Persefona şi cu Lexa.
— Voi de unde sunteţi? întrebă ea.
— Din Ionia, zise Lexa.
— Din Olimpia, răspunse şi Persefona. Fata făcu ochii mari.
— Ai locuit în Olimpia? Fac pariu că era superb acolo!
Persefona locuise foarte, foarte departe de oraş în sine, în sera de sticlă a mamei ei, şi nu văzuse mare lucru din Olimpia. Era una dintre cele mai populare destinaţii turistice din Noua Grecie, unde zeii îşi ţineau Sfatul şi aveau domenii întinse. Când Divinii erau plecaţi, multe dintre conacele şi grădinile din împrejurimi erau deschise ca obiective turistice.
— Era superb, aprobă Persefona. Dar şi Noua Atenă e frumoasă. Eu... nu prea am avut parte de libertate în Olimpia.
Sibila îi zâmbi înţelegător.
— Părinţii?
Persefona aprobă din cap.
— Toţi suntem din Noul Delphi şi am venit aici la facultate tdeki PatrÛ ^ SPUSC^ făCând 1111 gCSt Sptě SiMla Şi Spre frâ”
— Şi nouă ne place libertatea de-aici, glumi Xeres
— Ce studiaţi? întrebă Persefona.
— Arhitectură, spuseră ei la unison. La Colegiul Hestiei.
— Eu sunt la Colegiul Divinilor, spuse Sibila.
— Sibila e Oracol.
Aro arătă spre ea cu degetul mare.
— **Asta înseamnă că o să-i slujeşti unui zeu!**
Lexei îi căzu faţa.
Poziţia de Oracol era foarte căutată printre muritori şi, pentru a deveni unul, trebuia să te naşti cu anumite daruri profetice.
Oracolele îndeplineau funcţia de mesageri ai zeilor. în vremurile

străvechi, asta însenina că slujeau în temple; acum însemna că serveau drept manageri de presă. Oracolele dădeau declaraţii şi **organizau** circuite de presă, mai ales când un zeu avea de comunicat ceva de natură profetică.

— Apollo a pus deja ochii pe ea, anunţă Xeres.

Sibila îşi dădu ochii peste cap.

— Nu-i atât de minunat pe cât pare. Familia mea nu-i foarte mulţumită!

Nu era nevoie ca Sibila s-o spună pentru ca Persefona să înţeleagă. Părinţii ei erau ceea ce Credincioşii şi zeii îi numeau Necucernici.

Necucernicii erau un grup de muritori care-i respinseseră pe zei când aceştia veniseră pe Pământ. Simţindu-se deja părăsiţi de ei, nu le ardea să-i asculte. Avusese loc o revoltă, din care luaseră naştere două tabere. Chiar şi zeii care-i sprijineau pe Necucernici se foloseau de muritori ca de nişte marionete, târându-i pe câmpurile de luptă, şi, timp de un an, domniseră haosul, prăpădul şi luptele. După ce se încheiase bătălia, zeii promiseseră o viaţă nouă, mai bună decât în Câmpiile Elizee (lucru care se părea că nu-i fusese pe plac lui Hades), dar se ţinuseră de cuvânt – aduseseră laolaltă continente şi numiseră bucata de pământ Noua Grecie, împărţind-o în teritorii cu oraşe mari, strălucitoare.

— Păi, părinţii mei ar fi fost în extaz! zise Lexa.

Persefona o privi pe Sibila în ochi.

— îmi pare rău că părinţii tăi nu s-au bucurat pentru tine!

Ea ridică din umeri.

— **Acum, că am venit aici, e mult mai bine.**

Persefona avea impresia că ea şi Sibila aveau foarte multe în «mun când venea vorba de părinţi.După câteva shoturi, discuţia se transformă într-un şir de poveşti haioase despre prietenia dintre cele trei, iar Persefona se lăsă distrasă de mediul înconjurător. Observă mic. amănunte, precum firişoarele de lumină care arătau ca nişte stele în întunericul de deasupra, narcisele cu o singură tulpină de pe mesele din fiecare separeu şi balustradele din fier forjat ale balconulu. de la

etajul unu, unde stătea o siluetă singuratică.

Acolo i se opri privirea, întâlnind o pereche de ochi negri ca

umbrele. , ,, ...

Oare mai devreme crezuse că Adonis e cel mai aratos barbat

pe care-l văzuse vreodată?

Se înşelase.

Acel bărbat o fixa cu privirea exact acum.

Nu-şi dădea seama ce culoare aveau ochii lui, dar îi aprinse-seră un foc pe sub piele, iar el parcă ştia asta; pe buzele-i cărnoase apăru un zâmbet rece, atrăgând atenţia asupra maxilarului lui puternic şi acoperit cu o barbă nerasă şi neagră. Era masiv, având peste 1,95 metri înălţime, şi era învăluit în întuneric, de la părul de culoarea cernelii la costumul negru.

Ea începu deodată să se simtă jenată, iar gâtul i se uscă. Se foi şi-şi încrucişă picioarele, regretând imediat decizia luată, pentru ca privirea bărbatului coborî într-acolo şi se opri o clipă, apoi i se plimbă din nou pe trup în sus, agăţându-i-se, parcă, de forme. FocuJ *îi* ardea undeva adânc în stomac, reamintindu-i cât de goală se simţea, ce nevoie disperată avea de-a fi umplută.

Cine era bărbatul acela şi cum putea ea să simtă aşa ceva pentru un străin? Trebuia să întrerupă acea legătură care crease o energie atât de sufocantă între ei.

Nu fu nevoie decât să vadă o pereche de mâini delicate strecu- rându-se în jurul taliei bărbatului, din spate. Nu aşteptă să vadă faţa femeii; se întoarse spre Lexa şi-şi drese vocea.

Grupul trecuse mai departe: discuta despre Pentatlon – o ***competiţie*** **sportivă anuală cu cinci evenimente diferite,** prin**tre care săritura în lungime,**

aruncarea cu suliţa, aruncarea cu **discul, o partidă de lupte şi o serie de curse scurte. Era** extrem
ae popuîar în oraşele foarte competitive din Noua Grecie şi, deşi persefona nu prea era fcnă a sportului, îi plăcea spiritul Pentatlo-**nului** şi susţinea cu entuziasm Noua Atenă în turneu. încercă să firească firul conversaţiei, dar corpul îi era încărcat de tensiune, iar mintea îi stătea la alte lucruri – printre care şi cum ar fi **fost** o partidă de amor cu bărbatul de la balcon. El ar fi putut să-t umple golul, să-i aţâţe focul, să-i curme suferinţa.
Numai că era evident că era luat – sau, dacă nu era luat, era implicat într-o relaţie de altă natură cu altă femeie.
Rezistă impulsului de-a privi în urmă ca să vadă dacă el avea să rămână pe balcon până când pe ea avea s-o învingă curiozitatea, dar, când privi într-acolo, balconul era deja pustiu. Se încruntă, dezamăgită, apoi întinse gâtul, uitându-se prin mulţime.
— Pe Hades îl cauţi? glumi Adonis, iar privirea Persefonei se îndreptă către a lui.
— Aaa, nu...
— Am auzit că în seara asta ar fi aici, o întrerupse Lexa.
Adonis râse.
— Da, de regulă e sus.
— Ce e sus? întrebă Persefona.
— Un salon. E mai linişte acolo. Mai intim. Presupun că preferă să aibă linişte când negociază termenele.
— Termenele? repetă Persefona.
— Da, pentru contracte, ştii ce zic? Muritorii vin aici şi-şi pun în joc tot felul de chestii – bani, dragoste, toate alea! Beleaua e că dacă muritorii pierd, el alege miza. Şi, de obicei, le cere ceva imposibil.
— Ce vrei să zici cu asta?
— Se pare că poate vedea viciile sau ceva de genul. Aşa că îi cere unui alcoolic să rămână abstinent, iar unui dependent de sex să rămână cast. Dacă respectă

termenele, trăiesc. Dacă nu, le ia în stăpânire pe sufletele. Parcă ar vrea ca ei să piardă!

- **Persefonei i se făcu puţin rău. Nu ştiuse până unde mergea ^s cu jocurile lui de noroc. Oare se consulta cu** Ursitoarele **sau avea el însuşi o astfel de putere?Are cineva voie să urce acolo? întrebă** Persefona.

— Dacă ţi se dă parola, răspunse Adonis.

— Cum faci rost de parolă? întrebă Lexa.

Adonis ridică din umeri.

- Afurisit să fiu dacă ştiu! Nu vin aici ca să mă târguiesc cu

^C- avea de gând să facă vreun pact cu Hades, **Persefona** chiar se întreba cum ajungea lumea în posesia parolei. Cum accepta Hades un târg? Oare muritorii îşi prezentau povestea în faţa **zeului, care hotăra apoi dacă sunt vrednici?**

Lexa se **ridică** în **picioare, apucând-o pe Perserona de mâna** liberă.

— Persefona, la baie!

O târî pe ringul de dans aglomerat spre toaletă. În timp ce aşteptau în capătul cozii lungi, Lexa se aplecă spre Persefona, cu un zâmbet uriaş întipărit pe figură.

— Ai văzut bărbat mai atrăgător? întrebă ea, toată numai încântare.

Persefona îşi cobori sprâncenele.

— Adonis?

— Bineînţeles că Adonis! Cine altcineva?

Persefonei i-ar fi plăcut s-o informeze pe Lexa că în timp ce ea se holba la Adonis, îi scăpase din vedere bărbatul care chiar merita a *cei* termen. În schimb, spuse:

— Eşti în limbă după el!

— **Sunt îndrăgostită! Persefona îşi dădu ochii peste cap.**

-N-ai cum să fii îndrăgostită de el, abia l-ai întâlnit'

Z : îndrăgostită, dar dacă mi-ar cere să-i port *copm* în pântece, aş fi de acord.

— Eşti penibilă!

Sunt doar sinceră, o corectă ea, zâmbind larg. Apoi o privi serioasa pe Persefona şi adăugă: E OK să fii vulnerabilă ştii asta, nu?

— *Ce* vrei să «ci cu asta?

întrebarea Persefonei sună mai răstit decât ar fi avut ea de gând.

Lexa ridică din umeri. Cu **— Nu contează.**

f **Persefona vru să-i ceară să dezvolte ideea, dar, înainte s-apuce.**

l°na **se eliberă o cabină, iar Lexa o ocupă. Persefona aşteptă, făcându şi** ordinC în ^ânduri' încercând S**M** dea **seama ce voise să spună Lexa, când se deschise încă o cabină.**

După ce Persefona ieşi de la toaletă, o căută pe Lexa, crezând laiîa că **aştepta,** dar n-o zări în mulţime. Privi spre balconul pe care se zicea că Hades îşi încheia înţelegerile; oare prietena ei reuşise să ajungă sus?

Apoi, privirea îi întâlni o pereche de ochi verzi ca marea; o femeie se sprijinea de-o coloană în capătul treptelor. Persefonei i se părea că are o figură cunoscută, dar nu ştia de unde să o ia. Avea un păr precum mătasea aurie, strălucitor ca soarele lui Helios, pielea îi era albă ca laptele şi purta o variantă modernă de peplum care se asorta cu ochii ei.

— Cauţi pe cineva? întrebă ea.

— Pe prietena mea, spuse Persefona. Era îmbrăcată în roşu.

— A urcat.

Femeia făcu un semn cu bărbia spre trepte, iar Persefona îi urmări privirea.

— Ai fost acolo?

— A, nu, nu am fost! răspunse Persefona.

— **Pot să-ţi dau parola.**

— **De unde ai făcut rost de parolă? Femeia ridică din umeri.**

°0{t — De ici, de colo, replică ea, apoi se opri.

L» CU

Jiiai

eea me-

Persefona nu putea nega că e curioasă. Astea erau senzaţule >riV1 **tari pe care le căutase – aventura după care tânjise. ^ — Spune-mi!Femeia chicoti, cu ochii**

sdipindu-i **într-un fel care-o făcu Pe Persefona suspicioasă.**

— Pathos. „Tragedie.”

Persefonei i se părea îngrozitor de **rău**-prevestitoare toată chestia. . . . v

- M-mersi! spuse ea şi începu să urce treptele în spirala. Când ajunse în capătul treptelor, nu văzu decât nişte uşi îm_ podobite cu aur şi o gorgonă care stătea de pază. Faţa creaturii era plină de cicatrici – se vedeau chiar şi cu bentiţa alba cu care era legată la ochi Precum altele din soiul ei, avusese cândva şerpi în loc de păr. în clipa de faţă, o mantie albă, cu glugă, îi acoperea capul şi-i ascundea trupul.

în timp ce Persefona se apropia, observă că pereţii reflectau lumina şi se surprinse în suprafaţa lor, observându-şi roşeaţa din obraji şi strălucirea din ochi. Farmecul îi slăbise de când era acolo. Sperase ca, dacă observa cineva, să poată da vina pe emoţii şi pe alcool pentru asta. Persefona nu era sigură de ce se simte atât de agitată; poate pentru că nu ştia la ce să se aştepte în spatele acelor uşi.

Gorgona înălţă capul, dar nu vorbi. O clipă, se lăsă tăcerea, apoi creatura inspiră, iar ea încremeni.

— **Divină, toarse gorgona.**

— **Poftim? întrebă Persefona.**

— **Zeiţă.**

— **Te înseli, Gorgona râse.**

«17vN~Oi ~eaT. Ochi" dar nuCunosc un zeu" când îi simt mirosul. Ce şansă ai să intri aici?

’ ~E f indraz neaşa Pemt ™ o creatură care ştie că îi vorbeşte unei zeiţe, spuse Persefona.

Gorgona zâmbi.

— **Eşti zeiţă numai când îţi convine?**

Pathos! se răsti Persefona

.Gorgona îşi păstră zâmbetul, dar deschise uşa şi nu mai puse întrebări.

— Distracţie plăcută, milady!

Persefona se încruntă la monstru în timp ce intra într-o cameră mai mică, plină de fum. Spre deosebire de etajul principal al clubului, spaţiul acela era intim şi liniştit. Deasupra capului se afla un singur candelabru mare care dădea destulă lumină pentru a lumina mesele şi feţele tuturor, dar mai nimic altceva. Erau câteva grupuri de oameni care se-adunaseră să joace cărţi, şi niciunul dintre ei nu părea s-o fi observat.

Când uşa se închise în urma ei cu un clic, începu să exploreze locul, căutând-o pe Lexa, dar se trezi distrasă de oameni şi de jocuri. Urmări mâini graţioase împărţind cărţile şi ascultă jucătorii de la mese luându-se unii pe alţii peste picior. Apoi ajunse la o masă ovală, de unde oamenii plecau. Nu era sigură ce anume o atrăsese la masă, dar se hotărî să se aşeze.

Crupierul aprobă din cap.

— Doamnă.

— Joci? întrebă o voce din spatele ei.

Simţi o vibraţie puternică şi profundă în piept. Se întoarse şi văzu o pereche de ochi nesfârşiţi. Bărbatul din balcon stătea în umbra ei. Sângele i se înfierbântă la un nivel de nesuportat, fa- când-o să roşească. îşi strânse picioarele încrucişate şi-şi încleştă pumnii, ca să nu se foiască sub privirea lui.

De aproape, reuşi să umple câteva goluri din impresia pe care şi-o făcuse despre cum arăta el. Era frumos, într-un fel sumbru... unul care promitea c-avea să se lase cu inimi frânte. Avea ochii de culoarea obsidianului, încadraţi de gene lungi, şi părul prins în coc la ceafă. Avusese dreptate când crezuse că e înalt; fu nevoită să-şi dea capul pe spate doar ca să-i poată întâlni privirea.

Când pe Persefona începu s-o doară pieptul, îşi dădu seama că-şi ţinuse respiraţia de când se apropiase bărbatul de ea. încet, trase aer în piept şi, odată cu aerul, mirosul lui – de fum, mirodenii şi aer de iarnă. îi umplu fiecare gol.în timp ce îl fixa cu privirea, el sorbi o gură de vin din pahar, curăţându-şi buzele cu limba. Era însăşi întruchiparea păcatului' Ea simţea asta din felul în care corpul îi reacţiona la al lui – şj nu voia ca el să ştie. Aşa că zâmbi şi spuse:

— Sunt dispusă să joc dacă eşti dispus să mă înveţi!

El strâmbă din buze şi ridică dintr-o sprânceană neagră. Mai luă o băutură, apoi se apropie de masă, aşezându-se lângă ea.

— E un gest de curaj să stai la o masă fără să cunoşti jocul. Ea îl privi în ochi pe bărbat.

— Altfel, cum l-aş învăţa?

— Hmm!

El căzu pe gânduri, iar Persefona se hotărî că-i place vocea lui.

— Eşti isteaţă!

Bărbatul o privea fix, de parcă n-ar fi ştiut de unde să o ia, făcând-o să se înfioare.

— Nu te-am mai văzut niciodată.

— Păi, n-am mai fost niciodată aici, replică ea şi se opri. Tu cred că vii des aici.

El strâmbă din buze.

— Da, vin.

— De ce? întrebă ea.

Persefona era surprinsă de faptul că rostise întrebarea cu voce tare – şi la fel era şi bărbatul. Acesta ridică din sprâncene, în timp ce ea încerca să-şi revină.

— **Adică... nu e nevoie să-mi răspunzi la întrebarea asta.**

— **Am să-ţi răspund. Dacă-mi răspunzi şi tu mie la o întrebare! Ea îl fixă o clipă cu privirea, apoi aprobă din cap.**

— **Bine.**

— **Vin aici pentru că e... *distractiv*, spuse el, dar suna de parcă n-ar fi cunoscut sensul cuvântului. E rândul tău: tu de ce eşti** aici **în seara asta?**

— Prietena mea, Lexa, era pe listă, răspunse ea.

— Nu. Ăsta-i răspunsul unei alte întrebări. De ce eşti aici în **seara asta?**

Ea se gândi la întrebarea lui, apoi zise:

— La început, mi s-a părut o formă de răzvrătire.

— Şi acum nu mai eşti atât de sigură?

— Aaa, sunt sigură că e răzvrătire! Persefona bătu cu degetul pe **suprafaţa** mesei şi adăugă: Doar că nu sunt sigură ce părere o **să** am despre treaba **asta** mâine.

— împotriva cui te răzvrăteşti? Ea îl privi şi zâmbi.

— Ai zis o singură întrebare.

Zâmbetul lui se potrivi cu al ei, iar asta-i făcu inima să bată şi mai tare-n piept.

— Aşa am zis.

Privind din nou drept în ochii aceia nesfârşiţi, simţi că o vede – nu farmecul sau pielea şi oasele, ci însuşi miezul fiinţei ei, lucru care-o făcu să se cutremure.

— Ţi-e frig? întrebă el.

— Poftim?

— Tremuri de când te-ai aşezat. Ea simţi cum se înroşeşte.

— Cine era femeia aia care era cu tine mai devreme?

Nedumerirea îi tulbură figura, apoi dispăru.

— Aaa, Minthe. Niciodată nu-şi ţine mâinile acasă.

Persefona păli – părea a fi vorba de-o amantă şi, dacă era aşa,

n-o interesa.

— Eu... cred că ar fi cazul să plec.

El o opri punând o mână peste a ei. Atingerea îi era ca un curent electric şi o încălzea din interior spre exterior. îşi trase repede mâna.

— Nu! spuse el, aproape poruncitor, iar Persefona se încruntă la el.

— Poftim?

— Ce vreau să spun e că încă nu te-am învăţat să joci.

Vocea-i coborî, vibrând ademenitor: Dă-mi voie!

A. Era 0 8reŞeală să-l privească în ochi, pentru că, odată ce-o fileu, 11 fn lmposibil să-l refuze. înghiţi în sec şi reuşi să se relaxeze.

— Atunci, învaţă-mă!

ochii lui îi arseră fiinţa înainte de-a coborî asupra cărţilor. Le
amestecă, explicându-i:
— **Acesta este pocher.**

Observă că el avea mâini graţioase şi degete lungi. Oare **cânta la pian?**

— **Jucăm o partidă cu cinci cărţi şi începem cu un pariu. Persefona privi în jos, spre ea însăşi – nu-şi adusese poşeta,**
dar bărbatul spuse repede:
— Atunci am să-ţi răspund la o întrebare. Dacă o să câştig eu, tu o să răspunzi la orice întrebare-ţi voi pune, iar dacă o să câştigi tu, am să-ţi răspund eu la întrebare.
Persefona schiţă o grimasă. Ştia ce avea să o întrebe, dar răspunsurile la întrebări erau mult mai bune decât pierderea banilor şi a sufletului, aşa că cedă:
— S-a făcut!
Pe buzele acelea senzuale îi apăru un zâmbet care-i adânci ridurile de pe faţă, făcându-l să pară şi mai atrăgător. Cine era acest bărbat? Presupunea că putea să-l întrebe care-i e numele, dar nu era interesantă să-şi facă prieteni în Nevernight.
în timp ce împărţea cinci cărţi fiecăruia, bărbatul îi explică faptul că în pocher erau zece clasificări diferite, cea mai de jos fiind cartea mare, iar cea mai de sus fiind cvinta roială. Scopul jocului era aceea de-a trage o carte mai mare decât celălalt jucător, îi explică şi alte lucruri, precum check, fold şi bluf.
— Bluf? repetă Persefona.
— Uneori, pocherul nu e altceva decât un joc al înşelăciunii... mai ales atunci când pierzi.
Persefona îşi privi mâna şi încercă să ţină minte ce spusese el despre diferitele clasificări. Puse cărţile jos, iar bărbatul făcu la fel
— Ai o pereche de dame, spuse el. Iar eu am ful.
— Deci... tu ai câştigat.

răzvTăteşti?^USe * ^ ^ ^ potriva cui te Ea zâmbi cu amărăciune.
— împotriva mamei mele.

El ridică dintr-o sprânceană.

— **De ce?**

— **Va trebui să mai câştigi o mână dacă vrei să-ţi mai răspund la întrebări.**

Mai luă o mână şi câştigă din nou. De data asta, nu puse întrebarea, ci o privi, pur şi simplu, nerăbdător.

Ea oiţă.

— **Pentru că... m-a supărat!**

El o privi fix şi aşteptă, iar ea zâmbi.

— N-ai spus că răspunsul trebuie să fie detaliat.

Zâmbetul lui larg se potrivi cu al ei.

— Am să ţin cont pe viitor, te asigur.

— **Pe viitor?**

— Păi, sper ca asta să nu fie ultima oară când jucăm pocher.

Fata simţi un roi de fluturi în stomac. Ar fi trebuit să-i spună

că e prima şi ultima oară când avea să vină la Nevernight.

Doar că n-o lăsă inima să pronunţe cuvintele.

El mai luă o mână şi câştigă. Persefona începea să se satureă să tot piardă şi să tot răspundă la întrebările acestui bărbat. Ce-l tot interesa atâta la ea? Unde era femeia aia cu care fusese mai devreme?

— De ce eşti supărată pe mama ta?

Ea se gândi la întrebare o clipă.

— Vrea să fiu ceva ce nu pot fi. Persefona îşi coborî privirea spre cărţi, adăugând: Nu înţeleg de ce oamenii fac asemenea lucruri.

— Nu-ţi place jocul nostru?

— Ba da. Dar... nu înţeleg de ce oamenii joacă cu *Hades.* De ce vor să-şi vândă sufletele lui?

— Nu sunt de acord să joace pentru că vor să-şi vândă sufletele, spuse el. O fac pentru că au impresia că pot câştiga.

— **Şi o fac? Câştigă?**

— **Uneori.**

— **Crezi că-l înfurie chestia asta?**

întrebarea ar fi trebuit să-i rămână un gând în minte, şi totuşi,

cuvintele-i scăpară de pe buze.

El rânji, iar ea simţi până-n gura stomacului.

— Draga mea, eu câştig oricum!

Ea făcu ochii mari, iar inima i se opri o clipă. Se ridică repede, iar numele îi scăpă de pe buze precum un blestem:

— *Hades7*

Numele lui rostit de ea părea a-l afecta într-un fel, dar nu-şi dădea seama dacă era de bine sau de rău – ochii i se întunecară, iar zâmbetul i se topi, înlocuit de o masca dură, indescifrabilă.

— Trebuie sa plec!

Se întoarse şi ieşi din încăperea mică.

De data asta, nu se lăsă oprită; coborî în grabă treptele în spirală şi se afundă în masa de oameni de la etajul principal. Simţea mereu locul de pe încheietura mâinii în care degetele lui Hades îi atinseseră pielea. Oare-ar fi exagerat dacă ar fi spus că o arde?

îi luă o vreme să găsească ieşirea, iar când o făcu, se opinti în uşi. Afară, respiră adânc de câteva ori, apoi chemă un taxi. Urcând în maşină, îi trimise un mesaj Lexei, ca să o anunţe că pleacă, şi chiar dacă se simţea prost, nu i se părea corect s-o oblige pe Lexa să plece doar pentru că nu mai era ea în stare să rămână un minut în plus în turnul ăla.

Forţa faptei comise o izbi în plin.

îi permisese lui Hades, Zeul Lumii de Jos, să o înveţe, să o atingă, să se joace cu ea şi s-o ia la întrebări.

Şi el câştigase.

Dar nu asta era partea cea mai proastă.

Nu, partea cea mai proastă era că exista o parte din ea – o parte de existenţa căreia ea nu fusese conştientă pană în seara aceea – care voia să fugă înapoi înăuntru, să-l găsească şi să-i ceara o lecţie de anatomie a corpului lui.CAPITOLUL III

New Athens News

DIMINEAŢA VENI REPEDE.

Persefona se uită în oglindă, ca să vadă dacă farmecul rămăsese la locul lui. Era magie slaba, împrumutată fiind, dar era destulă cât să-i ascundă coarnele şi să-i facă ochii verzi, sticloşi, să capete culoarea muşchiului.
întinse mâna să-şi mai aplice puţin farmec pe ochi. Ochii erau zona cea mai dificilă de aranjat cum trebuie, din pricina străluci- rii lor şterse, anormale. în timp ce făcea asta, se opri, observând ceva pe încheietură.
Ceva de culoare închisă.
Se uită mai îndeaproape. Un şir de puncte negre îi apăruseră pe piele, unele mai mici, altele mai mari. Arata de parcă-i făcuse cineva un tatuaj simplu, elegant, pe braţ. Şi era nepotrivit.
Persefona dădu drumul la robinet şi-şi frecă pielea până o înroşi şi-i provocă usturimi, dar cerneala nu se şterse şi nu se întinse. De fapt, părea să se fi închis la culoare.
Apoi îşi aminti de ziua care trecuse, de Nevernight şi de momentul în care Hades îi acoperise mâna cu a lui pentru a o
împiedica să plece. Căldura pielii lui se transferase pe pielea ei, dar mai târziu, când fugise de la club, căldura se preschimbase într-o arsură, care nu făcuse decât să o usture şi mai tare în noaptea aceea, când se dusese la culcare.

Aprinsese de câteva ori lumina ca să-şi studieze atent încheie« tura, dar nu găsise nimic.

Până în dimineaţa asta.

Persefona ridică privirea spre oglindă, iar farmecul îi fremăta de furie. De ce, oare, îi ascultase cererea de-a rămâne? Oare de ce fusese oarbă în faţa faptului că îl invitase pe Zeul Morţii să o înveţe să joace cărţi?

Ştia de ce. Atenţia-i fusese distrasă de frumuseţea lui. De ce n-o prevenise nimeni că Hades e un ticălos şarmant? Că zâmbetul lui îţi taie răsuflarea, iar privirea lui îţi opreşte inima-n loc?

Ce era chestia aia de pe încheietura ei şi ce voia să însemne?

Un lucru ştia sigur: Hades avea să-i spună.

Chiar astăzi.

înainte să se întoarcă în turnul de obsidian, trebuia totuşi sa meargă la stagiul de practică. Ochii i se îndreptară spre o cutie frumos decorată pe care i-o dăduse mama ei. Stătea pe colţul măsuţei de machiaj şi conţinea bijuterii, însă pe când avea doisprezece ani, aceasta conţinuse cinci seminţe de aur. Demetra le făurise din magia ei şi spusese c-aveau să devină trandafiri de culoarea aurului lichid pentru ea, Zeiţa Primăverii, atunci când aveau să înflorească.

Persefona le plantase şi făcuse tot ce-i stătea în putere ca să hrănească florile, dar, în loc să înmugurească aşa cum se-aştepta ea, acestea se ofiliseră şi se înnegriseră.

N-avea să uite niciodată privirea mamei ei când o găsise ui- tându-se fix la trandafirii ofiliţi – era şocată, dezamăgită, şi nu-i venea să creadă că florile fiicei ei creşteau direct din pământ, precum ceva rupt din Lumea de Jos.

Demetra întinsese mâna şi atinsese florile, iar acestea se om-

Persefona nu se mai apropiase niciodată de ele şi se ferise să **mai meargă în partea aceea** a **serei.**

privind cutia, semnul de pe pielea ei o arse la fel de puternic precum ruşinea pe care-o simţea. Nu putea să permită ca mama ei să afle.

Scotoci prin cutie până când găsi o brăţară destul de lată ca să acopere semnul. Avea să fie nevoită să se descurce cu ea până i-l scotea Hades.

Persefona se întoarse în cameră, dar nu reuşi să ajungă prea departe, când mama ei îi apăru ca din senin în faţă. Persefona tresări, iar inima stătu să-i sară din piept.

— Pe zei, mamă! Nu poţi şi tu să te foloseşti uşa aia ca un părinte normal? Şi să *baţi* în ea?

într-o zi obişnuită, nu s-ar fi răstit, dar îşi simţea nervii întinşi la maximum. Demetra nu avea voie să afle despre Nevernight. Făcu un inventar rapid al tuturor hainelor purtate cu o seară înainte – rochia se afla în camera Lexei, pantofii, în dulapul ei, şi înghesuise bijuteriile în poşeta care-i atârna de clanţă.

Zeiţa Recoltei era frumoasă şi nu se sinchisea să-şi ascundă coarnele elegante, cu şapte ramuri. Avea părul blond, ca al Per- sefonei, dar lung şi drept. Avea pielea lucioasă, iar pometii înalţi îi erau îmbujoraţi de la natură, la fel ca buzele. Demetra îşi ridică bărbia ascuţită, studiind-o pe Persefona cu ochi iscoditori – ochi care se schimbară din căprui în verzi şi aurii.

— Baliverne! făcu ea, prinzând bărbia Persefonei între degetul mare şi cel arătător şi aplicându-i şi mai multă magie.

Persefona ştia ce face şi fără să se uite în oglindă – îi acoperea pistruii, îi deschidea culoarea din obraj i şi îi îndrepta părul ondulat. Demetrei îi plăcea când Persefona îi semăna, iar Persefona prefera să semene cât mai puţin posibil cu mama ei.

— Oi face-o tu pe muritoarea, dar tot poţi să arăţi Divin!

Persefona îşi dădu ochii peste cap. înfăţişarea ei era doar un alt
mod în care-şi dezamăgea mama.

Gata! exclamă Demetra, eliberându-i în sfârşit bărbia. Superbă eşti!**Persefona** se uită în oglindă. Avusese dreptate – **Demetra**ac perise tot ceea ce-i plăcea Persefonei la ea însăşi. **Totuşi,** Cu cu vai, reuşi să **scoată** un „Mulţumesc, mamă!" lu-

— Pentru nimic, floarea mea! Demetra o mângâie pe 0braz . continuă: Aşadar, spune-mi şi mie despre acest... *job*|

Cuvântul suna ca un blestem venind de pe buzele Demetrei

Persefona scrâşni din dinţi. Era surprinsă de cât de repede * lăsase copleşită de furie.

— E un stagiu de practică, mamă. Dacă mă descurc bine, s-ar putea să am o slujbă când termin.

Demetra se încruntă.

— Draga mea, tu ştii bine că nu e nevoie să lucrezi!

— Aşa zici tu, bombăni ea, în barbă.

— Ce-aizis?

Persefona se întoarse spre mama ei.

— îmi doresc să fac asta! Mă pricep la asta!

— Tu te pricepi la foarte multe lucruri, Kore.

— Nu îmi spune aşa! se răsti Persefona, iar ochii mamei ei aruncară scântei.

Mai văzuse privirea aceea chiar înainte ca Demetra să zvânte-a bătaie o nimfa pentru c-o lăsase să-i scape din vedere.

Persefona n-ar fi trebuit să se înfurie, dar nu se putu abţine. Nu putea suferi numele ăla. Era porecla ei din copilărie, şi exact asta însemna – „fecioara*. Cuvântul era ca o închisoare, dar mai rău, îi reamintea faptul că, dacă depăşea prea mult limitele, gratiile închisorii ei aveau să devină solide. Era fiica **non**-magică a unei Olimpiene. Şi nu doar atât, împrumutase magia mamei ei, iar iegătura aceea făcea să fie şi mai importantă ideea de a i se supune. Fără farmecele Demetrei, Persefona nu putea trai în anonimat în lumea muritorilor.

— îmi pare rău, mamă! reuşi ea să spună, dar nu o privi pe femeie în ochi, şi nu pentru că îi era ruşine, ci pentru ca scuzele f care i le pretindea nu erau sincere.

— O, floarea mea! Nu te învinovăţesc de nimic! Demetra îşi puse mâinile pe umerii fiicei sale şi continuă: Lumea asta a muritorilor e devină. Cască o prăpastie între noi.

— Mamă, eşti penibilă! oftă Persefona, punându-şi mâinile de-o parte şi de alta **a** feţei Demetrei, iar când vorbi din nou, sin**ceritatea i** se simţi în fiecare cuvânt: Tu eşti tot ce am.

Demetra zâmbi, ţinându-şi fiica de încheieturi. Semnul lui Hades ardea. Se aplecă uşor, de parcă ar fi vrut s-o pupe pe Persefona pe obraz. în schimb, spuse doar atât:

— Ţine minte asta!

Apoi dispăru.

Persefona răsuflă adânc, iar trupul parcă i se ofili. Chiar şi când nu avea nimic de ascuns, era obositor să se confrunte cu propria mamă. Era mereu încordată, pregătindu-se pentru următorul lucru care-avea să i se pară inacceptabil. Cu trecerea timpului, Persefona crezuse că se călise în faţa cuvintelor nedorite ale mamei ei, dar uneori chiar o răneau.

îşi distrase atenţia concentrându-se la alegerea ţinutei pentru ziua de azi, o rochie roz-deschis cu mânecile şifonate, o pereche de balerini albi şi o poşetă albă. în drum spre ieşire se opri să-şi privească reflexia în oglindă, dându-şi farmecul din păr şi de pe faţă şi revenind la bucle şi pistrui. Zâmbi când se recunoscu din nou.

Părăsi apartamentul, simţindu-se mai fericită în timp ce ieşea la lumina soarelui de dimineaţă. Persefona nu avea maşină şi nu avea nici abilitatea de-a se teleporta precum alţi zei, aşa că ori mergea pe jos, ori lua autobuzul când voia să se plimbe prin Noua Atenă. Cum astăzi era cald, se hotărî să meargă pe jos.

Persefona iubea oraşul pentru că nu semăna deloc cu cel în care crescuse ea. Aici se aflau zgârie-nori cu pereţi cu oglinzi, care străluceau sub razele lui Helios. Existau muzee pline de istorie pe care Persefona o descoperise abia când se mutase aici, clădiri care-arătau ca nişte opere de artă şi sculpturi şi fântâni în aproape fiecare cvartal. Chiar şi printre-atâta piatră, sticlă şi metal, tot existau hectare întregi de parcuri cu grădini luxuriante

d copaci, în care Persefona petrecuse multe seri plimbându-se.
Aerul curat îi amintea că eliberă.

Inspiră, încercând **să**-şi alunge neliniştea. în schimb, aceasta îi coborî în stomac, lăsându-i un gol, accentuat de brăţara ne agră precum cerneala de la încheietura mâinii. Trebuia să se descoto **roseasc**ă de ea înainte s-o vadă Demetra şi cei câţiva ani de liber**tate să** i se transforme într-o viaţă petrecută într-o cutie din sticlă De obicei, frica aceea o menţinea pe Persefona precaută. Doar că apăruse noaptea trecută – noaptea trecută se simţise rebelă şi, în ciuda straniului semn de pe piele, găsise Nevernightul şi pe regele acestuia ca fiind tot ceea ce-şi dorise vreodată.

îşi dorea să nu fi fost aşa... îşi dorea să-l fi considerat pe Hades respingător. îşi dorea să nu-şi fi petrecut noaptea trecută rememorând felul în care ochii lui negri îi urmăriseră conturul trupului, felul în care fusese nevoită să-şi dea capul pe spate doar ca să-l poată privi în ochi sau felul în care mâinile lui graţioase amestecaseră cărţile.

Oare cum aveau să i se pară degetele acelea lungi pe piele? Cum avea să i se pară când o să fie purtată pe braţele lui puternice?

După seara trecută, îşi dori lucruri pe care nu şi le mai dorise niciodată. Curând, neliniştea-i fu înlocuită de un foc atât de necunoscut şi de intens, încât avu impresia că avea să se trans- forme-n cenuşă.

Pe toţi zeii! Oare de ce gândea aşa?

Una era să ţi se pară atrăgător pe Zeul Morţii şi alta să-l...
doreşti. Nu era absolut nicio posibilitate să se întâmple ceva între
ei. Mama ei îl ura pe Hades, şi ştia fără să întrebe că o relaţie între
ei era strict interzisă. Mai ştia şi că avea mai mare nevoie de magia
mamei ei decât avea să ostoiască focul care se dezlănţuise înlăun- trul său.

Se apropie de Acropole, a cărei suprafaţă uluitoare, ca o oglinda, aproape-o orbi, şi-şi croi drum pe şirul scurt de trepte către uşile din aur şi sticlă. în partea de jos a

etajului se afla un **Şir** de bariere şi de paznici – măsuri necesare pentru a proteja urmele situate la etajul superior, printre care se număra şi fi** de publicitate a lui Zeus, Oak & Eagle Creative. Despre admiratorii lui Zeus se ştia că aşteptau buluc în faţa Acropolei doar ca să-l zărească pe Zeul Tunetului. Cândva, o gloată încercase să ia cu asalt clădirea ca să ajungă la el, o ironie a sorţii, din moment ce Zeus era rar în Acropole şi-şi petrecea cea mai mare parte a timpului în Olimpia.

Dar firma lui Zeus nu era singura care avea nevoie de securitate. *New Athens News* transmitea nişte ştiri dificile – ştiri care înfuriau şi oamenii, şi zeii deopotrivă. Persefona nu ştia de nicio răzbunare, dar, în timp ce trecea prin detectorul de metale, ştia că paznicii muritori n-aveau cum să oprească un zeu furios să distrugă etajul şaizeci din pură răzbunare.

După detector, dădu de un şir de lifturi care o duseră la etajul ei. Uşile se deschiseră într-o zonă mare de recepţie, cu cuvintele *New Athens News* deasupra. Dedesubtul lor se afla un birou curbat de sticlă, iar o femeie frumoasă, cu bucle lungi şi negre, o întâmpină cu un zâmbet. Numele ei era Valerie; Persefona o ţinea minte de la interviul ei.

— Persefona, spuse ea, dând ocol biroului. Mă bucur să te revăd! Hai să te duc în spate! Te-aşteaptă Demetri.

Valerie o conduse pe Persefona spre camera de presă de dincolo de paravanul de sticlă. Acolo, câteva birouri din metal şi sticlă erau aliniate perfect pe podea. Era o forfotă generală – telefoanele sunau, hârtiile foşneau, tastele ţăcăneau, în timp ce jurnaliştii şi editorii lucrau de zor la următorul articol. Mirosul de cafea era puternic, de parcă tot locul ăla ar fi funcţionat pe bază de cofeină şi de tuş. Persefonei îi bubuia inima-n piept de încântarea resimţită în toată acea atmosferă.

— Am văzut că eşti de la Universitatea Noua Atenă, spuse Valerie. Când absolvi?

— Peste şase luni.

Persefona visa la momentul în care avea să meargă pe scena aceea uriaşă ca să-şi primească diploma. Avea să fie încununarea perioadei ei petrecute printre muritori.

— Cred că ai mari emoţii.Chiar am.
Persefona îi aruncă o privire lui Valene. **„ Dar** tu? Tu **când absolvi?**
— Peste doi ani, răspunse Valerie.
— De când eşti aici?
— De vreun an, spuse ea, zâmbind.
— Ai de gând să rămâi aici după absolvire?
— Da, în aceeaşi clădire, doar cu câteva etaje mai sus, la Oak & Eagle Creative, răspunse ea, zâmbind larg.
Ah, o contractase deja firma lui Zeus.
Valerie bătu la uşa deschisă a unui birou aflat chiar în partea
din spate a încăperii.
— Demetri, a venit Persefona!
— Mersi, Valerie! spuse Demetri.
Fata se întoarse spre Persefona, apoi zâmbi şi plecă, dându-i I voie să intre în birou şi să-şi vadă pentru prima oară noul şef, | pe Demetri Aetos. Era mai în vârstă, dar era limpede că frânsese ceva inimi la vremea lui. Avea părul scurt în părţi, mai lung în I vârful capului, şi pe alocuri încărunţise. Purta ochelari cu rame negre, care-i dădeau un aer de intelectual. Avea ceea ce Persefona considera trăsături delicate – buze subţiri şi un nas mai mic. Era înalt, dar slab, şi purta o cămaşă albastră, pantaloni office şi papion cu picăţele.
— Persefona, spuse el, ocolindu-şi biroul şi întinzând mâna. Mă bucur să te revăd! Suntem bucuroşi să te avem printre noi!
— Iar eu sunt bucuroasă să fiu aici, domnule Aetos! **replică** ea, prinzându-l de mână.
— Spune-mi Demetri!
— OK... Demetri.
Nu se putu abţine să zâmbească.
— Ia un loc, te rog!
Bărbatul făcu un semn spre un scaun, iar ea luă loc. **Demetn** se sprijini de biroul lui, cu mâinile-n buzunare.
4 l f
— Spune-mi câte ceva despre tine!

Când Persefona se mutase pentru prima dată în Noua Atenă, nu suporta acea întrebare, pentru că era un moment în care putea vorbi numai despre temerile ei – teama de spaţiile închise, teama de senzaţia de captivitate, teama de lifturi. Totuşi, odată cu trecerea timpului, avusese destule experienţe şi-i fusese tot mai uşor să se definească în funcţie de lucrurile care-i plăceau.

— Păi, sunt studentă la Universitatea Noua Atenă. Mă specializez în jurnalism şi o să absolv în mai..., începu ea, iar Demetri flutură din mână.

— Lasă-mă cu ce ai în CV!

El o privi în ochi, iar ea observă că avea ochii albaştri. El zâmbi.

— Zi-mi despre tine – despre hobby-urile tale, lucrurile care te interesează!

— Mă interesează chiar orice. M-am autoprovocat cu decorarea prăjiturilor cu zahăr.

El ridică din sprâncene şi-şi păstră zâmbetul pe buze.

— Decorarea prăjiturilor cu zahăr? Există aşa ceva?

— Da, stai să-ţi arăt!

Fata scoase telefonul şi găsi câteva fotografii. Desigur, făcuse poze doar celor mai frumoase prăjituri ale ei. Demetri luă telefonul şi răsfoi fotografiile.

— Ce fain! Sunt grozave, Persefona!

El o privi în ochi în timp ce-i înapoia telefonul.

— Mulţumesc!

Persefona nu suporta zâmbetul mieros pe care i-l aducea acel cuvânt, dar nimeni în afară de Lexa nu îi spusese vreodată asta.

— Deci îţi place să coci prăjituri. Ce altceva-ţi mai place?

— îmi place să scriu, răspunse ea. Povestiri.

— Povestiri? Adică ficţiune?

— Da?

— *De dragoste*? presupuse el.

Majoritatea făceau această presupunere, iar roşeaţa din obrajii Persefonei nu-i era, limpede, de mare ajutor.

— De fapt, nu! Mie-mi plac poveştile cu mistere!

Sprâncenele lui Demetri se ridicară din nou, ajungând^ aproape de linia părului.

— Neaşteptat lucru! spuse el. Cu ce speri să te-alegi în ur^a
acestui stagiu?

— Cu aventură.

Nu se putu abţine. Cuvântul îi scăpă din gură, dar Demetri părea încântat. 1

— Cu **aventură!** Se îndepărtă de birou, continuând apoi: D$_{ac}$ă aventura e ceea ce doreşti, atunci *New Athens News* o să-ţi ofere aventură, Persefona. Poziţia asta poate arăta cum ţi-o doreşti [1] tu – tu o modelezi şi o gestionezi. Dacă vrei să te ocupi de repor- taje, te ocupi de reportaje. Dacă vrei să editezi, editezi. Dacă vrei să faci cafea, faci cafea. |

Persefona era interesată doar să-şi facă singură rost de cafea, | dar nu se sinchisi să le spună asta. Era cât se poate de încântată, I dar, în timp ce Demetri vorbea, avea sentimentul copleşitor că stagiul acesta de practică avea să-i schimbe viaţa.

— Sunt sigur că ştii că noi apărem foarte mult prin presă. Ceea ce-i ironic, având în vedere că suntem o sursă de ştiri.

New Athens News era cunoscut pentru numărul de procese care-i fuseseră intentate. Apăreau mereu plângeri de defăimare, calomnie şi încălcare a intimităţii. Că vă vine sau nu să credeţi, acelea nu erau cele mai grave acuzaţii aduse firmei.

— Nu mi-a venit să cred când Apollo v-a acuzat că sunteţi membri ai Triadei!

Triada era un grup de muritori Necucernici care protestau activ împotriva zeilor, susţinând echitatea, liberul arbitru şi libertatea. Zeus îi declarase organizaţie teroristă şi ameninţa cu moartea pe oricine era prins cu propaganda lor.

— O, da! Demetri ridică din sprâncene şi îşi frecă ceafa, adăugând: O tâmpenie absolută, bineînţeles, dar asta n-a împiedicat lumea să o creadă!

Poate cel mai urât lucru care se întâmplase din cauza acelui scandal era că, drept urmare a condamnării lui Zeus, Credincioşii se organizaseră şi ei în secte şi începuseră vânători de oameni>
omorându-i pe câţiva care erau Necucernici declaraţi, fără să le pese dacă erau sau nu asociaţi cu Triada. Fuseseră vremuri cumplite, iar lui Zeus îi luase mai mult decât era necesar ca să acţioneze împotriva sectelor. Până şi cei de la *New Athens News* recunoscuseră.

— Noi căutăm adevărul, Persefona, spuse Demetri. în adevăr e putere. Vrei putere?

Habar n-avea ce-o întreba.

— Da, spuse ea. Vreau putere.

Demetri o conduse pe Persefona spre biroul ei, care era situat chiar în faţa biroului lui. Ea se aşeză, se uită prin sertare, observând ce trebuia să ceară sau să cumpere, şi îşi băgă poşeta în sertar. Un laptop nou stătea pe biroul de sticlă. Era rece la atingere, iar în momentul în care îl deschise, în spatele ei, pe ecran, se reflecta chipul unui bărbat. Se răsuci în scaun şi văzu o pereche de ochi mari, surprinşi.

— Adonis! spuse ea.

— Persefona.

Arăta la fel de chipeş ca seara trecută, doar că avea un aspect mai profesionist, cu cămaşa lui cu nasturi de culoarea levănţicii şi cana de cafea ţinută strâns într-o mână.

— Habar n-am avut că tu eşti noua noastră stagiară!

— Iar eu habar n-am avut că lucrezi aici! replică ea.

— Sunt reporter principal, mă axez mai ales pe entertain- ment, o informă el pe un ton cam îngâmfat. Ţi-am simţit lipsa când ai plecat, azi-noapte.

— Aaa, da, scuze! Am vrut să mă pregătesc pentru prima zi de lucru.

— N-o să te învinovăţesc pentru asta. Păi, bine-ai venit!

— Adonis! strigă Demetri, după ce reveni în pragul uşii biroului lui. îi faci Persefonei, aici de faţă, un tur al etajului nostru?

Bineînţeles. îi zâmbi, adăugând: Eşti pregătită? Persefona îl urmă pe Adonis, nerăbdătoare să vadă ritmulalert al noului ei birou. Era fericită să vadă o faţă cunoscută, chiar dacă-l întâlnise abia seara trecută. O făcea să se simtă mai com od aC°!! sălii ăsteia-i zicem sala de lucru. Aici toată lumea urmează piste şi investighează, spuse el.

Câţiva ridicară privirile de la birouri şi îi făcură cu mâna sau îi zâmbiră când trecu pe acolo. Adonis îi arătă un perete alcătuit din geamurile mai multor încăperi.

— Săli de interviuri şi de conferinţe. Cameră de pauză. Salon. Arătă spre o încăpere uriaşă, cu zone de relaxare şi 0 Iu-

mină difuză, caldă. Era un loc confortabil, iar câţiva oameni se şi cuibăriseră deja acolo.

— Probabil c-o să preferi să scrii aici când o să ai ocazia. Adonis îi arătă dulapul cu provizii, iar ea scotoci după pixuri,

bileţele autoadezive şi caiete. În timp ce-o ajuta să-şi ducă lucrurile înapoi, o întrebă:

— Aşadar, ce gen de jurnalism te interesează?

— înclin spre reportajele de investigaţie, răspunse ea.

— Aaa, eşti detectivă, ai?

— îmi place munca de cercetare.

— îţi place vreun subiect în mod deosebit? *Hades.*

Numele zeului îi trecu prin minte fără avertisment, iar ea îşi dădu seama că era din cauza semnului de pe mână. Era nerăbdătoare să ajungă la Nevernight şi să afle ce e cu el.

— Nu, îmi place pur şi simplu să... rezolv mistere.

— Păi, atunci poate ne-ajuţi şi pe noi s-aflăm cine ne-a furat mancarea de prânz din frigiderul din sala de pauză.

Persefona râse.

Avea impresia că o să-i placă mult aici.

CAPITOLUL IV

Contractul

A MAI PUŢIN DE O ORĂ DUPĂ CE PLECĂ DE LA ACROPOLE, Persefona stătea în faţă la Nevernight şi bătea cu putere

în uşa impecabil de curată. Luase autobuzul până acolo şi aproape că înnebunise. Nu putea sta locului. Mintea ei scornise tot felul de temeri şi de nelinişti cu privire la ce-ar fi putut însemna semnul. Oare brăţara aia era un fel de... *pretenţie*? Oare era ceva ce avea să-i lege sufletul de Lumea de Jos? Sau era vreun contract de-ăla îngrozitor de-al lui?

Urma să afle curând, dacă avea cineva de gând să răspundă la nenorocita aia de uşă!

— E cineva? strigă ea. E cineva acolo?

Continuă să bată cu putere în uşă până când începură s-o doară braţele. Tocmai când voia să renunţe, uşa se deschise brusc, iar căpcăunul care o păzise seara trecută ieşi şi se uită urât la ea. La lumina zilei, arăta şi mai hidos. Pielea groasă era lăsată în jurul gâtului, iar arătarea se holba la ea cu nişte ochi mici, mijiţi.

— Ce vrei?

Mârâi cuvintele, iar ea îşi dădu limpede seama că ar fi putut să-i zdrobească craniul cu o singură mână

— TVebuie să vorbesc cu Hades, îi informă Persefona. Căpcăunul se holbă la ea, apoi trânti uşa. Asta o scoase din toate sărite. Bătu din nou la uşă.

— Ticălosule! Lasă-mă să intru!

Ştiuse mereu că există căpcăuni şi învăţase câte ceva despre slăbiciunile lor, citind nişte cărţi din Biblioteca lui Artemis de la şcoală. Una dintre ele? Nu suportau să fie făcuţi în toate felurile Căpcăunul deschise din nou uşa şi-i suflă o duhoare de putreziciune în faţă. Probabil credea c-avea s-o sperie şi s-o determine să plece, şi, fără îndoială, îi mersese cu mulţi în trecut, dar nu *şi* cu Persefona. Era motivată de însemnul de pe încheietura mâinii ei. Propria libertatea era în joc. — Cer să fiu lăsată să intru!

Strânse degetele în palmă. Se gândi cât spaţiu rămăsese în prag. Oare putea să treacă de creatura aia uriaşă? Dacă se mişca suficient de repede, silueta-i mătahăloasă avea, probabil, să-l dezechilibreze.

— Cine eşti tu, muritoareo, să ceri audienţă la Zeul Morţii? întrebă creatura.

— Stăpânul tău mi-a pus un semn, aşa că vreau să vorbesc cu el acum!

Creatura râse, iar ochii precum nişte mărgele îi luciră amuzaţi.

— *Tu* vrei să vorbeşti cu el?

— Da, eu. Lasă-mă să intru!

Devenea tot mai furioasă cu fiecare secundă ce trecea.

— Nu avem deschis! Va trebui să revii!

— Nu revin nicăieri! Mă laşi să intru acum, căpcăun mare şi pocit ce eşti!

Persefona conştientiză greşeala pe care-o făcuse imediat ce scoase cuvintele pe gură. Creatura se schimbă la faţă. O apucă de gât şi o ridică de la pământ.

— Ce eşti? întrebă el. Vreo şmecheră de nimfa?

Ea încercă să zgârie pielea ca de oţel a căpcăunului, dar el nu făcu decât să o apese şi mai tare pe a ei cu degetele lui butucănoase.

Fata nu putea respira, ochii li lăcrimau şi singurul lucru pe care izbuti să-l facă fu să renunţe la farmec. I

**Când coarnele îi deveniră vizibile, creatura i dădu drumul
de parcă ar fi ars-o. Persefona se împletici şi inspiră profund. Îşi apăsă gâtul îndurerat cu o mână, dar reuşi să rămână în picioare şi să-i arunce căpcăunului o privire cruntă, în forma ei adevărată. El coborî privirea, nefiind în stare să o privească în ochii strălucitori, înfiorători.**

— Eu sunt Persefona, Zeiţa Primăverii, iar dacă ţii la viaţa ta trecătoare, atunci ai să mi te supui!

Vocea îi tremura. încă era şocată de cum o bruscase căpcăunul. Cuvintele pe care le folosise erau ale mamei ei, care le rostise la un moment dat, când proferase ameninţări la adresa unei Sirene care refuzase s-o ajute s-o caute pe Persefona când plecase de lângă ea. Persefona era la doar câţiva metri distanţă, ascunsă după un tufiş, şi auzise cuvintele crude ale mamei ei şi le băgase la cap – conştientă fiind că, fără puteri, singura ei armă aveau să fie cuvintele.

Uşa se deschise în spatele căpcăunului, iar el se dădu la o parte, lăsându-se în genunchi în timp ce Hades îşi făcu apariţia cu paşi mari.

Persefona nu mai putea respira. Petrecuse toată ziua amin- tindu-şi cum arăta, amintindu-şi trăsăturile lui elegante, dar sumbre, şi totuşi amintirile ei erau nimic în comparaţie cu realitatea. Era destul de sigură că purta costumul de seara trecută, dar cravata de la gât îi era desfăcută, iar nasturii de la cămaşă îi erau descheiaţi la gât, dezvelindu-i pieptul. Parcă-l întrerupsese cineva în timp ce se dezbrăca.

Apoi îşi aduse aminte de femeia care-l cuprinsese cu braţele de mijloc – *Minthe*. Poate că îi întrerupsese. Resimţi o satisfacţie foarte mare la acest gând, deşi ştia că nu ar fi trebuit să-i pese. — Lady Persefona!

Avea o voce profundă şi seducătoare, iar pe Persefona o trecură fiorii.

Se sili să îl privească în ochi – la **urma urmei** voia ca el să ştie lucrul ăsta, pentru că **urma să** e ^ egali' iar pretenţii. Descoperi că o studia cu capul **înclinat** tntr ** m?<e tul** că

stătea sub privirea lui, cu înfăţişarea ei **adevăr** ° Parte' Fa P-ciudat de intim, şi voia să-şi cheme din nou farme^l' * pire* greşeală – fusese foarte furioasă, disperată, şi se dăd ^^ 0

— Lord Hades, reuşi ea să spună, cu un gest scurtă ^ g01. Era mândră de faptul că nu-i tremura vocea, des' * C*p' măruntaiele. ' ŞH tre*urau

— Milord.

Căpcăunul lăsă capu-n jos.

— Nu am ştiut că-i zeiţă. Accept pedeapsa cuvenită fam mele. pielor

— Pedeapsă? repetă Persefona, simţindu-se tot mai expusă î lumina zilei din faţa clubului. * ln

Lui Hades îi luă o clipă să-şi dezlipească privirea de la Persefona şi să îl privească pe căpcăun.

— Am pus mâna pe o zeiţă, spuse monstrul.

— Care mai e şi femeie, adăugă Hades, posomorât. Am să mă ocup mai târziu de tine. Acum, lady Persefona.

Se dădu la o parte şi o lăsă să intre în Nevernight.

Rămase în întuneric în timp ce uşa se-nchise în urma ei. Aerul era apăsător, încărcat de o intensitate pe care-o simţea adânc în stomac, iar mirosul lui părea foarte puternic. în schimb, îşi ţinu respiraţia.

Apoi el îi vorbi la ureche, iar buzele lui îi atinseră pielea uşor precum o pană:

— Eşti plină de surprize, draga mea! ^

Persefona inspiră puternic şi se întoarse cu faţa spre e , când o făcu, Hades nu mai era aproape de ea. **Deschisese** uşa aştepta să intre în club.

— După tine, zeiţo! spuse el.

Cuvântul nu fu rostit în batjocură, ci plin deicuri ^ ea

Ea trecu de zeu şi intră pe balconul cu **vedere** ^ de dans. Locul era imaculat, podelele fuseseră **lustruit luceau.** Era imposibil să-ţi dai seama că localul fusese plin de la un perete la altul.

Se întoarse şi-l văzu pe Hades aşteptând. Când îl privi în ochi, el coborî treptele, iar ea îl urmă.

El traversă încăperea, îndreptându-se către scările în spirală şi către al doilea nivel. Ezită.
_ Unde mergem? întrebă fata.
El se opri şi se întoarse spre ea.
— În biroul meu. îmi închipui că pentru orice ai vrea să-mi spui ai nevoie de intimitate.
Ea deschise şi închise gura, uitându-se prin clubul gol.
— Locul ăsta pare-a fi destul de intim.
— Nu e, spuse el, şi urcă treptele fără să mai scoată un cuvânt, iar ea îl urmă.
Când ajunseră în vârful treptelor, coti la dreapta – trecu de încăperea în care fusese seara trecută – şi se îndreptă spre un perete împodobit cu modele complicate din aur. Nu-i venea să creadă că nu-l observase. Două uşi mari aveau pe ele imagini cu liane şi flori care se curbau în jurul bidentului lui Hades, ieşind în relief, aurii. Restul peretelui era împodobit cu motive florale suflate cu aur.
Poate că n-ar fi trebuit să fie atât de surprinsă de faptul că Zeul Morţii alegea decorurile cu flori – la urma urmei, narcisa era simbolul lui.
Privirea-i fu atrasă de Hades în timp ce deschidea una dintre uşile aurite. Nu era nerăbdătoare să împărtăşească un spaţiu în- – chis cu el. Nu avea încredere în gândurile sau în corpul ei.
De data asta, Hades strigă la ea:
— Ai să eziţi la fiecare pas, lady Persefona?
Ea se încruntă.
— îţi admiram decorul doar, lord Hades. N-am observat asta aseară.

De obicei, uşile camerelor mele au voalul tras peste ele în timpul programului, răspunse Hades, apoi făcu un semn spre uşa deschisă. Mergem?p,rsefona îşi adună curajul şi se apropie. El nu-i Din că treacă, iar ea se frecă de el când intră în camerâ
prea mult loc sa ^ ^^ primu, lucru pe care4 ^^
S*tteZll cu vedere la ringul de dans. Nicio fereastră spre erau
avea 0 lumină caldă şi era ciudat de **conf0r,**
Trir si cu podeaua de marmură neagră. Poate că avea vreo i
v tîiră cu şemineul lipit de perete. O canapea şi două fotolii al.
2Su o frumoasă zonă de relaxare, cu un covor de blană care **nu** făcea decât să sporească aspectul confortabil. în capatul îndepărtat al camerei se afla o placă înălţata de obsidian care servea drept birou pentru Hades. Din ce-şi dădea seama, nu era nimic pe el – nici acte, nici fotografii. Se întreba dacă-l folosea vreodată
sau era doar de decor.
Chiar în faţa ei, pe o masă, stătea o vază cu flori roşii ca sângele. îşi dădu ochii peste cap când văzu aranjamentul floral.
Hades închise uşa, iar ea încremeni. Era periculos. Ar fi trebuit să-l înfrunte jos, unde era mai mult spaţiu, unde putea să gândească şi să respire mai bine, fără să-l inhaleze. Bocancii-i bocăneau în podea în timp ce se apropia, făcând-o sa se încordeze.
Hades se opri în faţa ei. Ochii lui îi studiară faţa, oprindu-se asupra buzelor o fracţiune de secundă, apoi coborând asupra gâtului. Când întinse mâna s-o atingă, Persefona îl apucă de braţ. Nu era vorba atât despre faptul că se temea de el, cât se temea de propria reacţie la atingerea lui. Privirile li se întâlniră.
— Eşti rănită? întrebă el.
- Nu, răspunse, iar el aprobă din cap, desprinzându-şi cu grija braţul din strânsoarea ei, apoi îndreptându-se spre celălalt colţ al camerei, ceea ce o făcu pe Persefona să presupună că era Pentru a păstra distanţa între ei
să-ş^ridice bZcT' * ^ ^^ * *
spu* Hades ^ Ca să faci Pe modesta, nu
crezi?

P e Hades, **străpungând**-o cu ochii lui superbi.^ Bărbatul

îşi smulse cravata, iar ea o văzu alunecându-i de pe J gât înainte să-şi ridice ochii spre ai ei. Nu rânjea, aşa cum s-ar fi 1 aşteptat fata. Părea... sălbatic. Ca un animal hămesit care tocmai £ îşi încolţise în sfârşit prada. ? Ea înghiţi în sec. \ — Am întrerupt ceva? I Nu era sigură că voia un răspuns. \ Colţul gurii lui se ridică uşor.
t — Tocmai mă duceam la culcare, când te-am auzit cerând să \ intri în clubul meu.

La culcare? Era trecut bine de ora prânzului. i — Imaginează-ţi numai cât am fost de surprins să o descopăr pe zeiţa de azi-noapte în pragul uşii mele!
— Ţi-a spus gorgona?
Ea intră în cameră până la urmă. Hades strâmbă din buze, amuzat.

— Nu, nu mi-a spus Euryale. Ţi-am recunoscut magia ca fiind a Demetrei, deşi tu nu eşti Demetra. Apoi înclină din nou capul, adăugând: După ce ai plecat, am consultat nişte texte. Uitasem că Demetra are o fiică. Am presupus că eşti Persefona. întrebarea mea e de ce nu-ţi foloseşti propria magie?

— De-aia ai făcut asta? întrebă ea, pe un ton hotărât, dându-şi jos brăţara de care se folosise pentru a-şi acoperi însemnul de pe piele şi ridicând braţul.
Hades rânji.
Chiar rânjea.

Persefonei îi venea să sară la el. îşi ţinu pumnii strânşi pe lângă corp ca să se abţină să străbată camera dintr-un salt.
— Nu. Asta-i urmarea faptului că ai pierdut împotriva mea.
— Mă învăţai să joc! îl contrazise ea.

— Semantica asta! ridică el din umeri. Regulile de la Never- night sunt foarte clare, Zeiţă!
— Alea numai reguli clare nu sunt, iar tu eşti o jigodie!
Privirea lui Hades se întunecă. Se părea că-i place la fel de puţin

să fie jignit cum îi plăcea căpcăunului. Se îndepărtă de birou,

SCARLETT ST. CLAIR

apropiindu-se cu paşi mari de ea, iar Persefona făcu spate. Un pas **în**

— Nu **mă** jigni, Persefona! spuse el, apoi **întinse mă** brăţara ei. na **Sa**

Urmări tot conturul brăţării, făcând-o să tremure.

— Când m-ai invitat **la** masă, ai acceptat o **înţeleaere** ai fi câştigat, ai fi putut pleca de la Nevernight fără ca eusă^* pretenţii asupra timpului tău. Dar nu ai câştigat, iar **acum ^** un contract. aveni

Ea înghiţi în sec, gândindu-se la toate grozăviile pe care le zise despre contractele lui Hades şi despre clauzele lor imposibil Ce umbre avea să smulgă oare din adâncul fiinţei ei?

— Şi asta ce-nseamnă?

Tonul vocii ei era încă necruţător.

— înseamnă că eu trebuie să aleg clauzele.

— Nu vreau să am niciun contract cu tine, rosti ea printre dinţi. Scoate-mi-o!

— Nu **pot.**

— Tu mi-ai pus-o, tu să mi-o scoţi!

El strâmbă din buze.

— Ţi se pare amuzant?

~ O, draga mea, habar n-ai!

Cuvintele „draga mea" parcă-i alunecară pe piele, făcând-o iar să se înfioare. El păru să observe, pentru că zâmbetul i se lărgi şi mai mult.

— Sunt zeiţă! încercă ea din nou. Suntem egali!

— Crezi că sângele nostru schimbă cu ceva faptul că ai semnat de bunăvoie un contract cu mine? Lucrurile astea sunt literă de lege, Persefona!

Ea se încruntă la el.

— însemnul va dispărea când contractul va fi dus la buD sfârşit.

Spuse asta de parcă astfel ar fi făcut ca totul să fie mai bine.

— Şi care sunt clauzele tale?

56

Doar pentru că întreba nu însemna că avea să fie de **acord.** Hades strânse din dinţi. Părea că încearcă să se abţină – poate că nu era obişnuit să-i poruncească cineva. Când ridică privirea şi se uită fix în jos la ea, fata îşi dădu seama că intrase în bucluc.

— Să dai viaţă în Lumea de Jos, răspunse el în cele din urmă.

— Poftim?

Nu era pregătită pentru aşa ceva, deşi probabil c-ar fi trebuit să fie. Oare nu lipsa puterii era cea mai mare slăbiciune a ei? Ceea ce era o ironie a sorţii, având în vedere că era Divină.

Să dai viaţă în Lumea de Jos, repetă el. Ai şase luni – iar dacă dai greş sau refuzi, vei rămâne de tot pe tărâmul meu.

— Vrei să cresc o grădină pe tărâmul tău? întrebă ea, iar el ridică din umeri.

— Presupun că e şi-asta o cale de-a da viaţă.

Ea se încruntă la el.

~ Dacă mă răpeşti şi mă duci în Lumea de Jos, o să ai de înfruntat mânia mamei mele.

— Aaa, sunt sigur de asta! comentă el. La fel cum şi tu ai s-o înfrunţi când o să descopere ce-ai făcut cu atâta nesăbuinţă!

Persefona roşi. Avea dreptate. Diferenţa dintre ei era că Hades nu părea deloc intimidat de ameninţare. De ce să fi fost? Doar era unul dintre Cei Trei – cei mai puternici zei din câţi existau. O ameninţare din partea Demetrei era ca o pietricică aruncată spre el.

Tânăra se îndreptă de spate, ridicând bărbia şi privindu-l direct în ochi.

— Bine.

Simţi presiunea mâinii lui Hades pe încheietura mâinii ei, ca o cătuşă, şi-şi eliberă mâna.

— Când încep?

Ochii lui Hades sclipiră.

— Vino mâine! Am să-ţi arăt calea spre Lumea de Jos.

— Va trebui să vin după cursuri.

— Cursuri?
— Sunt studentă la Universitatea Noua Atenă.

— **Hades o privi curios, apoi aprobă din cap.După...** *cursuri*$_{y}$ **atunci!**
Se fixară îndelung unul pe altul. Deşi în clip$_{a\ aia}$ **suporta, îi era greu să nu se bucure să-l vadă. Putea**
— Şi cu paznicul tău cum rămâne?
— **Ce-i cu el?**
— Aş prefera să nu mă ţină minte cu înfăţişarea asta, ***f*** ea, ducându-şi mâna la coarne şi chemându-şi **farmecul' Un* /**
Se mai relaxă puţin cu înfăţişarea de muritoare. >f
Hades urmări transformarea de parcă ar fi studiat fo f sculpturi străvechi. îma Un «i j
— Am să-i şterg memoria... după ce va fi pedepsit pentru f în care s-a comportat cu tine. ^
Persefona se cutremură.
— Nu ştia că sunt zeiţă!
— Dar ştia că eşti femeie, şi tot s-a lăsat copleşit de furie Aşa că va fi pedepsit.
Hades o rosti hotărât, iar ea-şi dădu seama că nu avea niciun rost să-l contrazică.
— Ce-o să mă coste? întrebă ea, pentru că ştia cu cine avea de-a face, şi tocmai ceruse o favoare din partea Zeului Morţii.
EI strânse din buze.
— Tare isteaţă mai eşti, draga mea! Ştii cum merge treaba asta. Pedeapsa? Nimic. Memoria lui? O favoare.
— Nu-mi spune-aşa! se răsti ea. Ce fel de favoare?
— Exact ce-mi doresc. Să-mi fie de folos pe viitor.
Se gândi un moment. Ce voia Hades de la ea? Ce-ar fi putut ea să-i ofere? Poate că acel gând o făcuse să fie de acord sau poate că îi era teamă că mama ei avea să descopere că-şi arătase forma adevărată. Oricum, spuse:
— S-a făcut!
Hades zâmbi.
— **O să-mi pun şoferul să te ducă acasă.**
— **Nu e nevoie!**
— **Ba e!**

I

Ea strânse din buze.

— Bine, rosti ea printre dinţi.

Chiar n-avea chef să ia iarăşi autobuzul, dar ideea că Hades avea să ştie unde locuieşte o tulbura.

Apoi, zeul o prinse de umeri, se aplecă în faţă şi-şi lipi buzele de fruntea ei. Mişcarea fu atât de bruscă, încât ea-şi pierdu echilibrul. Degetele i se-ncurcară în cămaşa lui, încercând să-şi recapete echilibrul, iar unghiile-i zgâriară pielea de pe piept. Corpul lui era ferm şi cald, iar buzele lipite de pielea ei erau moi. Când el se desprinse de ea, Persefona nu reuşi să se adune îndeajuns ca să se mai şi înfurie.

— Asta pentru ce-a fost? întrebă în şoaptă.

Hades îşi păstră rânjetul ăla enervant, de parcă ar fi ştiut că ea nu putea gândi limpede, şi o mângâie cu degetul pe obraz.

— Ca să-ţi folosească. Data viitoare o să ţi se deschidă uşa. Aş prefera să nu-l scoţi din sărite pe Duncan. Dacă-ţi face rău iar, o să fiu nevoit să-l omor, şi greu se mai găseşte un căpcăun ca lumea.

Persefona îl credea pe cuvânt.

— Lord Hades, te caută Thanatos... Oh...!

O femeie intră în birou de după o uşă ascunsă din spatele biroului lui. Era frumoasă, având părul pieptănat cu cărare pe mijloc şi roşu ca flacăra. Ochi ageri şi sprâncene arcuite, buze cărnoase, apetisante şi roşii. Toate trăsăturile-i erau ascuţite. Era o nimfă, iar când privi spre Persefona, în privire i se citi ură.

în clipa aceea, Persefona îşi dădu seama că încă stătea aproape de Hades, strângându-i cămaşa în mâini. Când încercă să se desprindă de el, mâinile lui o strânseră.

— Nu ştiam că e cineva la tine, spuse femeia forţat.

Hades nu o privi pe femeie. în schimb, privirea i rămase aţintită asupra Persefonei.

— Un minut, Minthe!

Primul gând al Persefonei fu: *deci ea e Minthe.* Avea o frumuseţe care-i lipsea Persefonei – într-un fel ce promitea seducţie şi păcat iar ea-şi ura sentimentul de gelozie.

Al doilea gând al ei fu: de ce mai avea nevoie de un minut?
Oare ce **mai avea** de spus?
Persefona n-o văzu pe Minthe plecând, pentru ca nu şi m desprinde ochii de la Hades.

_ Nu mi-ai răspuns la întrebare, insista Hades. De ce foloseşti **magia mamei tale?**
Veni rândul ei să zâmbească.

— Lord Hades, replică ea, lovindu-l uşor cu degetul în piept Nu era sigură ce-o împinsese să facă acel gest, dar se simţea

curajoasă.

— Singurul mod în care vei afla vreun răspuns de la mine e dacă mă hotărăsc eu să mai joc un joc cu tine, lucru care în momentul de faţă e improbabil.
Apoi îl prinse de reverele sacoului şi i le îndreptă, iar ochii-i căzură pe floarea roşie de polyanthus din buzunarul sacoului lui. Ridică privirea spre el şi adăugă:

— Cred c-o să regreţi asta, Hades!

de^ÎSC ^^ °Chii lui HadeS urmăriră niişcarea. Când degetele ei atmsera uşor petalele, floarea se ofili.

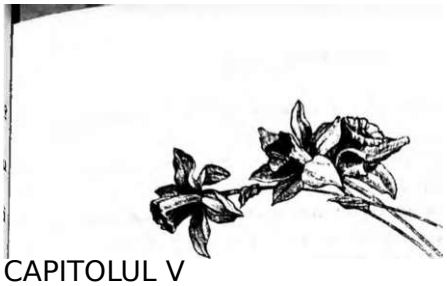

CAPITOLUL V

Intruziunea

ŞOFERUL LUI HADES ERA UN CICLOP.

Persefona încercă să nu pară atât de surprinsă când văzu creatura ce stătea în faţa unui Lexus negru la ieşirea

di^ Nevernight. Nu era precum ciclopii reprezentaţi de-a lungul istoriei. Aceia fuseseră nişte făpturi monstruoase – mari cât munţii» cu nişte muşchi tari ca piatra şi cu colţi. Bărbatul acela era mai înalt decât Hades, cu nişte picioare nespus de lungi, cu umeri laţi şi o siluetă suplă. Avea un ochi misterios, dar blând, şi zâmbi când o văzu pe Persefona.

Hades insistase s-o conducă pe Persefona afară. Fata nu era dornică să fie văzută alături de zeu în public, deşi nu era sigură ca gândul respectiv îi trecuse prin minte lui Hades. Probabil că el era mai preocupat de ideea de-a o scoate cât mai repede din incinta clubului său, ca să se poată odihni... sau indiferent ce făcea înainte ca ea să-l întrerupă.

—Lady Persefona, el este Antoni, îl prezentă Hades. El o să aibă grijă să ajungi acasă în siguranţă.

Persefona ridică o sprânceană la Zeul Lumii de Jos.

— Sunt în **pericol, milord?**

SCARLETT ST. CLAIR

_ B doar o măsură de precauţie. N-aş vrea ca ma m,ta bată la uşă ftră să aibă vreun motiv s-o facă.

Acum chiar are un motiv s-o facal gândi ea, fa^ **însemnul** de pe mână îi pulsă, trimiţandu-i în tot corpm Un SSiLII Fivi fix, vrând să se încrunte să-i trans^ ei, dar îi venea greu să gândeasca. Zeul Morţii avea nişte ochu **universul** – vibranţi, vii, de necuprins. **Se** pierdu în ei şi k J ceea ce promiteau.

Mormăi recunoscătoare când Antoni îi distrase atenţia del* acele gânduri periculoase. Nu avea să iasă nimic dacă-l gă sea teresant pe Hades. Oare nu aflase deja asta?

— Milady, zise Hades, deschizându-i portiera din spate a maşinii.

— Milord.

Făcu un semn din cap spre Hades şi se eliberă din strânsoaiea lui, strecurându-se în interiorul acoperit cu piele neagra al maşinii.

Antoni îi închise cu grijă portiera şi se aşeză pe scaunul şoferului. Porniră repede la drum, iar ea avu nevoie de toata forţa interioară ca să nu privească în urmă.

Se întreba cât stătuse Hades acolo până să se întoarcă în turnul lui – şi dacă râdea de îndrăzneala şi de eşecul ei.

Îşi coborî privirea la brăţara stridentă care-i acoperea însemnul negru. în lumina aceea, aurul arăta ieftki, ca alama. îşi scoase brăţara şi studie însemnele de pe pielea ei. Singurul lucru pentru care era recunoscătoare era că însemnul era destul de mic şi se afla undeva unde putea fi ascuns cu uşurinţă.

„Să dai viaţă în Lumea de Jos."

Oare exista viaţă în Lumea de Jos? Persefona nu ştia ni®* despre lumea lui Hades, şi în toate studiile ei, nu găsise nfcfod* descrieri ale tărâmului morţilor – numai detalii despre geografia locului şi până şi acelea păreau a se contrazice. Presupu^[1] ca avea să afle a doua zi, deşi ideea de-a se întoarce la **Nevern#** pentru a pătrunde în Lumea de Jos o umplea de nelinişte,

Gemu. Tocmai când păreau să-i meargă toate bine!

— O să vă întoarceţi ca să-l vizitaţi pe lordul Hades? întrebă **Antoni» aruncând** o privire în oglinda retrovizoare. **Vocea ciclopului** era plăcută, caldă şi uşor răguşită.

— Mi-e teamă că da, răspunse Persefona absentă.

_ Sper să vă placăî Stăpânul nostru e adesea singur. **Persefonei** i se părură tare ciudate aceste cuvinte, mai ales având în vedere prezenţa lui Minthe cea geloasă.

__ Mie nu mi se pare chiar atât de singur.

— Aşa e mereu cu cei Divini, dar mă tem că el are încredere în foarte puţini. Dacă mă-ntrebaţi pe mine, îi trebuie o nevastă.

Persefona roşi.

— Sunt sigură că lordul Hades nu-şi doreşte să se aşeze la casa lui, spuse ea.

— Aţi fi surprinsă să vedeţi ce-l interesează pe Zeul Morţii, răspunse Antoni.

Persefona nu voia să afle ce-l interesează pe Hades. Deja avea impresia că ştie prea multe şi nu era nimic bun în ele. Persefona îl urmări pe ciclop de pe bancheta din spate.

— De când te afli în slujba lui Hades?

— Cei Trei ne-au eliberat din Tartar după ce-am fost aruncaţi acolo de către Cronos, răspunse el. Şi astfel le-am

întors favoarea, intrând în slujba lui Zeus, Poseidon şi Hades din când în când.
— Ca şofer?
Nu intenţionase să aibă un ton atât de plin de repulsie, dar chiar părea o muncă de jos.
Antoni râse.
— Da, dar neamul nostru are şi constructori şi fierari iscusiţi, spuse el. Am făurit daruri pentru Cei Trei şi o vom face în continuare.
— Dar asta s-a întâmplat demult, replică Persefona. Sigur le-aţi întors favoarea, nu?
— Când Zeul Morţii îţi dă viaţă, e o favoare care nu poate fi răsplătită niciodată, spuse el.
Persefona se încruntă.
Nu înţeleg

.— N-aţi fost niciodată în Tartar, aşa **că** nu ţelegeţi. El făcu o pauză, apoi adăugă: Să nu mă ^^ ^ greşit, faptul că sunt în slujba lui Hades e **alegerea m ^^**

r----------; – , , . „ „ mea,*T*

tre toţi zeii, mă bucur sa-l slujesc pe el. El nu e n*^ ^

Divini. P^cei^

Persefona chiar voia să ştie ce înseamnă asta, pen tn ce auzise ea despre Hades, era cel mai rău dintre **Divini ^ ^**

Antoni ajunse la apartamentul ei şi se strecură cu ere scaunul şoferului ca să ii deschidă portiera. e ^

— **A, nu** e nevoie să... Pot să-mi deschid şi **singură** porţi era'

El zâmbi.

— E plăcerea mea, lady Persefona.

Ea vru să-i spună să nu o numească astfel, dar apoi îşi dădu seama că se folosea de titlul ei de parcă ar fi ştiut că e zeiţă, deşi ea-şi purta farmecul.

— De unde-ai...

— Lordul Hades v-a numit lady Persefona, răspunse el. Deci aşa o să fac şi eu.

— Te rog, nu c nevoie!

Zâmbetul lui crescu şi mai mult.

— Cred că ar trebui să vă obişnuiţi cu asta, lady Persefona, mai ales dacă o să ne vizitaţi des. aşj cum sper că o să faceţi.

El **închisc portiera şi işi înclini capul. Persefona se Îndreptă, ameţită, spre apartament, intorcându se** să-l **urmărească pe Antoni plecând.** Fusese **o zi lungă şi bizară din cauza Zeului Morţii**

Nici după asta nu avea să aibă parte de odihnă, căci Le" sta tea în bucătărie în momentul în care Persefona intra... şi drept pe ea.

— Ăăă, al cui era Lexusul negru care te-a lăsat la apartame* tul ăsta al nostru naşparliu? ^ ^

J

Persefona vru să mintă şi să spună că o dusese cineva ^ stagiul de practică, dar ştia că Lexa nu avea s-o **creadă – ^ ^** ar fi trebuit să se întoarcă acasă cu două ore mai prietena ei cea mai bună o urmărise venind, practic, cu la scară.

__ pă j , n-o să-ţi vină să crezi... dar... Hades. **Deşi recunoştea asta, nu era pregătită să-i spună** Lexei **despre -ontract şi despre semnul de'pe încheietură.**

Lexa **scăpă** ceaşca din mână. Persefona tresări când aceasta se lovi de podea şi se sparse. ___ Tu faci mişto de mine?

Persefona clătină din cap şi se **duse** să ia o mătură.

— Adică... *acei* Hades? Hades, Zeul Morţii? Hades, proprietarul **Nevernight?**

— Da, Lexa! Cine altcineva?

— Cum? scuipă ea. De ce?

Persefona începu să mături cioburile de ceramică.

— Era ceva pentru serviciu.

Teoretic, nu minţea. O putea numi muncă de cercetare.

— Şi l-ai cunoscut pe Hades? L-ai întâlnit în carne şi oase?

Persefona se înfioră auzind cuvintele, aducându-şi aminte de înfăţişarea răvăşită a lui Hades.

— Da.

Se întoarse cu spatele la Lexa şi luă făraşul, încercând cu disperare să-şi ascundă roşeaţa foarte puternică din obraji.

— Cum arată? Detalii! Toarnă tot!

Persefona îi dădu Lexei faraşul, iar aceasta îl ţinu în timp ce Persefona mătura ceaşca făcută ţăndări.

— Eu... nu ştiu de unde să încep. Lexa zâmbi.

— începe cu ochii!

Persefona oftă. I se părea ceva intim să-l descrie pe Hades, iar o parte a sa îşi dorea să-l păstreze numai pentru ea, deşi era conştientă că descria o versiune modificată a zeului – încă nu-i văzuse înfăţişarea adevărată.

Acel gând fu urmat de-o ciudată nerăbdare, şi-şi dădu seama că era nerăbdătoare să-l cunoască pe zeu în toată Divinitatea lui. Oare coarnele-i erau tot negre, precum părul şi ochii? Oare-i stăteau curbate de-o parte şi de alta a capului, precum cele ale unui berbec, sau se întindeau în sus, făcându-l sa p$_{ar}$, $_{ş}$.

cS răsUse ea, deşi cuvântul nu-i făcea dreptate $_{Nu}$ era vorba numai de cum arăta, ci şi de prezenţa lui.

— E... putere.

— **Cineva S-a-ndrăgostit nebuneşte!**

Rânjetul încrezut de pe figura Lexei îi aduse aminte Persefo. nei că era prea concentrată la cum arăta zeul şi prea puţin concentrată la ceea ce făcea.

__ $_{Ce}$? Nu. Nu! Uite ce-i: Hades e chipeş! Nu sunt oarbă, dar

nu pot să fiu de acord cu ceea ce face!

— Ce vrei să spui cu asta?

— Târgurile, Lex! Persefona îi aduse aminte Lexei ce aflaseră de la Adonis la Nevernight.

— Profită de muritorii disperaţi! Ea ridică din umeri.

— Păi, ai putea să-l întrebi pe Hades cum e treaba asta.

— Noi nu suntem prieteni, Lexa. Nu aveau să fie niciodată prieteni. Apoi, Lexa sări în picioare.

— Aaa! Ce-ar fi să scrii despre el? Să investighezi târgurile pe care le face cu muritorii! Ce scandalos!

Chiar *era* scandalos – nu numai din cauza conţinutului, ci şi din cauza faptului că asta avea să presupună scrierea unui articol despre un zeu, lucru pe care putini îl făceau fără teama de consecinţe.

Dar Persefona nu se temea de consecinţe; ei nu-i păsa că Hades e zeu.

~T Pare ~. SC c”° să mai ai motive să-l vizitezi pe Hades, con- faţa Persefonei se ivi un zâmbet

ei îisDutr aCCeS UŞOr Când W HPise buzele de fruntea „„ Să4 f°l0SeaSCă⁎Nu «« să mai fie niciodată

Sa bata Pent™ a intra la NevernightZeul Lumii de Jos avea să regrete în mod sigur că o întâlnise pe Zeiţa Primăverii – iar ea abia aştepta acea zi. Şi ea era Divină. Deşi nu avea o putere a ei, putea scrie, şi poate că asta o făcea să fie cea mai potrivită persoană pentru a-I demasca. La urma urmei, dacă ei i se întâmpla ceva, Hades avea să simtă furia Demetrei.
Pe drumul spre cursurile de la Universitatea Noua Atenă, **Persefona** se opri să cumpere nişte brăţări. Pentru că era nevoită să poarte însemnul lui Hades până când avea să-şi încheie contractul, voia să-şi accesorizeze corespunzător ţinutele. Astăzi purta un şirag de perle, o tuşă clasică prin care să se asorteze cu fusta **roz**-deschis şi cu cămaşa albă cu nasturi.

Tocurile-i ţăcăneau pe trotuarul de beton când luă colţul, iar clădirea universităţii îi apăru în faţă. Fiecare pas însemna că trecea timpul, ceea ce însemna că era cu o oră, cu un minut, cu o secundă mai aproape de reîntoarcerea la Nevernight.

Azi, Hades avea să o ducă în Lumea de Jos. Stătuse trează toată noaptea, gândindu-se cum o să-şi ducă la îndeplinire contractul, îl întrebase dacă voia sa-i planteze o grădină, iar el ridicase din umeri… *Ridicase din umeri…* „E şi-asta o cale”, spusese el.

Oare ce-o fi însemnat asta şi în ce alte moduri ar mai fi putut Persefona să dea viaţă? Oare nu de-asta alesese el acea provocare – pentru că ea nu avea puterea necesară să ducă sarcina până la capăt?

Se îndoia că era din cauză că lordul Hades îşi dorea să aibă grădini frumoase pe tărâmul lui cel pustiu. La urma urmei, era interesat de pedeapsă, şi din ceea ce auzise şi văzuse ea din partea zeului, acesta nu avea de gând ca Lumea de Jos să devină un loc plin de pace şi de flori frumoase.

în ciuda faptului că era foarte supărată pe ea însăşi şi pe Hades, emoţiile îi erau contradictorii. Era atât intrigată, cât şi emoţionată în legătură cu pătrunderea pe tărâmul zeului. Dar, în principal, îi era teamă. Dacă dădea greş.Ml'gftndi ca. închizând ochii ca sft-şi alunge gândul. Nu $_{a}y_{ea}$ cum să dea greş. Nu avea să dea greş. Urma să vadă $Lum_{ea\ de}$ Tos în seara asta şi avea să încropească un plan. Doar pentru că nu putea să scoată un lăstar din pământ cu ajutorul magiei nu însemna că nu se putea folosi de alte metode. Metode de-$_{a}l_{e}$ muritorilor. Doar că trebuia să aibă grijă. O să aibă nevoie de mănuşi – ori se folosea de ele, ori omora fiecare plantă pe care- o atingea –, iar în timp ce grădina creştea, ea urma să găsească alte metode de-a-şi încheia contractul. Sau de-a-l încălca.

Nu ştia mare lucru despre Hades, în afară de ceea ce credeau mama ei şi alţi muritori despre el. Era discret, nu-i plăceau intruziunile şi nu-i plăcea nici presa.

N-avea să-i placă deloc ceea ce plănuise ea pentru ziua de azi, şi curând îi veni o idee – oare-ar fi putut să-l enerveze destul pe Hades, încât să-l determine s-o elibereze de contract?

Persefona trecu de intrarea Universităţii Noua Atenă, un şir de şase coloane cu o piatră ascuţită în vârf, şi intră în curte. Biblioteca lui Artemis se înălţa în faţa ei, o clădire în stilul unui panteon, pe care avusese plăcerea de-a o explora în anul când fusese boboacă. Era uşor să te plimbi prin campusul dispus precum o stea cu şapte colţuri.

Persefona o lua mereu prin centrul stelei, care era Grădina Zeilor: 400 de metri pătraţi de teren plin de florile preferate ale Olimpienilor şi de statui de marmură. Deşi Persefona mersese de multe ori pe cărarea aceea pentru a ajunge la cursuri, astăzi era altfel. Grădina parc-o împresura, iar florile-i erau duşmani – miresmele li se amestecau în aer mirosul puternic al caprifoiu-
lui îmbinându-se cu dulcele parfum al trandafirului ce-i înrobise simţurile.

Oare Hades se aştepta ca ea să crească ceva atât de măreţ?

ZZ Tf T* S”o Condamne la 0 viaă * Lumea de Jos dacă nu reuşea să facă după cum ceruse el în sase Iun*

Ştia răspunsul. Hades era un zeu strict; credea în reguli şi în limite, şi i le impusese cu o zi înainte; fără să se teamă nici măcar de mânia mamei ei.

Persefona trecu de fântâna lui Poseidon şi de statuia impunătoare a unui Ares cât se poate de gol, cu coiful de luptă pe cap şi cu scutul în mână. Nu era singura statuie a unui zeu gol din curte, şi în mod normal nu i-ar fi stat prea mult gândul la ea, dar astăzi privirea i se opri asupra coarnelor mari de pe capul lui Ares, propriile coarne i se păreau greoaie sub farmec. Auzise un zvon cum că sursa puterii Divinilor erau coarnele, când se mutase în Noua Atenă.

Persefona îşi dorea să fi fost aşa. Nici măcar nu mai era vorba despre ideea de-a avea putere. Era vorba despre libertate.

„E vorba doar de faptul că Ursitoarele ţi-au ales o altă cale, floarea mea”, îi spusese Demetra când magia Persefonei nu se manifestase.

„Ce cale?” întrebase Persefona. „Nu există nicio cale, numai zidurile închisorii tale de sticlă! Mă ţii ascunsă pentru că ţi-e ruşine cu mine?”

„Te ţin în siguranţă pentru că tu nu ai putere, floarea mea. E o diferenţă.”

Persefona încă nu era sigură ce cale îi aleseseră Ursitoarele, dar ştia că putea fi în siguranţă fără să fie închisă şi presupunea că, la un moment dat, Demetra fusese de acord, pentru c-o lăsase pe Persefona oarecum liberă – deşi o ţinea ca într-o lesă foarte lungă.

Se încordă când simţi mirosul magiei mamei ei – amar, floral. Demetra se afla în apropiere.

— Mamă, spuse Persefona când Demetra apăru lângă ea.

Era deghizată în om, printr-un farmec – lucru pe care nu-l făcea des. Masca de muritoare a Demetrei nu era foarte diferită de înfăţişarea ei Divină. îşi păstra acelaşi păr mătăsos, aceiaşi ochi verzi, luminoşi, aceeaşi piele radiantă, dar coarnele-i erau ascunse. Alesese o rochie mulată, de culoarea smaraldului, şi pantofiHe aur cu tocuri. în ochii trecătorilor, arăta din toate punctele
r^ ca o femeie de **afaceri versată.**

Ce cauţi aici? întrebă Persefona. I Unde-ai fost ieri? întrebă Demetra cu glas tăios. __ Se pare că tu crezi că ştii deja răspunsul, deci ce-ar fi ^
zici^Nu **trata problema** asta cu sarcasm, **draga** mea! E o pro, **blemă foarte serioasă...** Ce-ai căutat la Nevernight?
**Persefona încercă să-şi împiedice inima s-o ia la g0aná
Oare-o văzuse vreo nimfă?**
— De unde ştii c-am fost la Nevernight?
— Nu **contează** de unde ştiu. Ţi-am pus **o** întrebare.
— M-am dus în interes de serviciu, mamă. Trebuie să mă întorc şi astăzi.
— Categoric nu! se împotrivi Demetra. E nevoie să-ţi reamintesc că una dintre condiţiile timpului petrecut de tine aici e aceea de-a te feri de zei? *Mai ales* de Hades.
îi rosti numele ca pe o înjurătură, iar Persefona tresări.
— Mamă, trebuie să fac asta. E slujba mea.
— Atunci ai să-ţi dai demisia! -Nu!
Demetra făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată. Persefona era sigură că, în toţi cei douăzeci şi patru de ani ai săi, nu îi spusese niciodată „nuM mamei sale.
— Ce-ai spus?
— îmi place viaţa mea, mamă. Am muncit din greu ca să ajung unde sunt!

Te ^ransformăî' * ^ *** Sá ****** viaxa asta de muritoare'**

decât să^a^iwM ^ VI?aU' ^reau să fiu eu, oricine-aş fi,

iar tu n-ai
decât sa accepti lucrul ăsta!
dea Pat Nu D rh Petrd dCVem Ca de Piatră > Persefona ştia ce gândea. „Nu trebuie sa accept decât ceea ce vreau eu.»
■ — Am ţinut cont de sfaturile tale să mă feresc de zei, mai ales *de* **Hades,** adăugă Persefona. De ce ţi-e teamă? C-o să-l las să mă **seducă?** Ai mai multă încredere în mine! **Demetra** păli şi şuieră:

— Astea sunt lucruri serioase, Persefona! __ **şi** eu sunt serioasă, mamă!

Se uită la ceas.

— **Trebuie** să plec. întârzii la cursuri.

persefona trecu de mama ei şi plecă din grădină. Simţea privirea Demetrei arzându-i ceafa în timp ce pleca.

Avea să regrete faptul că îşi impusese punctul de vedere, era sigură de asta. întrebarea era: ce pedeapsă avea să aleagă Zeiţa Recoltei?

Perioada cursurilor trecu fulgerător, printre notiţe luate cu disperare şi cursuri recitate pe un ton monoton. în mod normal, Persefona era atentă, însă acum avea multe pe cap. Discuţia cu mama ei o rodea pe dinăuntru.

Deşi Persefona era mândră de faptul că îşi impusese punctul de vedere, ştia că Demetra ar fi putut s-o trimită înapoi în sera de sticlă doar pocnind din degete. Se gândea şi la discuţia cu Lexa şi Ia cum putea să înceapă să se documenteze pentru articolul ei. Ştia că un interviu era esenţial, dar nu era deloc nerăbdătoare să se afle din nou într-un spaţiu închis alături de Hades.

încă se simţea ciudat la prânz, iar Lexa observă acest lucru.

— Ce s-a întâmplat?

Se gândi la cum să-i spună prietenei ei că propria mamă o spiona. în cele din urmă, spuse:

— Am aflat că mama m-a tot urmărit. A... cam aflat de Nevernight.

Lexa îşi dădu ochii peste cap.

— Nu-i conştientă că eşti adult?

— Nu cred că mama m-a văzut vreodată ca pe un adult.

Şi nu credea c-avea s-o facă vreodată, lucru vădit din porecla pe care i-o dăduse: Kore.

__ Să n.0 laşi să te facă să te simţi prost că te distrezi, P$_{erse}$, <W Categoric, să n-o laşi să te împiedice să faci ce vrei!

Dar era mai complicat de-atât. Dacă se supunea, însemna că putea rămâne în lumea muritorilor şi asta era ceea ce-şi dorea Persefona, chiar dacă nu era atât de distractiv.

După prânz, Lexa veni cu Persefona la Acropole. Spunea vrea să vadă unde lucrează, dar Persefona bănuia că vrea să tragă cu ochiul la Adonis – ceea ce şi reuşi să facă,

pentru că acesta se întâlni cu ele când treceau pe la recepţie.

— Salut! zâmbi el. Lexa, nu? Mă bucur tare mult să te văd!

Pe zei! N-o putea învinovăţi deloc pe Lexa pentru că se lăsase prinsă în mrejele lui Adonis. Bărbatul era şarmant, şi îl mai ajuta şi faptul că era deosebit de chipeş. Lexa zâmbi.

— Nu mi-a venit să cred când Persefona mi-a spus că lucrează cu tine! Am crezut că e o coincidenţă.

El o privi pe Persefona.

— Categoric e o surpriză plăcută! Ştii cum se zice, lumea-i mică, nu?

— Adonis, vii o clipă? strigă Demetri din pragul uşii, şi toata lumea se uită la el.

— Vin!

Adonis îi aruncă o privire Lexei.

— Mă bucur că te-am văzut! Hai să ieşim toţi într-o zi!

— Ai grijă, că te ţinem minte! zise ea.

— Aşa şi sper!

Adonis se grăbi să i se alăture lui Demetri, iar Lexa o privi pe Persefona.

— Ia zi! E la fel de chipeş ca Hades?

Persefona nu vru să strâmbe din nas, dar nici nu se compara-

Nu vru nici să spună un „nu!” răsunător. Şi totuşi, o făcu.

Şi o^n aridic o dr°o Sprânceană * zâmbi > apoi se apleca în faţă Şi o pupa pe Persefona pe obraz.

— Ne vedem diseară! Aaa, şi vezi să te ţii de Adonis! Are **dreptate** – ar trebui să ieşim cu toţii.

După ce plecă Lexa, Persefona îşi duse lucrurile în birou şi se duse să-şi facă o cafea. După prânz, se simţea epuizată, şi avea **nevoie** de toată energia pentru ceea ce îşi pusese în gând să facă.

Când se întoarse la birou, Adonis ieşea de la Demetri.

— Deci, pe weekendul ăsta!

— Pe weekendul ăsta? repetă ea.

— Mă gândeam c-am putea să mergem la încercări. Ştii tu, cu Lexa. îi invit şi pe Aro, Xeres şi Sibila.

încercările erau o serie de competiţii ai căror concurenţi sperau să-şi poată reprezenta teritoriile la Pentatlonul care urma să aibă loc curând. Persefona nu mai fusese niciodată, însă văzuse şi citise reportaje în trecut.

— Aaa... păi, înainte să discutăm despre asta, speram să poţi să mă ajuţi cu ceva!

Adonis se lumină la faţă.

— Desigur! Despre ce-i vorba?

— A scris vreodată cineva de-aici despre Zeul Morţii?
Adonis râse, apoi se opri.
— A, tu vorbeşti serios?
— Foarte.
— Păi, e destul de complicat.
— De ce?
— Pentru că Hades nu-i forţează pe oamenii ăştia să joace jocuri de noroc cu el. Ei fac asta de bunăvoie, apoi trebuie înfrunte consecinţele.
— Asta nu-nseamnă că acele consecinţe sunt drepte, ba nici măcar cinstite! îl contrazise Persefona.
— Nu, dar nimeni nu vrea să ajungă în Tartar, Persefona!
Replica părea a contrazice ceea ce-i spusese Demetri în prima
zi – că *New Athens News* căuta mereu adevărul. Era puţin spus dezamăgită, iar Adonis trebuie să fi băgat de seamă.

— Uite ce-i... Dacă vorbeşti serios, pot să-ţi trimit tot ce am despre el.Ai fi dispus să faci lucrul ăsta?

- Bineînţeles! răspunse el, zâmbind larg. Cu o condiţie – îmi dai voie să citesc articolul pe care-l scrii.

Nu **avea nicio problemă să-i trimită articolul lui Adonis chiar ii aştepta cu interes feedbackul.**

Adonis se ţinu de promisiune. Curând după ce se întoarse în biroul lui, primi un e-mail cu notiţe şi înregistrări vocale în care erau explicate în detaliu înţelegeri pe care zeul le făcuse cu câţiva muritori. Nu toţi cei care scriau sau sunau erau victime ale lui Hades; unii erau membrii familiilor unor victime ale căror vieţi fuseseră curmate de pierderea unui pariu.

în total, numără 77 de cazuri diferite. în timp ce citea şi asculta, un element comun ieşi la iveală din interviuri: toţi muritorii care se duseseră la Hades aveau o nevoie disperată de ceva – bani, sănătate sau dragoste. Hades era de acord să le în- | deplinească orice dorinţă, dacă muritorii câştigau împotriva lui la un joc ales de el

însă dacă pierdeau, erau la mila lui. Iar lui Hades părea să-i placă la nebunie să le ofere provocări imposibile.

După o oră, Adonis trecu să o verifice.

— Găseşti ceva folositor pe-acolo?

— Vreau să-i iau un interviu lui Hades, spuse ea. Astăzi, dacă se poate.

Se simţea nerăbdătoare – cu cât scria articolul mai repede, cu atât era mai bine.

Adonis păli.

— Vrei să... ce?

— Aş vrea să-i ofer lui Hades şansa de a-mi prezenta versiunea lui, explică ea.

Tot ce avea Adonis despre el era din perspectiva unui muritor, iar ea era curioasă cum vedea zeul pariurile, muritorii şi viciile lor.

— înţelegi, înainte să-mi scriu articolul

Adonis clipi de câteva ori şi-şi găsi cele din urmă cuvintele:

— Nu aşa merge treaba asta, Persefona! Nu poţi să intri în locul în care un zeu îşi desfăşoară activitatea şi să ceri o audienţă. **E** o... **Există** nişte reguli!

Ea ridică dintr-o sprânceană şi-şi încrucişă braţele la piept.

— **Reguli?**

— Da, reguli. Trebuie să înaintăm o cere către managerul lui dePR-

— O cerere care ne va fi refuzată, presupun.

Adonis îşi feri privirea, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, **de** parcă întrebările Persefonei îl stânjeneau.

— Uite ce-i, dacă mergem acolo, putem măcar să spunem că am încercat să luăm legătura cu el pentru comentarii şi ne-a refuzat! Nu pot să scriu articolul ăsta fără să încerc, şi nici nu vreau să aştept.

Nu atât timp cât eu pot intra la Nevernight oricând doresc, reflectă ea. Hades urma să regrete c-o sărutase când o să descopere cum avea de gând să se folosească ea de favoarea lui.

După o clipă, Adonis oftă.

— Bun! li anunţ pe Demetri că plecăm.

Dădu să se întoarcă, dar Persefona îl opri.

— Nu i-ai... spus lui Demetri despre chestia asta, nu?

— Nu i-am spus că vrei să scrii articolul ăsta.

— Putem să păstrăm secretul? Momentan?

Adonis zâmbi.

— Da, sigur. Cum vrei tu, Persefona!

Adonis parcă pe bordură în faţa clubului Nevernight, cu Lexu- sul roşu într-un contrast puternic cu fundalul negru al turnului de obsidian al lui Hades. Deşi Persefona era hotărâtă să ducă interviul până la capăt, avu o clipă de îndoială. Oare era prea îndrăzneaţă dacă presupunea că poate folosi favoarea lui Hades într-un asemenea mod?

Adonis se apropie de ea.

— **Arată altfel la lumina zilei, aşa-i?**

— **Mda, răspunse ea absentă.**

^ chiar a^ta altfel-ai dur. O tăietură col^

* o găsi încuiată, aşa că bătu î" ea ^ ct^ntă până să se retragă.

nWl t Ple că nu e nimeni aici!

Nu si dorea absolut deloc să se afle acolo, iar Persefona Se J^ce ezita sa stea faţă-n faţă cu zeul, având în vedere *

venea atât de des la clubul lui noaptea.

După ce Adonis se întoarse cu spatele la uşa, Persef$_{ona\,0}$ l$_{n}$.
cercă-iar uşa se deschise.

— Este! şuieră ea pentru sine. Adonis privi în urmă spre ea, zăpăcit.

-Cum ai... Era încuiată!

Ea ridică din umeri.

— N-oi fi tras tu destul de tare! Hai!

în timp ce se făcea nevăzută în Nevernight, îl auzi pe Adonis spunând: „Jur că era încuiată!"

Coborî treptele, intrând în clubul care de-acum îi era cunoscut. Tocurile-i ţăcăneau pe podeaua de marmură neagră, iar ea ridică privirea spre tavanul înalt şi negru, ştiind că etajul acela putea fi văzut din biroul lui Hades.

— E cineva? E cineva acasă? strigă Adonis.

Persefona făcu o grimasă şi rezistă impulsului de-a-i zice lui Adonis să-şi ţină gura. Fusese hotărâtă să urce treptele şi să intre în biroul lui Hades, luându-l prin surprindere, deşi nu era sigura că e o idee strălucită. Se gândi la ce se întâmplase cu o zi înainte, când el apăruse la uşă răvăşit.

Măcar, dacă-l lua prin surprindere, putea afla adevărul despre ceea ce se întâmpla între el şi Minthe.

De parc-ar fi fost invocată de gândurile ei, nimfa roşcată ieşi
încăltatT™ lntunecată>îmbrâcată cu o rochie neagră, mulată ^ol^ZT l$^{CU\ t0CUrl\ Era}$ ™ la fel de frumoasă cum
p”ms™ ”—* --r,

'dar »»cuina dintre ele nu avea o înfaţi?«[4]
atât de aprigă ca Minthe; se întreba dacă asta se datora faptului că-l servea pe Zeul Lumii de Jos.

— **Pot să v-ajut cu ceva?**

Minthe avea o voce plăcută şi răguşită, ca de fumătoare, care însă nu-i ascundea asprimea tonului.

— Salut! zise Adonis, ştergând-o cu cotul pe Persefona, regăsindu-şi brusc încrederea şi întinzându-i mâna.

Persefona rămase surprinsă şi uşor frustrată când Minthe îl prinse de mână şi-i zâmbi.

— **Adonis.**

— **Minthe.**

— **Lucrezi aici? întrebă el.**

— Sunt secretara lordului Hades, răspunse ea.

Persefona îşi feri privirea şi-şi dădu ochii peste cap. „Secretară" părea a fi un cuvânt cu subînţeles.

— Pe bune?

Adonis chiar părea surprins.

— Dar eşti atât de frumoasă!

Chiar nu era vina lui Adonis. Nimfele aveau efectul ăsta asupra oamenilor, dar Persefona se afla într-o misiune şi-şi pierdea răbdarea.

Adonis o ţinu pe Minthe de mână mai mult decât era necesar, până când Persefona îşi drese vocea, iar el îi dădu drumul.

— Ăăă... iar ea e Persefona.

El făcu un gest spre ea. Minthe nu spuse nimic, nici măcar nu aprobă din cap.

— Suntem de la *New Athens News.*

— Deci eşti reporter?

Ochii-i scânteiară, şi probabil că Adonis văzu asta ca pe un semn al interesului faţă de meseria lui. Dar Persefona ştia că era vorba despre altceva.

— De fapt, am venit să vorbim cu Hades, spuse ea. E pe-aici?

Privirea lui Minthe o iscodi până-n adâncul sufletului, arzând ca focul.

— Aveţi programare la ***lordul*** Hades?Nu.
— Atunci, îmi pare rău, dar nu puteţi vorbi cu el!

— A, pai, ghinion, atunci! zise Adonis. O să venim când 0 avem programare. Persefona?
Ea îl ignoră pe Adonis, încruntându-se la Minthe.

— Anunţă-l pe lordul ăla al tău că a venit Persefona şi că vrea să stea de vorbă cu el.
Era o poruncă, dar Minthe zâmbi, netulburată, privindu-l pe Adonis.

— Cred că partenera ta~i nouă şi nu cunoaşte mersul lucrurilor pe-aici. Vezi tu, lordul Hades nu acordă interviuri.

— Bineînţeles, spuse Adonis, prinzând-o pe Persefona de încheietură cu degetele.

— Hai, Persefona! Ţi-am zis că există un protocol pe care trebuie neapărat să-l urmăm!
Persefona privi spre degetele lui Adonis care-i strângeau încheietura, apoi se uită în ochii lui. Nu era sigură ce fel de privire îi aruncase, dar ochii-i ardeau, iar furia-i făcea sângele să clocotească.

— *Dă-mi. Drumul Imediat!*

El făcu ochii mari şi îi dădu drumul, iar ea îşi îndreptă atenţia asupra lui Minthe.

— Cunosc foarte bine mersul lucrurilor pe-aici, spuse Perse fona. Dar poruncesc să vorbesc cu Hades!

— *Porunceşti?*

Minthe îşi încrucişa braţele la piept, ridicând din sprâncene până la linia parului, şi zâmbi răutăcios

_ Bine! Am să-i spun că *porunceşti* să-l vezi, dar numai pentru ca o sa găsesc o mare satisfacţie auzind cum o să te **refuze.**

Se răsuci pe călcâie şi se făcu nevăzută t” „ „
fona se întrebă pentru o clipă dacă avea să f ^^ T

— Hades sau avea să trimită un căpcău^ sÎ i ^ [într"adevăr ll]" – De unde să ştie Hades cum te cheamă^* ** ^^ Ea nu-l privi în ochi când îi răsp$_{Unse}$.[ma]'L-am întâlnit în aceeaşi seară în care te-am întâlnit şi pe tine!

îi simţea întrebările prinzând formă în aerul dintre ei. Spera doar ca el să nu le pună.

Minthe se întoarse, părând că-i sărise ţandăra rău de tot, \ lucru care-o umplu pe Persefona de veselie, mai ales pentru că

nimfa fusese atât de sigură că Hades avea să-i refuze. I Ridică bărbia şi spuse forţat:

— Haideţi cu mine!

H Persefona se gândi să-i spună lui Minthe că n-are nevoie de ghid, însă Adonis era de faţă şi deja devenise curios. Nu voia ca J el să afle că fusese acolo cu o zi înainte sau despre contractul ei I cu Zeul Morţii.

Persefona îi aruncă lui Adonis o privire, apoi o urmă pe Minthe pe acelaşi şir de trepte în spirală pe care-l urmase pe Hades cu o zi înainte, spre uşile împodobite, negre cu auriu, ale biroului lui. Adonis fluieră uşor.

Astăzi, Persefona se concentră la aur, nu la flori; aurul părea o alegere potrivită. La urma urmei, el era Zeul Metalelor Preţioase.

Minthe nu bătu înainte să intre în biroul lui Hades şi porni în faţa lor cu paşi mari, legănându-şi şoldurile. Poate spera să-i atragă atenţia lui Hades – dar Persefona îi simţi privirea aţintită asupra ei din clipa în care intră în birou. O urmări ca pe-o pradă de la locul lui de lângă fereastră, făcând-o să se întrebe oare de cât timp îi urmărise de dedesubt.

Judecând după poziţia lui rigidă, presupunea că stătuse acolo o vreme.

Spre deosebire de ziua precedentă, când ceruse să fie lăsată să intre în Nevernight, ţinuta de astăzi a lui Hades era impecabilă. Un hău întunecat şi elegant, iar ei poate i-ar fi dat prin cap să fie îngrozită dacă n-ar fi fost atât de furioasă pe el

Minthe se opri şi făcu un semn din cap. — Persefona, milord.

Vocea-i căpătase din nou acea notă languroasă. Persefona Îşi închipuia că o folosea când voia să le sucească minţile bărbaţilor.Poate că uitase că Hades e zeu. Se foi, întorcându-se din nou Spre **Persefona şi rămânând chiar în spatele zeului.**

— **$i...** *prietenul* **ei, Adonis.**

La auzul numelui lui Adonis, ochii lui Hades se dezlipără în **sfârşit de Persefona, făcând-o să se simtă ca eliberată de o vrajă. Privirea lui Hades se îndreptă spre partenerul ei şi se întunecă, înainte ca el să facă un semn din cap spre Minthe. ~ Eşti liberă să pleci, Minthe! îţi mulţumesc! Imediat ce plecă, Hades umplu un pahar cu un lichid de culoarea chihlimbarului dintr-o carafă de cristal. Nu îi rugă să ia loc şi nici nu-i întrebă dacă vor şi ei.**

Nu era semn bun. Avea de gând ca întâlnirea să fie foarte **scurtă.**

— Cărui fapt se datorează această... *intruziune?* Persefona miji ochii la acel cuvânt. Voia să-i pună exact aceeaşi întrebare – pentru că asta făcuse, se băgase în viaţa ei.

— Lord Hades, începu ea şi-şi scoase carnetul din poşetă – carnetul în care scrisese numele fiecărei victime care sunase la ziar cu o plângere. Adonis şi cu mine suntem de la New *Athens News.* Am investigat câteva plângeri despre tine şi ne întrebam dacă doreşti să le comentezi.

El îşi duse paharul la gură şi sorbi, dar nu spuse nimic. Lângă ea, Adonis râse agitat.

— Persefona investighează. Eu sunt aici doar pentru... sprijin moral.

Ea se încruntă la el.

Fricosule!

~ Aia e cumva o listă cu delictele mele? Ochii-i erau întunecaţi şi goi de orice emoţie. Ea se întreba daca aşa primea el suflete în lumea lui.

DunVrjă întrbarCa Şi dti câteva dintre numele de pe listă. Dupa o clipa, ridică din nou privirea

-Îţi aduci aminte de oamenii ăştia?

Lua o gură de băutură, languros

— Îmi aduc aminte de fiecare suflet.

— Şi de fiecare pariu?

Miji ochii şi o privi o ciipă cu atenţie.

— Subiect, Persefona! Treci la subiect! N-ai avut probleme cu asta până acum, de ce ai acum?

Ea îl simţi pe Adonis privind-o şi se încruntă la Hades, cu faţa roşie de furie. Vorbea de parcă s-ar fi cunoscut de mult mai mult de două zile.

— Eşti de acord să îndeplineşti dorinţele muritorilor dacă pun un pariu cu tine şi câştigă.

— Nu tuturor muritorilor şi nu toate dorinţele, o corectă el.

— Aa, îmi cer scuze, eşti selectiv cu privire la vieţile pe care le distrugi!

Expresia lui se înăspri.

— Eu nu distrug vieţi.

— Îţi faci cunoscuţi termenii contractelor abia după ce câştigi! Asta e înşelătorie.

— Termenii sunt clari; eu hotărăsc detaliile. Nu e înşelătorie, cum o numeşti tu. E un pariu.

— Le stârneşti viciile! Le dezvălui cele mai întunecate secrete...

— Stârnesc ceea ce le nenoroceşte vieţile! E alegerea lor dacă triumfă sau se prăbuşesc!

Persefona îl fixă cu privirea. El vorbea pe un ton atât de sincer, încât parcă ar fi avut discuţia respectivă de mii de ori.

— Şi de unde ştii tu care sunt viciile lor?

Era răspunsul pe care-l aştepta, iar când auzi întrebarea, lui Hades îi apăru un zâmbet răutăcios pe buze. îl transformă şi arătă puţin din zeul din spatele farmecului.

— Eu mă ocup cu sufletul, răspunse el. Cu ce-l împovărează, cu ce-l corupe, cu ce-l distruge... şi-l stârnesc.

Dar ce vezi când te uiţi la mine?

Nu suporta gândul că el îi cunoştea secretele, iar ea nu ştia nimic despre persoana lui.

Apoi, ea se răsti:

— Eşti cel mai rău soi de zeu!

Hades tresări, dar îşi reveni repede, cu ochii aruncând $_{Sc}|_{n}$. tei de furie.

— Persefona...! o avertiză Adonis, dar vocea caldă, de bari ton, a lui Hades, îl acoperi repede:

— Eu **îi ajut pe aceşti muritori!**

Făcu un pas hotărât spre ea.

— Cum? **Propunându-le un pariu absolut imposibil?** Să se **abţină de la vicii sau** să-şi **piardă viaţa?** E **de-a dreptul ridicol,** Hades!

— Am avut succese, o contrazise el.

— A, da? Şi cam care-ar fi alea? Presupun că pentru tine nu prea are importanţă, căci tu oricum câştigi, nu? Toate sufletele ajung la un moment dat la tine!
Privirea-i deveni ca de piatră, iar el încercă să acopere distanţa dintre ei, dar, înainte să apuce s-o facă, Adonis se băgă între el şi Persefona. Ochii lui Hades se aprinseră şi, cu un şfichiuit din încheietura mâinii lui, Adonis căzu grămadă la podea, moale.
— *Ce-ai făcut?*
Persefona dădu să întindă mâna spre el, dar Hades o apucă de încheieturi, ţinând-o în picioare şi trăgând-o spre el. Ea-şi ţinu respiraţia, nedorind să stea atât de aproape de el, încât să-i simtă căldura şi să-i inspire mirosul.
Răsuflarea lui îi mângâia buzele în timp ce vorbea.
— Presupun că nu vrei ca el să audă ce-am să-ţi spun... Nu-ţi face griji, n-o să cer o favoare când o să-i şterg memoria!
— Vai, ce drăguţ din partea ta! îl luă ea peste picior, întinzându-şi gâtul ca să-l privească în ochi.
Se aplecă deasupra ei, iar faptul că o ţinea de încheieturi era singurul lucru care-o împiedica să cadă pe spate.
— Cam **multe-ţi permiţi cu favoarea** mea, lady **Persefona!**
Avea o voce joasă – prea joasă pentru genul ăsta de discuţie. Era vocea unui iubit – caldă şi pătimaşă.
— N-ai specificat niciodată cum anume ar trebui să-ţi folosesc favoarea.
El miji uşor ochii.
__ **NU**, n-am făcut-o, dar m-aş fi aşteptat să te ducă mai mult **mintea,** nu să-l târăşti pe muritorul ăsta pe tărâmul meu!
Era rândul ei să mijească ochii.
_ îl cunoşti?
Hades îi ignoră **întrebarea.**
— Ai de gând să scrii un articol despre mine? Spune-mi, lady persefona, ai să povesteşti cu lux de amănunte experienţele tale alături de mine? Cum, dintr-un impuls, m-ai invitat la masa ta, cum m-ai implorat să te-nvăţ să joci cărţi...
— Nu te-am implorat!
— Ai să vorbeşti despre cum roşeşti din căpşorul ăla frumos şi până-n picioruşe în prezenţa mea şi despre cum te fac să rămâi fără răsuflare...
— Gura!
în timp ce vorbea, el se aplecă mai în faţă.

— Ai să vorbeşti despre favoarea pe care ţi-am făcut-o sau ţi-e prea ruşine?

— *încetează!*

Ea se desprinse de el, iar el îi dădu drumul, însă nu terminase:

— Oi da tu vina pe mine pentru alegerile pe care le-ai făcut, dar asta nu schimbă nimic. Eşti a *mea* timp de şase luni – iar asta înseamnă că, dacă scrii despre mine, pot să mă asigur că vei suporta consecinţele.

Ea încercă din răsputeri să nu tremure auzindu-i cuvintele posesive. Era calm în timp ce vorbea, lucru care-o tulbura, pentru că avea impresia clară că pe dinăuntru, numai calm nu era.

— E adevărat ce se spune despre tine, spuse ea, cu pieptul ridicându-se şi coborând. Nu asculţi nicio rugăminte. Nu oferi niciun strop de milă.

Faţa lui Hades rămase inexpresivă.

— Nimeni nu se roagă la Zeul Morţii, milady, iar când o face, e prea târziu.

— **Hades flutură din mână, iar Adonis se trezi, inspirând cu putere. Se ridică iute în capul oaselor şi se uită în jur. Când privirea-i căzu pe Hades, se săltă în picioare, împleticindu-se.S"scuze! ^ tevităi să se uite în ochii lui Hades. ^NuPvăPmai răspund ia nicio întrebare, îi anunţă Hades.**
Minthe o să vă **conducă afară.** . . ~ .
Hades se întoarse cu spatele, iar Minthe îşi făcu imediat **apariţia** cu părul şi ochii în flăcări, aţintiţi asupra Persefonei.
Tinerei îi trecu, fugar, prin minte că femeia şi Hades ar alcătui 0 pereche intimidantă, şi nu îi plăcu deloc asta. ~ – Persefona! **îi** atrase Hades atenţia, în timp ce ea şi Adonis se întorceau să plece.
Fata se opri în uşă şi aruncă o privire în urmă.
— Am să-ţi adaug numele pe lista de invitaţi din seara asta. încă o aştepta în seara aceea? Inima îi tresăltă în piept. Ce pedeapsă avea să-i adauge la contract pentru indiscreţia ei? Avea contractul şi deja-i era datoare cu o favoare.
îl fixă un moment cu privirea şi tot întunericul lui părea a se contopi cu sine însuşi, în afara ochilor, care ardeau ca un foc în timpul nopţii.
Ea ieşi cu paşi mari din birou, ignorând expresia şocată a lui Adonis.
Imediat ce ajunseră în faţă la Nevernight, Adonis bombăni:
— Hai, c-a fost interesant!
Persefona abia îl asculta. Era cu totul şi cu totul şocată de ceea ce se întâmplase în biroul lui Hades, mai cu seamă de abuzul lui de putere şi de ideea lui greşită că *ajuta.*
— Ziceai că l-ai mai întâlnit doar o dată pe Hades? întrebă Adonis în timp ce urcau în maşina lui.
— **Hă?**

Z ™l ™Sl">' doar o dată?

îndoi ci f"„c,i"„a,e ■ „'„O«1 Întrebarea acrea, * ¡sssr-"*-"-».-

— Părea că există multă tensiune între voi doi – de parcă aţi fi avea un trecut comun.

Oare cum se făcea că o legătură de câteva ore între ei i se părea că dura de câteva vieţi? Oare de ce-l invitase pe Hades Ia masă? Ştia c-avea să regrete decizia aceea tot restul

vieţii. Genul ăsta de pariu avea gheare, *şi* nu exista nicio modalitate prin care ea să scape fără zgârieturi din toată situaţia aceea. Miza era prea mare, erau prea multe lucruri interzise. Libertatea Persefonei era în joc – iar pericolul venea din toate direcţiile.

— Persefona? întrebă Adonis.

Ea respiră adânc.

Nu. Nu avem un trecut comun.CAPITOLUL VI

Râul Styx

C

**** SE POARTĂ ÎNTR-UN TUR AL LUMII DE*** JOS?

Era o întrebare pe care Persefona şi-o tot punea de când părăsise biroul lui Hades mai devreme în ziua aceea. Ar fi trebuit să pună mai multe întrebări – oare aveau să pornească într-o drumeţie? Cum era vremea acolo, jos? Era tentată să poarte pantaloni de yoga doar ca să-l stârnească, dar apoi îşi aduse aminte că trebuia să meargă mai întâi la Nevernight, unde era în vigoare un cod vestimentar.

în cele din urmă, alese o rochie scurtă, argintie, cu decolteu adânc, şi pantofi cu tocuri cu sclipiri. Coborî din autobuz în faţa clubului lui Hades şi se apropie de intrare, ignorând privirile fixe şi geloase din partea celor de la coada imposibil de lungi Paznicul care-o aştepta nu era Duncan, dar tot un căpcăun era. Persefona se întreba cum îl pedepsise Hades pe monstru pentru felul în care se comportase cu ea. Trebuia să recunoască faptul că fusese surprinsă de Zeul Morţii în momentul acela; nu-î

mfemde[area ***** * *** ^ „ luase a Părarea PentrU*

Şi, în ciuda tuturor defectelor lui, trebuia să-l respecte pentru asta.

— Mă numesc..., începu ea.

__ Nu e nevoie să vă prezentaţi, milady, spuse căpcăunul. **Persefona** roşi, sperând că nu o auzea nimeni dintre cei mai **apropiaţi** de ea de la coadă. Căpcăunul întinse mâna, deschise uşa şi făcu o plecăciune. Oare de unde-o cunoştea creatura asta? Să fi fost favoarea pe care i-o făcuse Hades? Se vedea cumva? îl privi pe căpcăun în ochi.

— Cum **te numeşti? Creatura păru surprinsă.**

— Mekonnen, milady.

— Mekonnen, spuse ea zâmbind. Spune-mi Persefona, te rog! El făcu ochii mari.

— Milady... n-aş putea. Lordul Hades ar...

— O să discut eu cu lordul Hades. Puse mâna pe braţul căpcăunului.

— Spune-mi Persefona!

Mekonnen zâmbi strâmb, apoi făcu un gest teatral în lateral cu mâna, înclinându-se.

— Persefona!

Ea râse şi clătină din cap. Avea să discute cu el despre plecăciuni mai târziu, dar, pentru moment, dacă nu-i mai spunea niciodată „milady', avea s-o considere o victorie.

Intră în club şi se îndreptă spre ringul de dans, dar chiar în timp ce ajungea în capătul treptelor, se apropie un satir. Era chipeş, îmbrăcat cu o cămaşă neagră cu nasturi, cu păr negru, lăţos, ţăcălie şi o pereche de coarne negre, curbate, ce i se iţeau din cap.

— **Lady Persefona? întrebă el.**

— **Doar Persefona, spuse ea. Te rog!**

— **Iertare, lady Persefona, eu vorbesc după cum porunceşte lordul Hades!**

— **Lordul Hades nu are niciun cuvânt de spus în privinţa modului de adresare potrivit pentru mine.**

Zâmbi.

— Persefona să fie! Colţurile buzelor i se ridicară **când** Deja-mi place de tine! Eu sunt Ilias. Lordul Hades dorest^^ cer scuze în numele lui. Este implicat într-o altă activitate[6] ** ^ cerut să te conduc în biroul lui. Promite că n-o să dure$_{2e}$ ^ Ea se întrebă ce-l reţinea. Poate că semna un alt c^' cumplit cu un muritor... sau era cu Minthe. n ract

— Aştept la bar.

— Mă tem că nu se poate.

— Altă poruncă? întrebă fata.

Ilias îi zâmbi, vrând să-şi ceară scuze.

— Mă tem că asta trebuie ascultată, Persefona!

O enerva, dar nu era vina lui Ilias, aşa că îi zâmbi satirului

— Atunci, numai de dragul tău!

îl urmă pe satir în timp ce-şi croia drum prin mulţimea care creştea din ce în ce mai mult, pe drumul cunoscut către biroul lui Hades. Rămase surprinsă când el o urmă înăuntru. Se duse la barul de unde se servise Hades ceva mai devreme.

— îţi aduc ceva? Un vin, poate?

— Da, te rog! Un cabernet, dacă ai.

Daca avea să-şi petreacă seara alături de Hades şi în Lumea de Jos, îi trebuia o băutură în mână.

— Imediat vine!

Satirul era atât de vesel, încât ei îi venea greu să creadă d lucra pentru Hades. La urma urmei, şi Antoni păruse a-l venera pe zeu. Se întrebă dacă şi Ilias simţea la fel.

îl urmări alegând o sticlă de vin şi începând s-o desfacă. După o clipă, îl întrebă:

— De ce-l slujeşti pe Hades?

— Nu îl slujesc pe lordul Hades. Lucrez pentru el £ ⁰ diferenţă.

Am înţeles,

~ Atunci de ce lucrezi pentru el? „

— Lordul Hades* e foarte generos, îi explică satirul Sa ⁰ crezi tot ce-auzi despre el. în mare parte, sunt neadevăruri.

Cuvintele lui îi stârniră interesul.

_ Spune-mi un lucru care nu e adevărat!

Satirul chicoti în timp ce-i turna vin şi îi împinse paharul pe masă.

— **Mulţumesc!**

— **Cu plăcere!**

El făcu o plecăciune, ducând mâna la piept. Când privi din nou spre ea, rămase surprinsă de seriozitatea lui.

— **Se spune că Hades e protector cu tărâmul lui şi, deşi e adevărat, nu e vorba despre putere. Ţine la oamenii lui, îi protejează şi se simte jignit dacă e cineva rănit. Dacă-i aparţii, o să facă lumea praf ca să te salveze.**

Persefona se înfioră.

— **Dar nu-i aparţin lui! Ilias zâmbi.**

— Ba îi aparţii, altfel nu te-aş servi cu vin în biroul lui. Schiţă o plecăciune şi adăugă: Dacă ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să mă strigi pe nume.

Spunând acestea, Ilias dispăru, iar Persefona rămase singură în tăcere. Era linişte în biroul lui Hades, nici măcar şemineul

nu trosnea. Se întreba dacă asta era o formă de pedeapsă în Tartar. Categoric ar fi înnebunit-o.
După o clipă, se îndreptă spre ferestrele cât un perete, cu vedere la ringul de dans. Avea bizara senzaţie că aşa se simţiseră odinioară Olimpienii ce trăiau printre nori şi se uitau de sus, la cei de pe Pământ.
Se uită şi ea la muritorii de dedesubt. La o primă privire, văzu grupuleţe de prieteni şi cupluri, cu grijile alungate de băuturile din mâini. Pentru ei, era o noapte de distracţie şi de euforie – nu cu mult diferită de cea de care avusese parte şi ea la prima vizită aici. Dar, pentru alţii, vizita la Nevernight însemna speranţă.

Îi observă unul câte unul. Se dădeau de gol prin privirile pline de dorinţă aruncate spre treptele în spirală care duceau la al doilea etaj, acolo unde Hades îşi făcea târgurile. Observ

ăumerii lăsaţi ai celor stresaţi, sudoarea ce sclipea pe frunţile ce| neliniştiţi sau postura rigidă a celor disperaţi. 0r

Priveliştea o întristă, dar urmau să fie avertizaţi cât de cură să nu cadă pradă jocurilor lui Hades. Ea însă avea să se îngrijească de asta.

Se întoarse cu spatele la fereastră şi se apropie de biroul lui Hades; placa uriaşă de obsidian părea să fi fost smulsă din pământ şi lustruită. Persefona se întreba dacă venise din Lumea de Jos.

îşi plimbă degetele pe suprafaţa netedă a acesteia. Spre deosebire de biroul ei, deja plin de bileţele autoadezive şi personalizat cu fotografii, al lui nu era înghesuit. Era dezamăgitor; sperase sa afle câte ceva de folos din ce era pe-acolo, dar biroul acesta nu părea să aibă nici măcar sertare.

Oftă şi se întoarse, aducându-şi aminte că Minthe apăruse dintr-un pasaj din spatele biroului lui Hades. Privi imediat spre perete, dar nu văzu nimic care să indice existenţa unei uşi. Se apropie, aplecându-se în faţă ca să studieze peretele – nu se vedea nicio întrerupere.

Probabil că uşa răspundea magiei lui Hades, ceea ce însemna că trebuia să răspundă şi voinţei ei. îşi trecu mâna peste suprafaţa netedă – până când mâna i se scufundă în perete. Rămase cu gura căscată şi se dădu repede înapoi, cu inima bătându-i cu putere în piept. îşi studie mâna şi pe-o parte şi pe alta, dar nu văzu nicio rană.

Apoi, curiozitatea o copleşi, iar ea privi în urmă şi încercă din nou, împingându-se mai tare în perete. Acesta se revărsă ca un lichid, iar când ea trecu de partea cealaltă, se trezi într-un hol cu un şir de candelabre de cristal. Lumina-i ţinea picioarele în umbră, iar când făcu un pas în faţă, căzu pe ceva ascuţit.

Impactul îi tăie răsuflarea. Panicându-se, răsuflă adânc de câteva ori până când respiraţia-i reveni la normal. în clipa **aceeaşi** dădu seama că picase pe-o treaptă. Lumina de deasupra de-abia cădea pe conturul unui şir de trepte.

Persefona se chinui să se ridice în picioare, în ciuda durerii ascuţite din coaste. îşi scoase pantofii şi îi lăsă în urmă, cobo- íj ₁£nd scările abrupte. Se ţinea cu o mână de coaste şi cu cealaltă *de* **perete, temându-se că, dacă o să cadă din nou, o să-şi frângă**
ţ coastele.

Când Persefona ajunse pe pământ neted, o xlureau picioarele şi coastele. în faţă, o lumină orbitoare, dar difuză, era filtrată printr-o deschizătură ca o peşteră. Se îndreptă împleticindu-se ₅ spre ea şi intră direct pe un câmp presărat cu flori albe, înmugurite. în depărtare, un palat de obsidian se profila pe cer, fru- ! mos, dar ameninţător precum norii încărcaţi de fulgere şi tunete. Când privi în urmă, descoperi că de fapt coborâse un munte mare şi negru.

Deci asta e Lumea de Jos, gândi ea. Părea atât de frumoasă, ᵉ de normală! Ca o altă lume dedesubtul lumii. Cerul de-acolo era ¹ întins şi luminat, dar nu vedea niciun soare, iar aerul nu era nici cald, nici rece, deşi briza care mişca iarba şi propriul ei păr o făcea să tremure. Purta cu ea şi un amestec de mirosuri – miresme dulci de flori, mirodenii şi cenuşă. Aşa mirosea şi Hades. Voia să inspire mirosul, dar până şi respiraţia uşoară o durea după cum căzuse.

Se îndepărtă şi mai mult de gura muntelui, ţinându-şi braţele încrucişate la piept, ezitând să atingă florile albe şi delicate, de teamă să nu le ofilească. Cu cât se îndepărta mai mult, cu atât se înfuria mai tare pe Hades.

Peste tot în jurul ei era vegetaţie luxuriantă. O parte a sa îşi dorise ca Lumea de Jos să fie plină de cenuşă, de fum şi de foc, însă aici găsise... *viaţă.*

Oare de ce-i dăduse Hades o asemenea sarcină dacă el excela deja la crearea vieţii?

Continuă să meargă, fără altă destinaţie în afară de palat. Era singurul lucru pe care-l vedea dincolo de acel câmp uriaş. Era surprinsă că încă nu o luase nimeni la fugă după ea; auzise

că Hades avea un câine cu trei capete care păzea intrarea în Lumea

de Jos. Se întrebă dacă favoarea ei o ajuta să treacă neobserv^

orin Lumea de Jos.

Doar că-şi cam dorea să apara cineva, caci cu cat mergea mai mult, cu atât o dureau mai tare coastele.

Curând se trezi că un râu îi taie calea. Era o apă tulburătoare, întunecată şi învolburată, atât de mare, încât vedea doar cul 0rlle şterse ale frunzişului aflat de cealaltă parte.

Ăsta trebuie să fie Styxul, cugetă ea. Marca graniţele Lu mii de Jos şi se ştia că e păzit de Charon, un daimon numit şi spi. rit călăuzitor. Conducea sufletele în Lumea de Jos cu luntrea lui, dar Persefona nu văzu niciun daimon şi nicio luntre. Vedea doar flori – o grămadă de narcise ce se revărsau în jos pe malul râului Cum să treacă acest râu? Privi în urmă, spre munte – ajunsese prea departe ca acum să mai dea înapoi. Era o înotătoare puternică, doar că durerea din coaste ar fi putut-o încetini. În afară de lăţime, arăta destul de banal – apă adâncă şi întunecată.

Persefona se apropie de mal. Era ud, alunecos şi abrupt. Florile care creşteau de-a lungul pantei dădeau naştere unei mări de alb – un contrast ciudat cu apa, care arăta ca uleiul. O puse Ia încercare cu piciorul, apoi se cufundă cu totul în râu. Apa era rece, iar răsuflarea-i deveni greoaie, ceea ce-i înrăutăţi durerea din coaste.

Chiar când începuse să înainteze într-un ritm decent, ceva o apucă de gleznă şi o trase. înainte să apuce să ţipe, o târî sub apă.

Persefona lovi cu piciorul şi dădu să zgârie, dar cu cât se zbă- tea mai mult, cu atât mai puternică devenea strânsoarea şi ^ atât mai repede se mişca arătarea în adâncul râului. încercă sase răsucească pentru a vedea ce-o apucase, dar un

spasm dureros o făcu să ţip$_{e>}$ iar apa i se revărsă în gură şi pe gât în jos.

Apoi ceva o apucă de încheietură, smucind-o brusc, în tW ce aratarea care-o prinsese de picioare se opri. Când se uită h ce-o ţinea de încheietură, încercă să ţipe, dar înghiţi apă.

încă^î^!^ °Chi g0i ° P™- cu bucăţi de ^ mea agaţate de unele părţi din faţa-i scheletică.

****

Era prinsă între cei doi care trăgeau de ea în sus şi-n jos, în- fe) tinzându-i corpul până la limita suportabilităţii. Plămânii îi ar- ^ deau, iar pieptul o durea, şi simţea o presiune în spatele ochilor. *x O să mor în Lumea de Jos.*
ţ Dar unul dintre morţi îi dădu drumul ca să-i atace pe ceilalţi, ^ iar restul îl urmă curând. Persefona profită de ocazie şi înotă cât putu de repede. Era slăbită şi obosită, dar vedea ciudatul cer al lui ^ Hades luminând suprafaţa râului, iar libertatea şi aerul pe care le
ti promitea o motivară.
^ Ieşi la suprafaţă chiar în momentul în care unul dintre morţi ^ o ajunse din urmă. Ceva ascuţit i se înfipse în umăr şi o trase din
I nou în jos. De data asta fu salvată, deoarece cineva de pe mal ţ reuşi s-o apuce de încheietură şi s-o tragă din apă, iar mortăciu- ^ nea se desprinse dintr-odată. Scoase un ţipăt, apoi, brusc, nu mai jj putu să înghită aer.

Simţi pământ tare sub ea, iar o voce muzicală îi porunci să . respire.

Nu putea – din pricina unei combinaţii de durere şi oboseală. [B] Apoi simţi o gură lipindu-se de-a ei, în timp ce aerul îi intra cu j putere în plămâni. Se rostogoli pe-o parte şi vomită, iar apa se re-
II vărsă pe iarbă. Când termină, se prăbuşi pe spate, epuizată.

[1] Chipul unui bărbat stătea aplecat deasupra feţei ei. îi aducea aminte de lumina soarelui, cu buclele lui aurii şi pielea-i bron- : zată, dar ochii lui îi plăceau cel mai mult. Erau aurii şi ardeau de , curiozitate.

1 — Eşti zeu! rosti ea, surprinsă.

I El zâmbi, scoţând la iveală câte-o gropiţă de fiecare parte-a

1

— Da, sunt.
— Nu eşti Hades.
— Nu.
Părea amuzat.
— Sunt Hermes.
— Aha! făcu ea şi lăsă din nou capul în jos.

Aha?H

— Da, aha.
Bl zâmbi larg. fO',
— Deci ai auzit de mine.
Ea îşi dădu ochii peste cap.
— Zeul înşelăciunii şi al hoţilor».
— Pardon, ai uitat de schimb, comerţ, comercianţi, drum sporturi, călători, sportivi, heraldică...
_ Oare cum de-am uitat de heraldică? întrebă ea, absentul 1 apoi se cutremură, cu ochii la cerul slab luminat.] ^
— Ţi-e frig? întrebă el. , ^
— Păi tocmai am fost scoasă dintr-un râu! *
El îşi scoase mantia şi o acoperi. Materialul i se lipi de pieli ^ iar în momentul acela îşi aduse aminte că purtase această rodfc JJs scurtă şi argintie la Nevernight.
Roşi. #
— Mulţumesc! \
— Plăcerea mea! spuse el, cu ochii încă la ea. Să ghicesc tim $ eşti?
— O, da, hai... distrează-te!
Hermes afişă o mină serioasă o clipă, bătând uşor cu degetul în buzele lui cărnoase.
— Hmm! Cred că eşti Zeiţa Frustrării Sexuale.
Persefona scoase un râset scurt, ca un lătrat.
— Aia cred că-i Afrodita! ,
— Am zis a frustrării sexuale? Am vrut să zic a frustrării sel xuale a lui Hades!
Chiar după ce scoase cuvintele pe gură, o rafală de enetg* pură îl azvârli în spate. Corpul lui cutremură pământul cândatt riză, aruncând în sus bucăţi de pământ şi de stâncă. ,.
Persefona se ridică în capul oaselor, în ciuda durerii, şi se * toarse şi-l văzu pe Hades stând deasupra ei, îmbrăcat în costul negru elegant. Ochii-i sclipeau sumbru, iar nările-i fremăta*
— J>e ce-ai făcut asta? întrebă ea.

fV

i

pui răbdarea **favoarea la încercare, zeito! răspu^**

— Deci *eşti* zeiţă! spuse Hermes, triumfător, ridicându-se nevătămat din moloz.

— O să-ţi păstreze secretul sau o să se trezească în Tartar!

Hermes se scutură de pământ şi de bucăţile de stâncă de pe braţe şi de pe piept.

— Vezi tu, Hades, nu totul trebuie să se reducă la ameninţări! Ai putea să-ncerci din când în când să ceri – la fel cum *puteai* să-mi ceri să stau departe de zeiţa ta, aici de faţă, în loc să *mă* ***arunci*** *prin jumătate de Lume de)o$|*

— Nu sunt zeiţa lui! Iar tu...

Persefona îl privi pe Hades. Hermes ridică amuzat din sprâncene, în timp ce ea se chinuia să se ridice în picioare, pentru că până, în momentul acela, se încruntase la amândoi de unde stătea, jos.

— Ai putea să te porţi mai frumos cu el! Până la urmă, m-a salvat din râul tău!

Imediat ce se ridică în picioare, regretă că se pusese în mişcare. Ameţea şi-i era greaţă.

— N-ar fi trebuit să fii *salvată* din râul *meu* dacă mă aşteptai!

— Da, că tu erai *implicat în alte activităţi*, zise ea, dându-şi ochii peste cap. Mă-ntreb ce-o mai însemna şi chestia asta!

— Să-ţi aduc un dicţionar?

Hermes râse, iar Hades se întoarse spre el.

— Tu ce mai cauţi aici?

Persefona se întoarse, iar Hades se repezi la ea, prinzând-o înainte să se lovească de pământ. Impactul îi zgâlţâi coastele, făcând-o să scoată un geamăt.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Am... am căzut pe scări. Cred că mi-am... Răsuflă adânc şi schiţă o grimasă, adăugând apoi: Cred că mi-am învineţit coastele.

Când îl privi în ochi, fu surprinsă să observe că părea îngrijorat. îşi aminti cuvintele de mai devreme ale lui Ilias: „Se simte jignit dacă e cineva rănit pe tărâmul lui”

— E-n regulă, şopti ea. Sunt bine.

— Are şi-o tăietură destul de nasoală pe umăr! interveni Hermes.

Iar îngrijorarea pe care-o văzuse dispăru, înghiţită de flacăra furiei lui. Strânse din falei şi o ridică pe Persefona în braţe, având grijă să n-o rănească.

— Unde mergem?

La palatul meu, răspunse ei şi se teleportă, lăsându-l pe Hermes singur pe malul râului.

CAPITOLUL VII

Un strop de bunăvoinţă

TE SIMŢI BINE? ÎNTREBĂ HADES.

Persefona închise ochii în timp ce Hades se te- leporta, pentru că, de obicei, îi provoca ameţeli. În clipa aceea, ridică privirea, se uită în ochii lui şi aprobă din cap.

Hades o aşează pe marginea unui pat acoperit cu aşternuturi negre de mătase. Ea privi în jur, descoperind că o adusese într-un dormitor. îi aducea aminte de Nevernight, cu pereţii lui lucioşi de obsidian, şi în ciuda faptului că totul era negru, camera era destul de comodă. Poate că totul se datora şemineului ce trosnea cu putere, a covorului de blană de la picioarele ei sau poate a peretelui de uşi franţuzeşti ce dădeau spre un balcon cu vedere la o pădure deasă, plină de copaci verzi.

Hades îngenunche lângă ea, făcând-o să se simtă uşor panicată. Mâinile îi tremurau.

— Ce faci?

El nu spuse nimic în timp ce desfăcea mantia lui Hermes de pe corpul ei. Nu era pregătită, altfel ar fi luptat să se apere; în schimb, rămase nemişcată, expusă, sub privirea lui Hades. El se sprijini pe călcâie în timp ce ochii i se plimbau pe corpul ei, zăbovind cel

mai mult aţintiţi asupra umărului ei sfâşiat, oprindu-se tuturor locurilor în care rochia argintie îi agăţa. Ha-şi $_{tr}$^ « braţ la piept, încercând să păstreze o umbră de decenţă în l^{Un} , ce Hades se ridica în genunchi, susţinând-o cu braţele de-$_{0}$ ^ şi

de alta. Din acel unghi, faţa lui era la acelaşi nivel cu simţea respiraţia cu miros de whiskey pe buze când vorbi ^
— în care parte? o întrebă.
Ea îl privi în ochi o clipă, apoi întinse mâna şi-i puse ^ pe propriile coaste. Fu surprinsă de propria îndrăzneală, se simţi răsplătită de atingerea lui călduroasă, vindecătoare Gemu şi se sprijini de el. Dacă ar fi intrat cineva în cameră în momentul acela, ar fi crezut că el îi asculta inima, la cum era poziţionat – prins între picioarele ei, cu capul întors dinspre ea
Persefona inspiră adânc de câteva ori, până când nu mai simţi durerea din coastele tumefiate. După o clipă, se întoarse spre ea, dar nu se desprinse.
— Ţi~e mai bine?
Avea o voce scăzută, o şoaptă răguşită care-i străbătea toata pielea. Ea rezistă impulsului de-a se înfiora.
— Da.
— Urmează umărul, anunţă el, ridicându-se în picioare.
Ea dădu să întoarcă privirea, să vadă cu coada ochiului rana, dar Hades o opri punându-i mâna pe obraz.
— Nu! se opuse el. Cel mai bine-ar fi să nu te uiţi!
Apoi se întoarse cu spatele la ea şi intră într-o cameră alăturată, iar tânăra auzi sunetul apei care curgea, tn timp ce aştepta ca ei să se întoarcă, rămase pe-o parte, nerăbdătoare să-şi chidă ochii obosiţi.
— Trezeşte-te, draga mea!
Vocea lui Hades era precum atingerea lui – caldă şi atraj? toare. îngenunche din nou lângă ea – la început, neclar, ap[1] deodată, limpede precum cristalul.
— Scuze! şopti fata.
— Nu-ţi cere scuze! spuse el, şi se-apucă să-i cureţe sang de pe umăr.
— Pot să fac asta, spuse ea şi dădu să se ridice, dar Hades o ţinu pe loc şi o privi în ochi.
— Dă-mi voie să o fac eu! îi ceru el.
Era ceva nefiltrat, primitiv, în privirea lui, ceva pe care ea ştia că nu-l poate contrazice, aşa că aprobă din cap.

Atingerea lui era blândă, iar ea închise ochii. Ca el să ştie că nu adormise, începu să-i pună întrebări:

— De ce-ai morţi în râu?

— Sunt sufletele celor îngropaţi fără monede, răspunse el.

Ea deschise un ochi.

— Voi încă faceţi chestia aia?

El rânji, făcând-o să decidă că-i place când zâmbea.

— Nu. Ăia sunt morţii din vechime.

— Şi ei ce fac? în afară de faptul că-i îneacă pe cei vii.

— Numai asta fac, răspunse el scurt şi la obiect, iar Persefona păli.

Apoi îşi dădu seama că ăsta era scopul lor. *Nu intră şi nu iese niciun suflet.* Oricine se trezea în Lumea de Jos fără ca Hades să ştie era nevoit să traverseze Styxul şi avea puţine şanse de supravieţuire.

După asta, tăcu. Hades îi termină de curăţat rana, iar ea simţi din nou căldura lui vindecătoare radiindu-i prin corp. Umărul îi luă mult mai mult timp decât coastele, făcând-o să se întrebă cam cât de gravă fusese rana.

Imediat ce termină, el îi ridică bărbia cu degetele.

— Schimbă-te! îi ceru.

— Eu... nu am în ce să mă schimb.

— Am eu ceva.

O ajută să se ridice în picioare, o conduse în spatele unui paravan şi-i dădu un halat scurt, negru, de satin.

Ea privi bucata de stofă, apoi pe el.

— Bănuiesc că ăsta nu-i al tău.

— Lumea de Jos e pregătită pentru tot felul de oaspeţi.

Mulţumesc! spuse ea, tăios. Dar nu cred că vreau să port ceva care să fi fost purtat de vreuna dintre fostele tale iubite.Şi.ar fi dorit ca el să-i spună că nu avusese nicio iubită, w acesta doar se încruntă şi replică:

— Ori **asta, ori nimic, Persefona!**

— N-ai îndrăzni.

— Ce? Să te dezbrac? Cu bucurie şi cu mai mult entuzias decât poţi tu să-ţi închipui, milady.

Rămase o clipă încruntându-se la el, apoi umerii i se lăsari Era obosită şi frustrată, şi nu-i ardea să-l provoace pe zeu. luă halatul de la el.

— Bine.

El îi acordă intimitatea care-i trebuia pentru a se schimba. Ea ieşi din spatele paravanului, purtând halatul, şi căzu imediat în mrejele privirii lui Hades. El o fixă cu privirea un moment prelung, apoi îşi drese glasul, luă rochia udă şi o atârnă peste paravan.

— Şi-acum ce se întâmplă?

— Te odihneşti, răspunse el, ridicând-o în braţe.

Ea vru să protesteze – o vindecase şi, în ciuda oboselii, putea merge dar faptul că era în braţele lui o făcea să se sfiască şi să roşească, aşa că păstră tăcerea, nefiind în stare să vorbească. Hades o privi în ochi chiar şi în timp ce-o lăsa în pat şi trăgea aşternuturile peste trupul ei.

Ochii-i erau grei de somn.

— **Îţi** mulţumesc! şopti ea, apoi observă expresia **aspră a** feţei lui. încruntându-se, adăugă: Eşti furios!

întinse mâna să-i netezească sprâncenele încruntate, urmărindu-i cu degetul conturul feţei, obrazului şi colţul **buzelor.**0 nu se relaxă sub atingere, iar ea dădu repede înapoi şi fochl* ochii, nevrând să fie martoră la frustrarea lui.

— Persefona, spuse ea.

— Poftim?

— Vreau să-mi spui Persefona. Nu „lady.”

— **Odihneşte-te! îl auzi spunând. O să fiu aici când te V&F**

Ea nu se opuse somnului care veni.

* * ***persefona** îşi simţea ochii precum şmirghelul când îi deschise. O clipă, crezu că e acasă, în propriul pat, dar îşi aduse repede aminte că aproape se înecase într-un râu în Lumea de Jos. Hades ^ o adusese la palatul lui, iar în clipa aceea zăcea în patul lui.

Se ridică repede în capul oaselor, închizând ochii din cauza **i ameţelii.** Când îşi reveni, deschise din nou ochii şi-l văzu pe I Hades aşezat într-un scaun, privind-o. într-o mână ţinea un pahar de whiskey, aparent, băutura lui preferată. îşi dăduse sa**coul** jos şi purta o cămaşă neagră, cu mânecile suflecate şi nastu- \ rii pe jumătate descheiaţi. Nu reuşea să-i descifreze expresia, dar | îşi dădea seama că e supărat. Hades sorbi o gură de whiskey, iar focul din spatele lui I trosni în liniştea ce se aşternuse între ei. în acea linişte, deveni hiperconştientă de felul în care corpul îi reacţiona la el. Nici măcar nu făcea ceva, dar în acel spaţiu închis, îi simţea mirosul, care-i aprindea un foc în măruntaie.

Se trezi că-şi dorea ca el să vorbească – *spune ceva, ca să pot fi iarăşi furioasă pe tine!* gândi ea. Când el nu-i făcu pe plac, îl provocă:

— De cât timp sunt aici? întrebă ea.

— De câteva ore.

Ea făcu ochii mari.

— Cât e ceasul?

O ridicare din umeri.

— Târziu.

— Trebuie să plec, spuse ea, dar nu se mişcă.

— Ai venit tocmai până aici, spuse el. Dă-mi voie să-ţi fac un tur al lumii mele!

Când Hades se ridică în picioare, prezenţa lui păru a umple încăperea. Dădu peste cap ultima gură de whiskey, se îndreptă spre locul în care stătea ea pe pat, apucă aşternuturile şi le trase Ia o parte. Cât dormise, halatul pe care i-l dăduse el se desfăcuse, scoţând la iveală o fâşie de piele albă între sânii ei. O acoperi, cu obrajii îmbujoraţi.Hades se prefăcu a nu observa şi-i întinse mâna. **Ea** i* aşteptându-se ca el să se îndepărteze în **momentul** în care°ₛ ' dică în picioare, dar el rămase aproape şi **o** ţinu de degete. ridică în sfârşit privirea, el se uita la ea. '

— Te simţi bine? o întrebă.

Vocea îi era profundă şi îi vibră până în străfundurile Ea aprobă din cap.

— Mai bine.

El îşi trecu degetul peste obrazul ei, lăsând o dâră de căldură

— Crede-mă că sunt distrus pentru că ai fost rănită pe tărâmul meu!

Ea înghiţi în sec şi reuşi să rostească:

— Sunt în regulă.

Privirea lui blândă se înăspri.

— Nu se va mai întâmpla niciodată. Vino!

O conduse pe balconul din afara camerei lui, unde priveliştea îi tăie răsuflarea. Culorile Lumii de Jos erau şterse, dar tot frumoase. Cerul cenuşiu era un fundal perfect pentru munţii negri, care se contopeau cu o pădure adâncă, plină de copaci verzi. Spre dreapta, copacii se răreau, scoţând la iveală apa neagră a Styxului şerpuind prin iarba înaltă.

— **Îţi place? o întrebă.**

— E minunată, răspunse ea, şi i se păru că îl încântă **răspunsul.** Tu ai creat toate astea?

O singură aprobare din cap drept răspuns. ^ v

— Lumea de Jos evoluează exact la fel ca lumea de deasupra

Degetele ei încă erau întrepătrunse cu ale lui, iar el o trase ^ mână, conducând-o de la balcon în jos pe un şir de trepte ce ^ – termina într-una dintre cele mai frumoase grădini pe care ea

văzuse vreodată. Glicina de culoarea lavandei alcătuia un #
nament deasupra unei cărări umbroase de piatră, iar de■ ^^
părţi ale potecii creşteau anapoda mănunchiuri de ñon
ro§iL Hâd*

— **Grădina o ului şi o umplu de furie. Se întoarse spre desprinzându-şi mâna din mâna lui.Nemernicule!**

— **Jignirile, Persefona! o avertiză el.**

— Să nu îndrăzneşti! E... e minunat aici!

O durea inima şi-şi dorea din tot sufletul să creeze aşa ceva. Continuă să privească, găsind noi flori – trandafiri albaştri precum cerneala, bujori roz, sălcii şi copaci cu frunze purpuriu-închis.

— Aşa e, aprobă el.

— De ce mi-ai cere să dau viaţă aici?

încercă să-şi împiedice vocea să sune atât de umilă, dar nu reuşi, rămânând în miezul visului ce-i prinsese viaţă în afara minţii.

El o fixă cu privirea o clipă, apoi, fluturând din mână, trandafirii, bujorii şi sălciile se făcură nevăzute. în locul lor nu era altceva decât pământ pustiit.

— E o iluzie, spuse el. Dacă vrei să sădeşti o grădină, atunci ea va fi cu adevărat singura formă de viaţă de-aici.

Privi pe jumătate uluită, pe jumătate scârbită, spre pământul din faţa ei. Deci, toată frumuseţea aia era magia lui Hades? Şi o păstra fără niciun efort? Era, cu adevărat, un zeu puternic.

El refăcu iluzia să apară, şi porniră din nou prin grădină. în timp ce se ţinea după Hades, miresmele-i prinseră simţurile în mreje – trandafiri cu parfum dulceag, arbuşti ornamentali cu mirosul lor de mosc, muşcate cu mirosul lor iute şi multe altele. Mirosul frunzişului des îi aducea aminte Persefonei de timpul petrecut în sera în care florile mamei ei înfloreau atât de uşor şi m care ea făcuse promisiunea de-a nu se mai întoarce niciodată, în **clip**$_{a}$ aceea îşi dădea seama că n-avea să facă decât să schimbe o închisoare cu alta dacă nu reuşea să ducă la îndeplinire termenii contractului lor.

în cele din urmă, ajunseră la un zid jos, unde se afla o bucată ^{de} Pământ rămas neroditor, iar solul de la picioarele lor avea culoarea cenuşii.

— Poţi munci aici, spuse el.Eu tot nu înţeleg, spuse Persefona, iar Hades o p$_{rivi}$ j sau fără iluzie, ai toată frumuseţea asta. De ce-mi ceri $_{mie}$ J *f*
^{CeV}l Dacă nu doreşti să duci la îndeplinire termenii contra^ i lui nostru, nu trebuie decât să spui, lady Persefona. P$_{ot}$ să $_{pUn}$ să-ţi fie pregătit un apartament în mai puţin de o oră.

— Noi nu ne înţelegem suficient de bine ca să putem l$_{0cui}$ împreună, Hades.

El ridică din sprâncene, iar ea ridică bărbia.

— Cât de des am voie să lucrez aici?

— Cât de des vrei tu! Ştiu că eşti nerăbdătoare să-ţi îndeplineşti sarcina.

Ea se uită în altă parte şi se aplecă să culeagă un pumn de nisip. Era mătăsos şi-i căzu printre degete precum apa. Se gândi la cum avea să sădească grădina; mama ei era în stare să crească seminţe şi să le facă să răsară din nimic, dar Persefona nu se putea atinge de o plantă fără s-o ofilească. Poate c-o putea convinge pe Demetra să-i dea câteva dintre seminţele ei. Magia Divină avea mai multe şanse de-a creşte în pământul ăla decât orice-ar fi încercat să sădească un muritor.

îşi puse bine planul la punct, iar când se ridică din nou în picioare, îl descoperi pe Hades privind-o din nou. Se obişnuia cu privirea lui, dar tot o făcea să se simtă expusă. N-o ajuta nici faptul că nu purta nimic în afară de halatul lui negru.

— Şi... cum o să intru în Lumea de Jos? întrebă ea. Presupun că nu vrei să mă întorc cum am venit.

— Hmm!

El înclină capul într-o parte, căzut pe gânduri. îl **cunoştea** de-abia de trei zile, dar îl mai văzuse făcând aşa când îl amuza ceva în mod deosebit; era un gest pe care-l făcea atunci când ştia deja cum avea să acţioneze.

Deşi ştia asta, tot fu surprinsă când o apucă de umeri şi^{0} de el. întinse brusc braţele şi se prinse de pieptul lui, iar când buzele lui se lipiră de ale ei, pierdu legătura cu realitatea. Pietrele i se-nmuiară, iar braţele lui Hades se **strecurară**-n jurul^{1}A s t(

răspunse

[ra]Trcuraieze, corpul ei avea o voinţă proprie.

îrTtimp ce mâinile i se plimbau pe pieptul şi pe gâtul lui, HaÎ s scoase un sunet din adâncul gâtului care-o şi incanta, o si îngrozi. Când o ridică de la pământ, ea îi cuprinse talia cu picioarele. Era mult mai înalt decât ea, iar poziţia îi permitea să-şi plimbe buzele pe maxilarul ei, s-o apuce uşor cu dinţii de **ureche** şi să o sărute pe gât. Senzaţia îi tăie răsuflarea şi o făcu să se arcuiască, lipită de el, băgându-i degetele în păr şi desfăcand legătura ce-i ţinea pletele negre prinse, iar când mâinile lui îi pătrunseră pe sub **halat,** pipăindu-i pielea moale, sensibilă, ţipă, apucându-l de păr.

în clipa aceea, Hades se desprinse de ea. în ochi îi scânteie o dorinţă pe care o simţi până-n adâncul fiinţei ei, apoi rămaseră aşa, căznindu-se să-şi tragă sufletele. Câteva momente prelungi rămaseră nemişcaţi. Mâinile lui Hades erau încă sub halatul ei, apucând-o de coapse. Nu l-ar fi oprit dacă ar fi continuat. Degetele lui erau periculos de aproape de miezul ei, iar ea ştia că îi simte căldura. Totuşi, dacă el ceda în faţa **acelei** nevoi, ea nu putea spune cum s-ar fi simţit după aceea şi, dintr-un motiv necunoscut, nu voia să-i pară rău după Hades.

Poate că şi el simţi asta, pentru că-i desprinse degetele de carnea lui şi o lăsă la pământ. Părul negru îi căzea în valuri mult peste umeri, alcătuindu-i o aură întunecată în jurul feţei.

0dată ce i^ri în Nevernight, nu va trebui decât să pocneşti din degete şi vei fi adusă aici.

câte[E]v?cHn,[ri]«[Ul0are]f ^ **ÎIKetă să mai răsufle * în urma !** **ÎŞi ZÎSC în sinea ei' *«>rda o favoare**

[a]şa De r!^' „ ** [De] « permisese

Ştia ^nu^buil[n]f^ - « încingă în halul ăla?

niăcar în^as^une^ luL * ^ ^ ^ „

, mai multă putere. Gura-i era fierbinte şi mistui- LTe/u limba, cu d,n$_{t}$U, cu buzele -iar ea.

rio sărută cu toate – cu limba, cu amţn, — [toare]. O sarm ^ ^ ^ ^ ^ ^ [n.ayea de gând]

încercă să-l împingă, dar el nu se clinti.

— Nu poţi şi tu să-mi oferi altfel o favoare?
El părea amuzat.
— Nu părea să te deranjeze!
Ea roşi şi-şi atinse buzele cuprinse de fiori cu degetele tre rânde. Ochii lui Hades scânteiară şi, pentru o clipă, ea crezu" aveau să continue de unde rămăseseră.
Şi nu putea permite să se întâmple asta.
— Ar trebui să plec, spuse ea.
Hades aprobă din cap, apoi îi cuprinse talia cu braţul.
— Ce faci? îl întrebă.
Hades pocni din degete. Lumea se schimbă, apoi se trezi în camera ei. îl prinse pe Hades de braţe, ameţită. încă era întuneric afară, dar ceasul de lângă pat arăta cinci dimineaţa. Avea o oră ia dispoziţie să se ridice din pat şi să se pregătească pentru serviciu.
— Persefona.
Vocea lui Hades era un mârâit jos, iar ea-l privi în ochi.
— Să nu mai aduci niciodată un muritor pe tărâmul meu, mai ales pe Adonis! Fereşte-te de el!
Ea mîji ochii.
— De unde-l cunoşti?
— E irelevant.
Ea încercă să se îndepărteze de el, dar o ţinu pe loc, strâns li-pită de trupul lui.
— Lucrez cu el, Hades. Pe lângă asta, nu-mi dai tu mie ordine!
— Nu-ţi dau ordine, răspunse el. îţi cer.
— Dacă mi-ai fi cerut, ar fi presupus că am de ales.
Nu era sigură că ar fi fost posibil aşa ceva, dar Hades o ţin^ şi mai strâns. Faţa lui era la doar câţiva **centimetri** de a ei, îi era greu să-l privească în ochi, pentru că privirea-i tot*: co* ^ spre gura lui – amintirea sărutului din grădină era ca o ian pe buzele ei. închise ochii ca să alunge amintirea. ^
— Ai de ales, spuse el. Dar dacă îl alegi pe el> am să te r P şi s-ar putea să nu te mai las să părăseşti Lumea de Jos.
Făcu ochii mari şi se încruntă la el.

N-ai îndrăzni! rosti printre dinţi.Hades chicoti, aplecându-se în fată a«M **wa*** . vorbi, răsuflarea lui îi mângâie buzde ' atUnd când
- O, draga mea, Habar nu ai de ce sunt în stare! Apoi dispăru.CAPITOLUL VIII

o grădină în Lumea de Jos

Lexa stătea faţă-n faţă cu Persefona, vizavi de Nar-

cisa Galbenă. Merseseră pe jos de la apartamentul lor până la bistrou, pentru a lua micul dejun înainte ş-o ia fiecare pe drumul ei – Persefona spre Biblioteca lui Artemis, iar Lexa spre Stadionul Talaria, pentru a se întâlni cu Adonis şi prietenii lui la o zi de încercări.

„Fereşte-te de el.” Vocea lui Hades îi răsuna **Persefonei** în minte, de parcă gura i-ar fi fost lipită de urechea ei, **făcând**-o sa se înfioare. în ciuda avertismentului lui, ar fi trebuit să **meargă cu** Lexa – dar avea un zeu de studiat, o grădină de săcit şi un panu de câştigat. Totuşi, se întreba de ce nu-l plăcea Hades pe Adonis Oare Regele Lumii de Jos ştia că avertismentul lui nu avea **să foca** decât să-i sporească, desigur, curiozitatea?

— Ai buzele învineţite, observă Lexa.

Persefona îşi acoperi gura cu degetele. încercase să-şi acopere buzele decolorate cu fond de ten şi ruj.

— Pe cine-ai sărutat?

De ce crezi c-am sărutat pe cineva? întrebă **Persefona**

— .N-am de unde să ştiu că *tu* ai sărutat pe cineva. Poate te-a sărutat *cineva* pe tine.

Persefona roşi – cineva o sărutase, dar nu din motivele la care se gândea Lexa. *îmi acorda o favoare, atâta tot*, se gândi Persefona. *Ar fi în stare de orice ca să se-asigure că n~o sâ~l mai deranjezi niciodată.* Asta includea şi ideea de-a-i oferi o scurtătură către tărâmul lui.

Nu avea să-şi îngăduie să-l romantizeze pe Zeul Morţii.

Hades e duşmanul îţi este duşman. Te-a păcălit să semnezi un contract şi te-a provocat să foloseşti nişte puteri pe care nu le ai. O să te închidă dacă nu reuşeşti sa dai viaţă în Lumea de Jos.

— Presupun şi eu, dacă tot ai plecat aseară la zece din apartament şi te-ai întors abia pe la cinci dimineaţa.

— D... de unde ştii asta?

Lexa zâmbi, dar Persefona îşi dădea seama că prietena ei era oarecum deranjată de faptul că ţinea secrete faţă de ea.

— Cred că amândouă avem secrete. Am rămas trează, am vorbit cu Adonis şi te-am auzit intrând.

De fapt, o auzise pe Persefona intrând pe furiş în bucătărie ca să bea apă după ce Hades se teleportase în dormitorul ei, dar nu o corectă. În schimb, se concentră la partea din răspunsul Lexei care era o noutate pentru ea.

— Aha! Vorbeşti cu Adonis?

Fu rândul Lexei să roşească, iar Persefona se bucură că putea redirecţiona conversaţia, chiar dacă nu era sigură ce părere are despre faptul că prietena ei cea mai bună ieşea cu colegul ei de serviciu. în plus, încă nu-şi dăduse seama de ce nu-l suporta Hades. Oare era din cauză că îl dusese la Nevernight sau era ceva mai mult?

— Asta nu înseamnă nimic, spuse Lexa.

Persefona ştia că ea nu încerca decât să nu-şi facă aşteptări prea mari. Trecuse prea mult timp de când fusese interesată de cineva. Se îndrăgostise puternic şi repede de primul ei iubit din facultate, un luptător pe nume Alee, un bărbat incredibil de arătos şi de fermecător... până când el n-a mai fost aşa. Ceea ce Lexa

¡mHal ca fiind protecţie se transformase curând |ₙ

ssL pă. când, :

ea pentru că ieşise cu Persefona şi o acuzase ca il înşelase. Înₙ mo.

mentul acela, tânăra se hotărâse că povestea trebuia sa se închei,

Abia după ce se terminase totul, Lexa aflase ca Alee niM

fusese deloc fidel. Toată situaţia-i frânsese inima, iar, o vreme,

Persefona fusese nesigură că Lexa avea să-şi mai revină vreodată.

— **Făceam planuri pentru azi, şi... vorbeam întruna, continuă Lexa. Tare interesant e tipul!**

— E interesant?

Persefona râse.

— Tu eşti interesantă. Fashionistă. Vrăjitoare. Tatuată. Eşti tot ce-şi poate dori un tip!

Lexa îşi dădu ochii peste cap şi-i ignoră prompt complimentul.

— Ştiai că-i adoptat? De aia a devenit jurnalist. Vrea să-şi găsească părinţii biologici.

Persefona clătină din cap. Nu ştia nimic despre Adonis, în afara faptului că lucra la *New Athens News* şi că avea acces frecvent în Nevernight, ironie a sorţii, având în vedere că Hades chiar părea că nu-l suportă.

— Nici nu pot să-mi închipui cum e, spuse Lexa, absentă. Să exişti pe lumea asta fără să ştii de fapt cine eşti.

Habar n-avea cât de dureroase erau cuvintele ei. Pariul pe care Hades o obligase să-l accepte îi amintise Persefonei cât de străina era acolo.

Imediat ce Lexa plecă la încercări, Persefona luă o cafea şi se îndreptă spre Biblioteca lui Artemis şi sanctuarul sălilor de lectură numite după cele Nouă Muze Greceşti. Persefonei îi plăceau toate, dar fiisese mereu atrasă de Sala lui Melpomene, în care intră chiar în clipa aceea. Nu era sigură de ce fusese numită după Muza Tragediei, cu excepţia faptului că o statuie a zeiţei respective stătea în centrul încăperii ovale. Lumina pătrundea printr-u* tavan de sticlă, revărsându-se asupra câtorva mese lungi şi **

Mersese acolo în căutarea unei cărţi şi, în timp ce căuta, îşi trecea degetele peste legătura din piele şi literele aurii. În sfârşit, găsi ce căuta: *Divinii: puteri şi simboluri.*

Duse volumul la una dintre mesele din capătul încăperii şi se **aşează** să-l deschidă, dând paginile până când îi găsi numele în **partea** de sus a uneia, cu litere îngroşate. Hades, Zeul Lumii de Jos.

Numai văzându-i numele, inima începu să-i bată năvalnic. Articolul avea şi o schiţă cu profilul zeului, căruia Persefona-i urmări conturul cu vârfurile degetelor. Nimeni nu l-ar fi recunoscut în persoană după acea imagine, pentru că era prea întunecată, dar ea îi vedea trăsăturile cunoscute – arcuirea nasului, maxilarul încleştat, şuviţele de păr lung care-i cădeau pe umeri.

Privirea-i coborî spre informaţiile scrise pe restul paginii, care ofereau detalii despre cum ajunsese Hades Zeul Lumii de Jos. După înfrângerea Titanilor, el şi fraţii lui trăseseră la sorţi – Hades primise Lumea de Jos, Poseidon, marea, iar Zeus, Cerurile, fiecare cu acces egal la Pământ, în mare parte pentru că Poseidon şi Hades nu se aventurau în afara domeniilor lor. Coborârea lui Zeus în lumea muritorilor fusese o reamintire, iar Hades şi Poseidon nu aveau să stea cu mâinile-n sân şi să-l vadă pe fratele lor preluând controlul asupra unui tărâm la care aveau acces egal. Totuşi, Persefona nu se gândise la ce însemna asta pentru puterile lui Hades. Oare avea ceva din abilităţile mamei ei de-a isca furtuni şi foamete?

Continuă să citească până când ajunse la lista puterilor lui Hades; făcu ochii mari în timp ce citea, **neputând** să-şi dea seama dacă se temea de el sau îl admira.

Hades are multe puteri, dar abilităţile sale primare şi cele mai dezvoltate sunt necromanţia, inclusiv reîncarnarea, învierea., transmigraţia, simţul morţii şi înlăturarea sufletului. Datorita stăpânirii peste tărâmul pământesc, poate ***manipula*** *pământul şi elementele sale şi are abilitatea de a extrage* ***metale*** *preţioase şi gi – vaiere din pământ.*

*Cel Bogat, **într**-adevăr.Printre alte puteri se numără şarmul – abilitatea de « * A zei inferiori şi muritori după cum doreşte, dar şi invizibilit* ^ Invizibilitatea? Lat€Q'

Asta o agită foarte tare pe Persefona. Trebuia neatT obţină o promisiune din partea lui Hades cum că nu avea f i*' sească niciodată puterea aceea în prezenţa ei.

Dădu pagina şi găsi informaţii despre simbolurile lui Had despre Lumea de Jos. CS?i

Narcisele sunt sacre pentru Stăpânul Morţii, Florile, adesea albe, galbene sau portocalii au o coroniţă scurtă, informă de cupi, şi cresc din belşug în Lumea de Jos. Sunt un simbol al renaşterii. S„spune că Hades a ales aceste flori pentru a oferi sufletelor speranţa a ceea ce urmează când se reîncarnează.

Persefona se lăsă pe spate în scaun. Acel zeu nu părea acelaşi cu care se întâlnise ea în urmă cu câteva zile. Acel zeu ispitea muritorii cu speranţe sub forma bogăţiilor. Acel zeu transforma durerea într-un joc. Cel descris în pasajul ăla părea blând şi plin de compasiune. Se întrebă ce se întâmplase de când îşi alesese Hades simbolul.

Când termină de citit pasajul despre Lumea de Jos, **Persefona** făcu o listă cu florile menţionate în text – asfodel, aconit, pri- mule, narcise –, apoi găsi o carte despre varietăţile de **plante** pe care-o folosi pentru a-şi lua notiţe, având grijă să includă şi cu® se îngrijeşte fiecare floare şi fiecare copac.

Făcu o grimasă când văzu că instrucţiunile cereau **lumină -** rect de la soare. Oare cerul şters al lui Hades avea să fie de ajun ■ Să fi fost în locul mamei ei, n-ar fi contat lumina. Ar n pu creşte un trandafir şi în viscol. ..

La urma urmei, dac-ar fi fost mama ei, ar fi crescut deja o dină în Lumea de Jos. ^ . cefil

Când Persefona termină, se duse cu lista la o florărie^ ^ seminţe. Când vânzătorul – un bărbat mai în **vârstă,** cvip_^. făcut vâlvoi şi o barbă lungă şi albă – ajunse la narcisă, n virea spre ea şi spuse:

— Noi nu vindem simbolul *lui* aici.

— **De ce nu? întrebă ea, mai degrabă mânată de curiozitate decât de altceva.**

_ **Draga** mea, puţini pomenesc numele Zeului Morţii, iar **cine**-o face, întoarce capul.

— **Pare**-se că nu vrei s-o duci bine în Lumea de Jos, spuse ea.

Vânzătorul păli, iar Persefona plecă obţinând câteva flori în
plus, o pereche de mănuşi, o stropitoare şi o lopăţică. Spera că mănuşile aveau să-i împiedice atingerea să omoare seminţele înainte să apuce să le sădească.

După ce plecă de la florărie, se îndreptă direct către Never- night, a treia zi la rând. Era destul de devreme ca să nu aştepte nimeni afară să intre în club. Când se apropie, uşile se deschiseră şi, imediat ce intră, respiră adânc şi pocni din degete aşa cum o învăţase Hades. Lumea se mişcă în jurul ei, iar ea se trezi în Lumea de Jos, în acelaşi loc în care-o sărutase Hades.

Ameţi câteva clipe. Nu se teleportase niciodată de una singură, ci folosise mereu magie împrumutată.

De data asta, magia lui Hades i se lipise de piele, necunoscută, dar nu neplăcută, rămânându-i pe limbă, suavă şi densă, precum sărutarea lui. Roşi când îşi aduse aminte şi-şi îndreptă din nou atenţia către pământul sterp de la picioarele ei.

Hotărî că avea să înceapă din apropierea peretelui şi să planteze mai întâi aconitul, cea mai înaltă floare, care avea să fie mov. Apoi trecu la asfodel, care avea să înflorească alb. Urmau primu- lele, care aveau să crească în mănunchiuri roşii.

Imediat ce puse la cale un plan, se aşeză în genunchi şi începu să sape. Sădi prima sămânţă în pământ şi o acoperi cu pământul subţire.

Plantase una.

Mai avea câteva.

Persefona munci până când începură s-o doară braţele şi genunchii. Pe frunte-i curgeau broboane de transpiraţie, pe care şi le şterse cu dosul palmei. Când termină, se lăsă pe călcâie şi-şi admiră munca. Nu prea putea descrie ce simţea când privea bucata
cenuşie de pământ, dar ceva sumbru, tulburător, i se stre minte. ra ln

Dacă nu putea face asta? Dacă nu reuşea să ducă la îndepU termenii contractului? Oare avea să rămână închisă în **Lumea 4** Jos pentru totdeauna? Oare mama ei, la rândul ei o

zeiţă puter nică, avea să lupte pentru libertatea ei, când urma să afle ce făcuse Persefona?

Alungă aceste gânduri.

O să funcţioneze!

Era posibil să nu reuşească să crească o grădină cu ajutorul magiei, dar n-o împiedica nimic să încerce să o facă precum muritorii – în afară de atingerea ei mortală. Avea să fie nevoită să aştepte câteva săptămâni ca să afle dacă mănuşile funcţionau.

Ridică stropitoarea şi privi în jur după un loc în care s-o umple.

Privirea-i căzu pe zidul grădinii. Ar fi putut să ajungă cu ajutorul lui la o înălţime destul de mare ca să găsească o fântână sau un râu.

Păşi cu grijă ca să nu-şi deranjeze seminţele proaspăt sădite şi reuşi să escaladeze zidul. Ca toate lucrurile pe care Hades le avea, era din obsidian şi aproape că se asemăna cu o erupţie vulcanica uriaşă. Trecu cu grijă pe lângă colţurile aspre, nu căzu decât o dată, dar reuşi să-şi regăsească echilibrul, tăindu-se în palmă. Şuieră când simţi durerea ascuţită, strângându-şi degetele în jurul rănii din care se scurgea sânge lipicios, şi reuşi în sfârşit să ajungă în vârful zidului.

- O!

Persefona văzuse cu coada ochiului Lumea de Jos cu o zi înainte, dar aceasta tot reuşea să o surprindă. Dincolo de zid se afla un câmp cu iarbă înaltă, verde, care părea că se întinde kilometri întregi până să fie întrerupt de o pădure de chiparoşi. Un râu larg şi învolburat tăia iarba înaltă. De la distanţa aceea, nu putea diS' tinge culoarea apei, dar îşi dădea seama că nu era neagră ca a râului Styx. în Lumea de Jos se găseau câteva râuri, dar ea nu cunoştea mai deloc geografia acelui loc, astfel încât nu putea nici măcar să presupună care era cel care curgea pe câmpul df

Totuşi, nu conta – apa era apă.

Persefona coborî de pe zid şi porni pe câmp cu stropitoarea în mână. Iarba înaltă îi zgâria braţele şi picioarele. Prin iarbă creşteau flori portocalii, ciudate, pe care nu le mai văzuse niciodată. Din când în când, o briză fremăta în aer. Mirosea a foc şi, deşi nu era un miros neplăcut, îi aducea

aminte de faptul că, deşi era înconjurată de frumuseţe, încă se afla în Lumea de Jos.

în timp ce trecea cu paşi mari prin iarbă, dădu peste o minge de un roşu-aprins.

Ciudat, gândi Persefona. Era o minge mai mare decât una obişnuită, aproape cât capul ei de mare, iar când se aplecă s-o ridice, auzi un mârâit jos. Când ridică privirea, o pereche de ochi negri o fixau din iarba înaltă.

Ţipă şi dădu înapoi, împleticindu-se, cu mingea-n mână. Un doberman... ba nu, trei dobermani puternici stăteau în faţa ei, cu blana scurtă lucind şi cu urechile tăiate fremătând. Apoi observă că privirile le erau concentrate asupra mingii roşii pe care o ţinea-n mână. Mârâiturile lor se transformară în scheunături pe măsură ce ea continua să ţină mingea în mână.

— Aa! făcu ea, coborând privirea spre minge. Vreţi să strig aport?

Cei trei câini se ridicară-n două labe, cu limbile atârnând din gură. Persefona aruncă mingea, iar ei o zbughiră toţi trei; râse în timp ce-i urmărea prăvălindu-se unul peste altul şi gonind pe urmele ei. Curând se întoarseră, cu mingea în fălcile celui din mijloc. Câinele-i dădu drumul la picioarele tinerei, apoi cei trei se dădură, ascultători, în spate, aşteptând ca ea s-o arunce din nou. Se întreba cine-i dresase.

Aruncă din nou mingea, şi merse mai departe până când ajunse la râu. Spre deosebire de Styx, apa acelui râu era limpede şi curgea peste pietre care semănau cu adularul. Era frumos, dar când se apropie să ia apă, o mână o prinse cu putere de umăr şi o trase înapoi.

- Nu!

Persefona căzu şi ridică privirea spre faţa unei zeiţe.
— Nu scoate apă din Lethe, adăugă aceasta. În ciuda poruncii, avea o voce caldă. Zeiţa avea părul l_{UnR} . negru, jumătate prins, restul căzându-i peste umeri, până-$_n$ talie Era îmbrăcată în haine străvechi – purta un peplum stacojiu şi$_0$ mantie neagră. O pereche de coarne scurte i se iţeau de l_a tâm- ple şi pe cap purta o coroană de aur. Avea trăsături frumoase, dar severe – sprâncenele arcuite îi accentuau ochii migdalaţi aşezaţi pe-o faţă pătrată.
în spatele ei, cei trei dobermani se aşezară, dând din cozi.

— Eşti zeiţă, spuse Persefona, ridicându-se în picioare, iar femeia zâmbi.

— Hecate, replică ea, înclinând capul.

Persefona ştia foarte multe despre Hecate datorită Lexei. Era Zeiţa Vrăjitoriei şi Magiei. De asemenea, era şi una dintre puţinele zeiţe pe care Demetra chiar le admira. Poate că avea legătură cu faptul că nu era Olimpiană. În orice caz, Hecate era **cunoscută** drept protectoarea femeilor şi a celor oprimaţi – în felul ei, era o ocrotitoare, deşi prefera singurătatea.

— Eu sunt...

— Persefona, completă ea, zâmbind. Aşteptam să te **cunosc.** -Da?

— Ooo, da!

Râsul lui Hecate parcă o făcea să radieze.

— De când ai căzut în Styx şi l-ai enervat la culme pe lordul Hades.

Persefona roşi.

stU,TâîiPZ T Că te,âm sPeriat> ^r după cum sunt sigură ci ar fi trebuit să-ţi »^¿J? ° ^^ ”

Persefona râse Ia gândul că w „„ mai târ2U1 ' * Hecate '-ar fi certat pe Hades.

— Pot **Să Văd?**

— Aaa, nici prin cap n

draga mea! F u m'-*r da «ă-l cert de ţaţă cu tine.'^^-.iar

Persefona2ise: ¿XSUZZi■ -·”np – - „»»«« ■ *

Cel trei câini o zbughiră prin iarbă.

_ Văd că ai făcut cunoştinţă cu câinii lui Hades

— Chiar sunt ai lui.

— Ooo, da! Iubeşte animalele. Are cei trei câini Cerber Typhon şi Orthrus, şi patru cai, Orphnaeus, Aethon, Nycthe™ şi Alastor.

Hecate o conduse pe Persefona spre o fântână îngropată adânc în grădina lui Hades. în timp ce umplea recipientul, întrebă:

— Locuieşti aici?

— Locuiesc în multe locuri, răspunse Hecate. Dar aici îmi place cel mai mult.

— Pe bune?

— Da.

Hecate zâmbi şi privi peisajul.

— îmi place aici. Sufletele şi rătăciţii sunt iubirile mele, iar Hades e destul de binevoitor ca să-mi dea o căsuţă.

— E mult mai frumos aici decât mă aşteptam, recunoscu Persefona.

— Este, pentru toţi cei ce vin aici.

Hecate zâmbi.

— Hai să îţi udăm grădina, nu vrei?

Hecate şi Persefona **se întoarseră în grădină** şi **udară seminţele.** Hecate **arătă** spre **câteva dintre însemnele pe care Persefona** le **fo**losise **pentru** a **ţine** minte **ce** şi **unde plantase.**

— Spune-mi, ce sunt aceste plante?

— Aia **e anemonă, se trezi Persefona roşind. Pe-asta** o **purta Hades la costum în seara** în **care l-am cunoscut. Persefona îşi adună uneltele, iar Hecate îi arătă undesa-şia poziteze lucrurile – într-un alcov mic, din** **apr0piere^P iului în**

După aceea, Hecate **îi Tăcu Persefonei** un tur al **dorn^ ^^ timp** ce treceau pe **lângă casa** din **obsidian** a lui câteva lucruri pe care nu le observase înainte – $_0$ curte di$_n$ legată de palat, şi grajduri. P^{latr}&,

Merseră mai departe, urmând o cărare netedă, printre vi- înalte de iarbă. lastare

— Asfodel! îmi plac la nebunie florile-astea! exclamă Pe$_{rse}$ fona, recunoscând florile amestecate printre firele de iarbă cu tulpinile lor lungi şi florile albe, ca nişte ţepi.

Cu cât mergeau mai mult, cu atât se înmulţeau florile.

— Da, ne apropiem de Asfodel.

Hecate întinse mâna ca s-o împiedice pe Persefona sa mai înainteze. Când privi în jos, descoperi că se afla la marginea unui canion abrupt; asfodelul creştea tocmai până la marginea prăpastiei, făcând hăul aproape imposibil de văzut pe măsură ce se apropiau.

Persefona nu era sigură la ce să se-aştepte de la Asfodel, dar presupunea că mereu considerase moartea o existenţă fără sens – un moment în care sufletele ocupau un spaţiu, dar nu aveau niciun scop. Dar pe fundul acelui canion era viaţa.

Un câmp verde se întindea pe kilometri întregi, **înconjurat** în depărtare de dealuri cu pante domoale. Câteva

căsuţe erau împrăştiate, toate uşor diferite – unele, construite din lemn, altele, din cărămidă de obsidian. Din unele hornuri se ridica fu* câţiva boboci de flori se vedeau în nişte ghivece pe la feresi^ iar lumina caldă scălda ferestrele. O cărare lată **străbătea** câmp chiar pe mijloc, plină de suflete şi mărginită de corturi aglome

— Cei de acolo... sărbătoresc ceva? întrebă **Persefona.**

Hecate zâmbi.

— E zi de piaţă. Ţi-ar plăcea să aruncăm o privire?

— Tare mult! răspunse Persefona.

Hecate o luă pe tânăra zeiţă de mână şi se **teleportă**, a) gând **pe terenul** din interiorul văii. Când **Persefona** privi m ^ văzu palatul lui Hades profilându-se impunător pe **cerul** ş ^ dădu seama ca se asemăna cu felul în care Nevernightul sei semeţ în faţa muritorilor din lumea de deasupra. Era şi ^^ şi ameninţător deopotrivă, iar Persefona se întreba ce sen trezea imaginea turnului Regelui lor în acei oameni.

Cărarea pe care porniră prin Asfodel era străjuită de felinare. **Sufletele** rătăceau de colo-colo, părând la fel de solide precum oamenii vii. Fiind pe pământ tare, Persefona văzu că în corturile co**lorate** era plin de diferite bunuri – mere şi portocale, smochine şi rodii. în altele erau eşarfe frumos brodate şi păturiţesute.

— Pari nedumerită, remarcă Hecate.

— Doar... De unde **vin toate astea? întrebă Persefona.**

— Sunt făcute de suflete, răspunse Hecate.

— De ce? adăugă Persefona. Au morţii nevoie de chestii de-astea?

— Cred că tu nu înţelegi exact ce înseamnă să fii mort, spuse Hecate. Sufletele au în continuare sentimente şi percepţie. Ideea de-a duce o existenţă cunoscută le place.

— Lady Hecate! o strigă o voce în semn de întâmpinare. Imediat ce unul dintre suflete o zări pe zeiţă, o făcură şi altele şi apoi se apropiară de ea, făcând plecăciuni şi apucând-o de mâini. Hecate zâmbi şi le atinse pe toate, prezentând-o pe Persefona drept Zeiţa Primăverii.

Auzind acestea, sufletele părură şi mai derutate.

— Nu o cunoaştem pe Zeiţa Primăverii.

Bineînţeles ca nu o cunoşteau – nu o cunoştea nimeni. Până în clipa aceea.

— Este fiica Zeiţei Recoltei, explică Hecate. Va sta ceva timp cu noi în Lumea de Jos.

Persefona roşi. Simţi nevoia de a oferi o explicaţie, dar ce să fi spus? Am *intrat într-un joc cu stăpânul vostru şi m-a obligat să semnez un contract pe care trebuie neapărat să-l duc la îndeplinire?*

Se hotărî că era cel mai bine să păstreze tăcerea.

Ea şi Hecate merseră o bucată bună de drum, explorând piaţa. Sufletele le ofereau de toate – mătăsuri fine şi bijuterii, pâine proaspătă şi ciocolată. Apoi, o tânără alergă spre Persefona cu o floricică albă în mână şi întinse o mânuţă palidă spre ea, parând mai vie ca niciodată. Era o privelişte stranie, care-i îngreună inima Persefonei.

Privirea-i coborî asupra florii, iar ea **ezită,** ştii[n]j **3 npfţila arpQcta awi ca co nfilnnr^X < . gea petala, aceasta avea să se ofilească. În** schimb % 'j **dădu voie fetei să-i prindă floarea-n păr. După aceea* ^^ suflete de toate vârstele se apropiară să-i ofere flori ^ī ı**

Până să plece ea şi Hecate din Asfodel, o coroană stăt capul Persefonei şi o durea faţa de cât zâmbise. [ade])[a]pt *j*

— îţi vine bine coroana! spuse Hecate.

— Sunt doar nişte flori, replică Persefona.

— înseamnă mult că le-accepţi din partea sufletelor.

Se îndreptară în continuare spre palat şi, în timp ce urcau un deal, Persefona se opri, zărindu-l pe Hades în luminiş. Era b bustul gol, bronzat şi ca sculptat, cu spatele şi bicepsul bine definit sclipindu-i de transpiraţie. îşi dăduse braţul pe spate, pre#- tindu-se să arunce mingea pe care cei trei dulăi ai lui o aduseseră mai devreme.

O clipă, se sperie, de parcă s-ar fi băgat în seamă sau ar fi văzut ceva ce n-ar fi trebuit să vadă – acel moment de abandon, în care era implicat într-o activitate atât de demnă de un., *muritor*. Aprinsese ceva scăzut în stomacul ei, un fior care i se răspândise în piept.

Hades aruncă mingea, iar puterea şi forţa lui **deveniră** evidente în distanţa imposibilă pe care aceasta o parcurse. Câinii o zbughiră după ea, iar Hades râse, gros şi tare; era un sunet cald ca pielea lui, iar acum vibra în pieptul Persefonei.

Apoi zeul se întoarse, iar privirea **lui** o întâlni imediat pe« ei, de **parcă** ar **fi** fost atras de ea. Ochii ei se măriră când îl vă-

zură, plimbându-se dinspre umerii lui laţi spre V-ul **pronunţat** pieptului său. Era frumos – **o** operă de artă, **sculptată** cu **gfl-** Când reuşi să se uite din nou la el, îl găsi **rânjind** şi-şi fen rep[e] privirea. fi Hecate înaintă hotărâtă, de parcă prezenţa lui **Hades n-** însemnat câtuşi de puţin pentru **ea.** * [ce]

— Ştii că niciodată nu se mai poartă frumos cu mme

le vrăjeşti

.[– Le loveşte lenea în grija ta, Hecate. Privirea-i alunecă
j **spre Persefona când adăugă:** Văd c**-ai făcut cunoştinţă cu** Zeiţa **Primăverii.**
, – Da, şi a avut un mare noroc că am făcut cunoştinţă cu ea. Cum ai îndrăznit să n-o avertizezi să se ferească de râul Lethe?
Hades făcu ochii mari, iar Persefona încercă să nu zâmbească Ia tonul lui Hecate.
— Se pare că-ţi datorez nişte scuze, lady Persefona.
Persefonei îi venea să-i spună că-i datora mult mai mult, dar
nu reuşi să deschidă gura. Felul în care-o privea Hades îi tăia răsuflarea. înghiţi în sec cu putere şi păru uşurată când în depărtare sună un corn.
Hecate şi Hades se întoarseră în direcţia din care sunase.
— **Sunt invocată, anunţă ea.**
— Invocată? repetă Persefona.
Hecate zâmbi.
— Judecătorii au nevoie de sfatul meu.
Persefona nu înţelegea, iar Hecate nu-i explică.
— Draga mea, să mă suni data viitoare când eşti în Lumea de Jos. Mergem din nou în Asfodel.
— Mi-ar plăcea la nebunie, spuse Persefona.
Hecate dispăru, lăsând-o singură cu Hades.
—■ De ce-ar avea nevoie judecătorii de sfatul lui Hecate?
Hades înclină capul într-o parte, de parcă ar fi vrut să se hotărască dacă să-i spună sau nu adevărul.
— Hecate este Stăpâna Tartarului. Şi se pricepe foarte bine la hotărârea pedepselor celor netrebnici.
Pe Persefona o trecură fiorii.
— Unde e Tartarul?
— Ţi-aş spune dac-aş şti că o să-ţi foloseşti înţelepciunea ca să te fereşti de el.
— Crezi c-aş vrea să-ţi vizitez camera de tortură?
El îşi coborî ochii negri pentru a privi în ai ei.
— Cred că eşti curioasă, răspunse el. Şi dornică să demonstrezi că sunt aşa cum crede lumea – o zeitate de temut.

Ti•e **teamă** că o să scriu despre ceea ce văd, spuse ^
El chicoti.
— **Teamă"** nu **e cuvântul** potrivit, **draga mea.**
Ea dădu ochii peste cap.
Normal, tu nu te temi de nimic.
Hades nu spuse nimic şi se aplecă să culeagă o floare din

ei.

— **Ţi-a plăcut în** Asfodel?

— Da.

Ea nu se putu abţine să zâmbească. Toată lumea fusese atât de bună!

— Sufletele tale... par atât de fericite!

— Eşti surprinsă?

— Păi, tu nu eşti tocmai cunoscut pentru bunăvoinţa ta, replică Persefona, şi regretă imediat asprimea cuvintelor ei.

Maxilarul lui Hades se încleştă.

— Nu sunt cunoscut pentru bunăvoinţa mea faţă de muritori. E o diferenţă.

— De-asta te joci cu vieţile lor?

El miji ochi, iar ea simţi tensiunea crescând între ei precum apele învolburate ale râului Styx.

Persefona rămase cu gura căscată.
— Nu cred că vorbeşti serios.
— Mor de serios ce sunt! spuse el.
— Dar... cum o să ajung să te cunosc?
Rânjetul tâmp îi reapăru pe faţă.
— Vrei să ajungi să mă cunoşti?
Ea îşi feri privirea, uitându-se apoi urât la el.
— Sunt obligată să petrec timp aici, nu-i aşa? N-ar trebui
mi cunosc mai bine temnicerul?
— Ce-ţi mai place
zut
—

ne gânduri. ^ e*age$_{re7i}$,

Aaa' **zise** Persef Spuse eJ **> dar tăcu o clip***

— **Parcă-mi aduc aminte că ti-am spus că nu-ti mai răspund » nicio întrebare.**

Hades ridică din sprânceană. ^ Ce-i?

— Cunosc privirea aia.

Hades ridică din sprânceană a curiozitate.

— Ce privire?

— Ai tu o... *privire.* Când ştii ce vrei.

Se simţi penibil când o rosti cu voce tare. privirea lui se întunecă, iar vocea îi scăzu.

_ Chiar aşa? Făcu o pauză, apoi completă: Ghiceşti ce vreau»

— Nu ştiu să citesc gânduri! vreauf

_ Păcat! făcu el Dacă vrei să-mi pui întrebări, propun un ioc _

Nu. Nu mai pic eu în plasa vrăjelilor tale" J

— Fără contract. Nu-mi datorezi nicio favoare, doar răspund la întrebări – cum vrei tu, ^unQ

Ea îşi ridică bărbia şi miji ochii.

— Bine. Dar eu aleg jocul.

Era clar că nu se aşteptase la aşa ceva, iar surprinderea i se citea pe faţa. Apoi zâmbi larg. se

Prea bine, zeiţă!

CAPITOLUL IX

Piatră, hârtie, foarfeci

JOCUL ĂSTA PARE GROAZNIC! SE PLÂNSE HADES, STÂND ÎN **mijlocul camerei în care avea biroul – o cameră frumoasă, cu ferestre din tavan până-n podea şi un şemineu mare din obsidian.**

De când se întorseseră Ia palat, el îşi găsise o cămaşă, **iar** Per- **sefona nu putu decât să se bucure, pentru că goliciunea luii-arfi distras atenţia în timpul jocului.**

— Eşti furios doar pentru că n-ai jucat!

— Pare destul de simplu: piatra bate foarfeca, foarfeca bate hârtia, iar hârtia bate piatra – cum bate hârtia piatra mai exact.

— Hârtia acoperă piatra, răspunse Persefona.

Hades se încruntă auzindu-i motivul, iar zeiţa ridica umeri.

— De ce-i asul carte câştigătoare?

— Pentru că aşa sunt regulile. ^

— Păi, e o regulă ca **piatra** s-acopere hârtia, **replică** ea- gata?

Ridicară mâinile, iar Persefona nu se putu abţin* u- tească. Să-l vadă pe Zeul Morţii jucând „piatră, hâxS si foí^ ar fi trebuit să fie o dorinţă de căpătâi a tuturor

— Piatră> hârtie> foarfecă> drumul! rostiră ei la unkn”

— Da! chiui Persefona. Piatra bate foarfeca'

Se prefăcu că striveşte foarfeca lui Hades cu pumnul – iarzeul

clipi.
— Fir-ar să fie! Credeam c-ai s-alegi hârtia!
— De ce?
— Pentru că tocmai ai ridicat hârtia în slăvi
— Doar pentru că tu m-ai întrebat de ce hârtia acoperă piatra. Aici nu eşti la pocher, Hades – nu e vorba despre înşelăciune!
El o privi fix, cu ochii arzând.
— Nu e?
Ea îşi feri privirea, respirând adânc, apoi răspunse:
— Ai spus c-ai avut reuşite cu contractele tale. Povesteşte-mi despre ele!
Hades se duse Ia un bar din capătul încăperii, îşi turnă băutura preferată – whiskey – şi luă un loc pe canapeaua de piele neagră.
— Ce să-ţi povestesc? Am oferit multor muritori aceleaşi contracte de-a lungul anilor. în schimbul banilor, faimei, dragostei – trebuie să renunţe la viciul lor. Unii muritori sunt mai puternici decât alţii şi reuşesc să-şi învingă obiceiurile nesănătoase.
— Faptul că învingi o boală nu ţine de putere, Hades.
— N-a spus nimeni nimic despre vreo boală.
— Dependenţa este o boală. Nu poate fi tratată. Trebuie ţinuta
sub control.
— Aşa şi este, o contrazise el.
— Cum? Cu şi mai multe contracte?
— Asta e o altă întrebare. . ¡ t á Ea ridică mâinile şi mai jucară o rundă. Când ea mmenpjatra, iar el foarfecă, tânăra nu se bucura, ci întreba.
— Cum, Hades?
NU le cer să renunţe la toate deodată. E un proces
U M
jucară din nou, iar de data asta, câştigă Hades.
___ Tu ce-ai face?
Ea clipi.
^ **Ce** ai schimba? Ca sa-i ajuţi?
Ramase cu gura căscată la întrebarea lui
^ Mai întâi, le-aş interzice muritorilor sa-şi pună în j0c Sufle tele în al doilea rând, dacă tot ceri un pariu, provoacă-i să meargă la dezintoxicare; şi fă şi mai mult – plăteşte-le dezintoxicarea! Dac-aş avea eu banii tăi, m-aş folosi de ei ca să ajut oamenii.
El o privi o clipă cu atenţie.
— Şi dacă ar recidiva?

— Atunci, ce? întrebă ea. Viaţa-i grea acolo, Hades, şi, uneori, a trăi e o pedeapsă suficient de mareî Muritorii au nevoie de speranţă, nu de ameninţări cu pedepse!
Liniştea se lăsă între ei, iar Hades ridică mâinile – un alt joc De data aceasta, când Hades câştigă, o trase de încheietură spre el şi-i atinse uşor bandajul pe care Hecate o ajutase să şi-l lege.
— Ce-ai păţit?
— E o nimica toată în comparaţie cu o contuzie la coaste.
Expresia feţei lui Hades se înăspri, iar el rămase tăcut. După o
clipă, o sărută în palmă, făcând-o să simtă căldura **vindecătoare a** buzelor lui închizându-i pielea. Se întâmplă atât de repede, încât ea nici măcar nu avu timp să-şi retragă mâna.
— De ce te deranjează atât de tare?
Nu era sigură de ce vorbea în şoaptă. Presupunea că era pentru că toată atmosfera i se părea foarte intimă – cum stăteau faţă în faţă, pe canapea, aplecându-se atât de aproape de el, în<* aproape că-l putea săruta.
în loc să răspundă, el îi puse mâna pe obraz, iar Ptfsefo* înghiţi în sec. Dacă o săruta în clipa aceea, ea **n-avea** să răspu^ de ceea ce se întâmpla mai departe.

Apoi uşa biroului lui Hades se deschise, iar Minthe intră ta * meră. Purta o rochie de un albastru electric care i se mula pe f^ ^nieră care lăsa puţin loc imaginaţiei, iar Persefo

^surprinsă de gelozia care-i străbătu cornul
trecu prin cap un gând că dacă aceasta ar fi W**Q**^ **Un îi** jos, ar fi purtat pulovere până la gât si ar * K ' T**®» Lumii de dată înainte de-a intra. 8 * „ fi batut la ^ă de fiecare
Nimfa cu părul de foc se opri când o văzu De P. r lângă Hades, evident furioasă. Pe buzele P e „f ona stând **zâmbet** la gândul că era posibil ca şi Minthe Jfil , apirU Un
_ Milord, Ch”on . si fil p”«„, ta ^
— A zis de cei
— A prins un intrus.
Persefona îl privi pe Hades.
— Intrus? Cum? Nu se îneacă în Styx?

— Dacă a prins Charon un intrus, pesemne că a încercat să i se furişeze pe luntre.

Hades se ridică în picioare şi întinse mâna.

— Haide, vii cu mine!

Persefona îl luă de mână – mişcare pe care Minthe o urmări cu ochii scăpărând, apoi se răsuci pe călcâie şi plecă din birou în faţa lor. Merseră în urma ei pe hol, spre sala cavernoasă cu tavan înalt a tronului lui Hades. Ferestrele rotunjite din sticlă lăsau să pătrundă o lumină difuză. Steaguri negre cu imaginea aurie a unei narcise flancau ambele părţi ale sălii, tocmai până la prăpastia tronului lui Hades. Precum fizicul lui, era sculptat şi părea alcătuit din mii de bucăţi de obsidian spart, ascuţit.

Un bărbat cu pielea neagră stătea în apropiere de prăpastie, înveşmântat în alb şi cu o coroană de aur pe cap. Pe umeri îi atârnau două cozi lungi, împletite, prinse cu cleme de aur. Ochu lui negri se opriră mai întâi asupra lui Hades, apoi **asupra** ei.

Persefona încercă **să** se opună **strânsorii** lui Hades, dar ace nu făcu decât s-o strângă **şi** mai tare, **trecând** P^[1]^ conducând-o spre tronul lui, [P]e trepte mână, iar un tron mai mic apâru lângă al lui, **Perseto**

— Eşti zeiţă. Vei sta pe tron!

El o conduse să se aşeze şi abia după aceea-i dădu d mană. Când îşi ocupă locul pe tron, Persefona crezu ^ clipă că avea să-şi dea jos farmecul, dar n-o făcu.

[Pentc]H o

— Charon, cărui fapt îi datorez această întrerup[ere]?

— Tu eşti Charon? îl întrebă Persefona pe bărbatul î

Nu semăna deloc cu desenele din manualul ei de [Rre] tică, în care era mereu reprezentat drept un bătrân, un schel'* * o siluetă înveşmântată-n negru.

Varianta asta aproape că cu un zeu – frumos şi plin de farmec. ^

Charon zâmbi larg, iar Hades strânse din dinţi.

— Chiar eu sunt, milady.

— Te rog, spune-mi Persefona! zise ea.

— E bine „milady”! o contrazise Hades, tăios. încep să-mi pierd răbdarea, Charon!
Luntraşul lăsă capul în jos. După părerea Persefonei, Charon era amuzat de dispoziţia lui Hades.
— Milord, un om pe nume Orfeu a fost prins încercând să se furişeze pe luntrea mea. Doreşte să intre în audienţă la dumneavoastră.
— Condu-l înăuntru! Eu sunt nerăbdător să revin la conversaţia mea cu lady Persefona.
Charon pocni din degete, iar un bărbat apăru în faţa lor, cu mâinile legate la spate. Persefona inspiră brusc, surprinsa de modul în care fusese legat. Părul creţ al bărbatului i se lipise de frunte, încă îmbibat în apă din râul Styx. Părea înfrânt.
— E periculos? întrebă Persefona.
Charon îl privi pe Hades, aşa că şi Persefona făcu la fel.
— Poţi să-i citeşti lejer sufletul. E periculos? întrebă ea din nou.
îşi dădea seama, după cum se umflau venele de la gâtul W Hades, că acesta strângea din dinţi. în cele din urmă, el spuse:
— Nu.
— Atunci dă-i drumul din legăturile alea!
Ochii lui Hades pătrunseră în ai ei. în cele din urmă, îi în[toan]* spatele bărbatului şi făcu un semn din mână. Când Legătur

idispărură, el căzu în faţă, lovindu-se de podea. în timp ce se ridica în picioare, o privi pe Persefona. __ Mulţumesc, milady!

— De ce ai venit în Lumea de Jos? întrebă Hades, persefona era impresionată; muritorul îl privea drept în ochi
pe Hades şi nu dădea niciun semn de teamă.

— Am venit pentru soţia mea. Hades nu răspunse, aşa că bărbatul continuă: Doresc să propun un contract – sufletul meu, în schimbul sufletului ei.

— Eu nu fac negoţ cu suflete, muritorule, răspunse zeul.

— Milord, vă rog...
Hades ridică mâna, iar omul îşi îndreptă privirea spre Persefona, implorând-o.

— Nu căuta ajutor 1a ea, muritorule! Nu te poate ajuta. Persefona o luă ca pe o provocare.

— Povesteşte-mi despre soţia ta! Nu băgă în seamă privirea arzătoare a lui Hades, aţintită asupra lui Orfeu, ci insistă: Cum se numea?

— Euridice! A murit la o zi după ce ne-am căsătorit.

— îmi pare rău! Cum a murit?

— S-a dus la culcare şi nu s-a mai trezit. Vocea-i tremura.

— Ai pierdut-o atât de subit!

Pe Persefona o durea pieptul şi-şi simţea gâtul încleştat. Simţea multa compasiune pentru bărbatul din faţa lor.

— Ursitoarele i-au tăiat firul vieţii, spuse Hades. N-o pot trimite înapoi în lumea celor vii şi n-am să mă târguiesc ca să trimit suflete înapoi.

Persefona îşi încleştă pumnii. Voia să se certe cu Hades chiar acum – în faţa lui Minthe, a lui Charon şi a acestui muritor. Oare nu asta făcuse el pe vremea Marelui Război? Nu se târguise cu zeii ca să le înapoieze eroii?

— Lord Hades, vă rog din suflet...

Orfeu se înecă.

O iubesc!ceva dur şi rece în măruntaie când Hades
1 Oi fi'iubit-o tu, muritorule, dar nu pentru eaaive nit A. j venit pentru tine însuţi. Hades se lăsă pe spate pe tronul^ I Idăugă- N-am să-ţi îndeplinesc cererea. Charon.
Numele daimonului sună ca o poruncă, iar cu un po cne t din j încheietura mâinii, şi el, şi Orfeu dispărură.^
Persefona clocotea de furie, refuzând sa se uite în ochii hi [1] Hades. Fu surprinsă când Hades rupse tăcerea:

— Doreşti să-mi spui să fac o excepţie.

— Doreşti să-mi spui de ce nu se poate-aşa ceva, contracara ea.
El strâmbă din buze.

— Nu pot să fac o excepţie pentru o singură persoană, Persefona! Tu ai habar de câte ori mi se cere să trimit înapoi suflete din Lumea de Jos?
Îşi închipuia că de multe ori, dar tot nu i se părea corect.

— Abia l-ai lăsat să vorbească. Au fost căsătoriţi doar o zi, Hades.

— Ce tragedie! exclamă el.
Se încruntă la el.

— Atât de lipsit de inimă eşti?

— Nu sunt primii care au o poveste tristă de dragoste, Persefona, şi nu vor fi, din câte-mi închipui, nici ultimii.

— Ai trimis muritori înapoi pentru mult mai puţin, insistă ea.
Hades o privi atent.

— Iubirea e un motiv egoist pentru a trimite suflete înapoi.

— Şi războiul nu-i?
Expresia lui Hades se întunecă.

— Vorbeşti despre ceva ce nu cunoşti, zeiţăî apune-mi cum ţi-ai al es tabăra, Hades! îi ceru ea.
~ Nu eu am ales-o.
OarT-a^T[1] nU ^ oferit lui Orfeu nicio altă variantă. simţi

vadă măci un Contr01 daCă ⁎ fl făcut în a⁎a fel încât Sâ'ŞÎ P1C so⁎la > în
siguranţă şi fericită în Lumea de Jos?
— Cum îndrăzneşti să-i vorbeşti lordului Hades..., începu Minthe, dar se potoli când văzu că Persefona se uita urât la ea
Şi-ar fi dorit să aibă puterea de-a o transforma pe Minthe într-o
plantă.
— Ajunge!
Hades se ridică în picioare, iar Persefona îl urmă.
— Am terminat aici.
— S-o conduc pe Persefona afară? întrebă Minthe.
— Poţi să-i spui lady Persefona! replică Hades. Şi nu. *Noi* **nu am terminat.**
Lui Minthe nu-i convenea că fusese dată afară, dar plecă, iar tocurile-i ţăcăneau pe marmură în timp ce se îndepărta. Persefona o privi plecând până când simţi degetele lui Hades sub bărbia ei. îi ridică ochii spre ai lui.
— Se pare că ai foarte multe opinii despre cum îmi stăpânesc tărâmul.
— Nu i-ai arătat niciun pic de compasiune, repetă ea.
El o fixă cu privirea o clipă, dar nu spuse nimic, făcând-o să se întrebe la ce se gândea.
— Mai rău, ţi-ai bătut joc de dragostea pe care o avea faţă de soţia lui.
— I-am pus 1a îndoială dragostea. Nu mi-am bătut joc de ea.
— Cine eşti tu să pui dragostea la îndoială?
— Un zeu, Persefona.
Ea se încruntă la el.
— Atâta putere ai şi nu faci decât rău cu ea! El tresări auzind-o, iar ea continuă: Cum poţi să fii atât de plin de pasiune şi să nu crezi în dragoste?
Hades râse cu amărăciune.
— Pentru că pasiunea nu are nevoie de dragoste, draga mea!
Persefona ştia la fel de bine ca el că dorinţa aţâţa pasiunea

pe care ei doi o împărtăşeau, şi totuşi, răspunsul lui o surprinse şi o înfurie. De ce? Nu o tratase cu compasiune, iar ea era zeiţă. Poate că sperase să-l vadă la fel de mişcat de rugămintea lui Orfeu pe cât fusese ea. Poate că sperase să vadă un alt zeu

SCARLETT ST. CLAIR

în momentul acela – unul care să-i demonstreze că rile ei fuseseră greşite.

esuPune

132

Şi totuşi, nu făcuse decât să i le confirme. — Eşti un zeu nemilos! conchise ea şi pocni din d lăsându-l pe Hades singur în sala tronului.CAPITOLUL X

Tensiune

UNI, PERSEFONA AJUNSE DEVREME LA ACROPOLE. VOIA

să îşi înceapă articolul, iar Hades îi oferise mai mult decât

suficient material de lucru pe durata vizitei în Lumea de Jos. încă era furioasă pe el pentru modul în care se comportase cu Orfeu, încă îi auzea hohotul de râs amarnic din momentul în care bietul om îşi exprimase dragostea pentru soţia lui decedată, şi o trecură fiorii.

Măcar îşi dezvăluise adevărata natură – şi tocmai în clipa în care crezuse că avea conştiinţă.

Pesemne că Ursitoarele sunt de partea mea, **cugetă ea.**

Când coborî din lift la etajul ei, îl găsi pe Adonis stând în faţă, alături de Valerie, aplecat deasupra biroului ei şi sporovă- ind. Se opriră imediat din vorbit când ajunse ea, iar Persefona simţi că întrerupe un moment de intimitate.

în forţă. **Am o grămadă de chestii**

lâneă cei doi, îndreptându-se di

— Persefona, ai venit devreme.

Adonis îşi drese glasul şi se îndreptă. — Sper să reuşesc să încep în forţă. A de făcut, spuse ea, şi trecu pe lângă cei <
rect spre biroul ei.
Adonis o urmă.
— Cum a fost ia Nevernight?
Ea încremeni o clipă.
Ce vrei să zici cu asta?
— Hades te-a invitat la Nevernight înainte să ieşim de fa
terviu. Cum a fost?
Aaa, da! Eşti prea paranoică, Persefona! **gândi ea.**
— A fost bine.
Lăsă poşeta jos şi deschise laptopul.
— Am crezut c-o să te convingă să nu scrii despre el.
Persefona luă loc şi se încruntă. Nu se gândise că intenţia lui
Hades de-a o invita în Lumea de Jos ar fi putut fi o tactică pen- tru a o împiedica să scrie despre el.
— în momentul de faţă, nimic nu m-ar putea convinge să nu scriu. Nici măcar Hades în persoană.
Mai ales Hades. Ori de câte ori deschidea gura, ea găsea un alt motiv să-i displacă, deşi gura aceea o făcea să ardă de dorinţa.
Adonis zâmbi, fără să aibă habar de gândurile ei viclene.
— O să fii o jurnalistă bună, Persefona.
Făcu un pas în spate şi arătă spre ea.
— Nu uita să-mi trimiţi articolul! Ştii tu. Când îl termini.
— Sigur, zise ea.
Când rămase singură, încercă să-şi facă ordine în gândurile cu privire la Zeul Morţii. Până în clipa aceea, i se părea că văzuse două feţe ale lui. Una era un zeu puternic şi manipulator. care fusese exilat din lume atât de multă vreme, încât păreai nu mai înţelege oamenii. Acelaşi zeu o legase de un contract chiar cu mâinile cu care-o vindecase. Fusese extrem de atent şi de grijuliu când venea vorba de sărutări, apoi pasiunea lui se dezlănţuise aproape de tot.
Parcă tânjea după ea.

Dar nu avea cum să fie adevărat – pentru că el era zeu şi[tr*' | îse secole, ceea ce însemna că avea secole de experienţă, itf * era obsedată de asta doar pentru că nu avea experienţă.

tu lăsă capul în mâini, frustrat* pe sine ln „eapărat să-ş. reapnndă furia resimţită în momentul ln care

Hades recunoscuse cu atâta aroganţă faptul că abuza de nuter sub pretextul că ajuta muritorii. H

Privirea-i coborî asupra notiţelor pe care le luase după ce 1 intervievase. Scrisese atât de repede, încât cuvintele abia erau li zibile» dar după ce le citi cu atenţie de câteva ori, reuşi să pună totul cap la cap.

Daca Hades doreşte cu adevărat să ofere ajutor, atunci trebuie să provoace dependentul să meargă la dezintoxicare. Ce-arfi să meargă un pas mai departe şi să i-o plătească?

Se îndreptă uşor şi scrise textul, simţind cum furia îi năvălea din nou în sânge. Era ca flacăra la catalizator, iar degetele începură de îndată să-i zboare pe tastatură, adăugând cu frenezie cuvânt după cuvânt.

„Eu mă ocup cu sufletul. Cu ce-l împovărează, cu ce-l corupe, cu ce-l distruge... şi-l stârnesc."

Cuvintele acestea pătrunseră numai părţile care-o dureau. Cum era să fii Zeul Lumii de Jos? Să vezi numai frământările, durerile şi viciile celorlalţi?

Părea a fi o existenţă plină de suferinţă. *Probabil suferă cumplit*, **hotărî ea. Sătul să fie Zeul Morţii, intervenea în vieţile muritorilor ca să se distreze. Ce-avea de pierdut?** *Nimic.*

încetă să mai tasteze şi se lăsă pe spate, inspirând adanc. Niciodată nu mai avusese atâtea sentimente deodată pentru o singură persoană. Era furioasă pe el, dar şi curioasă, prm^ mt surpriză şi dezgust în legătură cu lucrurile pe care le t * v care le rostise în război cu amândouă era atracţia extremă pe care-o simţea ori de câte ori era

împreună cu _ lucrurilor Cum de-l dorea? Doar reprezenta °P[usl]V când tot ce-şi la care ea visase toată viaţa. Era temnicerul > dorise ea era libertatea

.Doar că el eliberase ceva dinlăuntrul ei. Ceva îndelung repf.
' probabil toate lucruri,e pe Care
Hades le căuta la **un suflet împovărat.....**
Isi flexă degetele deasupra tastatura şi îşi imagina cum ar fi fost să-l sărute cu toată furia clocot indu-i în vene.
încetează! **îşi porunci, muşcandu-şi cu putere buza,** *E peni. bil Hades e duşmanul, E duşmanul tău!*
O săruta ca să-i facă favoruri, numai ca ea să nu cauzeze haos în jurul lui. Mai mult ca sigur, experienţa ei din pragul morţii din Lumea de Jos o îndepărtase de lucruri importante. *Cum ar fi Minthe.*
îţi dădu ochii peste cap şi se concentră din nou asupra ecranului ei, citind ultimul rând pe care-l tastase.
Dacă acesta e zeul pe care4 avem în faţă în timpul vieţii, ce zeu vom întâlni în clipa morţii? Ce speranţe avem la fericire în viaţa de apoi?
Erau cuvinte usturătoare, iar ea era conştientă că e oarecum nedreaptă. După ce făcuse un tur al Lumii de Jos, îi devenise clar că Hades ţinea la tărâmul lui şi ia locuitorii acestuia. Altfel, de ce să-şi fi bătut capul cu păstrarea unei asemenea iluzii grandioase?
Probabil pentru că-l avantajează, **îşi reaminti ea.** *E evident că-i plac lucrurile frumoase, Persefona. De ce n-ar creşte un tărâm frumos?*
Telefonul de la biroul ei sună brusc, speriind-o groaznic făcând-o să tresară şi să se întindă după el cu stângăcie, ridicând receptorul şi oprindu-i ţârâitul.
— **Persefona la telefon.**
încă-i bubuia inima, şi respiră adânc pentru a se linişti.
— **Persefona, sunt Valerie. Cred c-a venit mama ta! Inima care-i bubuia parcă uită să-i mai bată. Ce căuta Pe”**
metra acolo?

îşi muşcă buza preţ de-o clipă – să fi aflat Demetra de vi^ta ei în Lumea de Jos din weekend? îşi aduse aminte de cuvin^ei din Grădina Zeilor – „E nevoie să-ţi reamintesc că una din tre condiţiile timpului petrecut de tine aici e aceea de-a te f$_{er}$i de zei? Mai ales de Hades." încă nu-şi dăduse seama de unde ştia mama ei că fusese la Nevernight, dar presupunea că Zeiţa Recoltei avea un spion printre cei din clubul lui Hades.

— Vin imediat.

Persefona reuşi să-şi păstreze vocea calmă. Era uşor să dai de Demetra. Era pe cât de aproape se putea de înfăţişarea ei Divină, păstrându-şi strălucirea pielii bronzate şi ochii luminoşi. Purta o rochie de vară, roz-deschis, şi pantofi albi cu tocuri, în contrast cu peretele şters.

— Floarea mea!

Demetra se apropie de ea cu braţele deschise, prinzând-o pe Persefona într-o îmbrăţişare.

— Mamă. Persefona o împinse, apoi adăugă repede: Ce cauţi aici?

Demetra înclină capul.

— E lunii

Persefonei îi luă un moment să-şi dea seama ce însemna asta. *O, nu!*

îi pieri culoarea din obraji.

Cum să fi uitat? în fiecare luni, ieşea cu mama ei la prânz, dar cu toate cele întâmplate în ultima perioadă, îi scăpase întru totul din vedere.

— E o cafenea foarte drăguţă în josul străzii, continuă Demetra, dar Persefona îi simţea încordarea din voce. Am putea s-o încercăm astăzi. Tu ce părere ai?

Persefona era de părere că nu voia să fie singură cu mama ei. Ca să nu mai zică de faptul că tocmai câştigase imboldul de care avea nevoie pentru a scrie articolul despre Hades; daca se oprea taman acum, era posibil să nu-l mai termine. — Mamă, îmi... pare foarte rău!

Cuvintele păreau cioburi de sticlă ieşind din gura «L Erau minciuni, bineînţeles – nu-i părea rău pentru ceea ce urma

să spună.SCARLBTTST.CIA.R
Sunt foarte ocupată azi-Putem reprograma? Demetra clipi.
¡osÎcTvSde parcă nu l-ar mai fi auzit niciodată. Ma^ ei nu suporta când lucrurile nu mergeau cum voia ea, iar pe, sefona nu-i ceruse niciodată să-fi reajusteze programul. Mereu îşi adusese aminte de prânz, la fel cum îşi adusese aminte de regulile mamei ei – două lucruri pe care le ignorase în ultjma săptămână. Ştia că mama ei făcea o listă cu greşelile pe care !e comisese, şi era doar o chestiune de timp până când Demetra avea s-o facă să plătească.

— îmi pare tare rău, mamă! spuse din nou Persefona.

Demetra o privi în sfârşit în ochi. Zeiţa Recoltei strânse din
dinţi şi reuşi să rostească pe un ton cu totul şi cu totul sec:

— Atunci, rămâne pe altădată.

Demetra se răsuci pe călcâie fără să-şi ia la revedere şi ieşi furtunos din birou.

Persefona dădu drumul aerului pe care şi-l tot ţinuse. Petrecuse atât de mult timp pregătindu-se să se certe cu maică-sa, iar după ce-i trecuse adrenalina, se simţea epuizată.

— Uau, ce frumoasă e mama ta!

Remarca lui Valerie o făcu pe Persefona să întoarcă privirea. Fata avea o expresie visătoare pe faţă.

— Păcat că n-ai putut să ieşi la prânz cu ea!

— Da, zise Persefona.

îşi croi drum încet înapoi spre birou, apăsată de un nor de vinovăţie – până când îi văzu pe Adonis stând în spatele scaunului ei şi uitându-se la ecranul laptopului ei.

— Adonis, începu ea, închizând cu zgomot laptopul când ajunse la birou. Ce faci?

— O, salut, Persefona! zâmbi el. îţi citeam şi eu articolul!

— Nu e gata.

Încerca sa-şi păstreze calmul, dar îi era greu în condiţii care el tocmai li încălcase intimitatea.

— Cred că-i bun, spuse el. Chiar ai reuşit să CUŞlt să scni ceva ca lumea!

— Mersi, dar ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă nu t.

la calculatorul meu, Adonis! nu te”ai Ulta
El râse uşor.
— Nu-ţi fur munca, dacă de-aia îţi faci grijii
— Ţi-am spus că-ţi trimit articolul când e gata'
El ridică mâinile şi se îndepărtă de biroul ei.
— Hei, potoleşte-te!
— Nu-mi spune tu mie să mă potolesc! rosti ea printre dinţi Nu suporta când lumea îi spunea să se potolească; remarca
aruncată în doi peri nu făcea decât s-o înfurie şi mai tare.
— N-am vrut să spun nimic cu asta!
— Nu mă interesează ce-ai vrut să spui! se răsti ea. Adonis tăcu în sfârşit. Ea presupunea că-şi dăduse seama că
nu avea cum să scape din situaţia asta cu ajutorul farmecului său natural.
— Toate bune pe-aici?
Demetri apăru în pragul uşii, iar Persefona se încruntă la Adonis.
— Da, toate-s bune, răspunse Adonis.
— Persefona?
Demetri o privea cu nerăbdare.
Ar fi trebuit să-i spună că nu, nu erau toate bune – că era prinsă între un contract imposibil cu Zeul Lumii de Jos şi ideea de a ascunde asta de mama ei, care avea să se asigure că nu o să mai vadă niciodată zgârie-norii lucioşi din Noua Atenă daca afla. Pe lângă asta, părea că muritorul ăsta credea că e complet **acceptabil să-i citească gândurile intime – pentru că asta era, de fapt, o ciornă a unui articol pe care plănuia** sa-l **scrie.**
scrisese erau sincere, furioase şi patimaşe. u i
iar dacă deschidea gura să-l contrazica pe Adonis, nu ma,
sigură ce-avea să iasă. -
Respiră adânc, apoi rosti cuvintele cu forţa.
— Da, toate-s bune!
Iar când văzu expresia infatuată a lui Adonis, avu senzaţia că o să regrete faptul că minţise.
Câteva zile mai târziu, Persefona întârzie la Nevernight. Gr$_U$. pul ei de studiu îşi prelungise cursul şi, deşi era obosită, ştia că trebuie să vadă cum îi mergea grădinii ei. Pământul din Lumea de Jos reţinea umezeala ca-n deşert, aşa că trebuia

să-şi ude grădina în fiecare zi dacă voia să aibă o şansă cât de mică de supravieţuire.

Coborî din autobuz sub privirile tuturor celor ce stăteau la coadă ca să intre în clubul lui Hades şi care acum se holbau la ea de parcă i-ar fi crescut gheare şi aripi. Era foarte conştientă de cum arăta, îmbrăcată în pantaloni de yoga şi maiou, cu părul lung prins într-un coc neglijent încă de la începutul cursului – nici măcar nu se sinchisise să se uite în oglindă, şi nu voise să piardă timp fugind până acasă să se schimbe doar ca să ude o grădină. Oricum ideea de-a lua pe ea o rochie strâmtă şi pantofi cu tocuri îi oferea o senzaţie neplăcută. Hades şi petrecăreţii n- aveau decât să suporte chestia asta.

Nu eşti aici să impresionezi pe nimeni, **îşi reaminti ea.** *întră acolo şi du-te în lumea de Jos cât de curând posibil!*

îşi strânse curelele ghiozdanului greu, strângând din dinţi de durerea din umeri, şi se îndreptă cu paşi hotărâţi spre uşă.

Mekonnen apăru din întuneric. Se încruntă până când o recunoscu, apoi un zâmbet fermecător, cu dinţii gălbejiţi, i se întipări pe faţă.

— **Milady... adică Persefona.**

— **Bună seara, Mekonnen!**

îi zâmbi larg căpcăunului în timp ce intra în club.

Persefona se opri în foaierul întunecat. Preferă să nu inW în clubul propriu-zis de data asta şi se hotărî să se teleporteze. Pocni din degete şi aşteptă să simtă schimbarea cunoscută W **aerul din jurul ei.**

Dar nu se întâmplă nimic.încercă din nou.
Tot nimic.
Avea să fie nevoită să intre în biroul lui Hades şi să pătrundă de**-acolo în Lumea de Jos.**
Rămase cu capul **în** jos **în** timp ce-şi făcea **loc prin clubul** aglomerat.
Ştia că lumea se holbează la **ea şi** simțea **cum roşeşte din** cauza judecăţii lor.
O mână o prinse de umăr. Se întoarse, aşteptându-se să dea de un alt căpcăun sau de unul dintre angajaţii lui Hades, care-o oprea din cauza ţinutei ei. O replică îi stătea deja pe vârful limbii, dar, când se întoarse, privi într-o pereche de ochi aurii.
— Hermes, rosti ea uşurată.
Chiar şi cu farmecul lui, tot era extrem de arătos, cu bluza albă şi pantalonii gri, având deja o băutură în mână. Părul auriu îi era coafat perfect – ras în părţi şi cu bucle lungi în partea de sus, reflectând lumina soarelui.
— Şefi! strigă el. Cu ce eşti îmbrăcată?
Ea privi în jos, spre ţinuta ei, deşi nu era nevoie. Ştia foarte bine cu ce era îmbrăcată.
— Tocmai am venit de la cursuri.
— Studenta şic! exclamă el, ridicând el din sprâncenele blonde. Eşti bună rău!
Ea îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse cu spatele spre el, croindu-şi drum spre trepte. Zeul înşelătoriei o urmă.
— Ce cauţi aici? întrebă Persefona.
— Păi, sunt Mesagerul Zeilor, răspunse el.
— Nu, ce cauţi aici, pe ringul de dans de la Nevernight?
— Şi zeii joacă jocuri de noroc, Sefi!
— Nu-mi spune-aşa! îi ceru ea. Şi de ce să joace zeii jocuri de noroc cu Hades?
— De dragul senzaţiilor tari! zâmbi Hermes, poznaş.
Persefona ajunse în capătul treptelor, cu Hermes pe urmele
ei.
— Unde mergem, Sefi?
Ei i se părea amuzant că el se includea în frază.
— *Eu* merg în biroul lui Hades!
— Nu-i acolo, spuse Hermes, iar ei îi trecu pri**i**n c
nu ştia despre pariul dintre ea şi Hades. Cap că
Poate

îl privi pe zeu şi, deşi nu era acolo ca să-l vadă **p$_e$ u se întrebă cu voce tare:** **^{1,ac}H tot**

— Atunci unde este? Hermes zâmbi larg.

— Studiază propuneri pentru contracte, pe drum. Persefona strânse din dinţi.

Bineînţeles că asta face!

— Nu pentru Hades am venit aici, spuse ea şi îi dădu zor mai departe, spre biroul lui.

Odată intrată, îşi lăsă rucsacul pe canapea şi îşi roti umerii, frecându-se în locurile care-o dureau. Ridică privirea şi-l văzu pe Hermes la bar, luând în mâna diverse sticle şi citind etichetele de pe ele. Probabil că sticla din mâna lui era atrăgătoare, pentru că o desfăcu şi o turnă într-un pahar gol.

— Ai voie să faci chestia asta? îl întrebă. Zeul ridică din umeri.

— Hades mi-e dator, nu? Doar ţi-am salvat viaţa. Persefona îşi feri privirea.

— *Eu* îţi sunt datoare. Nu Hades.

— Ai grijă, zeiţă! Un pariu cu un zeu e de-ajuns, nu p pare?

Ea tresări.

— Ştii?

Hermes zâmbi.

— Şefi, nu m-am născut ieri,

— Cred că tu mă crezi incredibil de proastă, spuse ea.

— Nu. Cred că ai fost atrasă de farmecele lui Hades.

— Deci eşli de acord că Hades m-a nedreptăţit!

— Nu. Cred că eşti atrasă de el. $_{te}$le

Persefona îşi dădu ochii peste cap şi se întoarse cu sp

»pre zeu, Traversă biroul lui Hades şi încercă uşa i^1 din spatele biroului lui, dar mâinile nu i se mai cufundară în suprafaţa zidului, ca data trecută.

Poarta spre Lumea de Jos era închisă. Oare Hades îşi retrăsese favoarea pentru că ea îl adusese pe Adonis la Nevernight? Sau era supărat pentru că îl lăsase singur în sala tronului cu câteva zile înainte? Oare nu-i acordase favoarea pentru ca ea să nu fie nevoită să-l deranjeze?

Brusc, uşile biroului lui Hades începură să se zgâlţâie, iar Hermes o prinse pe Persefona şi o trase spre oglinda de deasupra şemineului. Ea se opuse, dar Hermes îi lipi buzele de ureche şi murmură:

— Crede-mă, o să vrei să vezi chestia asta!

El pocni din degete, iar pe Persefona începu s-o strângă pielea. Era o senzaţie foarte ciudată, care nu dispăru nici când ajunseră în interiorul oglinzii. Senzaţia semăna cu cea pe care-o aveai când stăteai în interiorul unei cascade şi te uitai la lumea înceţoşată de afară.

Dădu să întrebe dacă puteau fi văzuţi, dar Hermes îi lipi un deget de buze.

- Şşt!

Hades apăru de cealaltă parte a oglinzii, iar Persefonei i se taie răsuflarea – indiferent de câte ori îl vedea, nu credea că avea să se obişnuiască vreodată cu frumuseţea lui. Astăzi, părea încordat şi sever, făcând-o să se întrebe ce se întâmplase. îşi primi curând răspunsul; Minthe mergea imediat în urma lui Hades, iar Persefona simţi gelozia clocotindu-i în vene când o văzu.

Se certau.

— Pierzi timpul de pomană! spuse Minthe.

- Nu c-aş rămâne fără el! se răsti Hades.

Era limpede că nu avea chef să stea s-o asculte pe mm» ţinându-i morală. Expresia feţei lui Minthe se înăspri.

- Ăsta e un *club*| **Muritorii se târguiesc pentru dorinţele lor, nu fac cereri către Zeul Lumii de Jos!**

— Clubul ăsta e ce spun eu că e!

****

Minthe se încruntă la el.

— Crezi că asta o să o facă pe zeiţă să aibă o părere m_a despre tine? ^

Zeiţă? Oare Minthe se referea Ia ea?

Privirea lui Hades se întunecă la auzul remarcii ei.

— Nu-mi pasă ce crede nimeni despre mine, şi când asta, mă refer şi la tine, Minthe! Ei îi căzu faţa, iar Had_es c^ nuă: Am să-i ascult oferta!

Nimfa nu spuse nimic şi se răsuci pe călcâie, dispărând din ochii lui. După o clipă, o femeie intră

în biroul lui Hades. P Urtă un palton bej, un pulover mare şi blugi, şi avea părul pri ns într-o coadă de cal. Deşi era destul de tânără, părea epuizată, iar Persefona n-avea nevoie de puterile lui Hades ca să-şi dea seama că oricare-ar fi fost povara pe care femeia o purta în acel moment al vieţii ei, era una apăsătoare.

— Nu ai de ce să te temi, începu Hades cu vocea lui caldă, liniştitoare, de bariton, iar muritoarea reuşi din nou să se mişte.

Ea scoase un hohot de râs uşor, agitat, iar când vorbi, vocea-i era răguşită.

— Mi-am spus că n-o să ezit. Că n-o să las frica să-mi ia ce am mai bun.

Hades îşi înclină capul. Persefona cunoştea privirea aceea – era curios.

— Dar ţi-a fost frică. Multă, multă vreme.

Femeia aprobă din cap, iar lacrimile începură să-i şiroiasca pe faţă. Le şterse cu furie, cu mâinile tremurând, apoi scoase din nou acel hohot de râs forţat.

— Am zis şi că n-o să plâng.

— De ce?

Persefona se bucura că Hades întrebase, pentru că şi ea era *

fel de curioasă. Când femeia îl privi pe zeu în ochi, era serioas* cu faţa încă sclipind de lacrimi.

— Divinii nu sunt impresionaţi de durerea mea.

— Persefona tresări – Hades, nu.Presupun că nu pot să vă învinovăţesc, continuă femeia. Sunt una dintr-un milion care pledează pentru sine însăşi.

Hades înclină din nou capul.

— Dar tu nu pledezi pentru tine însăţi, nu?

Femeii îi tremurară buzele şi răspunse în şoaptă:

— Nu.

— Spune-mi, o îndemnă el – era ca o vrajă, iar femeia-1 ascultă.

— Fiica mea.

Cuvintele-i ieşiră ca un suspin.

— E bolnavă. Pineoblastom. E un cancer agresiv. Dau viaţa mea la schimb pentru a ei.

— Nu! spuse Persefona cu voce tare, iar Hermes îi făcu semn să tacă, dar ea nu putu să gândească decât: *Nu poate! N-o sa o facă!*

Hades o studie îndelung pe femeie.

— Pariurile mele nu sunt făcute pentru suflete ca al tău. Persefona o luă înainte. Avea de gând să iasă din oglindă şi să lupte pentru acea femeie, dar Hermes o ţinu strâns de umăr.

— *Aşteaptă!*

— Te rog! şopti femeia. îţi dau orice – orice doreşti! Hades îndrăzni să râdă.

— N-ai putea tu să-mi dai ce vreau eu!

Femeia îl privi fix, iar Persefonei i se rupse inima văzând expresia ei. Era înfrântă. Femeia lăsă capul în jos, iar umerii-i tremurau de plâns în timp ce-şi acoperea faţa cu mâinile.

— Ai fost ultima mea speranţă – ultima speranţă!

Hades se apropie de ea, îi puse degetele sub bărbie şi îi înălţă capul. După ce-i şterse lacrimile, îi spuse:

— Nu o să semnez niciun contract cu tine, pentru că nu vreau să iau nimic de la tine. Asta nu înseamnă că nu am să te-ajut.

Femeia rămase cu gura căscată – Persefona făcu ochii mari, [la]r Hermes chicoti pe muteşte.

7en et fl cupri»* P€ ^ f i*? ^

Zce Să facă. în cele din urma ceda şi o imbraţişă.

DUp|o

£f.e desprinse deeajspuse:
^Du-te! Ai grijă de fiica ta! Femeia se **dădu îndărăt câţiva paşi.**
— Eşti cel mai generos zeu! Hades chicoti sinistru.
— Am să-mi modific afirmaţia anterioară. în schimbul fa. **vorii mele, n-ai să spui nimănui că eu te-am ajutat.**
Femeia părea surprinsă.
— Dar...
Hades ridică mâna – nu avea să accepte nicio contrazicere, în cele din urmă, femeia aprobă din cap.
— Mulţumesc!
Se întoarse să plece, ieşind în goană din birou.
— Mulţumesc!
Hades privi o clipă spre uşă, apoi o încuie pocnind din degete. înainte ca Persefona să-şi dea seama ce se întâmplă, şi ea, şi Hermes căzură din oglindă.
Persefona nu era pregătită şi se izbi de podea cu o bufnitura puternică. Hermes ateriza în picioare
--Urât! comentă Zeul înşelăciunii.
privi™ ^ W şi eu ace1^ Wu! replică Zeul MWft -Amvt t0tCeVoiaiSiaU2i?

favoarea! „„„ m6rg în Luraea de **Jos, dar** *cineva* **mi-a**

retras Hermes. ^ „„ VorbiS€- Prlvi**rea lui Hades se**

îndreptă «Pre
~Am o treabă pentru tine m

u unde, mesagerule!Hades pocni din degete şi, fără niciun avertisment Persefo™ se trezi aruncată în grădina ei pustie, căzând d Z n f Z , r mârâit de frustrare îi ieşi din gură) iar când se ^
scuturandu-şi hainele de pământ, ţipă către cer- p,c,oare> — Măgarule!CAPITOLUL XI

Un strop de dorinţă

PERSEFONA **îşi** UDA GRĂDINA, ÎNJURÂNDU-L PE HADES **m**

timp ce muncea. Spera ca el să fi auzit fiecare cuvânt. Spera să-l usture. Spera să simtă de fiecare dată când se mişca.

O ignorase.

O aruncase ca pe-un nimic în Lumea de Jos.

Avea întrebări. Avea cereri. Voia să ştie de ce-o ajutase pe femeie, de ce-i ceruse să păstreze tăcerea. Care era diferenţa intre cerinţa acelei femei şi cea a lui Orfeu de-a o aduce pe Euridice ina poi dintre morţi?

Când termină de udat grădina, încercă să se teleporteze înap01 în grădina lui Hades, dar când nu merse cu pocnitul din degete, iŞ1 dădu seama că rămăsese acolo.

Apoi încercă să blesteme numele lui Hades şi, când nici aşa nU funcţionă, lovi cu piciorul zidul grădinii. „ ce

De ce o trimisese acolo? Avea de gând să o caute dupa * termina cu Hermes? Avea să-i înapoieze favoarea sau avea să ie nevoită să-l caute ea ori de câte ori intra în Lumea de Jos?

Ar fi foarte enervant!

Probabil că-l supărase foarte tare.

Se hotărî că avea să-i exploreze palatul în absenţa lui. Văzuse doar câteva camere – biroul lui Hades, dormitorul şi sala tronului. Era curioasă în legătură cu restul, şi avea tot dreptul să exploreze. Dacă Hades se enerva, putea argumenta că, judecând după starea grădinii ei, peste şase luni, oricum asta avea să fie casa ei.

în timp ce studia terenul, observă atenţia la detalii a lui Hades. Vedea tonuri aurii şi diferite texturi – covoare de blană şi scaune de catifea. Era un palat luxos, iar ea-i admiră frumuseţea, la

fel cum admira frumuseţea lui Hades. încercă să se contrazică – îi stătea-n fire să admire frumuseţea. Nu însemna nimic dacă ea credea că Zeul Morţii şi palatul lui erau extraordinari. La urma urmei, era zeu.

Explorarea palatului se încheie când găsi biblioteca.

Era magnifică. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva – rafturi după rafturi de cărţi cu cotoare superbe, groase, şi gravură cu aur. încăperea în sine era bine mobilată. Un şemineu mare ocupa tot peretele din capătul ei, flancat de rafturi închise la culoare. Acelea nu erau pline cu cărţi, ci cu vase străvechi din lut, cu imagini cu Hades şi Lumea de Jos. Se închipuia aşezându-se într-unui dintre scaunele confortabile, îndoindu-şi degetele de la picioare pe covorul moale şi citind ore-n şir.

Persefona hotărî că acesta avea să fie unul dintre locurile ei favorite, dacă urma să locuiască aici.

Dar n-ar fi trebuit să se gândească să locuiască în Lumea de Jos. Poate că după ce se termina totul, Hades avea să-i extindă favoarea şi asupra folosirii bibliotecii.

Se întrebă într-o doară dacă exista un sărut pentru asta.

Se plimbă printre rafturi, trecându-şi degetele peste cotoare. Reuşi să ia câteva cărţi de istorie şi căută o masă la care să le răsfo- lască- Crezu că găsise una în sfârşit, când descoperi ceea ce părea a fi o masă rotundă, dar era de fapt o chiuvetă plină cu apă închisă la culoare precum cea a Styxului.

Lăsă cărţile pe podea ca să vadă mai bine chiuveta. în timp ce”° flxa cu privirea, în faţa ei apăru o hartă; vedea în faţă râul Styx ?1 râul Lethe, plus palatul şi grădinile lui Hades. Deşi harta păre

a a sta în apa neagră, culori la fel de vii precum grădini],]ui H apărură în peisaj. 1 se părea ciudat caZeulMorn, care purta de mult negru, găsea atât de multa plăcere în culori.

11

— Hmm!
Persefona era sigură că acestei hărţi îi lipseau părţi foartei m portante din Lumea de Jos – cum ar fi fost Câmpiile Elizee Sau Tartarul.
— Ciudat!
Băgă mâna în chiuvetă.
— Curiozitatea-i o calitate periculoasă, milady!
I se tăie răsuflarea şi se întoarse ca să-l vadă pe Hades în spatele ei, încadrat de nişte rafturi. Inima-i zvâcnea cu putere-n piept
— Sunt mai mult decât conştientă! se răsti ea. însemnul de pe încheietura mâinii o învăţase acest lucru.
— Şi nu-mi spune *miladyl* **Hades o privi pur şi simplu, fără a zice nimic, aşa că Persefona adăugă: Harta asta cu lumea ta nu-i completă!**
Hades aruncă o privire spre apă.
— Ce vezi?
— Palatul tău, Asfodelul, râurile Styx şi Lethe... şi atât. Toate erau locuri în care fusese deja.
— Unde sunt Câmpiile Elizee? Tartarul?
Hades zâmbi uşor din colţurile gurii. ,
— Harta ţi le va arăta când îţi vei câştiga dreptul de-a le ved«[3]
— Cum să-l *câştig?*
— Numai cei în care am încredere pot vedea harta în întregi Ea se îndreptă de spate. ^
— Cine poate vedea toată harta? El nu făcu decât să rânjea* aşa că ea întrebă: Minthe poate s-o vadă?

Hades îşi miji ochii. ~ Te-ar deranja, lady Persefona?
— Nu, minţi ea.
. Privirea lui se ^ăspri, iar buzele i se subţiară; se întoarse * Păru prrntre stive. Ea se grăbi să pună la loc cărţile pe care le * de pe rafturi şi se luă după el __ De ce mi-ai retras favoarea?
— Ca să-ţi dau o lecţie, răspunse el.
— Să nu aduc muritori pe tărâmul tău?
— Să nu pleci când eşti supărată pe mine! spuse el.
— Poftim? întrebă tânăra, oprindu-se şi punând cărţile pe un raft din apropiere.
Nu se aşteptase la acel răspuns.
Iar Hades se opri şi se întoarse cu faţa spre ea. Stăteau între rafturile înguste, iar mirosul de praf plutea în aer, între ei.
— Mi se pare că eşti o persoană care are foarte multe sentimente şi n-a fost niciodată învăţată să se descurce cu ele, dar te-asigur că fuga nu e soluţia potrivită.
— Nu mai aveam ce să-ţi spun.
— Nu despre cuvinte-i vorba aici, insistă el. Mai degrabă te-aş ajuta să îmi înţelegi motivaţiile, decât să mă trezesc că mă spionezi!
— Intenţia mea n-a fost aceea de-a spiona! spuse ea. Hermes...
— Ştiu că Hermes te-a tras în oglindă, o întrerupse el. Nu vreau să pleci şi să fii supărată pe mine!
Ar fi trebuit să-i ia remarca drept una rostită cu drag, dar nu-şi putu ascunde dezgustul din voce în momentul în care întrebă:
— De ce?
De fapt, nu era dezgust; era nedumerire. Hades era zeu; de ce-i păsa lui de ce credea ea despre el?
— De-aia, răspunse Hades, apoi se gândi o clipă. Pentru că e unportant pentru mine. Aş

vrea, mai degrabă, să ajung să-ţi înţeleg foia. Vreau să-ţi aud sfaturile. Vreau să-ţi înţeleg perspectiva. Ea dâdu să deschidă gura şi să întrebe din nou de ce, dar el adăugă:
entru că tu ai trăit printre muritori. Pentru că-i înţelegi mai bine
ecât mine. Pentru că eşti plină de compasiune.
Ea înghiţi în sec.
— De ce-ai ajutat-o pe mamă în seara asta?
— Pentru că aşa am vrut.
— ŞicuOrfeu cum rămâne?
Hades oftă, frecându-se la ochi cu degetul arătător şi cel mare.
— Nu e chiar atât de simplu! Da, am puterea de-a învia m dar nu merge cu toată lumea, mai ales când sunt impli Cate °[f' sitoarele. Viaţa lui Euridice a fost întreruptă de Ursitoare cu motiv anume. Nu mă pot atinge de ea.
Uq
— Dar fata?
— Nu era moartă, ci doar în purgatoriu. Mă pot târgui Ursitoarele pentru vieţile aflate în Purgatoriu.
— Cum adică „târgui cu Ursitoarele”?
— E o problemă delicată, răspunse el. Dacă le cer Ursitoarelor să cruţe un suflet, nu am niciun cuvânt de spus în viaţa altuia.
— Dar... eşti Zeul Lumii de Jos!
— Iar Ursitoarele sunt Divine, completă el. Trebuie să le respect existenţa, la fel cum şi ele o respectă pe-a mea!
— Nu pare corect.
Hades ridică o sprânceană.
— Chiar aşa? Sau e vorba despre faptul că nu pare corect pentru muritori?
Exact despre asta era vorba.
— Deci trebuie ca muritorii să sufere de dragul jocului tău?
Hades strânse din dinţi.
— Nu e un joc, Persefona! Cu atât mai puţin jocul *meu.*

Vocea lui severă o făcu să se oprească şi apoi să se încrunte la el.
— Deci mi-ai dat o explicaţie pentru o parte din comportamentul tău, dar cu celelalte târguri cum rămâne?
Privirea lui Hades se întunecă, iar el fileu un pas în faţă spre ea, în spaţiul şi-aşa foarte îngust.
— întrebi pentru tine sau pentru muritorii pe care pretind că-i aperi?
— Pretind?
Avea să-i arate ea lui – argumentele ei contra şiretlicurilor nu erau doar de paradă.
— Au început să te intereseze afacerile mele abia după ce semnat contractul cu mine. x
— Afacerile tale? Aşa numeşti faptul că m-ai indus cu bun ştiinţă în eroare?
El ridică din sprâncene.
— Deci *chiar* e vorba de tine!
— Ceea ce ai făcut este nedrept – nu doar faţă de mine, ci şi faţă de toţi muritorii...
— Nu vreau să discut despre muritori. Eu vreau să discut despre *tine.*
Hades se îndreptă spre ea, făcând-o să dea un pas în spate, astfel încât raftul cu cărţi i se lipi de spinare.
— De ce m-ai invitat la masa ta?
Persefona îşi feri privirea.
— Ai spus că mă înveţi!
— Ce să te învăţ, zeiţă?
0 fixă o clipă cu privirea, cu ochii lui seducători, închişi la culoare. Apoi îşi aplecă uşor capul în scobitura gâtului ei, iar buzele lui îi atinseră uşor pielea.
— Ce-ţi doreai cu adevărat să înveţi atunci?
— Să joc cărţi, şopti ea, dar abia respira, şi era conştientă că minte.
Voise să înveţe despre el – să-l atingă, să-l miroasă, să-i simtă puterea.
El şopti, cu buzele lipite de ea, câteva cuvinte:
— Şi altceva?

îndrăzni să-şi îndrepte capul spre el, apoi buzele lui le atinseră pe-ale ei.
1 se opri respiraţia-n gât. Nu putea răspunde – nu voia să răspundă. Gura lui rămase aproape de ea, dar nu o sărută, ci aşteptă.
— Spune-mi!
Avea o voce hipnotică, iar căldura lui o aruncă într-o vrajă necurată. El era aventura după care tânjea. Era ispita căreia voia să-i cedeze. Era păcatul pe care voia să-l comită.
Ochii i se închiseră, iar buzele i se despărţiră. Crezu că avea ia chiar în clipa aceea, iar când el n-o făcu, ea inspiră adânc, [cu] Pieptul ridicându-se, lipit de-al lui, şi spuse:

Doar cărţi.El se retrase, iar Persefona deschise ochii. î se păru că i surpriza în privire chiar înainte ca faţa să-i devină o JJ indescifrabilă.

— Cred că-ţi doreşti să te întorci acasă, spuse el şi po rni ^ tre rafturi.

Dacă n-ar fi stat de vorbă cu însuşi Zeul Morţii, ar fi crezut a era stânjenit.

— Poţi împrumuta acele cărţi, dacă doreşti.

Ea le adună în braţe şi o luă repede pe urmele lui.

— Cum? Mi-ai retras favoarea.

Se întoarse spre ea, cu privirea lipsită de orice emoţie. • — Crede-mă, lady Persefona, dacă ţi-aş fi retras favoarea, ai fi ştiut.

— Deci sunt din nou lady Persefona?

— Mereu ai fost lady Persefona, indiferent dacă alegi sau nu să-ţi accepţi sângele!

— Ce e de acceptat? întrebă ea. Sunt, în cel mai bun caz, o zeiţa minoră – şi mai sunt şi necunoscută, pe lângă asta!

Nu suporta expresia de dezamăgire care-i umbrea faţa.

— Dacă ai o asemenea impresie despre tine, n-ai să cunoşti niciodată puterea.

Ea întredeschise buzele a mirare şi observă cum el îşi miji ochii chiar înainte ca mâna să-i zvâcnească – era gata s-o alunge din nou fără avertisment. ^ — Nu! porunci ea, iar Hades se opri. Mi-ai cerut să nu plec când sunt furioasă, iar eu îţi cer să nu mă alungi când eşti *tu* furios- El îşi lăsă mâna jos.

— Nu sunt furios.

— Atunci de ce m-ai aruncat în Lumea de Jos mai devreme? De ce m-ai alungat, în primul rând?

— Trebuia neapărat să vorbesc cu Hermes, spuse el. ~~ nu P"teai să spui lucrul ăsta? tl şovăia.

Ha<ks! NU mi IUCrUri PC Care nu eşti în Stare Să mÎ ^ ofen

Continua să o fixeze cu privirea. Nu era sigură la ce se aştepta din partea lui – ca propriile ei

cereri să-l fi înfuriat? Ca el să o contrazică,
spunându-i că e altceva? Că era un zeu puternic şi că putea face după cum dorea?
în schimb, el aprobă din cap.
— Am să-ţi acord acest gest de bunăvoinţă.
Ea răsuflă uşurată.
— Mulţumesc!
El îi întinse mâna.
— Hai, putem să ne întoarcem la Nevernight împreună! Am nişte... chestiuni nerezolvate acolo.
îi acceptă oferta şi se teleportară înapoi în biroul lui, apărând chiar în faţa oglinzii înlăuntrul căreia se ascunsese împreună cu Hermes.
Persefona îşi dădu capul pe spate, astfel încât să îl privească în ochi.
— De unde ai ştiut că eram acolo? Hermes zicea că nu putem fi văzuţi.
— Am ştiut că erai acolo pentru că te-am simţit!
Cuvintele lui o făcură să se înfioare, apoi se dezlipi de trupul
lui cald, îşi luă rucsacul de unde-l lăsase pe canapea şi îl săltă pe umeri. în drum spre uşă, se opri.
— Ai spus că harta e vizibilă doar celor în care ai încredere. De ce este nevoie pentru a câştiga încrederea Zeului Morţii?
El răspunse, simplu:
— De timp!

CAPITOLUL XII

Zeul Jocului

PERSEFONA!

Cineva o striga pe nume. Se întoarse pe cealaltă parte şi-şi acoperi capul cu pătura, ca să înăbuşe sunetul; plecase târziu din Lumea de Jos noaptea trecută şi, fiind prea plină de energie ca să poată dormi, stătuse trează să lucreze la articol.

îi fusese greu să aleagă în ce fel să abordeze mai departe subiectul după ce-l văzuse pe Hades ajutând-o pe acea mamă. în cele din urmă, se hotărâse să se concentreze asupra pariurilorpe care Hades le făcea cu muritorii – cele pentru care alegea să otere termeni imposibili. în timp ce lucra la articol, îşi dăduse seama d încă era frustrată, deşi tot nu înţelegea dacă era din cauza pariului cu Hades sau a timpului petrecut printre rafturi – a felului m care-o întrebase ce vrea şi refuzase s-o sărute.

O pişcă pielea de nerăbdare amintindu-şi, deşi nu mai e aproape de el.

Apăsase butonul de salvare pe articolul ei la patru dimi^ şi hotărâse să se odihnească înainte de-a-l reciti. Dar tocmai c începuse să aţipească, Lexa dădu buzna pe uşa ei.

A

__ persefona, trezeşte-te!

Ea gemu.

__ pleacă de-aici!

_ ISfUj că vrei să vezi chestia asta! Ghici ce a ajuns azi în presă!

Deodată, se trezi de-a binelea. Persefona îşi dădu aşternuturile Ia o parte, se ridică în capul oaselor, iar imaginaţia începu s-o copleşească – oare făcuse cineva vreo poză cu înfăţişarea ei de zeiţă în faţă la Nevernight? Oare-o prinsese cineva în interiorul clubului cu Hades? Lexa îi băgă tableta-n faţă Persefonei, iar privirea i se concentrară pe ceva mult mai rău.

— A ajuns azi pe toate reţelele de socializare, îi explică Lexa.

— Nu, nu, nu!
Persefona apucă tableta cu ambele mâini. Titlul din capul paginii era negru, îngroşat şi cunoscut.
Hades, Zeul Jocului, de Persefona Rosi
Citi cu voce tare primul rând:
— „Nevernight, un club de jocuri de noroc de elită, deţinut de Hades, Zeul Morţii, se vede din orice loc din Noua Atenă. Turnul suplu imită cu precizie natura impunătoare a zeului însuşi şi este o reamintire pentru muritori că viaţa e scurtă – şi mai scurtă, dacă eşti de acord să joci jocuri de noroc cu Zeul Lumii de Jos."
Era ciorna sa. Articolul ei rămânea în siguranţă pe computerul personal.
— Cum a ajuns chestia asta să fie publicată? şuieră ea,
Lexa părea nedumerită.
— Cum adică? N-ai predat-o?
— Nu.
Derula articolul, cu un ditamai golul în stomac. Observă unele adăugiri, cum ar fi fost nişte descrieri ale lui Hades pe care ea, una, nu le-ar fi scris niciodată. Ochii lui Hades erau descrişi ca nişte auri fără culoare, expresia, aspră, atitudinea, rece şi necioplită.
Necioplită?

Nici în vise nu l-ar fi descris pe Hades într-un asemenea hal. Vea 0chii ne gn ca tuşul, dar expresivi, şi de fiecare dată când pri- VCa m ei >!i Ve dea firele vieţilor. De fapt, expresia lui putea fi aspră>
uneori, dar când o privea, ea vedea altceva – o anume rel^ maxilarului, un amuzament care-i făcea ochii să străluceai^* curiozitate arzândă, iar comportamentul lui numai rece şi plit nu era – era pasional, fermecător şi rafinat.
O singură persoană ar fi putut să meargă cu ea şi să-l vadă pe Hades în carne şi oase, iar aceea era Adonis. îi şi invadase intimi, tatea de la locul de muncă şi-i citise articolul fără permisiunea ei
Se pare c-a făcut mai mult decât să-l citească.
Neliniştea Persefonei era la fel de puternică precum furia ei. Aruncă tableta şi sări din pat, cu mintea doldora de cuvinte furioase şi răzbunătoare. Sunau mai mult ca ale mamei ei decât ca ale ei.
Va fi pedepsit, **cugetă ea.** *Pentru ca eu voi fi pedepsită.*
Respiră adânc de câteva ori ca să se calmeze, şi se strădui din răsputeri să-şi descleşteze degetele. Dacă nu era atentă, farmecul ei avea să dispară. Mereu părea să reacţioneze la emoţiile ei – poate pentru că magia sa era împrumutată.
în realitate, Persefona nu voia ca Adonis să fie pedepsit, cei puţin nu de către Hades. Zeul Morţii arătase cât se poate de clar că nu-l înghiţea pe muritor, iar faptul că-l adusese la Nevernight fusese o greşeală din mai multe motive – era clar acum. Poate că ăsta era unul dintre motivele pentru care Hades voise ca ea să stea departe de el.

O a treia emoţie o copleşi – teama dar o înăbuşi. Nu ave* să-i permită lui Hades s-o domine. Pe lângă asta, avea de gâ”[dsa] scrie despre zeu în ciuda ameninţării lui.

— Unde mergi? întrebă Lexa.

— La lucru.

Persefona se făcu nevăzută în dressingul ei, schimbând»'*[1]

cămaşa de noapte cu o rochie verde, simplă. Era una di« ţinutele ei preferate, iar dacă voia să treacă peste ziua resp<*° . presupunea c-avea nevoie de toate armele din dotare pentr» » simţi pe cât de puternică se putea simţi. Poate că era P««[01]' scoată articolul din circulaţie înainte să-l vadă Hades.

— Dar... azi nu lucrezi, sublinie Lexa, cocoţată în patul

persefonei.

— Trebuie să văd dacă pot s-o iau înainte.

Persefona **îşi făcu iar** apariția, sărind într**-un** picior **ca să-şi** lege sandalele.

— înaintea a ce?

— înaintea articolului. Hades nu trebuie să-l vadă!

Lexa râse şi-şi duse mâna la gură, vorbind printre degete:

— Persefona, nu vreau să-ţi dau veşti proaste, dar Hades a văzut deja articolul. Are oameni care stau cu ochii pe chestii de-astea.

Persefona o privi pe Lexa în ochi, iar prietena ei tresări.

— Hei!

— Ce-i?

Vocea Persefonei avea o notă de isterie.

— Ochii tăi... sunt dubioşi!

Evitând privirea Lexei, în timp ce emoţiile-i loveau cu putere tot corpul, Persefona întinse mâna după poşetă.

— Stai liniştită! Mă întorc mai târziu.

Plecă din cameră şi trânti uşa apartamentului ei, în vreme ce Persefona o striga pe nume. Autobuzul nu începea să circule decât peste cincisprezece minute, aşa că se hotărî să

meargă pe jos. îşi scoase pudriera din poşetă şi-şi mai dădu cu ceva magie în timp ce mergea.
Nu era de mirare că Lexa se speriase. Ochii ei îşi pierduseră tot farmecul şi erau de un verde sticlos. Părul i se mai deschisese la culoare, iar trăsăturile feţei îi erau mai ascuţite. Arăta mai Divin decât arătase vreodată în public.
Până ajunse la Acropole, Persefona revenise deja la înfăţişarea de muritoare. Când ieşi din lift, Valerie se ridică din spatele biroului.
— Persefona, începu ea, agitată. Parcă nu trebuia să vii azi.
— Bună, Valerie!
încercă să-şi păstreze vocea veselă şi să se poarte de parcă nimic neobişnuit nu s-ar fi întâmplat – de parcă Adonis nu i-ar fi furat articolul, iar Lexa n-ar fi trezit-o vârându-i în faţă $_{ac}$ **articol furios.**

— Am venit să rezolv nişte chestii.

— Aaa, păi ai câteva mesaje vocale. Ăăă, ţi le-am transferaţii! căsuţa vocală!

Dar Persefona nu era interesată de mesajele ei vocale; ea venise să-l vadă pe Adonis. îşi lăsă poşeta la birou şi traversă cu paşi mari sala de lucru, ca să ajungă la biroul lui. Adonis stătea cu căştile în urechi, foarte concentrat asupra calculatorului. La început, crezu că lucra – probabil edita ceva ce furase după cum presupunea ea, furioasă, dar, când ajunse în spatele lui, descoperi că se uita la ceva serial TV – *Titani în miez de noapte.*

îşi dădu ochii peste cap. Era o telenovelă populară despre felul în care Olimpienii îi învinseseră pe Titani. Deşi o urmărise doar parţial, începuse să-şi imagineze toţi zeii aşa cum erau reprezentaţi în serial. Ştia că Hades era reprezentat cu totul şi cu totul greşit – o creatură palidă şi suplă, trasă la faţă. Dacă ar i vrut să caute răzbunare pentru ceva, ar fi

trebuit s-o caute pentru felul în care fusese reprezentat în serialul ăla. ^ .

Ea îl bătu uşor pe umăr pe Adonis, iar el tresări, scoţându^ o casca.

— Persefona! Feli...

— Mi-ai furat articolul! îl întrerupse ea. ^

—„Furat" e un termen dur pentru ce-am făcut eu. T[1]" acordat ţie tot creditul. . g$_{ra}$]

—Tu crezi că asta contează? întrebă ea, clocotind de furie- & < articolul meu, **Adonis! Nu doar că mi l-ai luat, ai mai şi adaug j chestii. De ce? Ţi-am spus că ţi-l trimit când îl termin! ^ }**

Cu toată sinceritatea, nu ştia la ce se-aştepta să spună el \ nu acesta era răspunsul scontat.

— Mă gândeam c-o să te răzgândeşti. I

**Ea îl fixă un moment cu privirea. **

**— Ţi-am spus că vreau să scriu despre Hades. **

—Nu are nicio legătură cu asta! Mă gândeam c-o să te (vingă că toate contractele lui cu muritorii sunt îndreptăţite!

*****

— Stai un pic! Tu te-ai gândit că eu nu sunt în stare să gândesc cu propria **minte, aşa că mi-ai furat munca, ai modificat-o şi ai publicat-o?**

__ Nu aşa stau lucrurile. Hades e zeu, Persefona...

***Şi eu sunt zeiţă!* îi venea să ţipe. în schimb, zise printre dinţi:**

_ Ai dreptate. Hades e zeu, şi tocmai din motivul ăsta, *tu* **n-ai** vrut **să scrii despre el.** *Tu* **ai fost ăla care s-a temut de el, Adonis.**

Nu eu.

El făcu o grimasă.

— N-am vrut să...

— Nu contează ce-ai vrut! se răsti ea.

— Persefona! strigă Demetri, iar ea şi Adonis se uitară în direcţia biroului şefului lor. Ai o secundă?

Privirea-i alunecă înapoi spre Adonis şi-l ţintui cu o ultimă încruntătură înainte de-a intra în biroul lui Demetri.
— Da, Demetri? întrebă ea, din prag.
El stătea la birou, cu o ediţie nouă a ziarului în mână.
- I a loc!
Ea se aşeză – pe margine, pentru că nu era sigură ce părere urma să aibă Demetri despre articol; îi venea greu să spună că e al ei. Oare următoarele lui cuvinte aveau să fie „Eşti concediată”? Una era să spui că vrei adevărul, alta era să-l şi publici.
Se gândi ia ce-avea să facă dacă urma să-şi piardă stagiul de practică. Mai avea mai puţin de şase luni până la absolvire. Era puţin probabil ca vreun alt ziar să vrea s-o angajeze pe fata care-l numise pe Zeul Lumii de Jos cel mai rău zeu. Ştia că mulţi oameni împărtăşeau teama de Tartar a lui Adonis.
Chiar în timp ce Demetri începu să vorbească, Persefona spuse:
^ Pot să-ţi explic.
— Ce e de explicat? E clar din articol ce voiai să faci aici.
Eram furioasă.
— Ai vrut să arăţi lumii o nedreptate, continuă el.

t>a, dar e vorba de mai mult de-atât. Nu-i toată povestea, spuse ea.îl arătase pe Hades doar într-o lumină lumina, ci doar întuneric ?1 nici mâ«,

c w _ ^ nu p.

~ Sper sa nu fie! spuse Demetri.

Persefona se îndreptă. '

— îţi cer să mai scrii. Zeiţa Primăverii tăcu iar n tinua: Vreau mai mult. Cât de repede poţi să 1 ^

-Despre Hades? Poţi sa mai scrii un arti^

— O, da! Abia ai ajuns la suprafaţa acestui zeu'

— Dar... credeam că... nu te temi... de el?

Demetri lăsă ziarul jos şi-i întâlni privirea.

— Persefona, eu ţi-am spus de la bun început. Aici,h% *Athens News*, noi căutăm adevărul, şi nimeni nu cunoaşte adevă- rul despre Zeul Lumii de Jos – tu poţi ajuta lumea să-l înţeleagi

Demetri făcea toată povestea să pară cât se poate de nevinovată, dar Persefona ştia că, după articolul publicat astăzi, n-avea să facă altceva decât să stârnească ura faţă de Hades.

— Cei care nu-l cunosc pe Hades sunt şi curioşi. 0 să vrea mai mult, iar tu o să le oferi.

Persefona se îndreptă Ia ordinul lui direct.

Demetri se ridicaşi se îndreptă către peretele cu ferestre, cu mâinile la spate.

— Ce zici de-un articol de două ori pe săptămână?

— E foarte mult, Demetri, încă merg la cursuri!

— Lunar, atunci. Ce zici de... cinci, şase articole?

— Am de ales? mormăi ea, dar Demetri tot o au^_ ^ ^

— Nu te subestima, Persefona! Gândeşte-te să aibă succesul pe care cred eu c-o să-l aibă, o sa coadă aşteptând să te-angajeze. ^ ^ fie pri2o'

Doar că nu avea să conteze, pentru ca ^^ nieră – nu doar în Lumea de Jos, ci în Tartar. ^ să aleagă Hades s-o tortureze. <»d»<* *Probabil c-o să refuze să te sărute,* ch.bzui , ^ j ^Storul tău articol trebuie p^^* lunii,spuse el. Hai să-idămşi cu ceva varietat-îl arătase pe Hades doar într-o lumină – şi nici măcar nu lumină, ci doar întuneric.

— Sper să nu fie! spuse Demetri. Persefona se îndreptă.

— Îţi cer să mai scrii. Zeiţa Primăverii tăcu, iar Demetri con. tinuă: Vreau mai mult. Cât de repede poţi să mai scrii un articol?

— Despre Hades?

— O, da! Abia ai ajuns la suprafaţa acestui zeu!

— Dar... credeam că... nu te temi... de el? Demetri lăsă ziarul jos şi-i întâlni privirea.

— Persefona, eu ţi-am spus de la bun început. Aici, la *New Athens News*> noi căutăm adevărul, şi nimeni nu cunoaşte adevărul despre Zeul Lumii de Jos – tu poţi ajuta lumea să-l înţeleagă.

Demetri făcea toată povestea să pară cât se poate de nevinovată, dar Persefona ştia că, după articolul publicat astăzi, n-avea să facă altceva decât să stârnească ura faţă de Hades.

— Cei care nu-l cunosc pe Hades sunt şi curioşi. O să vrea mai mult, iar tu o să le oferi. Persefona se îndreptă Ia ordinul lui direct. Demetri se ridicaşi se îndreptă către peretele cu ferestre, cu mâinile Ia spate.

— Ce zici de-un articol de două ori pe săptămână?

— E foarte mult, Demetri, încă merg Ia cursuri!

— Lunar, atunci. Ce zici de... cinci, şase articole?

— Am de ales? mormăi ea, dar Demetri tot o auzi.

— Nu te subestima, Persefona! Gândeşte-te numai – <*aca să aibă succesul pe care cred eu c-o să-I aibă, o să stea lu*ea coadă aşteptând să te-angajeze.

Doar că nu avea să conteze, pentru ca urma să fie P[r,Z°' meră – nu doar în Lumea de Jos, ci în Tartar. Se întreba cum a**
sa aleagă Hades s-o tortureze
*tr refuze să te sărute chibzui ea dădu
[es
°ch11

Să 1 dăm cu ceva varietate. Nu vorbi doar
ariurile lui – ce altceva mai face? Ce hobby-uri are? Cum arată»
de fapt, Lumea de Jos?

Persefona se simţea stânjenită de întrebările lui Demetri şi se întreba dacă erau întrebări pentru el, nu pentru public.

Spunând acestea, o lăsă să plece. Persefona ieşi din biroul lui Demetri şi se aşeză la biroul ei. Era năucă şi nu se putea concentra.

Un articol lunar despre Zeul Morţii? în ce te-ai băgat, Persefona? Gemu tare. Hades nu avea să fie niciodată de acord cu asta.

La urma urmei, nici nu trebuia să fie.

Poate că asta avea sa-i dea ocazia să se înţeleagă cu el. Oare-l putea ameninţa cu mai multe articole, ca să-l convingă s-o elibereze de contract?

Şi oare promisiunea lui cu privire la pedeapsă avea să se dovedească a fi adevărată?

Persefona se duse direct la cursuri după ce plecă de la Acropole, şi părea că toată lumea avea câte-un exemplar din *New Athens* New. Titlul negru, îngroşat, îi stătea-n faţă în autobuz, pe drumul prin campus, ba chiar şi în clasă.

Cineva o bătu pe umăr, iar ea se întoarse şi văzu două fete care se îngrămădiseră una în alta în rândul din spatele ei. Nu ştia sigur cum

le cheamă, dar stătuseră în spatele ei de la începutul semestrului şi nu-i mai adresaseră niciun cuvânt până acum. Fata din dreapta avea un exemplar din ziar.

— Tu eşti Persefona, nu? întrebă una dintre ele. E adevărat tot <*-ai scris?

întrebarea îi provocă o grimasă. îi veni să spună că nu, pentru ca nu ea scrisese articolul, nu în întregime – dar nu putu. Se mulţumi cu:

„7 p°vestea urmează să fie dezvoltată. u se aştepta la entuziasmul ce se citea în ochii fetelor.

Deci o să mai urmeze? Persefona îşi drese vocea.

— Mda... Da.

Fata din stânga se aplecă şi mai mult peste masă

scartettst. CLAm

.' ';9i fată_ Ce «a «

- E O întrebare P^ş ţAipoKCuel? ştie, de fap'>c cur” senzaţie ciudată în măruntaie

- 0 riSUcirţ persefona simţ' ^ ^ $£ simtă şi geloasă, şi protectoare Cu

fa de metal, care-o ^ ^^ ^ promisese să mai scrje ^ Hades. Ironia sorj/^ fiind cu acele întrebări,

nu era sigură cj preel. Totuşi, co jntime pe care le CUnoştea despre

rs^ni-—• **<

Srt cu câinii într-o livadă din Lumea de Jos? Sau despre cum o amuzase jucând piatră-hârtie-foarfecă?

Erau aspecte... omeneşti ale zeului, şi se simţi brusc posesivă în privinţa lor. Ei îi erau menite. Zâmbi uşor, fără să se simtă amuzată. — Presupun c-o să trebuiască să aşteptaţi şi să vedeţi. Demetri avusese dreptate – lumea era exact la fel de curioasă în privinţa zeului pe cât se şi temea de el.

rw,”ţw fv vai ou w,iiita Ut ti.

Fetele din grupa ei nu erau singurele care-o opriră să o întrebe de articol. în timp ce străbătea campusul, alţi câţiva străini o strigară. Presupunea că o puneau la încercare să vadă dacă răspunde fc nume şi, imediat ce descopereau că ea era Persefona, se du- Ses^r puneau aceleaşi întrebări – „Chiar l-ai cunoscut pe

Ssi r pozăcuei?M

la carTnut^^ ** îndePărte2* repede. Dacă era un lucru primească Nu J? ♦' ?aCt ăsta era „ atenţia pe care avea s-o

Tocmai trecea oria ^ P1^ sau nu.

^noscătoarepem” ** Zeilor când îi sună telefonul-

^Punse: tru Pretextu! de-a ignora şi mai mulţi străini

- Alo?

-Alo? Mi-a dat

hl-a dat.a!

bUne! ° -- despre H** -Im r^nd l«v,u data vjjtoare vK eu? în.

m”si, Ltri.

reuşi să spună Persefona.pupă ce-i furase articolul, n-o mira că Adonis profitase de •e si-i trimisese şi un mesaj prietenei ei despre sarcina pe care °c,sefona o primise la lucru, înainte să apuce ea însăşi să-i spună.

__ Ar trebui să sărbătorim! La Rose, weekendul ăsta?

Persefona **icni. La Rose era un club de noapte de lux, deţinut de Afrodita. Nu fusese niciodată în interior, dar văzuse fotografii Totul era roz şi crem, şi, precum Nevernightul lui Hades, era o listă de aşteptare imposibilă.**

__ Şi cum o să intrăm noi la La Rose?

— Am eu metodele mele, răspunse Lexa, pusă pe şotii.

Persefona se întrebă dacă printre metodele alea se număra

Adonis, şi tocmai se pregătea să întrebe dacă aşa era, când văzu cu coada ochiului o străfulgerare. Ce spunea Lexa de la celălalt capăt **al firului se pierdu, în timp ce tânăra îşi îndrepta atenţia spre mama ei, care-şi făcea apariţia prin frunzişul grădinii, la câţiva metri de ea.**

— Auzi, Lex, hai că te sun eu mai încolo!

Persefona închise telefonul şi o salută pe Demetra cu un gest scurt din cap.

— Mamă. Ce cauţi aici?

— A trebuit să mă asigur că eşti în regulă, după tâmpenia aia de articol pe care l-ai scris! Ce-a fost în capul tău?

Persefona simţi profund şocul, precum un curent electric care-i străpungea pieptul.

— Credeam... credeam c-o să fii mândră. Tu nu-l suferi Pe Hades.

— Mândră? Credeai c-o să fiu mândră? pufni ea. Ai scris un articol critic la adresa unui zeu – dar nu orice zeu, ci Hades. 1 l ai încălcat cu bună ştiinţă regula – nu o dată, ci de mai multe

Probabil că Persefonei i se citea surprinderea pe faţă, pentru ? mama ei adăugă: **Aaa,** da! **Ştiu** că te-ai întors în repetate rânduri la Nevernight.

[n]rsefona se încruntă la **Demetra.** De unde ştii?
Privirea ei coborî asupra telefonului din mâna Persefonei.
— Te-am urmărit.
— **Prin telefon?**
Ştia că mama ei nu avea nicio problemă să-i violeze in[timi] tea pentru a o urmări; dovedise asta punându-şi nimfele să [0 s]* oneze. Cu toate astea, nu Demetra îi cumpărase telefonul, şi^ plătea nici factura. N-avea dreptul să-l folosească pe post deGPs'
— **Tu vorbeşti serios?**
— **Trebuia să fac ceva. Nu vorbeai cu mine!**
— **De când? întrebă ea. Ne-am văzut luni!**
— **Şi ai anulat ieşirea noastră de la prânz! se smiorcăi zeiţa. Abia mai petrecem ceva timp împreună!**
— **Şi tu crezi că, dacă mă urmăreşti, o să mă încurajezi să petrec mai mult timp cu tine sau cum? întrebă Persefona.**
Demetra râse.
— **Vai, floarea mea, eu n-aş putea să te urmăresc niciodată! Doar sunt mama ta.**
Persefona se încruntă.
— **N-am timp de asta!**
încercă să o ocolească şi să plece, dar se trezi că nu se poate mişca – picioarele parcă-i erau sudate în pământ. Un urlet istenc îi izbucni în stomac şi-i rămase oprit în gât. Persefona se uită m ochii negri ai mamei ei şi, pentru prima oară după ani întregi» $ văzu mama drept zeiţa răzbunătoare care era – cea care bici^[a] nimfe şi ucidea regi.
— **Eu nu te-am alungat pe tine, spuse mama ei. Persefo^ ţine minte că eşti aici prin bunăvoinţa magiei mele!**
Persefonei îi venea să ţipe la mama ei: *Aminteşte-mi în co»*' nuare cât sunt de neputincioasă!* **Dar ştia că avea să facă o fliiş^ greşita dacă o provoca.**

Asta îşi şi dorea Demetra; să o poată ^ depsi cum voia; aşa că, în schimb, inspiră cutremurând«-**!
-îmi pare rău, mamă!
-as-oXIIr*^^ să vadă dacă W-J soarea numeie^asuDr° Ap0i <um ** 61 ^ poarelor sale tremurânde.
— Dacă te mai duci la Nevernight, am să te iau de tot din
unea asta!
Persefcna nu ştia sigur de unde-şi lua curajul, dar reuşi să~şi rivească mama în ochi şi să spună:
— Să nu crezi nici măcar o secundă că o să te iert vreodată acă mă trimiţi înapoi în închisoarea aia.
Demetra scoase un hohot de râs ascuţit.
— Floarea mea, eu n-am nevoie de iertare! Apoi, dispăru.
Persefcna ştia că Demetra îşi lua avertismentul în serios, 'roblema era că nu avea cum să evite să se întoarcă la Never- light; avea un contract de dus la bun sfârşit şi articole de scris.
Telefonul îi vibră în mână, aşa că îşi coborî privirea şi văzu un nesaj de la Lexa: *Confirmare pentru La Rose??* **îi răspunse:** *Sună bine de tot!*

Avea să aibă nevoie de foarte mult alcool ca să uite această zi.

CAPITOLUL XIII

La Rose

i

PERSEFONA ŞI LEXA LUARĂ UN TAXI PÂNĂ LA LA ROSE. NU J

era metoda ei preferată pentru a călători – considera că era un joc de noroc. Niciodată nu ştia cu ce-avea să se aleagă – un taxi împuţit, un şofer vorbăreţ sau unul dubios.
Astăzi, era unul dubios. Se tot uita lung la ele în oglinda re- ¡ trovizoare şi devenise atât de distrat, încât fusese nevoit să vireze puternic ca să evite să fie lovit când se încadrase în trafic. _
Se încruntă la Lexa, care insista că nu aveau cum s-ajungă la La Rose cu autobuzul.
Mai bine-aşa decât să murim, **reflectă ea. – Cinci articole despre Zeul Morţii, spuse Lexa, visătoare. , Despre ce crezi că o să scrii mai departe?**
Sincer, nu ştia, şi în momentul acela nu-i ardea să se gândească la Hades, dar Lexa n-avea să renunţe.

(înainte ca Persefona să apuce să răspundă, Lexa rămase (**gura căscată – scoase sunetul pe care-l scotea mereu când ave o idee sau când se întâmpla un lucru îngrozitor. Persefona * J Ca rice_r fi avut să scoată pe gură, avea să fíe «**
_ Ar trebui să scrii despre viaţa lui amoroasă! _ ce? pufni Persefona. Nu. Categoric nu! Lexa se bosumflă.
— De ce?
— Ce te face să crezi că Hades ar împărtăşi asemenea informaţii cu mine?
— Persefona, eşti jurnalistă! Investighează şi tu!
— Chiar nu mă interesează fostele iubite ale lui Hades! Persefona privea fix pe fereastră.
— Fostele iubite? Asta sună de parcă ar avea o iubită actuală... de parcă tu ai fi actuala lui iubită.
— Ăăă, nu, spuse Persefona. Sunt destul de sigură că Stăpânul Lumii de Jos se culcă cu secretara lui.
— Păi, scrie despre asta! o încurajă Lexa.

— **Lexa, aş prefera să nu fac asta! Eu lucrez pentru** *NewAthens News*, **nu pentru** *Delphi Divinei*
Pe mine mă interesează adevărul.
Pe lângă asta, nu era sigură c-o interesa să afle dacă e adevărat. Numai gândul îi făcea silă.
— **Eşti destul de sigură că Hades i-o trage secretarei – confirmă chestia asta, şi e adevăr!**
Ea oftă, frustrată.
— **Nu vreau să scriu despre lucruri triviale. Vreau să scriu despre ceva care o să schimbe lumea.**
— Şi **dacă te legi de năzbâtiile de zeu ale lui Hades o să schimbi lumea?**
— **S-ar putea, argumentă Persefona, iar Lexa clătină din cap.**
Ce-i?
Prietena ei oftă.
— **Nimic, doar că... publicând articolul ăsta, n-ai făcut decât confirmi gândurile şi temerile tuturor cu privire la Zeul Morţii.**
resupun că mai sunt şi alte adevăruri despre Hades care nu se [re]găseau în articolul ăla!
— **încotro baţi?**
— **Dacă vrei să schimbi lumea, scrie despre latura lui Hades [Care te] face să roşeşti.**

Persefona roşi la faţă.

— Romantică mai eşti, Lexa!

— Iar începi cu asta. De ce nu poţi **şi** tu să **recunoşti că Ha**
ţi se pare atrăgător... ' „ [es]

— Am ***recunoscut*** că...

— ...şi că eşti atrasă de el?

Persefona închise brusc gura şi îşi încrucişă braţele la piept mutându-şi privirea de la Lexa înapoi la fereastră.

— Nu vreau să discut despre chestia asta.

— De ce ţi-e teamă, Persefona?

Persefona închise ochii auzind întrebarea. Lexa nu avea să înţeleagă. Nu conta dacă-i plăcea Hades

sau nu, dacă îl considera atrăgător sau nu, dacă îl dorea sau nu. Nu era pentru ea. Era interzis. Poate contractul era o binecuvântare – fiind o metodă de-a se gândi la Hades ca la ceva temporar în viaţa ei.

— **Persefona?**

— **Ţi-am spus că nu vreau să vorbesc despre asta, Lexa, zise ea forţat, nemaisuportând direcţia în care o lua conversaţia.**

Nu-şi mai vorbiră deloc nici după ce ajunseră Ia La Rose. Când Persefona coborî din taxi, mirosul specific ploii îi izbi^narile, iar când ridică privirea, văzu un fulger luminând ceru\ înfiora, dorindu-şi să fi ales o ţinută diferită. Rochia roz-pal, lunecoasă şi sclipicioasă, îi ajungea doar până la jumătatea co p mulându-se pe formele sânilor şi şoldurilor ei, iar decola neros lăsa puţin loc imaginaţiei – şi protecţiei faţă de elemen naturii.

O alesese ca să-i facă în ciudă lui Hades – un lucru n ^ Voia să întruchipeze păcatul, ispita, puterea – toate, num tru el. Voia să i se ofere pe tavă, apoi să se retragă chiar în clipă, când el era destul de aproape ca să-i simtă gustul.

Voia ca el s-o dorească. ^

Bineînţeles că nimic din toate astea nu avea niciun Rose era teritoriul unui alt zeu. **Era improbabil să o vadă H* în seara aceea. Rochia era o idee tâmpită. La Rose era o clădire superbă, care semăna cu câteva cristale tite din pământ. Erau făcute din sticlă transparentă, aşa încât să ^flecte luminile oraşului pe timpul nopţii. Ca şi în cazul Never-nightului, la intrare era o coadă uriaşă.**

Un fior brusc, de nelinişte, îi străbătu şira spinării Persefonei, făcând-o să **arunce o privire în jur, nesigură de unde venea – până când dădu cu ochii de Adonis.**

Rânjea cu gura până la urechi, îndreptându-se spre ea şi spre Lexa cu paşi mari, îmbrăcat cu o cămaşă neagră şi blugi. Părea în largul lui, încrezător şi îngâmfat. Tocmai voia să-l întrebe ce căuta acolo, când Lexa îl strigă:
— Adonis!
Ea îl cuprinse cu braţele de mijloc în clipa în care acesta ajunse la ele, iar el îi întoarse îmbrăţişarea.
— Bună, iubi!
— Iubi? repetă Persefona sec. Lexa, el ce caută aici?
Prietena ei cea mai bună se desprinse de Adonis.
— Adonis voia să te sărbătorim, aşa că a luat legătura cu mine. Ne-am gândit c-ar fi fain să-ţi facem o surpriză.
— Vai, ce surprinsă sunt!
Persefona se încruntă la Adonis.
— Haideţi, am un apartament!
Adonis o luă pe Lexa de mână şi-i cuprinse braţul cu al lui, dar când vru să facă acelaşi lucru cu Persefona, fu refuzat.
Lui Adonis îi pieri zâmbetul o clipă, dar îşi reveni repede, rânjind în jos la Lexa, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.
Persefona se gândi sa plece, dar venise acolo cu Lexa şi chiar nu se simţea în largul ei s-o lase cu Adonis. La un moment dat în seara asta, trebuia să-i spună prietenei ei celei mai bune ce făcuse tipul care-i picase cu tronc.
Adonis le trecu de coadă şi le conduse în club; muzica îi vibra prin trup Persefonei în timp ce intrau prin lumina rozalie, obscură, a laserelor. Parterul avea ioc pentru dans şi săli de relaxare Cu Perdele din cristale. Apartamentele predominau la nivelurile Superioare ale clubului, cu vedere la o scenă şi la ringul de dans.

Adonis le conduse pe un şir de trepte la un apartament aflat j al doilea etaj, şi după o perdea de cristal care crea o barieră faţ^ lumea exterioară. Interiorul era luxos, cu canapele moi şi roz de.* parte şi de alta a unui şemineu care oferea căldură şi o ambianţa care Persefonei îi părea enervantă.

— E apartamentul meu personal, le informă Adonis.

— E uimitor!

Lexa se duse direct la balconul cu vedere spre ringul de dans.

— îţi place? întrebă Adonis, apropiindu-se încet de intrare.

— Normal! Ar trebui să fii nebun să nu-ţi placă aşa ceva!

— Dar ţie, Persefona?

Adonis o privi nerăbdător. Oare de ce-aştepta laude din partea ei?

— Norocos mai trebuie să fii! spuse ea, tăios. Eşti pe **listele** VIP a două cluburi deţinute de zei.

Ochii lui Adonis îşi pierdură strălucirea, dar el nici **măcar nu** clipi.

— Ştii bine cât de norocos sunt, Persefona! Eu ţi-am P^orîil cariera.

Ea se încruntă la el, iar Adonis rânji, apoi traversă camera ? se opri lângă Lexa, care părea să n-aibă habar de schimbul o replici din cauza muzicii care duduia. Se sprijini de el, iar tul îi puse mâna pe şale. « -ât

Persefona îi fixă un moment cu privirea, cu pieptul s aŞ^ de sentimente contradictorii, prinsă între supărarea pe ^ nis şi dragostea pentru prietena ei. Era clar că Lexa ᵘ ᵐ \ . j limbă după tipul ăla. Oare Adonis o făcea pe Lexa să simt» ^ bate inima de să-i spargă pieptul? Oare simţea un

curent **m corpul când o atingea? Oare gândurile i-o luau razna când într* în încăpere?**

O chelneriţă veni să le ia comanda, întrerupându-i g^J Persefonei. Era muritoare, neavând nicio aură magică în jur«[1] j. era .mbrâcată într-o rochie strâmtă, transparentă; sup^ Vcm ° dUSe Pe Persefona cu gândul la interiorul U* Imediat **ce luă comanda Lexei şi a lui Adonis, chelneriţa se întoarse spre Persefona.**

— **Un cocktail taxi, te rog! ceru Persefona, aruncând o privire spre prietena ei. Să fie două!**

La puţin timp după ce se întoarse cu băuturile lor, Sibila, Aro şi Xeres sosiră şi ei – Sibila, într-o fustă scurtă de piele neagră şi o bluză dantelată, iar fraţii se asortaseră cu blugi de culoare închisă, bluze negre şi geci de piele. Luară loc în faţa Persefonei şi îi dădură comanda chelneriţei. După ce plecă, Sibila aruncă o privire prin apartament.

— **Măi, măi, măi, Adonis! Se pare că Favoarea are şi avantajele ei.**

Atmosfera din cameră deveni încordată, de parc-ar fi fost vreun trecut ascuns în spatele comentariului Sibilei. Persefona căută privirea Lexei, dar aceasta nu se uita la ea – nu se uita la nimeni; îşi îndreptase din nou atenţia către ringul de dans.

De asta se temuse Persefona; dacă Adonis chiar avea favoarea unui zeu, atunci orice muritor pe care punea ochii era într-un posibil pericol. Lexa ştia asta şi nu avea de gând să rişte să stârnească furia unui zeu – sau avea?

— **Nu crede tot ce-auzi, Sibila, spuse Adonis.**

— **Şi tu vrei să te credem că primeşti toate biletele astea de intrare fiindcă lucrezi pentru** *New Athens* **News? întrebă Xeres.**

Adonis oftă, dându-şi ochii peste cap.

— **Persefona, zise Aro. Tu lucrezi pentru** *News* **– primeşti bilete la cluburi de-astea populare?**

Ea ezită.

— Nu...

— Persefona, aici de faţă, a fost invitată la Nevernight de însuşi Hades.

Tânăra se încruntă la Adonis; ştia ce încerca să facă – să distragă atenţia de la el însuşi. Din fericire, nu muşcă nimeni Momeala.

— Tu n-ai decât să negi în continuare. Eu recunosc o fermecată când o văd, spuse Sibila.

— Şi noi ştim toţi că ţi-o tragi cu Apollo, dar nu zice n' nimic, spuse Adonis. ninîeni

— Băi, frate, vezi c-ai sărit calul! interveni Aro, dar Sibila dică mâna să-l reducă la tăcere pe prietenul care-i luase apărarea,

— Măcar eu sunt sinceră-n legătură cu favoarea mea, spuse tânăra.

Cu cât toată povestea asta dura mai mult, cu atât Persefona ştia că trebuie să-şi scoată prietena din apartamentul ăla. Lexa urma să aibă nevoie de aer şi de timp pentru a trece peste dezamăgirea cauzată de speranţele pe care şi le făcuse în legătură cu Adonis.

Persefona se ridică şi traversă încăperea.

— Lexa, hai să dansăm!

O luă de mână şi o scoase din apartament. Imediat ce ajunseră jos, se întoarse către Lexa.

— Sunt în regulă, Persefona, zise Lexa, repede.

— îmi pare rău, Lexa!

Ea tăcu o clipă, muşcându-şi uşor buza.

— Crezi că Sibila are dreptate?

Fata era oracol, lucru care însemna că era probabil mai apr de adevăr decât toată lumea de la masa aia, dar Persefona nu să spună decât:

— Poate?

— Cine crezi că e? A ^ zej

Ar fi putut să fie oricine, dar existau câteva zeiţe şi

C*J ^

cunoscuţi pentru că aveau iubiţi şi iubite muritoare – A[1] Hera şi Apollo fiind doar câteva nume. . ţii

— Nu te mai gândi la asta! Am venit aici să ne distr minte?

O chelneriţă se apropie de ele şi le oferi două băuturi.

— A, n-am comandat..,, începu Persefona, dar cheli* întrerupse:

— Din partea casei, o lămuri ea, zâmbind. . A]A-Persefona şi Lexa luară câte-un pahar fiecare. Lichidul untru era roz şi dulce, iar ele băură repede – Lexa, pe”trU îneca amarul, iar Persefona, pentru curajul de-a dansa. Când terminară, o luă pe Lexa de mână şi o târî în mulţime.

Dansară **împreună şi cu străini, tempoul muzicii, lumina laserelor şi alcoolul din organism dându-le o stare de bine şi** deconectându**-le de la evenimentele** din **ziua respectivă. Doar prezentul mai exista.**

Mulţimea se mişca în jurul lor, zgâlţâindu-le înainte şi înapoi. Persefona gâfâia, gura-i era uscată, iar transpiraţia-i picura de pe frunte. Se simţea fără vlagă şi ameţită. Se opri pe ringul de dans. Mulţimea fremăta, dar lumea încă se învârtea cu ea, întorcându-i stomacul pe dos.

în clipa aceea îşi dădu seama că se despărţise de Lexa. Feţele din jur deveneau din ce în ce mai neclare în timp ce-şi făcea loc prin mulţime, ameţind tot mai tare cu fiecare şoc resimţit în corp. I se păru că vede rochia de un albastru-electric a prietenei ei şi se luă după strălucirea ei, dar când ajunse la marginea ringului de dans, Lexa nu era acolo.

Poate urcase înapoi în apartament.

Persefona sui din nou treptele. Fiecare mişcare o făcea să i se pară că are capul plin de apă. La un moment dat, ameţeala o copleşi, aşa că se opri să închidă ochii.

— Persefona?
Deschise cu greutate ochii şi o văzu pe Sibila stând în faţa ei.
— Eşti în regulă?
— Ai văzut-o pe Lexa? întrebă ea.
îşi simţea limba groasă şi umflată.
— Nu. Tu ai...
— Trebuie s-o găsesc pe Lexa!
îi întoarse spatele Sibilei şi începu din nou să coboare treptele, în clipa aceea, îşi dădu seama că e ceva în neregulă cu ea. Trebuia neapărat s-o găsească pe prietena ei şi să plece acasă.
— Ho, ho – ia stai aşa! Câte pahare-ai băut?
— Un pahar, răspunse ea.
Fata clătină din cap, cu sprâncenele unite

.**Persefona** o împinse şi se îndepărtă de ea. Nu avea de **certe în** legătură cu cât alcool consumase. Poate **că** lex;
se ce baie.
încercă să rămână aproape de perete în timp ce-şi ^ prietena, dar se trezi trasă în marea de trupuri în mişcare. % când credea că mulţimea avea să o înghită cu totul, cineva o apuci de încheietura mâinii şi o trase spre el. întinse mâinile şi dădude un piept puternic. Ridică privirea spre faţa lui Adonis.
— Unde mergi, iubi?
— Adonis, dă-mi drumul!
încercă să se desprindă de el, dar el o ţinu strâns,
— Şşş, e în regulă! Sunt prietenul tău!
— Dacă ai fi prietenul meu...
— Va trebui să depăşeşti faza cu articolul ăla, iubi...
— Să nu-mi zici tu mie „iubi" şi să nu-mi zici ce să fac!
— Ţie ţi-a spus vreodată cineva că eşti dificilă? întrebă **el, apoi o strânse şi mai tare, lipindu-şi cu forţa şoldurile de ale ei.**
Persefonei îi veni să vomite.
— Vreau doar să vorbim.
— Nu.
în acel moment, Adonis se schimbă Ia faţă. Zâmbetul U **ştrengăresc se răsuci în jos, iar ochii**-i **strălucitori se întunecări**
— Bine. Nu trebuie neapărat să vorbim.
Mâna lui îi şerpui pe după cap, prinzându-i părul în pu»* apoi îşi lipi cu putere buzele de ale ei. Ea fel lini strâns buzele ^

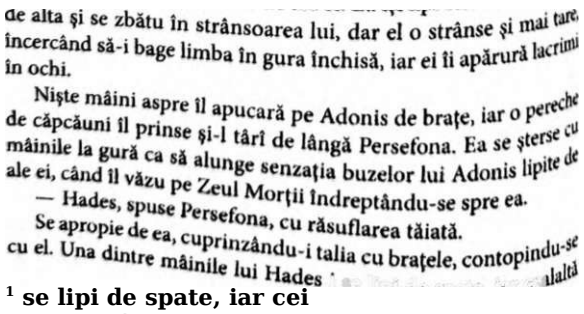
de alta şi se zbătu în strânsoarea lui, dar el o strânse şi mai tare,
încercând să-i bage limba în gura închisă, iar ei îi apărură lacrimi
în ochi.

Nişte mâini aspre îl apucară pe Adonis de braţe, iar o pereche
de căpcăuni îl prinse şi-l târî de lângă Persefona. Ea se şterse cu
mâinile la gură ca să alunge senzaţia buzelor lui Adonis lipite de
ale ei, când îl văzu pe Zeul Morţii îndreptându-se spre ea.

— Hades, spuse Persefona, cu răsuflarea tăiată.

Se apropie de ea, cuprinzându-i talia cu braţele, contopindu-se
cu el. Una dintre mâinile lui Hades [1] se lipi de spate, iar cei
■ răsuci în păr. O ţinu aproape de el un moment, apoi o îndepărtă îi luă bărbia în mână şi îi înălţă capul, ca să o privească în ochi.

— Eşti bine? o întreba.

Ea clătină din cap şi înghiţi cu greu în sec. Erau multe lucruri în neregulă cu ziua şi noaptea aceea.

— Hai să mergem!

O îndreptă spre el, cuprinzând-o protector cu un braţ, apoi o conduse prin mulţime. Aceasta se dădu cu uşurinţă la o parte din calea lui, iar ea îşi dădu seama că prezenţa lui Hades în club stârnise un soi de haos tăcut. Muzica încă urla în fundal, însă nu mai dansa nimeni. Se opriseră cu toţii să vadă cum o scotea de pe ringul de dans.

— Hades..., dădu ea să-l avertizeze, dar el părea să ştie la ce se gândea ea şi răspunse înainte ca Persefona să apuce să pronunţe cuvintele:

— Nu-şi vor aduce aminte de asta.

Replica o mulţumi suficient cât s-o convingă să se îndrepte pe urmele lui spre ieşire, până când îşi aduse aminte că trebuia neapărat să-şi găsească prietena cea mai bună.

— Lexa!

Se întoarse prea repede, iar privirea i se înceţoşă. în momentul în care căzu, Hades o prinse, luând-o în braţe.

— O să am grijă să ajungă în siguranţă acasă, spuse Hades.

în orice alt moment, ar fi protestat, l-ar fi contrazis, dar lumea încă se învârtea cu ea, chiar şi cu ochii închişi.

— Persefona?

Vocea lui Hades era scăzută, iar respiraţia lui îi atingea uşor buzele.

— Hmm? făcu ea, lipindu-şi sprâncenele şi închizând strâns ochii.

— Ce-ai păţit?

— Ameţită, şopti tânăra.

Zeul nu mai zise nimic. Ea îşi dădu seama când ieşiseră după aerul rece care-i atingea fiecare centimetru al pielii expuse şi după

ploaia care lovea râpăind în umbrarul de deasupra intrării î Rose. Se înfioră, cuibărindu-se mai aproape de căldura trl!!* lui Hades, şi-i inspiră mirosul de-acum cunoscut, de cti^y. mirodenii.

— Miroşi bine!

îi strânse geaca în pumn, lipindu-se cât putea de tare deci Corpul lui era ca o stâncă. Avusese câteva secole la dispoziţie ca să-şi lucreze fizicul ca dăltuit.

Hades chicoti, iar ea deschise ochii şi-l văzu privind-o. înainte s-apuce să-l întrebe de ce râde, el se mişcă, ţinând-o strâns în braţe în timp ce îşi făcea loc pe bancheta din spate a unei limuzine negre. îl văzu cu coada ochiului pe Antoni în timp ce închidea portiera.

Interiorul era confortabil şi intim, iar Hades o coborî **uşor** din poala lui şi o lăsă pe bancheta din piele, lângă el. Ea **îi văzu** degetele agere ajustând setările astfel încât gurile de **aerisire să fie** îndreptate spre ea, iar radiatorul să fie **dat la maximum.**

în timp ce ieşeau pe şosea, îl întrebă:

— Ce cauţi aici?

— Tu nu asculţi poruncile.

Ea râse.

— Eu nu primesc porunci de la tine, Hades.

El ridică dintr-o sprânceană.

- Crede-mă, draga mea, că sunt **conştient** de lucrul ăsta!

- **Nu sunt a ta şi nu sunt draga ta! , j**

- **Am mai vorbit noi despre asta, nu-i aşa?**

Eşti **a mea! U ca şti, treaba asta mai bine decât mine**

Persefona îşi încrucişă braţele la piept.

că **eşti al meu?**

~tn?nu Î **Ur Privirea i** **Pe încheietura** ei.

Semnul *mtu* **e pc pielea** *ta*

Cio CUraj_ Se **treçându**-j t

Rochia i * ¿di* Z **Utfci încât** ***ă 11 inC tn**

' ldf simţi lipit de propriul corp, excitat. **Zâmbi, iar privirea lui se întoarse imediat spre a ei; de data asta era precum un foc care-i pârjolea pielea.**

— Să-ţi las şi *eu* **un semn? îl întrebă.**

— Ai grijă, zeiţă!

Cuvintele **lui** ieşiră **ca** un mârâit, făcând**-o să-şi** dea **ochii** peste cap.

— Altă poruncă.

— Un avertisment, rosti Hades printre dinţi, apoi mâinile lui o prinseră **de coapsele goale, iar ea inspiră adânc, simţindu-i pielea lipită de a ei. Dar noi ştim amândoi că tu nu asculţi nici măcar când e pentru binele tău.**

— Crezi tu că ştii care-i binele meu? întrebă ea, periculos de aproape de buzele lui. Crezi tu că ştii de ce am eu nevoie?

Mâinile lui ajunseră mai sus, ridicându-i rochia, iar ei i se tăie răsuflarea când degetele lui îi atinseră locul unde i se uneau coapsele.

— Eu nu cred, zeiţă. Eu ştiu. Aş putea să te oblig să mi te închini!

Persefona îşi muşcă buzele, iar privirea lui coborî şi rămase asupra ei. Aşa că umplu spaţiul dintre ei, lipindu-şi buzele de ale lui. Degetele i se încurcară în părul lui, înclinându-i capul pe spate ca să-l sărute mai prelung. în acea poziţie, se simţea puternică.

Când se desprinse în sfârşit de el, o făcu pentru a-l muşca uşor de ureche.

— **Tu** ai să mi te închini **mie,** spuse ea şi-şi lipi şoldurile de el. Mâinile ei i se înfipseră în piele, iar ea se apropie de el, cu obrazul frecându-i-se de-al lui în timp ce-i şopti: **Şi** nici măcar n-o să fie **nevoie să-ţi poruncesc!**

Ea nu credea că mâinile lui ar fi putut s-o strângă mai tare, dar apoi o ridică fără niciun efort şi o întoarse astfel încât să fie strâns Pită de el. îi aranjă rochia, apoi o acoperi cu geaca lui.

— Nu face promisiuni pe care nu le poţi îndeplini, zeiţă!

Ea clipi, surprinsă de schimbarea lui subită. Tocmai o res pinsese.

~~ Ţi-e teamă, atâta tot.

Hades nu mai zise nimic, dar când aruncă o privire văzu că privea încruntat pe geam, strângând din dinţi, cu 5 nile făcute pumni, iar ea îşi dădu seama că s-ar fi putut să a'Ks dreptate. a

Nu mai trecu mult şi adormi în braţele lui.CAPITOLUL XIV

Un strop de gelozie

CÂND PERSEFONA SE TREZI, ÎŞI DĂDU SEAMA DE DOUĂ

lucruri: unu, se afla în patul unui străin; şi doi, era goală. Se ridică brusc în capul oaselor şi strânse la piept | aşternuturile de mătase neagră. Era în camera lui Hades – o recunoştea din ziua în care căzuse în Styx, iar el o vindecase – şi-l găsi pe zeu stând în faţa şemineului în flăcări. Semăna, poate, cel mai mult cu un zeu de când îl văzuse ea. Părea perfect neatins – niciun fir de păr nu era nelalocul lui, nicio cută pe geacă, mciun nasture nedesfăcut. Ţinea whiskey-ul într-o mână, iar de-getele celeilalte mâini îi stăteau sprijinite de buze. Aura creată de focul vesel din spatele lui i se potrivea şi ea de minune, dezlănţuită

Precum privirea lui.

Astfel îşi dădu ea seama de faptul că, deşi părea să se relaxeze, era încordat.

E1 o privi în continuare în ochi, fără să vorbească, şi sorbi o S"ră de băutură.

- De ce sunt goală? întrebă Persefona. do 7" Pentru că aşa ai insistat, răspunse el, cu o voce lipsită de 0ri nţa abia stăpânită de care dăduse dovadă în limuzină.

Nu-şi amintea foarte multe lucruri din noaptea care dar era sigură că nu avea să uite niciodată degetele lui Hâde?*' de coapsele ei sau senzaţia extrem de plăcută de frecarec făcuse să simtă fiori prin tot corpul.

Cîr« o

— **Erai foarte hotărâtă să mă seduci! Persefona roşi cumplit de tare şi-şi feri privirea.**

— Am...

Hades râse sinistru, iar Persefona strânse atât de tare din dinţi, încât o duru falca. De ce râdea?

— Nu, lady Persefona. Crede-mă, când o să ne futem, o să ţii minte!

Când?

— Aroganţa ta este alarmantă! Lui îi sclipiră ochii.

— Asta e cumva o provocare?

— Spune-mi odată ce s-a întâmplat, Hades! porunci ea.

— Ai fost drogată la La Rose. Ai noroc că eşti nemuritoare, Corpul tău a ars repede otrava.

Nu destul de repede, încât să evite să se facă de ruşine, apars* îşi aducea aminte de o chelneriţă care se apropiase de ele cm ajunseseră pe ringul de dans, de cum le adusese băuturi şi k ^ sese că sunt din partea casei. Curând după ce ea şi-o bă”se pe te ei şi începuse să danseze, muzica păruse că se-aude de dep ' luminile deveniseră orbitoare, iar fiecare mişcare îi car să se învârtă.

îşi amintea şi de nişte mâini care-i atinseseră trupul şi & ™

buze reci care se lipiseră de ale ei.

~ Adonis! spuse Persefona.

Hades strânse din dinţi auzind numele muritorului. **Ce j-ai** ftcut?

Pe 55,sctrr ând whiskey_ul

rară s-o privească Ce terminâ> Puse PaharUl

ţeilui E la Watţi dar ** numai pentru că era pe teritori

ıtWnna se dădu jos din pat şi se ridică în picioare, cu rnuturile de mătase ale lui Hades foşnind în jurul ei. Privirea H pătrunzătoare coborî dinspre faţa ei, urmărindu-i fiecare linie acontului. Se simţea de parcă ar fi stat goală în faţa lui. 8 C _ De-asta m-ai prevenit să mă feresc de el?

__ Xe asigur, există mai multe motive pentru care să te fereşti de muritorul ăla în afară de favoarea pe care i-a făcut-o Afrodita.

— Cum ar fi? Nu poţi să te-aştepţi să înţeleg dacă nu-mi explici nimic.

Făcuse un pas spre el, deşi o parte a ei era conştientă că e periculos. Orice-ar fi păţit Hades pe timpul nopţii încă-i gonea, evident, prin minte.

— Mă aştept să ai încredere în mine, spuse el, ridicându-se în picioare.

Faptul că el o recunoştea atât de sincer o şocă.

— Şi dacă nu în mine, atunci în puterea mea.

Nici măcar nu se gândise la puterile lui – la puterea de-a vedea sufletul aşa cum era, îndurerat şi împovărat. Oare ce vedea când se uita la Adonis.

Un hoţ,y **chibzui ea.** *Un manipulator*|

Hades se îndepărtă iar, reumplându-şi paharul la micul bar din cameră.

— Parcă erai gelos!

Hades tocmai voia să bea, dar făcu o pauză ca să râdă. Ea era Şi furioasă, şi rănită de modul în care-o respinsese.

~. Nu te preface că nu eşti gelos, Hades! Adonis m-a sărutat aa-noapte!

Hades trânti paharul.

— Mai aminteşte-mi de asta, zeiţă, şi-am să fac din el un mor- ^ de cenuşă!

— Deci chiar eşti gelos! îl acuză ea.

lipito GeloS? Se îndreptă cu mari spre ea, adăugând: **Acea...**
mis^^„ ^ ^ de tine•de?i eu i am SpUS să nu 0 facă Am tri«

în Tartar pentru mai puţin lucru!

îşi aduse aminte de furia lui Hades la adresa lui Du$_{ncan}$ **căpcăunul care îndrăznise să pună mâna pe ea, şi îşi dădu s$_{ea}$Jă că de aceea era el atât de încordat. De**

bună seamă că-şi dorească-j găsească pe Adonis şi să-l transforme în cenuşă.

— îmi... pare rău!

Nu ştia ce să spună, dar el părea atât de tulburat, încât crezu că l-ar fi liniştit cerându-i scuze.

Nu făcu decât să înrăutăţească situaţia.

— Să nu îndrăzneşti să-ţi ceri scuze! El îi luă faţa în mâini, adăugând: Nu pentru el. Niciodată pentru el! O privi cu atenţie şi şopti; De ce mă urăşti cu atâta disperare?

Sprâncenele ei se unira, apoi îşi acoperi mâinile cu ale ei.

— Nu te urăsc, spuse ea, iar Hades încremeni, Violenţa cu care se mişcă o surprinse, iar furia şi tensiunea îi revenira.

— Nu? Să-ţi reamintesc? „Hades, Stăpânul Lumii *deJos,Ce|* **Bogat şi, de departe, zeul cel mai urât printre muritori, dă** dovada **de un dispreţ făţiş faţă de viaţa muritorilor."**

îi cită articolul, cuvânt cu cuvânt, iar Persefona făcu o grimasa. Oare de câte ori îl citise? Cum trebuia să fi clocotit de furie!

Hades scrâşni din dinţi.

— Asta crezi tu despre mine?

Ea deschise gura şi o închise, apoi se hotărî să-i explice:

— Eram furioasă...

— Aaa, păi, e mai mult decât evident!

Vocea lui Hades era tăioasă. 1

— Nu ştiam că o să o publice! ? »

— O scrisoare acidă care-mi scoate la vedere toate defect N-ai crezut că presa o să publice aşa ceva? I

Ea se încruntă la el.

— Te-am avertizat!

ura cu ce m-ai avertizat, zeiţă?
avertizat că ai să regreţi contractul nostru!
e-am avertizat să nu scrii despre mine!

Nu spusese ce trebuia.

— înlegăf—* Te-am

Iar eu t**Se** apropie de ea, dar Persefona nu dădu înapoi, încli”$_{â}$”$_{du\cdot 8i}$ în schimb capul ca sa-l privească în continuare în ochi

— **Poate că-n următorul articol o să scriu despre cât eşti de autoritar, adauga ea.** ^{r} $*$ ^{ue}

— **Următorul articol?**

— **Nu ştiai? Mi s-a cerut să scriu o serie de articole despre tine!**

— **Nu.**

— **Nu poţi să spui „nu”. Nu tu controlezi situaţia asta.**

— **Şi crezi că o controlezi tu?**

— **Am să scriu articolele alea, Hades, şi singurul mod în care mă voi opri e dacă mă eliberezi de blestematul ăsta de contract!**

Hades încremeni, apoi şuieră:

— **Tu crezi că poţi să te târguieşti cu mine, zeiţă?**

Căldura care radia dinspre el era aproape insuportabilă. Făcu un pas în faţă, nu c-ar fi avut prea mult loc – doar era deja extrem de aproape de ea. întinse o mână în faţă, ţinând cearşaful strâns lipit de corp cu cealaltă.

— **Ai uitat un lucru important,** *lady Persefonal* **Ca să te târguieşti, trebuie să ai ceva ce vreau eu.**

— **Ai întrebat dacă eu cred ce-am scris! replică ea. îţi pasă!**

— **Se numeşte cacealma, draga mea.**

— **Nemernicule! şuieră ea.**

Hades întinse mâna. înfigându-i-o în păr, o trase lângă el şi-i lăsă capul pe spate, astfel încât gâtul i se încordă. Era un gest sălbatic şi posesiv. I se tăie răsuflarea, iar locul dintre coapse i se umezi. Tânjea după el.

— **Dă-mi voie să te lămuresc – ai făcut un pact şi ai pierdut. Nu ai cum altfel să fii liberă de contract decât dacă-l duci la bun sfârşit. Altfel, rămâi aici. Cu mine.** .

— **Dacă mă faci prizoniera ta, am să te urăsc tot restul vieţn mele!**

— **Deja faci asta.** , . . _ **Ba tresări din nou. Nu-i plăcea faptul că el credea ăsta şi**

tot spunea.

— Chiar crezi asta?

Nu-i răspunse, ci scoase doar un hohot de râs batjo apoi îi lipi un sărut fierbinte de buze şi se desprinse cu forţă de ea

— Am să-i şterg amintirea de pe pielea ta!

Era surprinsă de ferocitatea lui, dar o încânta. El dădu la $_0$ parte cearşaful de mătase, lăsând-o goală în faţa lui, iar când o ridică de la pământ, ea-l cuprinse cu picioarele de mijloc fără să stea pe gânduri. El o strânse tare de fund, iar gura lui se lovi de a ei. Când hainele lui i se frecară de corp, îşi ieşi din minţi, iar căldura se scurse în miezul ei. Persefona îşi înfipse degetele în părul lui Hades, frecându-i scalpul în timp ce-i descurca pletele şi strângându-le cu putere în mâini. îi trase capul pe spate şi-l sărută cu putere şi patimă. Hades scoase un sunet gutural simţind asta, apoi dădu înapoi, lipind-o cu spatele de stâlpul baldachinului şi frecându-se cu putere de ea. îi atinse uşor pielea cu dinţii, muşcând şi sugând într-un fel care-i tăia răsuflarea, făcând-o să icnească din fundul gâtului.

îşi ieşiseră amândoi din minţi, iar când se trezi întinsă în patul lui, cu membrele răsfirate, ştia că avea să-i ofere orice lui **Hades.** Nici măcar nu era nevoie să ceară.

Dar Zeul Morţii stătea deasupra ei, respirând greoi. i se revărsa pe umeri; privirea-i era sumbră, furioasă, pli^{na} ^ poftă – şi în loc să acopere distanţa pe care-o crease între ei, rânji.

Era tulburător, iar Persefona ştia că nu avea să-i placă ce ce urma. ^

— Păi, poate că ţi-ar plăcea să mă fuţi, dar tot nu-ţi P^{lace} mine.

Apoi dispăru.

Persefona îşi găsi rochia frumos împăturită pe unul dintre cd* două scaune din faţa şemineului lui Hades, cu o mantie neag*J lângă ea. în timp ce-şi lua

rochia şi mantia pe ea, se gândi la ^ în care-o privise Hades când se trezise. Cât timp stătuse, oare, privise cum dormea? Cine era zeul ăsta, care apăruse de nicăieri S[1] [0] salvase de avansuri nedorite, care spusese că nu e vorba de gelozie şi îi împăturise hainele? Care-o acuzase că-l urăşte, dar o sărutase de parcă nu s-ar fi înfruptat niciodată din ceva atât de dulce?

Tot corpul **i se înfierbântă când îşi aminti cum o ridicase şi o** mutase **în pat. Nu-şi amintea ce gândise atunci, dar ştia că nu-i** spusese **să înceteze – şi totuşi, el o părăsise.**

Roşeaţa aia ameţitoare se preschimbă în furie. Răsese şi o părăsise.

Căci pentru el> toată povestea asta e un joc, **îşi reaminti ea. Nu putea permite atracţiei ei ciudate, electrice, faţă de el, să copleşească realitatea aceea. Avea un contract de dus la bun sfârşit.**

Persefona ieşi din camera lui Hades pe balcon, ca să-şi vadă grădina. în ciuda resentimentelor ei faţă de seră, tot iubea florile, iar Zeul Lumii de Jos reuşise să sădească una dintre cele mai frumoase grădini din câte-i fuseseră date să vadă. Se minuna de culori şi de mirosuri – dulcea mireasmă a glicinei, parfumul îmbătător, seducător, al gardeniilor şi trandafirilor, mirosul liniştitor al lavandei.

Şi totul era prin magie.

Hades avusese vieţi întregi la dispoziţie ca să-şi înveţe puterile, să urzească iluzii care înşelau simţurile. Persefona nu avusese niciodată în sânge senzaţia puterii. Oare ardea ca focul, precum nevoia pe care-o aprindea Hades înlăuntrul ei? Oare se simţea ca noaptea care trecuse, când ea-l încălecase cu îndrăzneală şi-i Şoptise provocări la ureche în timp ce-i gusta pielea?

Aia fusese putere.

Pentru o clipă, îl avusese sub controlul ei.

Văzuse dorinţa înceţoşându-i privirea, îi auzise mârâitul pasi- [0rL]al, îi simţise erecţia fermă. Dar nu fusese destul de puternică ca [sa]~l ţină în mrejele ei.

Wpea să creadă că nu avea să fie niciodată destul de Puternică.
De a ceea i se şi potrivea atât de bine viaţa de muritoare ~ de Ceea m' Putea lăsa pe Hades să câştige.

Doar că nu era sigură cum ar fî trebuit să câştige, când grădjn ei încă arăta ca o bucată de pământ pârjolit. Ajungând la căpătui cărării, grădinile luxuriante făceau loc unui petic de pământ secătuit, unde pământul semăna mai mult cu nisipul şi era negru precum cenuşa. Chiar şi fără magie, grădinile muritorilor, cel puţin, produceau viaţă. Dacă ar fi fost grădina mamei ei, ar fi fost deja complet crescută. Persefona nutrise o speranţă ascunsă cum că prin acel proces avea să descopere o putere adormită care nu avea legătură cu furatul vieţii – dar stând în faţa acelui petic sterp de pământ, îşi dădu seama cât de penibilă era această speranţă.

Nu putea să aştepte pur şi simplu ca acea putere să se manifeste sau ca seminţele muritorilor să încolţească în pământul imposibil din Lumea de Jos. Trebuia să se străduiască mai mult.

Se ridică în picioare şi plecă s-o caute pe Hecate.

Persefona o găsi pe zeiţă într-o livadă din apropierea casei ei. Astăzi, Hecate purta veşminte purpurii, iar părul lung îi era împletit. Stătea cu picioarele încrucişate în iarba moale, mângâind o nevăstuică blănoasă. Persefona ţipă când o văzu.

— Ce-i aia? întrebă ea.

Hecate zâmbi uşor şi scărpina arătarea după urechea mic .

— E Gale. E un vizon.

— Ala nu-i bizon.

— Vizon!

Hecate râse uşor.

— **Cândva a fost vrăjitoare, dar era o idioată, aşa c-am format-o în vizon!** a

Persefona o fixă cu privirea pe zeiţă, dar Hecate nu păr[11 a] de seamă tăcerea ei uluită.

— Mie-mi place mai mult de ea aşa, adăugă Hecate.

tul cu Gale! Cu ce te pot ajuta, draga mea? {0

Atât îi trebui, întrebarea asta – Persefona răbufni, tiradă la adresa lui Hades, a contractului şi a pariului W°S! fă pe care-l făcuse, evitând detaliile despre dezastrul din dim* aceea. Recunoscu până şi ce l mai mare secret al ei – anU*e era în stare să crească absolut nimic. Când termină, Hecate strânse din buze, părând căzută pe gânduri, dar nu surprinsă. S F — Dacă nu poţi să dai viaţă, ce-ai să faci?**

— **Am s-o nimicesc.**

Sprâncenele frumoase ale lui Hecate se uniră deasupra ochilor ei negri.

— **Nu ţi-a crescut niciodata nimic?**

Persefona clătină din cap.

— **Arată-mi!**

— **Hecate... Nu cred că e...**

— **Aş vrea să văd.**

Persefona oftă şi-şi frânse mâinile. îşi fixă mâinile cu privirea o bucată de vreme, apoi se aplecă şi le lipi de iarbă. Acolo unde fusese verde, iarba se ofili şi se îngălbeni la atingerea ei. Când o privi pe Hecate, zeiţa se holba la mâinile ei.

— **Cred că de-asta m-a provocat Hades să dau viaţă – a ştiut că e imposibil.**

Hecate nu părea la fel de sigură.

— **Hades nu provoacă oamenii la lucruri imposibile. îi provoacă să-şi accepte potenţialul.**

— **Şi care e potenţialul meu?**

— **Să fii Zeiţa Primăverii.**

Vizonul sări din braţele lui Hecate în timp ce ea se ridica în picioare, scuturându-şi fusta. Persefona se aştepta ca zeiţa să continue să-i pună întrebări despre magia ei, dar în schimb ea spuse:

— Grădinăritul nu e singura cale de-a da viaţă.

Persefona o fixă cu privirea.

~~ Cum altfel să dau viaţă?

îşi dădea seama după expresia amuzată de pe faţa ei că nu avea 8a”» Placă replica lui Hecate.

— **Ai putea să faci un copil.**

— ***Poftim?***

^ – Bineînţeles, ca să duci contractul la bun sfârşit, **Hades** ar Să fie tatăl> c°ntinuă **ea,** de parcă nici n**-ar fi** auzit-o **pe Per-** e*°na'Ar furios dac-ar **fi** vorba de altcineva.

Se hotărî că nu **avea să bage** în **seamă acel** comentariu

— N-o să fac un copil cu Hades, Hecate!

— Ai cerut sugestii. încercam doar să fiu o prietenă bună

— Şi eşti – dar nu sunt pregătită să am copii, şi, oricum, **Hades n-ar fi tatăl pe care mi l-aş dori pentru ei dacă aş fi.**

Cu toate că se simţea puţin vinovată pentru că spusese asta cu voce tare.

— Ce mă fac? Of, chestia asta e imposibilă!

— Nu e atât de imposibilă pe cât pare. La urma urmei, te afli în Lumea de Jos.

— Tu eşti conştientă că Lumea de Jos este tărâmul morţilor, nu, Hecate?

— E şi un loc al noilor începuturi, completă ea. Uneori, viaţa pe care-un suflet o duce aici e cea mai bună viaţă de care au avut parte. Sunt sigură că tu, dintre toţi zeii, înţelegi asta cel mai bine.

Greutatea acelui adevăr apăsa pe umerii Persefonei. Chiar înţelegea.

— Viaţa de-aici nu e cu nimic diferită de cea de sus, adăuga Hecate. L-ai provocat pe Hades să ajute muritorii să ducă o viaţa mai bună. Iar el te-a provocat pe tine să faci la fel, doar că aici, & Lumea de Jos.

CAPITOLUL XV

Oferta

TRECU O ALTĂ SĂPTĂMÂNĂ PLINĂ, OCUPATĂ **cu** CITITUL

articolelor, scrisul lucrărilor şi datul testelor. Persefona crezuse că isteria articolului deja se mai potolise, dar nu era adevărat. încă era oprită în drum spre Acropole şi spre universitate; străinii o întrebau când avea să apară următorul articol despre Hades şi despre ce mai intenţiona să scrie.

Era deja sătulă de întrebări şi mai mult decât sătulă să se repete – „articolul apare săptămâna viitoare, şi va trebui să cumpăraţi ziarul". începu să-şi pună căştile când se plimba, ca să poată pretinde că nu aude când o striga lumea pe nume.

— Persefona?

Păcat că nu putea face chestia asta şi la serviciu, cum era acum.

Demetri scoase capul din birou. Cumva, părea în acelaşi timp mai tânăr şi mai în vârstă, cu geaca lui de blugi şi papionul cu picăţele; poate pentru că albastrul îi scotea în evidenţă părul cărunt, iar papionul era haios.

— Da? întrebă ea.

— Ai un minut?

— Sigur.

Salvă articolul la care lucra şi închise Iaptopul, urmând Demetri în biroul lui, unde luă loc. P*

Şeful ei se sprijini de birou.

— Cum merge cu articolul ăla?

— Bine. Merge... bine.

Dacă el se-aştepta la un rezumat în legătură cu ce avea să scrie, nu avea unul. Se gândise să scrie despre mama care venise la Zeus ca să-i ceară viaţa fiicei ei şi, deşi nu înţelegea de ce Zeus voia să păstreze povestea secretă, voia să ţină seama de cererea pe care i-o făcuse femeia.

Din dimineaţa de după La Rose, când Hades o lăsase extrem de confuză cu pasiunea şi furia lui, se concentrase numai să-I evite. Ştia că nu era cea mai bună tactică, mai ales dacă avea de gând să predea articolul peste câteva săptămâni, dar tot avea weekendulla dispoziţie şi, având în vedere antecedentele lui Hades, sigur avea să facă o chestie cu care s-o scoată din sărite, ceea ce însemna material ideal pentru scris.

— *Zeul focului* a fost cel mai popular articol al nostru de până acum. Milioane de vizualizări, mii de comentarii şi de ziare vândute.

— Ai dreptate, spuse ea. Lumea e curioasă în legătură cu Hades.

— Motiv pentru care te-am şi chemat aici, spuse el.

Persefona se îndreptă de spate, iar gândurile i-o luară în ne'
numărate direcţii. Aşteptase ca Demetri să-i mai ceară articol* Până acum, îi lăsase libertatea creativă de a scrie cum voia desp* Hades, şi nu voia să piardă asta.

— Am o misiune pentru tine.

— O misiune? repetă ea.

— Am păstrat astea.

El întinse mâna după un plic de pe biroul lui şi i-l dădu.

— Nu mă hotărâsem pe cine să trimit, dar după articolul ta* n-am mai avut nicio îndoială!

— Ce-i aici?

Ezită să deschidă plicul, dar şeful ei nu făcu decât să zâmb^eaSi^ ___ ce-ar fi să-l deschizi?

Persefona îl deschise şi găsi două bilete la Gala Olimpiană de sâmbătă, de la Muzeul de Artă Antică. Erau invitaţii fru-

moase – negre, cu litere din foiţă de aur – şi păreau la fel de
scumpe precum gala în sine.
Persefona făcu ochii mari. Gala Olimpiană era cel mai important eveniment al anului. Era un spectacol colosal de modă şi un eveniment **caritabil. în fiecare an, era aleasă o temă, inspirată de un zeu sau de o zeiţă, iar zeul sau zeiţa respectivă alegea ce făcea cu banii strânşi la gală. Biletele erau extrem de căutate şi costau sute de dolari.**
— Dar... de ce eu? întrebă ea. Tu ar trebui să mergi acolo. Tu eşti redactor-şef!
— Am altă obligaţie în seara aia.
— Mai importantă decât Gala Olimpiană?
Demetri rânji.
— Am fost de multe ori, Persefona!
— Dar nu înţeleg. Hades nici nu merge la gală. Urmărise transmisii în direct de la eveniment alături de Lexa şi nu-l văzuse niciodată intrând alături de ceilalţi zei, nici nu îi făcuse nimeni vreo fotografie.
— Lordul Hades nu permite niciodată să fie fotografiat, dar este întotdeauna prezent la eveniment.
— Nu pot să merg, spuse ea, după o lungă tăcere.
Şeful ei îşi cobori privirea la acelaşi nivel cu al ei.
— Persefona, de ce te temi atât de tare?
— Nu mă... tem.
De Şi se cam temea. Ultima oară când îşi văzuse mama, aceasta ^amenin ţase că avea s-o trimită înapoi în seră dacă mai mergea nici eVernÎght sau se mai vedea cu Hades. Nu conta unde. în plus, as 1 macar nu a vea ce să caute pe lângă zei, şi nici n-avea cum să
undă de mama ei – iar Demetra avea să fie acolo.
vest ^t0ate aceste a erau mult prea complicate pentru a i le po- 11 lu Demetri.
— Ia-o ca pe-o ocazie de cercetare şi observaţie în
Mereu scriem despre Gala Olimpiană, doar că tu ai să pui j reflectoarelor pe Hades. ^
— Nu înţelegi..., începu ea.

— **Ia biletele, Persefona! Gândeşte-te bine – dar nu pi$_{er}$^ prea mult timp! N-ai mult timp la dispoziţie să te hotărăşti.**

Nu se simţea în largul ei să accepte biletele pentru că încă **era sigură că nu va merge la gală. Totuşi, Demetri o trimise înapoi la biroul ei cu ele, iar ea se aşeză, ameţită, fixând plicul cu privirea. După o clipă, scoase biletele şi le *citi:***

Veniţi alături de noi pentru o seară în Lumea de Jos!

Habar n-avusese că tema din acel an avea să fie Lumea de Jos. Curiozitatea-i crescu şi mai mult – oare cum aveau să inter**preteze organizatorii tărâmul lui Hades? Putea pune pariu că nu se-aşteptau nici în ruptul capului să fie atâta viaţă acolo, jos. Se întreba şi cărei organizaţii caritabile avea sa-i doneze Hades** bani.

Pe zei, chiar îşi dorea să meargă!

Dar erau atâtea contraargumente – mama ei, una la mână. Şi faptul că mai erau câteva zile, iar ea nu avea o rochie la dispoziţie-

Privirea îi cobori spre biletele pe care, în partea de jos, era trecut codul vestimentar, iar acesta indica faptul că gala $_{era}$ un bal mascat.

Puţin probabil să se poată ascunde de mama ei după o mas^ dar acum se întreba dacă Hecate avea în mânecă vreo vrajă ca* să-i fie de ajutor. îşi notă în minte să o întrebe când $_{avea}$ sa viteze Lumea de Jos în seara aceea.

Telefonul de pe biroul ei sună, iar ea răspunse:

— Persefona la telefon.

T ^{A}”1 ^{Venit} ^cretara lui Hades să te vadă, cred! zise Vale* Oarece$_{să}$, ^^^

Wo^^^^ $^{adăUgă\ ValeriC}$_ ^ spre ea din c2 r V ° ^{Văzu} P^{e} „imfa Îndreptându celalalt capat al camerei. Era îmbrăcata în * iar păi*$^{11\ ochii\ verzi}$ „$^{luceau\ ca\ focul}$- Adonis mergea lângă ea ^{1} o escortă, părând îndrăgostit lulea, iar aversiunea Persefonei faţa de el deveni şi mai profundă.**

_ Bună, Persefona! spuse Adonis, nebăgând de seamă cât era ea de frustrată. îţi mai aduci aminte de Minthe?

— Cum aş putea s-o uit? replică Persefona pe un ton neutru.

Nimfa zâmbi.

— Am venit să stau de vorbă cu tine despre articolul pe care l-ai scris despre şeful meu.

— Mi-e teamă că n-am timp să mă întâlnesc cu tine astăzi! Poate altădată.

— Mă tem că trebuie să cer insistent o audienţă!

— Dacă ai plângeri legate de articol, ar trebui să discuţi cu supervizorul meu.

— Mai degrabă aş exprima lucrurile care mă preocupă în prezenţa ta.

Ochii lui Minthe sclipeau, iar Persefona îşi dădu seama că era nevoie de o forţă a naturii – poate chiar de însuşi Hades – ca s-o scoată pe cucoană din clădire.

Se priviră fix, îndelung, apoi Adonis îşi drese vocea.

— Păi, atunci, eu vă las să vă rezolvaţi problemele.

Niciuna dintre femei nu-l băgă în seamă pe Adonis, care plecă pe furiş şi le lăsă singure. După o clipă, Persefona întrebă:

— Hades ştie că eşti aici?

— Din cauză că exişti, replică ea. Persefona o privi în ochi. ^ Hades avea o reputaţie încă dinainte să fie conştient [e] existenţa mea. **Nu** crezi că e un pic cam absurd să dai vina Pe mine?

— Nu vorbesc despre înţelegerile lui cu [murit] **.. despre înţelegerea lui cu tine.** [0rii]**- Vo^**

Minthe ridicase glasul, şi deşi Persefona era consf ce făcea, strategia funcţională; voia să-i închidă $g_{U}r_{a}^{?}$ ^^

— Acum, ţi-aş fi recunoscătoare dacă mi-ai acord care ţi l-am cerut!

— Pe-aici, spuse Persefona printre dinţi.

O conduse pe nimfă într-o sală de interviuri, închid după ea mai tare decât ar fi fost cazul. Se întoarse spre Mj ^ şi aşteptă, încrucişându-şi braţele la piept.

Niciuna nu se semn că întâlnirea nu avea să dureze mult.

— Pari să fi înţeles deja cum stă treaba cu Hades, rosti Minthe mijindu-şi ochii.

Persefona se îmbăţoşă.

— Şi tu nu eşti de-acord?

Ea zâmbi.

— Păi, îl cunosc de nişte secole.

— Eu nu trebuie să-l cunosc de secole ca să pricep că nu înţelege câtuşi de puţin condiţia umană. Nici cum să ajute lumei

Deşi ceea ce făcuse pentru acea mamă era mai mult decât generos. începea să înţeleagă că era vorba despre nişte reguli care-t împiedicau până şi pe Hades, un zeu puternic, cu o existenţa îndelungată, să facă tot ce dorea.

— Hades n-o să îngenuncheze în faţa fiecărui capriciu al taa,

spuse Minthe.

— Nu mă aştept să îngenuncheze, replică Persefona. Deşiar fi fainâ imaginea.

Minthe făcu un pas înapoi şi scuipă:

— Fetişcană încrezută!

Persefona încremeni şi îşi lăsă braţele în jos.

— Nu-s fetişcană! zeu^Î

— Auzi, ştii ceva? Eu chiar nu înţeleg ce vede un ă puternic la tine! Eşti o încrezută fără puteri mag' continuă să te lase să intri pe tărâmul nostru...**

— Crede-mă, nimfă! Nu-i o alegere.

— Oare? Oare nu e o alegere de fiecare dată când îl laşi să pună mâna pe tine? De fiecare dată când îl laşi să te sărute? îl cunosc pe lordul Hades şi, dacă i-ai cere să înceteze, ar face-o – dar tu nu îi ceri. Nu îi ceri niciodată.

Persefona roşi cumplit, dar reuşi să îngaime:

— Nu vreau să discut despre asta cu tine.

_ Nu? Atunci am să trec la subiect: faci o greşeală. Pe Hades nu-l interesează dragostea, şi nici nu e făcut pentru aşa ceva. Ţine-o tot aşa şi ai să suferi!

— Mă ameninţi?

— Nu, asta e promisiunea îndrăgostirii de un zeu!
— Nu sunt îndrăgostită de Hades! o contrazise Persefona.
Nimfa îi zâmbi cu cruzime.
— Negarea! făcu ea. Prima fază a unei iubiri şovăitoare. Nu face greşeala asta, Persefona!
Nu suporta să-şi audă numele pe limba nimfei şi nu reuşi să-şi stăpânească un fior. înghiţind în sec, Persefona îşi simţi farmecul fremătând.
— De-asta ai venit la mine la serviciu, Minthe? Ca să mă avertizezi în legătură cu Hades?
— Da, răspunse Minthe. Şi am si o ofertă pe care vreau să ţi-o fac.
— Nu vreau nimic de la tine.
— Dacă îţi doreşti cu adevărat să scapi de contract, atunci ai să-mi accepţi oferta.
i Persefona se încruntă, încă neîncrezătoare, dar nu putea să ⁿege că era interesată să asculte ce-avea de spus nimfa. Minthe chicoti.
~ Hades ţi-a cerut să dai viaţă în Lumea de Jos. în munţi există un izvor, unde-ai să găseşti Fântâna Reîntrupării. Va da ᵛˡaţă la orice – chiar şi grădinii tale sterpe.
Persefona nu auzise de un asemenea loc în niciuna dintre lecturile ei despre Lumea de Jos, deşi asta nu însemna mare lucru. ᴬᶜele cărţi descriau şi Lumea de Jos ca fiind moartă şi pustiita.

Şi de ce-ar trebui să am încredere în tine?— Nu are nicio legătură cu încrederea. Tu vrei să scapi deco$_D$tractul cu Hades, iar eu vreau ca Hades să scape de tine,

Persefona o fixă cu privirea pe Minthe o clipă. Nu era siguri ce-o împinsese să pună întrebarea, dar se trezi că de pe limbau scapă cuvintele:

— ÎI iubeşti?

— Crezi că povestea asta are de-a face cu iubirea? întrebă Minthe. Vai, ce drăguţ! ÎI

protejez. Lui Hades nu-i place nimic mai mult decât un pariu ca lumea, iar tu, tânăra mea zei{ă, eşti cel mai prost pariu pe care J-a făcut vreodată.
Apoi, Minthe dispăru.
I
I (

CAPITOLUL XV!

Un strop de întuneric

EŞTI CEL MAI PROST PARIU PE CARE L-A FĂCUT VREO-

dată.” .
Cuvintele lui Minthe se învârteau prin mintea Per-se'fonei. Din când în când, atingeau o coardă atât de sensibilă, încât simţea câte-un nou val de furie în timp ce se îndrepta spre Nevernight.
Chiar dacă era conştientă că era posibil ca grădina ei să nu reuşească să ducă la îndeplinire contractul dintre ea şi Hades, ştia că dacă o ignora cu totul, însemna că renunţă; aşa că se întoarse, îşi udă grădina şi îşi căută noii prieteni din Asfodel.
Persefona îşi impusese să treacă prin Asfodel de fiecare dată când era în vizită în Lumea de Jos. Acolo, în valea cea verde, descoperi că morţii trăiau – sădeau grădini şi culegeau fructe. Fa- <*au gemuri, unt şi pâine. Coseau,

tricotau şi ţeseau, făcând haine, ^are şi covoare. Era motivul pentru care aveau o piaţă mare, care Şerpuia pe alei printre casele stranii, din sticlă vulcanică.
Mai mult ca de obicei, morţii ieşiseră în număr mare, iar piaţa fremăta de-o energie pe care n-o mai văzuse în Lumea de Jos: entuziasmul. Câteva suflete agăţau felinare între case, decorân

d^eea pe care-o împărţeau. Persefona îi urmări câteva minute până când auzi o voce cunoscuta.

— Bună seara, milady!

Persefona se întoarse şi dădu peste Yuri, o tânără frumoasă, cu bucle dese, apropiindu-se de ea pe drum. Purta veşminte roz şi ducea un coş mare cu rodii.

— Yuri! făcu Persefona, zâmbind, şi o îmbrăţişă pe fată. Cele două ajunseseră să se cunoască într-o zi, când Yuri îi oferise unul dintre mixturile ei speciale de ceai. Persefonei îi plăcuse atât de mult, încât voise să cumpere o cutie întreagă, dar Yuri refuzase banii şi i-o oferise gratuit.

— Ce să fac cu banii în Lumea de Jos? întrebase ea. Următoarea dată când o vizitase, Persefona îi adusese lui Yuri
o agrafa cu bijuterii, cu care să-şi prindă părul des. Fata fusese atât de recunoscătoare, încât o cuprinsese cu braţele pe Persefona, apoi dăduse repede înapoi, cerându-şi scuze pentru că fusese atât de directă. Persefona nu făcuse decât să râdă şi să spună:

— Îmi plac îmbrăţişările. De-atunci, cele două erau prietene.

— Se... întâmplă ceva azi? întrebă Persefona. Yuri zâmbi.

— îl sărbătorim pe lordul Hades.

— De ce?

Nu voia să pară atât de surprinsă, dar nu simţea nevoia să fie generoasă cu Zeul Morţii taman acum.

— E ziua lui de naştere?

Auzind întrebarea, Yuri râse, iar Persefona îşi dădu seanj* cât de tâmpită era – probabil că Hades nu-şi sărbătorea naştere, şi nici măcar nu ţinea minte

când se născuse. 7 Pentru că este regele nostru şi ne dorim să-l cinstim. Existau câteva festivaluri la care erau sărbătoriţi upra, dar niciunul care să-l sărbătorească pe Zeul Lum

— Am tot sperat că o să aibă o regină în curând.

Persefona păli. Primul ei gând fu: cine? Apoi: de ce? Ce le dăduse impresia că în curând aveau să aibă o regină?

— O... ce?

Yuri zâmbi.

__ Hai, Persefona! Doar nu eşti chiar atât de oarbă!

— Ba cred că sunt.

— Lordul Hades nu a acordat niciodată atâta libertate unui zeu asupra tărâmului lui.

Aaa> se referea la ea.

— Şi cu Hecate cum rămâne? Dar cu Hermes? argumentă ea.

Fiecare dintre ei doi avea acces la Lumea de Jos, venind şi plecând după bunul plac.

— Hecate e o creatură a acestei lumi, iar Hermes e doar un mesager. Tu... tu eşti ceva mai mult.

îşi dădea seama că sufletul era nedumerit după cum înclinase capul, dar Persefonei nu-i stătea în fire să se contrazică. Sufletele din Lumea de Jos or fi considerat că Hades se purta deosebit cu ele, dar Persefona îşi dădea seama care era, de fapt, situaţia.

Yuri băgă mâna-n coş şi-i oferi Persefonei o rodie.

— Chiar şi-aşa, nu vrei să rămâi? Sărbătoarea asta e în aceeaşi măsură pentru tine cât e pentru Hades!

Cuvintele lui Yuri o şocară profund.

— Dar eu nu sunt... nu mă puteţi venera!

— De ce nu? Eşti zeiţă, îţi pasă de noi, îţi pasă de regele nostru.

-Eu...
Voia să spună că nu-i pasă de Hades, dar nu putu rosti cuvintele.
înainte să apuce să se gândească la un răspuns potrivit, un cor de voci îi atrase atenţia.
— Lady Persefona! Lady Persefona!
Ceva mic, dar puternic, i se izbi de picioare, şi fu cât pe ce să cadă peste Yuri şi coşul ei.
— Isaac! Cere-ţi scuze re...
Yuri se opri şi avu impresia că sufletele din Asfodel începuseră de-ja să i se adreseze cu un titlu pe care nu îl merita._ Cere.ţi scuze lui lady Persefona!
I
Copilul cu pricina îşi desprinse braţele din jurul picioarelor Persefonei. Fusese urmat de-o liotă de copii de diferite vârste, pe care Persefona îi mai întâlnise şi cu care se jucase. Li se alătura-l seră câinii lui Zeus, Cerber, Typhon şi Orthrus. Cerber ţinea mm- jf gea lor mare, roşie, între fălci.
f
_ Scuze> lady Persefona! Te joci cu noi? o întrebă Isaac. , — Lady Persefona nu e îmbrăcată pentru joacă, Isaac, spuse , Yuri, iar băiatul se încruntă. Era adevărat că Persefona nu era pregătită să se joace în poiană. încă purta ţinuta de la serviciu – o rochie albă, mulata f pe corp,
— Nu e absolut nicio problemă, Yuri, spuse ea, apoi întinse s mâinile să-l ridice pe Isaac în braţe.
I
Era cel mai mic din grup, iar ea presupunea că are doar vreo ^ patru ani. O durea sufletul să se gândească la motivul pentru care copilul ăla era în Asfodel. Oare ce se abătuse asupra lui în Lumea de

Sus? Oare de când era acolo? Oare făcea vreunul dintre suflete parte din familia lui?

Alungă aceste gânduri la fel de repede cum îi veniseră. Ar fi putut petrece ore întregi gândindu-se la toate motivele pentru care oricare dintre acei oameni era aici, şi tot n-ar fi folosit la nimic. Morţii erau morţi, iar ea începea să-şi dea seama că existenţa lor aici nu era atât de rea.

-Desigur că mă joc! spuse ea.

coDiil? ^ UralC i2bucni în timP « ea se îndrepta alături de X w ° ^^ Hberă a P°ienii> dându-se la o parte din calea

PersefnnT ^^ sătorească pe Hades, jocuri pe ^r .cu aP0rtcu câinii, jucă leapşa şi-o grămadă de alte necTnd pr?J a^mVe,ras-ă copiii. Petrecu mai mult timp ^ kapşa decât în picioare ^l!.ncerc^n<* să se ferească să primească**

notZ^Tă de câmp> era

i

bulevard,^^]0' Se înt^ecase, iar muzicienii ieşiseră Pe plăcute. Sufletele umplură străz

idiscutând şi râzând, iar mirosul cărnii fripte şi al prăjiturilor coapte umplea aerul. Nu trecu mult timp şi Persefona o găsi pe Hecate în mulţime, iar zeiţa zâmbi când o văzu.

— Draga mea, toată eşti murdară!

Zeiţa Primăverii zâmbi.

— A fost o leapşă zdravănă!

— Sper c-ai câştigat!

— M-am făcut de tot râsul, replică Persefona. Copiii sunt mult mai pricepuţi.

Cele două râseră, iar un alt suflet se apropie de ele – Ian, un Herar care-şi păstra mereu forja fierbinte, făcând din metal săbii şi scuturi superbe. îl întrebase cândva de ce părea mereu să se pregătească pentru bătălie, iar el răspunsese:

— Din obişnuinţă!

Persefona nu se gândi prea mult la asta, aşa cum încerca să nu se gândească prea mult nici la Isaac.
— Milady, spuse Ian. Asfodel are un dar pentru dumneavoastră.
Persefona aşteptă, curioasă, în timp ce sufletul se lăsă într-un
genunchi şi scoase o coroană frumoasă de aur de la spate. Nu era orice coroană; era un şir de flori modelate cu grijă într-un cerc. Printre ele, zări trandafiri, crini şi narcise. Giuvaiere mărunţele de diverse culori sclipeau din mijlocul fiecărei flori.
— Purtaţi coroana noastră, lady Persefona?

Sufletul nu o privea, iar ea se întrebă dacă se temea cumva să nu fie respins. Ridică privirea şi făcu ochii mari, dându-şi seama că tăcerea se lăsase peste tot. Sufletele aşteptau cu nerăbdare. îşi aduse aminte de remarcile de mai devreme ale lui Yuri. Oamenii ăştia ajunseseră să o considere regină, iar acceptarea acestei coroane nu doar că avea să încurajeze asta; dacă n-o accepta, avea să-i rănească.
Fără să stea pe gânduri, puse mâna pe umărul lui Ian şi înge- nunche în faţa lui. Privi în ochii lui şi răspunse:
— Port cu drag coroana voastră, Ian.
îi dădu voie sufletului să-i pună coroana pe cap şi toată lumea ^bucni în urale. Zâmbind larg, Ian o luă de mână şi o condus

e. de danS în mijlocul cărării din pământ sub lUminile ^ oămte deasupra capului. Persefona se simţea penibil, cu coroana rochia pătată, dar morţn nu pareau sa observe sau săle Dansă Până când abia mai putea respira şi nu-şi mai simţ. picioarele. Când se îndreptă spre Hecate ca să facă o pauză, Zeiţa ^SS^-ar prinde bine nişte odihnă. Şi o baie.
Persefona râse.
— Cred că ai dreptate.
_ Vor sărbători toată noaptea, adăugă ea. Dar le-ai făcut seara frumoasă. Hades nu i-a vizitat niciodată ca să sărbătorească
alături de ei.
Persefonei i se frânse inima.
— De ce nu?
Hecate ridică din umeri.
— Nu pot eu să vorbesc în numele lui, dar e o întrebare pe care i-ai putea-o pune.
Cele două se întoarseră la palat. în drum spre băi, Persefona îi explică faptul că primise două bilete la Gala Olimpiană şi întrebă dacă Hecate avea vreo vrajă care să o ajute să treacă neobservată de mama ei. Zeiţa se gândi la întrebarea ei, apoi o întrebă:
— Ai mască? Persefona se încruntă.
~ Aveam de gând să-mi iau mâine una.
— Las-o în seama mea.
Băile erau situate în spatele fortăretei, iar la ele se ajungea Pnntr-o o intrare boltită. Când Persefona intră, fu întâmpinată mirosul de în şi de lavandă proaspătă, iar o ceaţă caldă îi învă-
pnmi cu rrre în ase_ R o ?i ae căiaura ain ** care ' o

trC Hecate ^ ^^^d^noroL „ ^^ ° ^

mai mkTşUu7uri!Se ** ^ * trePte>trecând de câteva ^ ~~ Asta-i o baie publică? întrebă ea.

În antichitate, băile publice erau destul de răspândite, dar în epoca modernă îşi pierduseră popularitatea. Se întreba câţi dintre cei din palat le foloseau – printre ei, Minthe şi Hades.

Hecate râse.

— Da, deşi lordul Hades are bazinul lui privat. Acolo vei face baie.

Persefona nu protestă. Nu se dădea în vânt după băile publice. Hecate se opri să ia cele de trebuinţă pentru Persefona – săpun, prosoape şi un peplum de culoarea lavandei. Persefona nu mai purtase veşmântul străvechi de aproape patru ani – de când plecase din Olimpia şi din seră spre Noua Atenă. Faptul că purta unul în clipa aceea i se părea ciudat după patru ani în care purtase haine de muritoare.

Coborâră pe un ultim şir de trepte şi ajunseră la bazinul lui Hades. Era un oval mare, înconjurat de coloane. Deasupra capului, tavanul era expus cerului liber.

— Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva, spuse Hecate, şi o lăsă pe Persefona să se dezbrace singură. Când eşti gata, vino cu noi în sala de mese!

Goală, Persefona făcu un pas şovăielnic spre apă, băgând piciorul în ea ca să-i încerce temperatura – era caldă, dar nu fierbinte. Intră în bazin şi gemu de plăcere. Aburul se ridica în jurul ei şi-i făcea transpiraţia să apară pe piele – apa o curăţa, iar ea simţea c-o spală de ziua asta. Din fericire, sărbătoarea din Asfo- del o eliberase de o mare parte din stresul resimţit în urma vizitei anterioare a lui Minthe, iar acum, întoarsă pe tărâmul lui şi gân- dindu-se unde s-ar fi putut scălda el şi Minthe, gândurile-i năvăliră înapoi la suprafaţă.

Oare cum de era ea cea care punea în pericol reputaţia lui Hades? Zeul Morţii făcea deja destule pagube de unul singur. n ciuda faptului că Persefona voia să scape de contract, nu era Slgură că are destulă încredere în Minthe ca s-o asculte.

Persefona îşi frecă pielea şi scalpul până când se făcură roz ?1 lncepură s-o doară. Nu era sigură cât stătuse în apă după aceeai Penru că se pierduse în amănuntele băii, observând un şir
de dale albe cu narcise roşii iţindu-se peste marginea ar* bazin. Coloanele, despre care crezuse că erau

albe, erau, d^ pictate cu auriu. Cerul de deasupra se închise la culoare, **lele mărunte începură să sclipească. Era uluită de magia lui Hades – de felul în care** amesteca **rosuri şi texturi. Era un maestru al artelor plastice,** netezea **şi** sco **tea în evidenţă, iscând frumuseţi ce rivalizau cu cele mai căutat destinaţii din Lumea de Sus.**

Era atât de pierdută în gânduri, încât nici nu auzi sunetul bocancilor păşind pe trepte şi intrând în baie, până când Hades nu apăru la marginea piscinei, iar privirile li se întâlniră. Se bucura că pielea-i era deja roşie din cauza apei, iar el nu putea vedea cât de tare se înfierbântase în prezenţa lui.

El nu spuse nimic o bucată bună de vreme, ci doar o fixa cu privirea în timp ce se spăla. Apoi, privirea-i coborî asupra hainelor de care se dezbrăcase la picioarele lui. Printre ele, coroana de aur.

Hades se aplecă şi o ridică.

— E frumoasă.

Ea îşi drese vocea.

— Aşa e. Ian mi-a făurit-o.

Nu se sinchisi să-l întrebe dacă-l cunoştea pe Ian. Hades îi mai **spusese că el cunoştea fiecare suflet din Lumea de Jos.**

— E un meşteşugar iscusit. Asta l-a dus la moarte.

Persefona se încruntă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Era favoritul lui Artemis, iar ea îl binecuvântase cu pute**[**ea **de-a făuri arme care garantau că purtătorul lor n-avea să fie**in **frânt în luptă. A fost omorât pentru asta.** *a*

Persefona înghiţi în sec – nu era altceva decât încă un în care favoarea unui zeu putea aduce cu sine durere şisufe flU

Hades mai studie coroana un moment, apoi o puse V jos. Când se ridică în picioare, Persefona încă-l fixa cu privire **nu se clintise nici măcar un centimetru.**

_ De ce nu te-ai dus? La sărbătoarea din Asfodel. Era pentru tine.

_ Şi pentru tine, completă el
Ei îi luă un moment să-şi dea seama ce voia să spună.
— Te sărbătoreau pe tine, spuse el. Aşa cum era şi cazul.
— Nu sunt regina lor.
— Iar eu nu sunt demn să fiu sărbătorit de ei.
Ea îl privi fix. Cum se putea simţi acest zeu puternic şi încrezător nedemn să fie sărbătorit de oamenii lui?
— Dacă ei simt că eşti demn să fii sărbătorit, nu crezi că-i de-ajuns?
El nu răspunse. în schimb, privirea i se umbri, iar o senzaţie ciudată pătrunse în aer – apăsătoare, fierbinte şi iute. îi strânse pieptul, tăindu-i răsuflarea.
— Pot să intru şi eu? întrebă vocea lui profundă şi seducătoare.
Creierul Persefonei făcu scurtcircuit.
Se referea la bazin. Gol. Unde numai apa avea să-I acopere.
Ea se trezi aprobând din cap şi se întrebă scurt dacă înnebunise stând prea mult în apă, dar o parte a ei se încingea atât tare după acest zeu, încât ar fi făcut orice pentru a ostoi focul, chiar dacă asta însemna să-l pună la încercare.
El nu zâmbi şi nu-şi luă ochii de la ea nici măcar în timp ce se dezbrăca. Privirea ei coborî încet dinspre faţa lui, spre braţe, piept, talie, şi se opri asupra erecţiei lui. Nu era singura care simţea acea atracţie ca un curent electric, şi se temea că în clipa în care intrau *n apă aveau să ajungă mormane de cenuşă.
El intră în bazin fără să spună nimic. Se opri la câţiva centimetri de ea.
— Cred că-ţi sunt dator cu nişte scuze.
— Pentru ce anume?

îi treceau prin minte câteva motive pentru care-ar fi putut să-şi ceară scuze – vizita neanunţată a lui Minthe (dacă ştia des- Pre ea), felul în care se comportase cu ea în dimineaţa de după La contractul.Hades rânji, dar umorul nu-i pătrunse în privire – nu rea-i rămânea la fel de arzătoare. ' M* / Regele Lumii de Jos întinse mâna şi o atinse pe faţă, mă an*a indu-i obrazul cu un deget.

— Ultima oară când ne-am văzut, am fost nedrept cu tine» J

O dezgolise şi o tachinase în cel mai nemilos mod, apoi, când '

o părăsise, se simţise jenată, furioasă şi abandonată. Nu voia ca i el să vadă nimic din toate astea în ochii ei, aşa că-şi feri privirea !

— Am fost nedrepţi unul cu celălalt.

Când reuşi din nou să-l privească, el o întrebă:

— îţi place viaţa ta pe tărâmul muritorilor?

— Da.

Auzind întrebarea lui, ea se îndepărtă, înotând cu spatele, dar Hades o urmă, încet şi calculat.

— îmi place viaţa mea. Am un apartament, prieteni şi un stagiu de practică. O să absolv în curând facultatea.

Şi putea rămâne acolo, dacă-l ţinea pe Hades şi contractul secret.

— Dar eşti Divină.

— N-am dus niciodată o asemenea viaţă, iar tu ştii bine lucrul ăsta.

O studie din nou, tăcând o clipă. Apoi:

— Nu-ţi doreşti să înţelegi ce înseamnă să fii zeiţă?

— Nu, minţi ea. ^

Ghearele acelui vis de demult încă o ţineau strâns $i>cUc

vizita mai des Lumea de Jos, cu atât mai mult îi tânjea după el. îşi petrecuse copilăria simţindu-se nepotrivită, ^ jurată de magia mamei ei. Când ajunsese în Noua Atenă, gfe* sfârşit ceva la care se pricepea – şcoala, scrisul şi munca d*4^ cetare dar, din nou, se trezise în aceeaşi situaţie ca alt zeu, un alt tărâm.

— Cred că minţi, spuse el.
-Nu mă cunoşti!
Râmase nemişcată şi se încruntă la el, supărată c-o de gol.
A
în clipa aceea, Hades era faţă-n faţă cu ea, privind în jos, cu ochii ca nişte cărbuni.
— Te cunosc.
îşi trecu degetele peste clavicula ei şi se mută în spatele ei.
— Cunosc felul în care ţi se taie respiraţia atunci când te ating. Cunosc felul în care îţi roşeşte pielea când te gândeşti la mine. Ştiu că e ceva în spatele măştii ăsteia drăguţe.
Degetele lui Hades continuau să mângâie, uşor ca fulgul, pielea Persefonei. Cuvintele nu-i rămaseră mult în urmă, şoptind în urma dârei de căldură pe care-o lăsa. îi sărută şi umărul.
— E furie. E pasiune. E beznă.
Se opri o clipă şi-şi lasă limba să i se rotească pe gâtul ei. Răsuflarea i se opri în gât atât de brusc, încât crezu că avea să se sufoce.
— Iar eu vreau să gust din asta.
Braţul lui trecu peste talia ei, iar spatele i se lipi de pieptul lui. Arcul corpului ei stătea perfect lipit de el. Membrul lui erect se lipi de ea, făcând-o să se întrebe cum ar fi fost să fie pătrunsă de bucata aceea de carne.
— Hades, rosti ea cu răsuflarea tăiată.
— Lasă-mă să-ţi arăt cum e să ţii puterea în mâini! şopti el. Lasă-mă să stârnesc întunericul din tine să iasă la iveală – am să te ajut să-i dai o formă!
Da, gândi ea. *Da!*
Hades îşi lăsă capul în scobitura gâtului ei, în timp ce mâna lui îi atingea uşor burta, apoi mergea mai jos. Când îi luă sexul în mâini, ei i se tăie respiraţia, apoi se arcui şi se lipi de el.
— Hades, eu n-am mai...
Lasă-mă să fiu eu primul! spuse el – o imploră –, iar vocea
vibra în piept.
Persefona nu mai era în stare să vorbească, dar răsuflă de că- apoi aprobă din cap.

El răspunse trecându-şi degetele prin cârlionţii ei, apoi atin- ln trecăt cu degetul mare acel punct sensibil din culmea el U1 ei- Ea inspiră puternic, apoi îşi ţinu respiraţia în timp ce se juca cu ea, mângâind-o în cercuri.

— Respiră! îi ceru el.

Iar ea respiră – cât îi era îngăduit, cel puţin, până când dej» tele lui se înfipseră în carnea ei.

Persefona îşi dădu capul pe spate, strigând, în timp ce Hades gemea, atingându-i umărul cu dinţii.

— Ce udă eşti!

Gura lui fierbinte era lipită de pielea ei.

Se mişca încet, intrând şi ieşind, iar Persefona se sprijini de braţul lui, înfigându-şi unghiile în pielea lui. Apoi simţi cealaltă mână a lui Hades conducând-o pe-a ei în jos.

— Atinge-te! Aici, adăugă el.

O ajută să facă un cerc în jurul cărnii delicate cu care se jucase atât de mult înainte de-a o pătrunde. Ea simţi fiori de plăcere în stomac. Se legănă, sprijinindu-se de el, arcuindu-şi spinarea. Hades o sărută cu brutalitate pe piele şi-i luă sânii în mână, firă- mântându-i sfârcurile până i le făcu tari şi încordate.

Ea crezu că avea să explodeze.

Hades se mişcă mai repede, ea se frecă mai tare, apoi, brusc, se retrase. Absenţa lui fu atât de şocantă, încât ea strigă în gura mare.

Se răsuci spre el, furioasă, iar el o apucă de încheieturi, tra- gând-o spre el, cu gura coborând spre a ei. Sărutul lui era nus tuitor. Limbile li se ciocniră, disperate, căutându-se. Ea avea impresia că voia să-i simtă gustul sufletului.

El se retrase, lipindu-şi fruntea de a ei.

— Ai încredere în mine?

— Da, îi răspunse, cu respiraţia tăiată – şi-şi a ntar cuvintelor în adâncul sufletului. Era un adevăr atât de elen*

şi de pur, încât credea că avea să izbucnească în lacrimi.

El o sărută din nou şi o ridică pe marginea bazinului-
^

— Spune-mi că n-ai mai stat niciodată dezbrăcată în M* bărbat! îi ceru el. Spune-mi că eu sunt singurul!

Ea îi luă faţa în mâini, căutându-i ochii, şi răspunse:

— Da, eşti.

O sărută, apoi îşi mută braţele sub genunchii ei, trăgând-o astfel încât abia mai stătea pe marginea bazinului. Nu mai izbuti să răsufle în timp ce el îi săruta partea interioară a coapsei, oprindu-se când ajunse la vânătăile de pe carnea ei. Persefona nu le observase dar privindu-le în clipa aceea, ştia exact de unde proveneau: din noaptea petrecută în limuzină, în care Hades o strânsese cu putere. Era un semn al dorinţei şi al înfrânării lui.

El ridică privirea spre ea.

— Eu ţi-am făcut astea?

— E în regulă, şopti, trecându-şi degetele prin părul ei.

Dar Hades se încruntă şi-i sărută fiecare vânătaie – opt în total. Persefona le numără.

încet, el se mută dinspre exterior spre interior, mai aproape de miezul ei. Apoi, gura îi ajunse pe ea, făcând-o să scape un strigăt. Simţea că se topeşte unde-o atingea, iar senzaţia i se răspândi în tot corpul. Limba lui dădu târcoale clitorisului ei şi-i despărţi carnea umedă, sorbind din ea până când o făcu să-şi iasă de tot din fire.

El se ridică pe cât era de înalt şi o sărută cu putere pe buze. Ea se contopi cu el, cuprinzându-i talia cu picioarele. îi simţi mădularul împingându-i-se în gaură şi-şi dori cu disperare să-l simtă înlăuntrul ei. Să ştie ce însemna să fii plină, întreagă.

Hades se retrase după sărut, cerându-i fără cuvinte permisiunea, pe care i-ar fi acordat-o dacă n-ar fi auzit o suavă voce feminină spunând:

— Lord Hades?

Hades o întoarse astfel încât femeia care se apropia să-i vadă numai spatele. Erau piept în piept, iar picioarele Persefonei erau mea în jurul taliei lui Hades. îşi lăsă mâna să alunece între ei şi-i P'inse

carnea tare între degete. Ochii lui Hades o străpunseră în ™np ce îl atingea.

-Ha...

vede^T* recunoscu vocea în clipa aceea – era Minthe. N-o să-t Jf moasa nimfa, dar ştia după vocea ei că e şocată ceaşcă împreună. Probabil că se aşteptase ca PersefonaSă ţină cont de avertismentul ei de mai devreme şi să stea dep^ J
de el.

— Da, Minthe.

Vocea lui Hades era gâtuită. Persefona nu era sigură dacă se j datora faptului că era furios că fusese întrerupt sau din cauză ca tocmai îl frecase de Ia rădăcină până al vârf. Era dens, fermţj moale.

— Ţi-am... simţit lipsa la cină, spuse Minthe. Dar văd că eşti ocupat.
îl frecă din nou.

— Foarte, zise el printre dinţi.

— O să-l anunţ pe bucătar că te-ai săturat cu vârf şi îndesat { Din nou.

— Aşa este, scrâşni el.

Ţăcănitul uşor al tocurilor lui Minthe reverberă încă un pic şi dispăru. Când nu-i mai auzi, Persefona se desprinse imediat de eL Nu-i venea să creadă că permisese să se întâmple aşa ceva. Era nebună – ispitită de cuvinte frumoase şi de un zeu năucitor de atrăgător. Ar fi trebuit să se ferească de el – nu din cauza avertis-) mentului lui Minthe, ci din cauza lui Minthe însăşi.

— Unde te duci? întrebă el, luându-se după ea.

— De câte ori vine Minthe la tine la baie? întrebă ea în timp ce ieşea din bazin.

— Persefona. . Ea nu îl privi în timp ce lua un prosop cu care să se acoperi ^
luă peplumul şi coroana pe care i-o făcuse Ian.

— Uită-te la mine, Persefona! Se uită la el.

El nu ieşise de tot din piscină, dar stătea pe trepte, cu labele fluierele picioarelor sub apă. Era uriaş – şi corpul, şi erecţia-

— Minthe este asistenta mea. 0

— Atunci n-are decât să te-asiste ea cu nevoia ta, r^eP
Persefona, privindu-i ţintă mădularul. . |rtse

Dădu să se îndepărteze, dar Hades se întinse după ea şi ^ spre el.

__ vreau pe Minthe, mârâi el.

___]ar eu nu te vreau pe *tine.*

Hades îşi înclină capul, iar ochii-i sclipiră.

— Nu... mă vrei?

— Nu, răspunse ea, dar o făcu de parcă ar fi vrut să se convingă pe sine însăşi, mai ales că privirea lui Hades coborâse spre buzele ei.

_ Tu cunoşti toate puterile mele, Persefona? întrebă el, privind-o, în sfârşit, în ochi.

îi era foarte greu să gândească atunci când el stătea atât de aproape de ea, şi îl privi cu băgare de seamă, întrebându-se unde voia să ajungă.

— Câteva dintre ele.

— Luminează-mă!

îşi aduse aminte de pasajul pe care-l citise despre magia Stăpânului Morţii.

— Iluzie.

în timp ce ea vorbea, el se aplecă uşor în faţă, sărutându-i gâtul drept. -Da.

— Invizibilitate?

Limba lui se înfipse în scobitura gâtului ei.

— Foarte valoroasă!

— Şarm? spuse ea, abia respirând.

— Hmm!

Cuvintele abia murmurate vibrară pe pielea ei, mai jos, de data ^ta, mai aproape de sân.

— Dar nu merge cu tine, nu?

Nu, răspunse ea, înghiţind în sec. ^ Se pare că n-ai auzit de unul dintre talentele mele cele mai valoroase.

mj?6 ?ro SOpul dezvelindu-i sânii, apoi îi luă un sfârc tare re lnţi> sugându-l până când un sunet gutural ieşi din gura ei.

Jse atrase şi o privi în ochi.

— Simt gustul minciunilor, Persefona. Iar ale tale sunt Ia fe| dulci cum ţi-e pielea.

îl împinse, iar el făcu un pas înapoi.

— E o greşeală.

Partea aia o credea. Ea se afla acolo ca să respecte termenii contractului. Oare cum ajunsese goală într-un bazin alături de Zeul Morţii?
Persefona îşi luă hainele de pe podea şi urcă treptele.
— Poate tu crezi că e o greşeală, spuse el, iar ea se opri, dar nu se întoarse să se uite la el. Dar mă doreşti. Te-am pătruns. Ti-am simţit gustul. E un adevăr de care n-ai să poţi fugi niciodată.
S

I

S

Persefona se înfioră şi o rupse la fugă.CAPITOLUL XVII

Gala Olimpiană

PERSEFONA NU PUTEA DORMI.

Energia neconsumată îi năvălea prin vine, făcându-i corpul să se încingă pe sub aşternuturi. Le dădu la o parte, dar nu se simţi deloc uşurată. Cămaşa de noapte subţire, de bumbac, era ca o greutate agăţată de piele, iar când se mişca, materialul i se freca de sânii sensibili. Strânse pumnii şi-şi lipi coapsele una de alta ca să oprească presiunea care creştea în miezul ei.
Şi nu se putea gândi decât la Hades – la corpul lui lipit de al ei, la fierbinţeala sărutului lui, la senzaţia limbii lui, care gustase mai mult decât pielea de pe clavicula ei.
Oftă, frustrată, şi se foi în pat, dar pulsaţia nu încetă.
— Hai, că deja-i prea de tot! zise cu voce tare, apoi se ridică în picioare.
începu să se plimbe prin cameră. Ar fi trebuit să se concentreze la resPectarea termenelor contractului cu Hades, nu la a-l săruta Pe Regele Morţii.
Tâmpenie de Favoare! **cugetă ea.**
De fiecare dată când Hades o săruta, lucrurile mergeau din ce in ce mai departe. în clipa aceea, ajunsese pe culmea unei senzaţii pe care nu o înţelegea – a unei senzaţii pe care n-o aprofUndase şi de care nu putea scăpa.

îşi privi patul – pătura mototolită dădea impresia că-l f împărţise cu cineva. îşi încleştă şi-şi descleştă pumnii. Trebuia J să scape de senzaţia aia, altfel n-avea să poată dormi, şi erau pîea \ multe de făcut. Ea şi Lexa trebuiau să meargă la cumpărături şi să se pregătească pentru Gala Olimpiană. f

Luă o decizie de moment şi-şi scoase chiloţii. Aerul rece îi mai ' uşură încordarea – cu greu. O făcu şi hiperconştientă de umezeala J dintre coapsele ei. întinzându-se din nou, îşi depărta picioarele şi * îşi

plimbă degetele pe coapse până când ajunse la sex. Era umedă şi \ fierbinte, iar degetele i se adânciră într-o parte pe care nu şi-o mai \ atinsese niciodată până acum. Icni, arcuindu-şi spinarea în timp ce | se autosatisfăcea. Dădu cu degetul mare de locul sensibil din cui- j mea coapselor – şi-l frecă aşa cum o învăţase Hades, până când îşi ^ simţi corpul ca străbătut de un curent electric, iar valurile de plăcere o lăsară ameţită şi cu o senzaţie de plutire.

Se întoarse în genunchi, frecându-se cu putere, imaginându-şi că mâna lui Hades era în locul mâinii ei şi că-i simţea membrul întărit înăuntru. Ştia că dacă nu i-ar fi întrerupt Minthe, l-ar fi lăsat pe Hades să-şi facă de cap cu ea în bazin. Gândul îi dădea energie. Respira mai greu şi se mişca mai repede.

— Spune-mi că la mine te gândeai!

Vocea lui veni din umbre – o briză rece peste-o fl*cără fierbinte.

Persefona încremeni şi se întoarse, găsindu-l pe Hades stân în picioare în capul patului. Nu-şi dădea seama cu ce era cat, pe întuneric, dar îi vedea ochii, iar aceştia luceau precum ᶜ bunii noaptea.

Când ea nu răspunse, el o îndemnă:

-Ei? , .

Gândurile i-o luară razna. O rază subţire de lumină » ^ pe un obraz şi ₚₑ buzele cărnoase. Voia să simtă buzele acei toate locurile pe care le simţea arzând. Se ridică în pnvi în continuare în ochi, în timp ce-şi scotea cămaşa de n

Hades scoase un mârâit din fundul gâtului şi se sprijini de tăblia patului.

— Da» şopti ea. La tine mă gândeam.

Tensiunea din aer crescu. Hades vorbi cu o voce hârâită, care-i dădea fiori Persefonei.

— Nu te opri din cauza mea!

Persefona începu de unde se întrerupsese. Hades inspiră printre dinţii încleştaţi în timp ce-o urmărea cum se autosatisface. La început, păstră contactul vizual cu el, savurând din plin senzaţia pe care-o avea în timp ce ochii lui îi cutreierau fiecare centimetru al pielii, desfatându-se în păcat. Curând, plăcerea deveni copleşitoare, iar ea îşi dădu capul pe spate şi părul i

se revărsă pe spate, dezgolindu-i sânii ca Hades să-i poată vedea.

— Dă-ţi drumul, o îndemnă el, apoi îi porunci din nou: Dă-ţi drumul, draga mea!

Iar ea o făcu, scoţând un strigăt sugrumat. O dulce delăsare îi străbătu corpul, apoi se prăbuşi pe pat. Tremura din toate încheieturile, revenindu-şi din delir. Răsuflă adânc, inspirând mirosul de pin, iar când îşi adună gândurile împrăştiate, propria îndrăzneală o izbi precum furia mamei ei.

Hades.

Hades era în dormitorul ei.

Se ridică, surprinsă, în capul oaselor, căutându-şi disperată cămaşa de noapte, ca să-şi acopere cu ea pielea goală. Era oarecum caraghios, având în vedere ce se întâmplase între ei. începu ˢă-i ţină morală lui Hades cu privire la abuzul de putere şi încălcarea intimităţii, când descoperi că e singură.

îşi întinse gâtul prin cameră.

— Hades?

^i Şopti numele, simţindu-se deopotrivă caraghioasă şi ^liniştită. îşi ₚᵤₛe cămaşa de noapte şi se strecură jos din pat, ᴸautându-l prin toate colţurile camerei, dar nici urmă de el. . °are dorinţa îi fusese atât de puternică, încât îi dăduse

halucinaţii?SCARLETT ST. CLAIR i'I
Simţindu**-se nesigură, urcă înapoi în pat, cu ochii** grei> **/ adormi în vreme ce îşi reamintea ca iluziile nu miroseau a** pin **\ a cenuşă** 1
- Arăţi ca o zeiţă! o complimentă Lexa. /
Persefona îşi studie rochia de mătase roşie în oglindă. Era sim-∫plă, dar i se potrivea mănuşă, accentuându-i curbura şoldurilorîn / locul în
care materialul se strângea şi apoi se despărţea la mijlo- / cui coapsei, dezvăluind un picior ca spuma laptelui. Un şal negru, ji drăguţ, cu model floral, îi cădea de pe umărul drept în partea de f jos a spatelui dezgolit. Lexa-i făcuse coafura, strângându-i părul sus într-o coadă de cal curbată, şi-i aplicase machiajul, contu- rându-i ochii cu un machiaj de culoare închisă. Persefona alesese cercei de aur simpli şi brăţara groasă de aur pe care o folosea ca să ascundă semnul lui Hades. în momentul acela, simţea arsura lui pe piele.
Persefona roşi.
— Mulţumesc!
Dar Lexa nu terminase.
— Ca... Zeiţa Lumii de Jos.
Persefona îşi aduse aminte de cuvintele lui Yuri şi de speranţa acelui suflet ca Hades să aibă în curând o regină.
— Nu există nicio Zeiţă a Lumii de Jos.
— E locul liber, atâta tot, spuse Lexa.
Persefona n-avea chef să vorbească despre Hades. Urma să-l vadă în curând, şi nu se mai simţise niciodată atât de confuza Am legătură cu ceva. Ştia că atracţia faţă de el nu avea să facă decât s-o bage în belele; în ciuda faptului că nu suporta cuvintele lui Minthe, le credea. Hades nu era genul de zeu care să vrea o relaţie, Şi deja ştia că el nu crede în dragoste. Persefona îşi dorea dragoste. Cu disperare. I se refuzaseră **atâtea în viaţă! Nu avea să permită să nu aibă parte de dragoste.**
Persefona clătină din cap, încercând să alunge acele gând^

Ce mai face Jaison?Lexa îl cunoscuse pe Jalson la La Rose. Făcuseră schimb de numere de telefon şi de atunci vorbeau mereu. Era cu un an mai mare decât ele şi era informatician. Când Lexa vorbea despre el, păreau a fi total opuşi, dar, cumva, se potriveau.
Lexa roşi.
— Chiar îmi place de el.
Persefona zâmbi larg.
— Meriţi asta, Lex.
— Mulţumesc!
Lexa se duse repede înapoi în camera ei, să termine de pregătit, iar Persefona tocmai se-apucase să-şi caute poşeta, când se auzi soneria.
— Mă duc eu! strigă ea la Lexa.
Când deschise, nu găsi pe nimeni la uşă, dar un pachet stătea în pragul lor – o cutie albă, cu o panglică roşie legată cu fundă. O ridică şi o duse înăuntru, uitându-se să vadă dacă îi era adresată cuiva.
Găsi o etichetă pe care scria *Persefona.*
înăuntru, pe catifea neagră, stăteau un bilet şi o mască: *S-o porţi cu coroana!*
Persefona le dădu deoparte şi scoase o mască superbă, filigranată cu aur – în ciuda detaliului, era simplă şi nu-i acoperea foarte mult din faţă.
— E de la Hades? întrebă Lexa, intrând în bucătărie.
Persefona rămase cu gura căscată când îşi văzu prietena cea
mai bună. Lexa alesese o rochie albastru-închis din tafta, fără bretele, pentru evenimentul din seara aceea; masca ei albă, bătută cu ar gint, avea un smoc de pene iţit din partea de sus.
— Ei?
— Aaa! făcu ea, coborând privirea spre mască. Nu, nu e de k Hades.

„ Persefona duse cutia în camera ei. Se simţea cam caraghios sa”Ş* pună pe cap coroana pe care i-o dăduse Ian, dar imediat ^ puse masca, înţelese indicaţia lui Hecate. Combinaţia era rapantă, deci chiar arăta ca o regină. Persefona şi Lexa luară un taxi spre Muzeul de Artă Antica. *M^o* ora sosirii ca fund 17.30 – cu o oră şi jumătate mii devreme decât zeii. Nu voia nimeni poze cu muritori, decât Ică stăteau la braţul vreunuia dintre Divini

Aşteptau pe bancheta din spate a taxiului îmbâcsit, în capa- (tul unui lung şir de vehicule, până când fură în sfârşit lăsate să coboare din maşină la baza unor trepte acoperite cu un covor roşu Persefona era recunoscătoare că putea să ia o gură de aer < curat – doar că fu imediat acostată de bliţurile camerelor. Se simţi înghesuită, o senzaţie claustrofobică, iar pieptul i se strânse din nou.

Paznicii le conduseră pe trepte, înăuntrul muzeului impunător, a cărui faţadă era modernă – făcută din stâlpi de beton şi din sticlă.

Odată ajunse înăuntru, fură conduse pe un hol plin de cristale sclipitoare care atârnau ca nişte candelabre. Era frumos, şi un element la care Persefona nu se-aşteptase.

Nerăbdarea lor crescu pe măsură ce se apropiau de capătul holului şi treceau de o cortină din aceleaşi cristale într-o încăpere plină de decoraţiuni. Erau câteva mese rotunde acoperite cu feţe de masă negre şi pline de porţelanuri albe, aranjate în jurul marginii unei săli de bal – lăsând loc în centru pentru dans. Adevăratele capodopere împodobeau centrul încăperii – statui de marmură care aduceau un omagiu zeilor din Grecia Antică. — Persefona, uite!

Lexa îi dădu un cot, iar ea înclină capul pe spate ca să studieze superbul candelabru din centrul încăperii. Şiraguri de cristale

de îos^6 atârnaU din ^^ Şi 1UCCaU preCUm Stekle dîl1 LUmea M găsiră

masa, luară câte-un pahar de vin şi intrară-n vorbă

culr^' PerSefona admira abi^atea Lexei de-a se împ^ mCepUSe Să stea de ™rbă cu un cuplu la masa km * tZnZT^ grupul lor se -âri cu câteva persoane?*»
sa sune un clopoţel în încăpere.

Cu toţii făcură schimburi de priviri, iar Lexa rămase cu gura căscată.

— Persefona, vin zeii! Haide!

Lexa o luă pe Persefona de mână, târând-o prin încăpere spre un şir de trepte care ducea la al doilea etaj.

— Lexa, unde mergem? întrebă Persefona în timp ce se îndreptau spre trepte.

— Să vedem cum vin zeii! răspunse ea, de parcă ar fi fost evident.

— Dar... n-o să-i vedem înăuntru?

— Nu asta-i ideea! Am văzut partea asta la televizor ani întregi! în seara asta vreau s-o văd în persoană!

Existau câteva expoziţii la etajul al doilea, dar Lexa se îndreptă glonţ spre terasa exterioară, cu vedere la intrarea în muzeu. Erau deja câţiva oameni înghesuiţi în jurul marginii balconului ca să urmărească sosirea Divinilor, dar Persefona şi Lexa reuşiră să se înghesuie într-un spaţiu mic. O gloată de fani care urlau şi de jurnalişti aglomerase trotuarele şi cealaltă parte a străzii, iar bliţurile camerelor străluceau precum fulgerele.

— Uite! Uite-l pe Ares! chiţăi Lexa, dar Persefonei i se-ntoarse stomacul pe dos.

Nu-i plăcea de Ares. Era un zeu însetat de sânge şi de violenţă. Fusese una dintre cele mai puternice voci dinainte de Marea Pogorâre, convingându-l pe Zeus să coboare pe pământ şi să pornească războiul cu muritorii, iar Zeus îl ascultase – ignorând sfaturile şi înţelepciunea omologului lui Ares, Atena.

Zeul Războiului urca treptele într-un chiton auriu, cu o man- tle roşie care-i acoperea un singur umăr. O parte din piept îi era descoperită, dezvăluindu-i muşchii parcă sculptaţi, iar în loc de mască, purta un coif auriu cu pene roşii care-i cădeau pe spate. Coarnele ca nişte iatagane îi erau lungi, suple şi mortale, arcu- mdu-se în spate, spre

pene, şi completând o imagine regală, înspăimântătoare şi frumoasă.

După Ares venea Poseidon. Era uriaş, cu umerii, pieptul şi braţele umflate de muşchi ieşindu-i pe sub sacoul acvamarin.

Avea un păr blond frumos, care-o ducea **pe** Persefona cu gân. **dul** la **valurile** neliniştite, şi purta o masca mimmalistă, careta **precum** interiorul unei scoici. **Avea** impresia că Poseidon nu **dorea** să fie o prezenţă misterioasă.

în urma lui Poseidon venea Hermes, chipeş într-un costum auriu strident. Renunţase la farmecul de pe aripi, iar penele-i alcătuiau o mantie în jurul corpului. Era pentru prima oară când Persefona îl vedea pe Zeul înţelepciunii fără farmecul lui. Pe cap purta o coroană din frunze aurii. Persefona îşi dădea seama **că-i plăcea să meargă pe covorul roşu; se bucura de atenţia tuturor, zâmbind larg şi pozând. Se gândi să-l strige, dar nu era nevoie – el o găsi repede, făcându-i cu ochiul şi dispărând.**

Apollo sosi într-un car de aur tras de cai albi, uşor de recunoscut după buclele negre şi ochii violet. Pielea-i era de un cafeniu lucios şi-i făcea chitonul alb să lucească precum o flacără. în loc să-şi arate coarnele, purta o coroană aurie ce semăna cu razele soarelui. Şi era însoţit de o femeie pe care Persefona o recunoştea.

— Sibila! strigară ea şi Lexa fericite, însă frumoasa blondă nu le auzi din cauza strigătelor mulţimii.

Jurnaliştii strigau întrebări către Sibila cerându-i să le spună cine e, de unde vine şi de cât timp era cu Apollo.

Persefona admira modul în care Sibila gestionase toată situaţia. Părea că se bucură de atenţie, zâmbind şi făcând cu mâna> şi chiar răspunse la întrebări. Rochia ei roşie superbă sclipea în timp ce intra alături de Apollo în muzeu.

Persefona recunoscu maşina Demetrei – o limuzină alba lungă. Mama ei alesese un look mai modern, o rochie **de bal e culoarea lavandei, plină de petale roz. Părea că o gra creştea la propriu, pe foste.**

În această seară, părul îi era pru*sUS' coarnele îi erau la vedere, iar expresia feţei îi era sumbră. Lew se aplecă spre Persefona şi şopti:

. ~" S> mai mult ca sigur. Demetra face m« senzaţie pe covorul roşu

coHntr - De obicei- mama ei făcea un f j col ta toată regula, la boaiant, zâmbind şi ^ ulţimea. în seara asta, se încrunta, abia catadicsind să le arunce ivire jurnaliştilor când o strigară pe nume. Persefona nu se gândi decât la faptul că orice stare ar avut mama ei, era din vina sa.

Clătină din cap.

încetează! **îşi impuse. Nu avea de gând s-o lase pe Demetra să-i strice distracţia. Nu în seara aceea. Mulţimea deveni şi mai zgomotoasă la sosirea următoarei limuzine, din care ieşi Afrodita, purtând o rochie de seară de un -gust surprinzător, cu corsetul decorat cu flori albe şi roz, cu mijlocul transparent şi cu flori în jos, peste straturi de tul. Purta o coroană din bujori roz şi din perle, iar coarnele graţioase, de ga- zelă, i se iţeau din cap, de după ea. Era răpitor de frumoasă, dar ce te frapa la Afrodita – la toate zeiţele, la urma urmei – era că erau şi războinice. Iar Zeiţa Dragostei, dintr-un motiv oarecare, era deosebit de nemiloasă.**

Aşteptă în faţa limuzinei, iar Persefona şi Lexa gemură amândouă când îl văzură pe nimeni altul decât Adonis coborând stângaci de pe bancheta din spate.

Lexa se aplecă spre Persefona şi şopti:

— Umblă vorba că Hefaistos n-a vrut-o.

Persefona pufni.

— Nu poţi să crezi tot ce auzi, Lexa!

Hefaistos nu era Olimpian, dar era Zeul Focului. Persefona mare lucru despre el, ci doar că era tăcut din fire şi un inventator de geniu. Auzise multe zvonuri despre căsătoria lui cu Afrodita, şi niciunele nu erau de bine – ceva legat de faptul că Hefaistos ar fi fost obligat să se însoare cu Afrodita.

Ultimii care sosiră fură Zeus şi Hera.

Zeus> precum fraţii lui, era uriaş, şi purta un chiton care-i dez- ^ ea o parte din pieptul cu muşchi bine definiţi. Părul castaniu tâ^rgea Pe umeri, împletit, cu fire alb-argintii pe alocuri, asor- as ?! cu barba lui deasă şi bine îngrijită. Purta o coroană aurie Sp^ata între două coarne răsucite de berbec care-i coborau din- aţa, făcându-l să arate aprig şi înspăimântător.- . Hera mergea cu un aer graţios şi nobil, cu părulW , Lâ"8a ¡ieste umăr. Rochia ei era frumoasă, dar simplă – „ea". ?

ÍCaT«rsetul brodat cu pene colorate de păun. O coroniţă de
două coarne de cerb. f

Desi Demetri îi spusese că Hades nu sosea mc, . cei, alti zei, Persefona crezu că ar fi putut sa faca o excepţie de *f* ae eci v _ , _____onwa ra tpmfl tărârrml lui- Air 1 data asta dat fiind că seara avea ca temă tărâmul lui; dar când mulţimile începură să se împrăştie la sosirea lui Zeus şi a Herei, îsi dădu seama că nu avea să vină – cel puţin nu pe acea intrare.

- N-au fost superbi toţi? întrebă Lexa, în timp ce intra alături
de Persefona.

Ba fuseseră – fiecare, până la unul. Şi totuşi, cu tot stilul şi farmecul lor, Persefona tânjea să vadă un chip anume în mulţime.

Porni pe trepte în jos şi se opri brusc.

E aici.

Senzaţia năvăli prin ea, făcând-o să se îndrepte de spate. îl simţea, îi gusta magia. Apoi, ochii ei găsiră ceea ce căutaseră, iar în încăpere se făcu, dintr-odată, prea cald.

— Persefona? întrebă Lexa când ea nu se mişcă.

Apoi urmări privirea fixă a Persefonei şi, curând, tăcerea se aşternu în toată încăperea.

Hades stătea în faţa intrării, iar fundalul de cristal crea un contrast plăcut şi puternic cu croiala costumului său negru. Sacoul era din catifea, cu o floare roşie, simplă, în buzunarul de la piept Avea părul dat cu gel şi prins într-un coc în vârful capului, cu barba tunsă extrem de scurt, şi purta o mască

neagră, simpli care nu-i acoperea decât ochii şi şaua nasului.
privirea ei se plimbă dinspre pantofii lui negri şi lucioşisp* luceaun" malt Şi PUtCrnic' sPre «merii ^ţi şi spre ochii ce¸i rea cunC?]ăCiUnii' * el 0 găsise. Căldura privirii lui o urma-
^o^^ —tru din corp şi făcând-o să se aur îi era
Ar fl nacăra e*pusă la un vânt rece « fost nim'fa roscVr314 noaptea ho|bându-se la Hades dacă îmbrăcată într i ! apăru alături de el. Minthe era suprfj ° roch,e de culoarea smaraldului, cu decolteul ui
formă de inimă. Era mulată pe şolduri şi se întindea, lăsând o trenă în urmă. Gâtul şi urechile îi erau încărcate de bijuterii fine care sclipeau la lumină.
Persefona se întrebă dacă Hades i le pusese la dispoziţie, în timp ce Minthe îi înlănţuia braţul cu al ei.
Furia-i ardea mocnit, şi-şi dădu seama că i se topea farmecul. Privirea i se mută asupra lui Hades, iar ea se încruntă la el. Dacă avea impresia că o putea avea şi pe ea, şi pe Minthe, se înşela amarnic.
Dădu pe gât restul vinului, apoi o privi pe Lexa.
— Hai să găsim altceva de băut!
Persefona şi Lexa îşi făcură loc prin mulţime, făcându-i semn unui chelner să le schimbe paharele goale cu unele pline.
— îmi ţii şi mie ăsta? Am nevoie la baie!
Persefona luă paharul Lexei şi începu să bea din al ei, când auzi o voce cunoscută din spate:
— Măi, măi, măi, ce-avem noi aici?
Se întoarse şi-l descoperi pe Hermes apropiindu-se prin mulţime.
— O zeiţă a Tartarului.
Persefona ridică din sprânceană a mirare.
— Te-ai prins? Tortură?
Ea-i aruncă o privire inexpresivă, făcându-l să se încrunte.
— Fiindcă-l torturezi pe Hades?

Fu rândul Persefonei să-şi dea ochii peste cap.

— Hai, măi! Altfel, de ce-ai purta o asemenea rochie?

— Pentru mine, răspunse ea niţel cam defensiv. Nu-şi alesese rochia cu gândul la Hades; voise să pară frumoasă Şi sexy şi să se simtă puternică. Iar rochia reuşea toate aceste lucruri.

Zeul înşelăciunii ridică dintr-o sprânceană, rânji şi cedă:

— Corect! Totuşi, te-a văzut toată sala cum i-o trăgeai din priviri lui Hades!

— Nu...

închise gura, roşind puternic.

SCARLETT **ST. CLAIR** **Ij**

226 „, __ **Nu-ţi face griji – şi pe el l-a observat toata lumea cum ţi.0**

trăgea din pri^ estecap. ^fobs^-oşipeMinthelabratullu,

Zâmbetul lui Hermes deveni răutăcios.

Tineva e eeloasă! . . h

Ea dădu să nege, dar hotărî c-ar fi fost caraghios pană să şi în- ţ cerce. *Chiar* era geloasă, deci recunoscu:

— Chiar sunt. j

— Pe Hades nu-i interesează Mmthe.

— Numai dezinteresat de ea nu pare, bombam ea.

— Crede-mă! Hades ţine la ea, dar, dacă ar fi fost interesat, ar fi făcut-o de mult timp regina lui.

— Asta ce mai vrea să-nsemne? Hermes ridică din umeri.

— Că dacă ar fi iubit-o, s-ar fi căsătorit cu ea. Persefona pufni.

— Nu mi se pare că Hades e genul ăsta. El nu crede-n dragoste.

— Ei, cine-s eu să vorbesc? Eu îl ştiu pe Hades numai de câteva secole – tu îl ştii de câteva luni întregi!

Persefona se încruntă.

îi fusese greu să-l vadă pe Hades în orice altă lumină decât cea pe care-o aruncase mama ei asupra lui – iar aceea era urâtă şi deloc flatantă. Trebuia să recunoască un lucru: cu cât petrecea mai mult timp în Lumea de Jos şi alături de el, cu atât punea mai mult

la îndoială adevărul din spusele mamei ei şi din zvonurile răspândite de muritori.
Hermes o înghionti cu umărul.
ţ Stai liniştită, iubire! Când eşti geloasă, ai grijă să-i reaminteşti lui Hades ce pierde!
Hefl! ^ ^ d o Sărută Pe obraz- Mişcarea o surprinse, i* ^
- ^ ce se îndepărta
— Să mi P Upa d Ca Pe" o m^tie de rege:
^imieundans!
SC mt0arSe ^ clipa aceea, părând zăpăcită.
— Ăăă, te-a sărutat Hermes pe obraz mai devreme?
persefona îşi drese glasul.
— Da.
__ Şi mie nu mi-ai zis?
Persefona se încruntă.
— îmi pare rău! Pur şi simplu nu mi-a dat prin cap.
privirea Lexei se îmblânzi.
— E în regulă. Ştiu c-a fost o nebunie în toată regula în ultima
vreme.
Nu degeaba era Lexa cea mai bună prietenă a ei, iar în momente precum acesta, Persefona îi era cea mai recunoscătoare.
îşi făcură loc prin mulţime şi se întoarseră la masa lor ca să ia cina. Fură servite cu o combinaţie de mâncăruri antice şi moderne – un aperitiv alcătuit din măsline, struguri, smochine, turte de ovăz, apoi brânză, un antreu cu peşte, legume şi orez, şi un tort săţios de ciocolată la desert.
în ciuda aspectului frumos al meniului, Persefona descoperi că nu-i era chiar atât de foame.
Masa nu ducea lipsă de conversaţii. Grupul discuta pe diverse subiecte, cum ar fi fost Pentatlonul sau *Titani în miez de noapte*, şi conversaţia fu întreruptă abia când izbucniră aplauze, iar Minthe traversă relaxată încăperea pentru a ocupa podiumul.
— Lordul Hades este onorat să dezvăluie organizaţia caritabilă de anul acesta – Proiectul Halcyon, anunţă ea.
Luminile din încăpere se stinseră, iar un ecran coborî şi începu să ruleze un filmuleţ despre Halcyon, un nou centru de reabilitare specializat în îngrijiri gratuite pentru muritori. în filmuleţ erau prezentate

în detaliu statistici despre numărul mare de morţi accidentale din pricina supradozelor, rata sinuciderilor şi multe alte provocări cu care se confruntaseră muritorii după epoca Marelui Război, şi despre datoria Olimpienilor de-a-i ajuta.
Erau cuvinte rostite de Persefona, remodelate pentru publicul lui.

Ce e *asta?* se întrebă Persefona. Oare era felul lui Hades de-a-şi bate joc de ea? îşi încleştă pumnii în poală._ Ăaă, te-a sărutat Hermes pe obraz mai devreme?
Persefona îşi drese glasul.
— Da.
_ Şi mie nu mi-ai zis?
Persefona se încruntă.
— îmi pare rău! Pur şi simplu nu mi-a dat prin cap.
privirea Lexei se îmblânzi. [k]
_ E în regulă. Ştiu c-a fost o nebunie în toată regula în ultima
vreme.
Nu degeaba era Lexa cea mai bună prietenă a ei, iar în momente precum acesta, Persefona îi era cea mai recunoscătoare.
îşi făcură loc prin mulţime şi se întoarseră la masa lor ca să ia cina. Fură servite cu o combinaţie de mâncăruri antice şi moderne – un aperitiv alcătuit din măsline, struguri, smochine, turte de ovăz, apoi brânză, un antreu cu peşte, legume şi orez, şi un tort săţios de ciocolată la desert.
în ciuda aspectului frumos al meniului, Persefona descoperi că nu-i era chiar atât de foame.
Masa nu ducea lipsă de conversaţii. Grupul discuta pe diverse subiecte, cum ar fi fost Pentatlonul sau *Titani în miez de noapte*, şi conversaţia fu întreruptă abia când izbucniră aplauze, iar Minthe traversă relaxată încăperea pentru a ocupa podiumul.
— Lordul Hades este onorat să dezvăluie organizaţia caritabilă de anul acesta – Proiectul Halcyon, anunţă ea.
Luminile din încăpere se stinseră, iar un ecran coborî şi începu **să ruleze un filmuleţ despre Halcyon, un nou centru de reabilitare specializat în îngrijiri gratuite pentru muritori. în filmuleţ** erau **prezentate în detaliu statistici despre numărul mare de morţi accidentale din pricina supradozelor, rata sinuciderilor şi multe alte provocări cu care se confruntaseră muritorii după epoca** Marelui **Război, şi despre datoria Olimpienilor de-a-i ajuta.**
[f]**rau cuvinte rostite de Persefona, remodelate pentru publicul lui.**

Ce e asta? se întrebă persefona. Oare era felul lui Hades de-a-şi ate joc de ea? îşi încleştă pumnii în poală.Apoi clipul se încheie, iar luminile se aprinseră în sală sefona rămase surprinsă să-l vadă pe Hades stând în picioa er" scenă – prezenţa lui stârni urale din public. e &

— în urmă cu câteva zile, în *New Athens News* a fost publi un articol. O critică virulentă a activităţii mele de zeu, dar ^ tre acele cuvinte pline de furie existau şi sugestii despre cum" putea ii mai bun. Numi închipui că femeia care-a scris articolul se aştepta să ţin seama de ideile ei, dar petrecând timp alături de ea, am început să privesc lucrurile din punctul ei de vedere.

Făcu o pauză pentru a chicoti în barbă, de parcă şi-ar fi amintit de ceva ce împărtăşiseră, iar Persefona se înfioră.

— Nu am mai întâlnit pe cineva atât de împătimit în a-mi arăta cât de mult greşesc, aşa că am ţinut cont de sfatul ei şi am iniţiat Proiectul Halcyon. în timp ce vă plimbaţi prin zona expoziţiei, sper că Halcyon vă va fi ca o flacără prin întuneric.

Mulţimea izbucni în aplauze, ridicându-se în picioare pentru a~l preamări pe zeu. Până şi unii dintre Divini îi ţinură isonul, printre care şi Hermes.

Persefonei îi luă o clipă să se ridice în picioare. Era şocată de organizaţia caritabilă aleasă de Hades, dar şi prudentă. Oare făcea asta doar ca să repare pagubele făcute de ea reputaţiei lui? Oare încerca să-i demonstreze că se înşela?

Lexa îi aruncă Persefonei o privire întrebătoare.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse Persefona.

Ea ridică din sprânceană.

— Şi cam la ce mă gândesc? . ^

— N-a făcut asta pentru mine. A făcut-o pentru reputaţia ^

— N-ai decât să-ţi tot spui chestia asta! zise Lexa, zâm larg. Cred că e îndrăgostit lulea de tine. t

— Lulea? Cred c-ai citit prea multe romane de dragoste- ^

Lexa se îndreptă spre expoziţie alături de ceilalţi de la ^

ei. dar Persefona rămase în urmă, temându-se sa vadă n^ ^ din creaţia inspirată de ea. Nu-şi explica ezitarea. Poate lacela, din cauză că ştia că e în pericol să se îndrăgostească de 1*11 ^ care mam* ei îi spusese să se ferească şi care-o momise antract pe care nu-l putea câştiga. Poate că era din cauză că el o ^uitase. Poate că era din cauză că nu se mai simţise niciodată
je atrasă de cineva în scurta şi izolata ei viaţă. ^ intră încet în zona expoziţiei. Spaţiul avea o lumină difuză, stfel încât razele reflectoarelor să cadă pe exponatele care ilus- Jrau planurile şi misiunea Proiectului Halcyon. Persefona nu se grăbi şi se opri în mijlocul încăperii, ca să studieze o mică machetă a clădirii. Pe cartonaşul de sub ea scria că fusese proiectată de Hades. Nu era o clădire modernă, aşa cum se aşteptase ea, ci părea un soi de conac de ţară, cuibărit pe un teren de patru hectare de verdeaţă. Persefona petrecu mult timp plimbându-se prin sala de expoziţie, citind fiecare text de prezentare şi aflând lucruri noi despre tehnologia care urma să fie folosită la alcătuirea proiectului. Era o adevărată operă de artă.
Când ieşi de acolo, lumea începuse deja să danseze. Le observă pe Lexa alături de Hermes şi pe Afrodita cu Adonis. Se bucura că acesta din urmă nu încercase să intre în vorbă cu ea şi că păstrase distanţa şi la serviciu.
îi luă câteva clipe până să-şi dea seama că îl căuta pe Hades. Acesta nu se afla printre dansatori sau printre cei de la mese. Se încruntă, se întoarse şi o descoperi pe Sibila apropiindu-se.
— Persefona! zâmbi ea, apoi se îmbrăţişară. Arăţi superb!
— Şi tu la fel!
— Ce părere ai despre expoziţie? Minunată, nu-i aşa?
— Aşa e.
Nu putea nega că era tot ce-şi închipuise ea şi mai mult de-atât.

— Ştiam c-o să vină lucruri măreţe din împreunarea voastră.

— împreunarea... noastră? repetă Persefona încet.

— A ta şi a lui Hades.

— Păi, noi nu suntem împreună...

— Poate nu încă. Dar culorile voastre s-au împletit. Şi aşa au rămas de când te-am cunoscut. Culorile?

_ Căile voastre. **Tu şi Hades – ăsta vă e destinul,** t esut de
Ţ

**^ÎrÎfona nu era sigură ce să spună. Adică, Sibila era oracol deci cuvintele care ieşeau din gura ei erau adevărate, dar chiar era menită să se căsătorească cu Zeul Morţii? Cu bărbatul / pe care mama ei îl ura? i Sibila se încruntă. **

— Eşti în regulă?

[Persefona nu ştia ce să spună.

— îmi pare rău! Eu... n-ar fi trebuit să-ţi spun. Credeam c-o să fii fericită să afli asta.

— Nu sunt... nefericită, o asigură Persefona. Doar că... Nu-şi putu încheia propoziţia. Seara aceasta şi ultimele câteva
zile fuseseră apăsătoare, iar emoţiile-i fuseseră diferite şi intense, i Dacă destinul ei era să fie cu Hades, astfel s-ar fi explicat atracţia i? sa neostoită faţă de zeu – şi totuşi, asta complica foarte multe lu- – cruri din viaţa ei.

— Mă scuzi un pic? Se îndreptă spre baie. Odată intrată, singură şi în siguranţă, respiră adânc de câteva [1] ori, se sprijini cu mâinile de ambele părţi ale chiuvetei şi se privi i în oglindă. Porni robinetul, dându-şi cu apă rece pe faţă, şi îşi stropi uşor obrajii încinşi, încercând să nu-şi strice machiajul. **îşi tamponă faţa şi se pregăti să se întoarcă în sală, când auzi o** voce
necunoscută.

— Deci tu eşti mica muză a lui Hades?

Avea un ton nuanţat, seducător – o voce care atrăgea bărbaţu

şi ^ muntorii. Afrodita apăru în spatele ei, iar Persefona **nu**

rjr[rădeundea]**P**[ă]**^e zeița – dar odată ce-i întâlni piW»**
descoperi ca-i vine greu să se mişte. ’
întâbise n” ^ [fmmoasă]**>** [iar Persefo™ ™ im]**P**[resia Că] **Ite cÎ L**[e] **^^**
^ia că e imposibil. Avea **och» ***
CeusS”[1 mărli> înC°]**Wi * genedese, pielea ca s**$_{P}$**J**
^o^Z T ^^ [Buzele] **îi erau exact cât**

rnoase şi de ţuguiate. Dar în ciuda frumuseţii ei, ifl spatele expresiei ei – ceva ce-o făcea pe Persefona să creadă că esingură **şi tristă.**
poate că era adevărat ce spusese Sibila, iar Hefaistos o respinsese.
_ Nu ştiu la ce te referi, spuse Persefona. ^ Hai, n-o face pe vicleana! Am văzut cum te uiţi la el. Mereu a fost chipeş. Mereu îi spuneam că n-ar trebui decât să-şi arate faţa, şi i s-ar umple tărâmul de doritoare şi de credincioase.
Persefonei i se făcu un pic rău. Nu voia să discute despre asta cu nimeni, mai ales cu Afrodita, dar zeiţa o opri:
— Nu am terminat de vorbit!
— Ai înţeles greşit! Nu vreau să vorbesc cu tine!
Zeiţa Primăverii o împinse pe Afrodita la o parte şi plecă din baie, înhăţând un pahar de şampanie de la un chelner şi găsind un loc din care să-i privească pe dansatori. Se gândi să plece; Jaison fusese deja de acord să o ia pe Lexa, pentru că ea avea de gând să petreacă noaptea la el acasă.
Chiar când se hotărâse să cheme taxiul, simţi apropierea lui Hades. Se îndreptă, pregătindu-se să-l simtă aproape, dar nu se întoarse cu faţa spre el.
— Ai ceva de criticat, lady Persefona?
Vocea-i vibra în fundul gâtului precum o vrajă ameţitoare.
— Nu, şopti ea, privind spre dreapta.
Tot nu-l vedea, nici chiar cu coada ochiului.
— De când plănuieşti Proiectul Halcyon?
— Nu de mult.
— Va fi foarte frumos.
îi simţi apropiindu-se de ea. . -
Fu surprinsă când degetele lui i se plimbară de-a lungu um – ™lui, pe marginea şalului negru. Din când în când, a atinge, p !ea, stârnindu-i-i fiori.
— Un strop de întuneric. ă a j e e i.
Degetele lui i se plimbară pe braţ în jos şi se împleti
— Dansează cu mine!

Nu se desprinse de el, ci se întoarse cu faţa spre zeu. Î$_{nto}$, j deauna îi tăia răsuflarea, dar avea o blândeţe pe chip care-i făcea / inima să-i bubuie în piept. f
— Bine. . . . . f
Ochii tuturor îi urmăreau, curioşi şi surprinşi, în timp $_{Ce}$ f Hades o conducea spre ringul de dans. Persefona se străduia din *j* răsputeri să nu bage în seamă privirile fixe şi se concentra în • schimb la zeul de lângă ea. Era mult mai înalt, mult mai masiv, iar , când se întoarse cu faţa spre ea, îşi aminti de felul în care-o atin- $_{f}$ sese în bazin.
Degetele lui rămaseră întrepătrunse cu ale ei, în timp ce cealaltă mână ajunse pe şoldul ei. Nu-şi luă ochii de Ia el în timp ce ^{1} o trăgea mai aproape, mârâind în barbă în timp ce se mişcau îm- ^{r} preună. El conducea, iar fiecare atingere a corpurilor lor îi stârnea ^{i} valuri de căldura. O vreme, niciunul dintre ei nu vorbi, iar Persefona se întrebă dacă lui Hades îi era greu să vorbească din aceleaşi motive ca şi ei.
Probabil că de-aceea alese să umple liniştea cu următoarea replică:
— Poate-ar trebui să dansezi cu Minthe.
Hades strânse din buze.
— Ai prefera să dansez cu ea?
— E partenera ta.
— Nu e partenera mea. E secretara mea, aşa cum ţi-am mai spus.
~~ ^{Nu} ^$_{la\ bra}$î cu secretara la o gală!
O strânse şi mai tare, făcând-o să se întrebe dacă era frustrat-
— Eşti geloasă.
Z ^$^{SUnt\ geloasă'}$ ^{s}P^{UI*}ea – Şi Chiar nu mai era. era furioasă. El rânji auzindu-i negarea, iar ei îi veni să-l lovească. Rept$_{a}$; ^{s}V$^{el0l0Se\c{S}tidem'}$«e, Hades! R^caîlîterse rânjetul de pe faţi
Nu$_{-S_{P}:R^{FOLOSITDEI}}$
— Răspunde-mi, zeiţă!
— Te-ai culcat cu ea?
Era singura întrebare care conta.
El se opri din dans, iar cei de pe rine o fămraoî • . . , cu interes vădit. $^{P\ 8\ \circ\ taCUra}$ P^{n}vmdu-i
— Pare că-mi ceri un joc, zeiţă!
— Vrei să joci un joc? pufni ea.'îndepărtându-se de el. Acu$_{m?}$ El nu răspunse, c. întinse pur şi $_{S}$i$_{mp}$i$_{u\ mâna,\ ca\ ea}$ J™”

ia. Cu câteva săptămâni înainte, ar fi ezitat, dar în această seară băuse câteva pahare de vin, avea pielea încinsă, iar rochia îi era tare incomodă. „
Pe lângă asta, voia răspunsuri la întrebări, îl prinse de mână, iar în timp ce degetele lui le strânseră pe ale ei, el zâmbi răutăcios, apoi se teleportă în Lumea de Jos.

CAPITOLUL XVIII

Un strop de pasiune

HADES APĂRU ÎN BIROUL ÎN CARE JUCASERĂ PIATRĂ,

hârtie şi foarfecă. Un foc trosnea în şemineu, dar căldura lui nu era necesară; în Persefona deja mocnea un infern în urma dansului, iar acel zâmbet pe care i-l oferise chiar înainte de teleportare n-o ajutase deloc – promisese ceva ce o ducea cu gândul la păcat.
Pe zei! Oare-avea să poată vreodată să-şi controleze reacţia corpului la el? Nu se pricepea deloc să i se opună, şi asta pentru că întunericul din ea răspundea întunericului din el
Hades îi oferi vin, iar ea acceptă un pahar, în timp ce el îşi luă băutura preferată – whiskey.
îşi ridică privirea din paharul cu băutură şi o întrebă:
— Ţi-e foame? De-abia ai mâncat ceva la gală.
Persefona îşi miji ochii.
— M-ai urmărit?
— Draga mea, să nu te prefaci că nici tu nu m-ai urmărit! Îţi cunosc privirea asupra mea cum îmi cunosc greutatea propriii* coarne.
Persefona se înroşi toată.
— Nu, nu mi-e foame.
Nu de mâncare, cel puţin – dar asta n-o pronunţă cu voce tare.
El acceptă replica şi se apropie de o masă din faţa şemineului. Era precum cea de la Nevernight, dar în loc să stea unul lângă celălalt, Hades şi Persefona se aşezară faţă în faţă.
îi aştepta un singur pachet de cărţi. Ea nu-şi închipuise niciodată că nişte simple bucăţi de plastic

aveau atât de multă putere – puteau oferi bogăţii, puteau oferi libertate sau putea deveni temniceri. Puteau răspunde la întrebări şi puteau înlătura demnitatea.
Hades sorbi o gură din pahar, apoi îl lăsă jos cu un clinchet zgomotos şi se întinse după cărţi.
— Jocul? întrebă Persefona.
— Pocher, răspunse Hades.
Luă cărţile din cutie şi începu să le-amestece, iar sunetul îi atrase atenţia Persefonei, la fel ca degetele lui graţioase. Aerul din încăpere deveni apăsător şi greoi, iar ea inspiră adânc, înainte să întrebe:
— Miza?
Hades zâmbi:
— Partea mea preferată – spune-mi ce vrei!
îi trecură prin minte o mie de lucruri deodată, şi toate aveau legătură cu ideea de-a se întoarce la băi şi a termina ceea ce începuseră. în sfârşit, spuse:
— Dacă voi câştiga, îmi răspunzi la întrebări.
— S-a făcut!
Când termină de amestecat cărţile, el adăugă:
— Dacă voi câştiga eu, îţi vreau hainele.
— Vrei să mă dezbraci? întrebă ea. El chicoti.
— Draga mea, ăsta e doar începutul lucrurilor pe care vreau să ţi le fac.
Ea îşi drese glasul.
partidă câştigată este echivalentul unei piese vesti.
Z ochii pe rochia ei, şi asta nu era deloc corect, întrucât El puse ochi de bijuterii• consideră dezbrăcat?
El luă o gură de b;
şT! cu bijuteriile cum rămâne? întrebă Persefona. Şi alea se
•ă de băutură înainte de-a răspunde:
- Depinde.
- De?
- S-ar putea să mă hotărăsc că vreau sa te lut cu coroana pe
cap.
Ea râmji.
— N-a zis nimeni ceva de futut, lord Hades!
— Nu? Păcat!
Ea se aplecă peste masă şi, deşi tremura pe dinăuntru, reuşi să îşi păstreze vocea cât mai fermă posibil.
— îţi accept târgul.

El ridică din sprâncene, cu ochii sclipind.

— Ai încredere c-ai să reuşeşti să câştigi?

— Nu mă tem de tine, Hades!

Dar adevărul era că se cam temea – se temea că nu va avea puterea de a i se opune când se va repezi asupra ei. Era foarte conştientă de fluturii pe care-i simţea în stomac, amintindu-i că degetele lui Hades o pătrunseseră. Că îi sorbise patima şi dorinţa din trup, şi că nu terminase.

Avea nevoie ca el să termine. Persefona se cutremură toată.

— Ţi-e frig?

-0 mentare?

— Cald, îi răspunse, dregându-şi vocea.

Miezul i se umplu de fierbinţeală şi, deodată, nu se mai simţea comod. Se foi, încrucişând,,.ci nirW^l* si mai strâns,

zâmbindu-i lui Hades, sperând că el nu observă cât de cumplit de agitată era.

Hades lăsă cărţile jos – o pereche de popi. Ea strânse cu putere din buze, că

mcruntându-se la el, apoi lăsă cărţile jos, ştiind dej

pierduse. Un zâmbet îi apăru în colţul gurii, iar ochii lui începură să sclipească de dorinţă. Se lăsă pe spate, studiind-o. După a
o clipă, rosti:

— Cred c-am să-ţi iau colierul.

Ea se întinse să-l desfacă, dar el o opri.

— Nu, lasă-mă pe mine!

Ea ezită, dar îi lăsă încet mâinile în poală. Hades se ridică şi se apropie de ea, iar zgomotul pantofilor lui îi făcu inima s-o ia la goană. îi luă părul în mâini şi i-l întinse pe umăr. Când degetele lui îi atinseră pielea, ea inspiră şi~şi ţinu multă vreme respiraţia, până când el îi desfăcu colierul. Lăsă o parte să cadă, iar metalul rece îi coborî între sâni. în timp ce el îl îndepărta, lanţul îi alunecă pe claviculă, iar buzele lui îi luară locul.

— Tot cald îţi e? întrebă el, lipindu-se de pielea ei.

— Infernal de cald! şopti ea.

— Te-aş putea elibera din iadul ăsta.

Buzele lui îi acoperiră gâtul drept ca o coloană cu sărutări, iar ea înghiţi în sec.

— Abia începem, spuse ea.

Râsul lui uşor îi încălzi pielea, şi îi simţi frigul în momentul în care el se îndepărtă de ea şi se duse la locul lui să mai împartă o mână.

Persefona zâmbi când cărţile ajunseră pe masă şi spuse:

— Am câştigat!

Hades îşi ţinu ochii mijiţi aţintiţi asupra ei.

— Pune-ţi întrebarea, zeiţă! Sunt nerăbdător să mai joc o mână.

Ea paria că aşa e.

eternitate: — O dată. Cuvântul era ca o

— Te-ai culcat cu ea?

Hades strânse din dinţi şi răspunse după ceea ce păru o
piatră, aruncată chiar în adâncul mărunta-
ielor ei.

— Acum cât timp?_ Cu foarte mult timp în urmă, Persefona!

Avea şi alte întrebări, dar felul în care-i rostise numele – încet ci blând de parcă ar fi regretat cu adevarat ca fusese cu Minthe – 0 împiedică să mai spună ceva. Nu prea era, oricum, o variantă Deja-i dăduse două răspunsuri – ea caştigase dreptul doar 1* „„highiţi în sec şi-şi feri privirea, surprinsă când el adăugă:

— Eşti... supărată?

îl privi în ochi.

— Da, recunoscu ea. Dar... nu ştiu exact de ce.

Ea credea că era posibil să aibă legătură cu faptul că nu era prima lui iubită, dar era un motiv caraghios şi iraţional. Hades exista în această lume de mult mai mult timp decât ea, şi era penibil să se aştepte ca el să se abţină de la plăceri.

O mai fixă cu privirea o clipă, apoi mai împărţi o mână. Fiecare amestecare a cărţilor o făcea să fie din ce în ce mai încordată. Aerul din încăpere era încărcat de greutatea târgului pe care-l făcuseră. Când el câştigă a doua rundă, îi ceru cerceii. Fu ca o tortură lentă când îi scoase cerceii şi îi muşcă uşor lobul urechii. Ea rămase cu gura căscată, simţind frecarea dinţilor lui şi ţinându-se strâns de marginea mesei ca să nu-i treacă mâinile prin păr şi să nu-şi lipească buzele de ale lui cu forţa.

Când se aşează din nou în faţa ei, Persefona încă-şi trăgea sufletul. Dacă Hades avea să câştige următoarea rundă, avea să-i ceară singurul lucru care-i mai rămăsese – rochia. Avea să rămână goală în faţa lui, şi nu credea că o să reziste gândului că el o s-o dezbrace.

Nu fu nevoită să afle când câştigă. Mai avea o întrebare arzătoare.

— Puterea invizibilităţi, spuse ea. Ai folosit-o vreodată... casă ma spionezi?

Hades părea şi amuzat, şi suspicios în legătură cu întrebarea eu oare»punea dintr-un motiv foarte important. Trebuia neapâratsa facuses" Vf * dormit0rul ei în ™*ptea aceea sau dorinţa ei o

— Nu, răspunse el.
Era uşurată. Fusese mistuită cu totul de propria or să mă spionezi^111^ ^ ^ nicio dată invizibilitateaca
Hades o privi cu atenţie, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama de ce-i pusese această întrebare. în cele din urmă, răspunse:
— îţi promit.
în timp ce dădea să mai împartă o mână, ea mai puse o întrebare:
— De ce laşi oamenii să creadă lucruri atât de îngrozitoare despre tine?
El amestecă pachetul de cărţi şi, pentru o clipă, ea crezu că n-avea să-i răspundă, dar el spuse:
— Nu sunt stăpân pe ce cred oamenii despre mine.
— Dar nu faci nimic ca să contrazici ceea ce spun despre tine, îl contrazise ea.
El ridică din sprânceană.
— Tu crezi că vorbele au vreo însemnătate?
Ea îl privi, nedumerită, iar el mai împărţi o mână.
— Asta-i tot ce sunt – vorbe. Vorbele sunt folosite pentru a ţese poveşti, pentru a născoci minciuni, iar uneori sunt înşirate pentru a spune adevărul.
— Dacă vorbele n-au nicio valoare pentru tine, atunci ce anume are?
Se priviră ochi în ochi, iar între ei se schimbă ceva – ceva încărcat de tensiune şi extrem de puternic. El se apropie de ea, cu cărţile în mână, şi le puse pe masă – chintă roială!
Persefona fixă cărţile cu privirea. încă nu întinsese mâna dupa * ei, dar nici nu mai era nevoie. în mintea ei nu exista mciun dubiu că el câştigase această rundă. .
-Faptele, lady Persefona. Faptele au însemnătate pentru mme.

Ea se ridică /se apropie de el, iar buzele , t.ve. Limba lui Hades se întrepătrunse cu a ei, iar m

o apucară de şolduri. El se răsuci, aşezându-se şi trăgând o

poala lui, scoţându-i bretelele rochiei, luându-i sânii în mâin^ strân-gând-o de sfârcuri până când i se întăriră între degetT

Persefona rămase cu gura căscată şi-l muşcă tare de buză n_ro^ vocându-i un mârâit care-i dădu fiori. Buzele lui se despărţiră de

ale ei şi coborâră spre sâni, lingând şi sugând, muşcându-i uşor

fiecare sfârc cu dinţii. Persefona se agăţă de el, răsucindu-i **părul S cu degetele, desprinzându-l din legătură, trăgându-l din** ce **în ce**

mai tare de plete pe măsură ce el se ocupa cu ea. ,

Apoi, el îi smuci cu forţă de rochie şi o trânti pe masă,

— M-am gândit la tine în fiecare noapte de când m-ai lăsat

la băi, spuse el, desfăcându-i cu putere picioarele şi împingându-se în ea. M-ai lăsat disperat, tânjind de dorinţă numai după tine!

rosti el printre dinţi. Preţ de o clipă, crezu că şi el avea s-o lase dis-

perată, însă el spuse: Dar am să-ţi fiu un iubit darnic!

Coborî şi-i sărută partea inferioară a coapsei, plimbându-şi

limba până când ajunse în miezul ei. Apoi mâinile-i ajunseră mai

departe, iar ea-l simţi acolo – la început, încercând-o cu limba,

apoi intrând mai în profunzime, făcând-o să-şi arcuiască spatele şi să se desprindă de masă, strigând în gura mare. întinse mâinile

după el, vrând să-şi prindă degetele în părul lui negru, însă Ha es

o prinse de încheieturi, îi ţinu mâinile pe lângă corp şi vorbi, p[1] de ea:

— Am spus că o să-ţi fiu un iubit darnic, nu blând.

Ea se zvârcoli, lipită de el, în timp ce el îşi vedea de lipindu-şi şoldurile de el ca să-l simtă mai adânc, iar e ce-avea nevoie, dându-i drumul ca să-şi bage aegw ei umed. Nu-şi mai putea stăpâni gemetele ce-i ieşeau O adusese pe culmile extazului, iar ea se °P[use'd]J [á]prig lungească momentul cât mai mult posibil, dar el răutăcios, iar ea-i strigă numele iar şi iar – o man r mişcărilor lui, până când cedă cu totul. [s]p[fe] g[3] Nu avu timp să se adune. Hades o apucă şi o tr lui. Ea îşi simţi gustul pe buzele lui şi întinse man[a] V cămăşii lui, dar Hades o prinse de încheieturi, oprind-o Deveni şi mai confuză în momentul în care îi trase bretelele rochiei la lor

— Ce faci? îl întrebă. [c]* El îndrăzni să râdă.

— Răbdare, draga mea!

Numai răbdare nu avea – fierbinţeala dintre picioarele ei fusese doar aţâţată, şi îşi dorea cu disperare să fie pătrunsă.

O luă în braţe şi porni cu paşi lejeri spre holurile palatului, ieşind din biroul lui.

— Unde mergem? îl întrebă, strângându-i cămaşa în pumni. Era gata să i-o sfâşie de pe corp – să 1 vadă gol în faţa ei, să-1 cunoască la fel de intim cum o cunoştea şi el pe ea.

— în iatacurile mele, îi răspunse.

— Şi nu puteai şi tu să te teleportezi?

— Aş prefera să ştie tot palatul că nu vrem să fim deranjaţi. Persefona roşi. împărtăşea doar jumătate din acea dorinţă – şi aceea era să nu fie deranjată.

în timp ce mergea, o ţinu strâns lipită de el, iar ea începu să-şi dea seama de ce mergeau, de fapt, în dormitorul lui. Nu mai exista cale de întoarcere – ştiuse asta de la bun început. Seara de care avuseseră parte în bazin fusese una dintre cele mai revi- gorante experienţe din viaţa ei, dar noaptea asta avea să fie una dintre cele mai devastatoare.

întunericul lor avea să se contopească. După noaptea asta, zeul avea să facă mereu parte din ea.

După ce intrară în iatacurile lui Hades, el păru să simtă schimbarea direcţiei gândurilor ei. O lăsă jos, ţinând-o aproape. Ea se potrivea perfect cu trupul lui, şi avu un gând fugar că fuseseră întotdeauna meniţi să se împreuneze astfel.

— Nu trebuie să facem asta, spuse el. ^

Ea întinse mâinile după reverele sacoului lui şi-l ajută sa şi-i scoată.

— Te **doresc.** Fii **prima mea iubire – fii totul** pentru **mine!** Nici **nu avu nevoie de** mai multe încurajări. **Buzele** lui n

se **lipiră de ale ei – uşor, la început, apoi cu mai multa torţa.**

1« din braţele ei şi o întoarse, trăgându-i fermoarul de la **^e M^ea rU căzu gr^adă la picioarele e,** încă **^ ,**

f cu tocuri dar stătea goala în faţa lui. f

pan**Hades gemu şi dădu ocol ca să ajungă faţă-n faţă cu ea.** Avea f **umerii lăsaţi, pumnii strânşi, maxilarul încleştat, iar** ea **îşi** dldu *f* **seama că se străduia din răsputeri să se stăpânească. – Eşti superbă, draga mea! O sărută din nou, iar Persefona încercă stângaci să-l dezbrace de cămaşă până când Hades preluă controlul,**

descotorosm$_{du}$-s$_{e}$ repede de nasturi şi întinzând mâna după ea, dar aceasta făcu un pas în spate. Preţ de o clipă, ochii lui Hades se întunecară, apoi Persefona spuse:

— Dă-ţi farmecul jos!

El o privi curios.

Ea ridică dintr-un umăr.

— Tu vrei să mă fuţi cu coroana aia pe cap; eu vreau să mă fută un zeu.

El rânji diavoleşte, apoi răspunse:

— Cum doreşti.

Farmecul lui Hades se evaporă ca fumul care se ridica în vălătuci în aer. Ochii lui negri se făcură nevăzuţi, devenind de un albastru electrizant, iar două coarne negre, spiralate, de gazelă, i se iţiră din cap. Părea mai masiv ca oricând, umplând tot spaţiul cu prezenţa lui întunecată.

Nici nu avu timp să se bucure de aspectul lui, pentru că de îndată ce-i căzu farmecul, el se întinse după ea şi o ridică de la podea, lăsând-o pe pat. O sărută din nou pe buze, apoi pe gât, plimbându-şi limba peste un sfârc, apoi peste celălalt. Continuă aşa o vreme, frecându-i fiecare sfârc până i-l întări. Persefona mcerca să ajungă la nasturele lui de la pantaloni, dar el o opri,

-Tânjeşti după mine, zeiţă?

iar Prf [PC burtă şi pe coa]P[se]- [Se] aşează din nou în **genunchi,**

Persefona crezu că avea să-şi lipească din nou gura de mie^ei, dar, **în** schimb, Hades se ridică în • [243]
pantofi, apoi dându-şi şi el jos restul **hST' SCotându-l a«bii**
Niciodată nu avea să se sature să 1 vad . rea păcatului şi a sexului, iar mirosul lui o ¡15. ® întruc l»ip a- de păr şi de piele. Privirea-i căzu pe mJb^T- ag&tându"i"« şi umflat. întinse mâna spre el, fără să s e t e a i TT^ gros deas«, tar în timp ce mâinile ei ii înconjurau
Iar ei îi plăcu sunetul. îl frecă – în sus şi•n jos d e , ... la vârf, iar cu fiecare geamăt care-i ieşeade pe but,^ devenea tot mai mcrezătoare în sine. Se aplecă înainte şi-i l ipi un sărut în var tul sculei. r

- **Futu-i!**

Apoi îi luă mădularul în gură, iar Hades se opinti în umerii ei. Ea nu ştia ce să facă – nu mai făcuse niciodată asta, dar îi plăcea gustul de sare de pe pielea lui. îi atinse uşor cu dinţii vârful capului, în timp ce se mişca în sus şi-n jos de-a lungul lui, iar în curând, începu şi el să-şi mişte şoldurile – din ce în ce mai tare şi mai repede, până când el o dădu la o parte.
Derutată, îl întrebă:

- **Am greşit cu ceva?**

Râsul lui era sinistru, vocea-i era răguşită, ochii-i erau de prădător.

- **Nu. O apucă de ceafă şi o sărută, iar limba-i intră adânc, apoi se desprinse şi spuse: Spune-mi că mă doreşti!**

- **Te doresc!**

I se tăiase răsuflarea şi tânjea după ei. O împinse pe spate şi se urcă cu al lui, întinzându-se astfel încât ea sa stmta apasare
lui pe burtă.

- **Spune-mi că ai minţit! îi ceru el.**
- **Parcă vorbele nu-nsemnau nimic. lăsândodâră O sărută apăsat, iar atingerea lui u încinse pielea, peste tot pe unde ajungea.** taje.

Vorbele tale contează, spuse ei.Fa îl cuprinse cu picioarele de mijloc şi-l lipi de fierbinţi ei
^ Vrei să te fut? întrebă el. /
ia Spune-mi" 3stă el. Te-ai folosit de cuvinte ca să-mi spui I că nu mă vrei» acum foloseşte-te de ele ca să-mi spui că mă vrei. f
-Vreau să mă fuţi! spuse ea. j
El gemu şi o sărută cu putere» apoi o tachină mişcându-şi scula în sus şi-n jos în vulva ei umedă. îl trase spre ea, îndemnându-l s-o pătrundă, iar Hades râse – făcând-o să mârâie, frustrată.

— Răbdare! draga mea. Eu a trebuit să te-aştept.

— îmi pare rău, spuse ea, cu o voce scăzută, sinceră – iar el o umplu cu totul.

Apoi strigă, dându-şi capul pe spate, pe pernă. îşi acoperi gura ca să înăbuşe strigătul, dar Hades i-o înlătură, ţinându-i încheieturile deasupra capului.

— Nu, lasă-mă să te-aud! mârâi el.

O pătrunse iar şi iar. Nu era nimic lent sau blând în mişcările lui şi, cu fiecare pătrundere, vorbea, iar ea striga, în extaz.

— M-ai lăsat disperat! continuă el, retrăgându-se până când abia mai era înăuntrul ei, apoi o penetră cu putere. M-am gândit la tine în fiecare noapte de-atunci!

O pătrunse.

— Şi, de fiecare dată când ai spus că nu mă vrei, am simţit gustul minciunilor tale!

O pătrunse iar.

— Eşti a mea!

O pătrunse.

— A mea.

se l^A adânC Şi mai repede> de Pârcă ar fl Pompat în ea' ^ Had.ec fy mr tens*unea din măruntaie îi crescu şi expuse rS1, dmmul în ea> apoi se atrase, iar un şuvoi fierbinte – ei Se prăbuşi iipit de ea>scâidatîn sudoâre'

I
* ^ Ilpindu" i Sămtări * ^ ' ^

_ Eşti o încercare, zeiţă! O încercare hărăzită mie de Ursitoare

Nu era în stare să gândească destul de limpede ca să-i răspundă. Simţea că-i tremurau picioarele şi era superb de obosită.

Când Hades se mişcă, se întinse după el.

— Nu. Nu pleca!

El chicoti, sărutând-o din nou.

__ Mă voi întoarce, draga mea.

plecă o clipă şi se întoarse cu o cârpă umedă. O curăţă, apoi o întoarse, lipindu-i spatele de pieptul lui şi trăgând-o aproape. Cuprinsă de căldura lui, adormi.

Ceva mai târziu, Persefona se trezi cu Hades frecându-se de ea din spate, cu membrul erect tare şi gros lipit de fundul ei. în timp ce o ţinea strâns, îi acoperi gâtul cu sărutări. Nevoia de el îi învinse epuizarea, iar ea se întoarse capul şi-i întâlni buzele moi, disperată să-i simtă din nou gustul.

Hades o lăsă pe spate şi se urcă peste ea, sărutând-o până când îi tăie răsuflarea. încercă să se întindă după el, dorindu-şi să-şi plimbe degetele prin părul lui moale, dar el o imobiliză, prinzându-i încheieturile deasupra capului. Profită de poziţie, muşcând-o uşor de lobii urechilor, sărutând-o în josul gâtului şi atingându-i uşor sânii cu dinţii. Fiecare atingere îi smulgea Per- sefonei un geamăt şoptit, iar sunetele păreau a aţâţa dorinţa lui Hades. îşi croi drum spre coapsele ei şi nu pierdu deloc timpul, desfăcându-i picioarele şi lingându-i miezul fierbinte. Apoi urmară degetele, care se înfipseră repede şi cu putere în ea, frecând-o până când gemetele începură să se audă repede, unul după altul, până când abia mai reuşi să respire, iar când îşi dădu drumul, o făcu rostindu-i numele – singurul cuvânt pe care-l pronunţase de când începuse tot acel ritual.

Hades nu spuse nimic, pierdut într-o pâclă de dorinţă, şi se ridică pentru a o acoperi din nou, aşezându-se în faţa vulvei ei. Intră adânc, penetrând-o cu duritate, sălbatic.

La un moment dat, o ridică de parcă ar fi fost uşoară ca un % Şi» sprijinindu-se pe călcâie şi dând din şolduri, o plimbă ln su s şi-n jos pe mădularul lui. Senzaţia pe care-o avea când el

«IT ST. ClAl*
SCARLETT
246 - ând o să-şi dorească să-l simtă
mii
«dea era perfectă, ac[a] dinţii U se frecară,
limbile
[0] t!i repede. Gurde U « val de sen^ii nebunei,
adânc ^^ 1mp reuaă, trecuta v a j ^ unu\ pe ste altui,
i încurcate, sudoare ş^ gândul că daci
asta-i era soarta, aCAPITOLUL XIX

Un strop de putere

PERSEFONA SE TREZI ŞI-L GĂSI PE HADES ADORMIT LÂNGĂ

ea. Stătea întins pe spate, cu aşternuturile negre acope- rindu-i partea de jos a corpului, lăsându-i expus conturul stomacului. Părul i se revărsa pe pernă, maxilarul îi era acoperit de barbă nerasă, iar ea tânjea să-i atingă sprâncenele, nasul şi buzele perfecte. Dar nu voia să-l trezească, iar gestul i se părea prea intim.

Era conştientă că suna penibil, având în vedere ce se întâmplase între ei în noaptea care trecuse. Totuşi, faptul că îl atinsese fără permisiune, fără iniţiere, părea ceva ce-ar fi făcut o iubită, dar Persefona nu avea senzaţia că e iubita lui Hades.

Nici măcar nu era sigură că voia să fie iubită. Mereu îşi imaginase că a te îndrăgosti ar fi ceva ameţitor, aproape sfios dar cu Zeul Morţii numai sfioasă nu fusese. Atracţia dintre ei era carnală, lacomă şi arzătoare. O lăsa fără răsuflare, îi ocupa toata

„^^Ti^dune iar în măruntaie dorinţa pe care-o simţise atât de puternic în ziua dinainte. mi îşi impuse în gând, rugând căldura să se risipească.

După o clipă, coborî pe furiş din pat, găsi halatul negru pe Hades o lăsase să-l împrumute prima oară când venise în L* [1] de Jos şi şi-l trase pe ea. Ajungând pe balcon, îşi îngădui să respire I adânc, iar în liniştea din timpul zilei, o izbi enormitatea a ceea r* I făcuse cu Hades. Niciodată nu mai fusese atât de derutată şi de I speriată. v !

Derutată, pentru că sentimentele faţă de zeu se încurcaseră între ele – era furioasă pe el, în mare parte din cauza contractului, dar altfel, era intrigată; şi cum o făcuse să se simtă noaptea trecută – ei bine, nu se compara cu nimic altceva. O venerase. Se dezgolise în prezenţa ei, recunoscând cât o dorea. împreună, fuseseră vulnerabili, nebuni, sălbatici. Nu trebuia să se uite în oglindă ca să vadă că pielea i se decolorase în toate locurile de care-o muşcase, o supsese şi o strânsese Hades. El ajunsese să cunoască părţi din ea pe care nu le mai cunoştea nimeni.

Şi acolo apărea teama.

Se pierdea cu totul în acel zeu, în acea lume de sub lumea ei. înainte, când nu împărtăşiseră decât un moment de slăbiciune la băi, ar fi putut să jure că se va ţine departe de el şi să vorbească serios; dar dacă ar fi spus-o acum, ar fi fost doar o minciună.

Orice era între ei, era puternic. O simţise încă de când dăduse cu ochii de zeu, O ştia în adâncul sufletului ei. Fiecare interacţiune de-atunci încolo fusese o încercare disperată de a ignora adevărul – că erau meniţi să fie împreună –, iar Sibila doar confirmase asta în seara ce trecuse.

Era destinul lor, ţesut de Ursitoare.

Dar Persefona ştia că există multe astfel de alianţe, iar faptul că erau meniţi unul pentru celălalt nu însemna perfecţiune, nici măcar fericire. Uneori, însemna haos şi suferinţă – şi, având în vedere cât de tumultuoasă fusese viaţa ei înainte de-a-l cunoaşte pe Hades, nu avea să iasă nimic bun din dragostea lor.

De ce se gândea la dragoste? F

Alungă acele gânduri. Nu era vorba despre dragoste. * vorba despre satisfacerea atracţiei puternice ca un curent «te* care tot crescuse între ei din prima seară de la Nevernight Fap[1] era consumat. Nu avea să-şi îngăduie să-l regrete; în schimb, avea accepte. Hades o ftcuse să se simtă puternică. O făcuse să se simtă ca zeiţa care-ar fi trebuit să fie – iar ea se bucurase de fiecare clipă petrecută cu el.

Mai inspiră o dată, în timp ce căldura din măruntaie începea să se disipeze. Iar când inspiră aerul rece din Lumea de Jos, simţi ceva... diferit.

Era cald. Era un puls. Era... *viaţă.*

Părea îndepărtată, ca o amintire de a cărei existenţă era conştientă, dar nu o reţinea foarte clar, iar când senzaţia începu să dispară, o căută cu disperare.

Coborând treptele spre grădină, se opri pe piatra neagră, cu inima bătându-i nebunește în piept. încercă din nou să se liniştească, ţinându-şi respiraţia, până când simţi cum i se strânge pieptul.

Chiar când crezu că o pierduse, simţi, foarte fin, pulsaţia uşoară ca fulgul.

Magie.

Era magie. Magia *ei*|

Plecă de pe cărare şi o luă prin grădini. înconjurată de trandafiri şi bujori, închise ochii şi respiră adânc. Cu cât devenea mai calmă, cu atât simţea mai multă viaţă în jur. îi încălzea pielea şi-i pătrundea adânc în vene, la fel de ameţitoare precum dorinţa pe care-o simţise faţă de Hades.

— Eşti bine?

Persefona deschise repede ochii şi se întoarse cu faţa spre Zeul Morţii, aflat la câţiva paşi în spatele ei. Stătuse de multe ori lângă el, dar în dimineaţa asta, în grădină, înconjurat de flori şi acoperit doar cu un prosop, tot cu înfăţişarea Divină, părea a-i fi acaparat întru totul privirea. Ochii îi coborâră dinspre faţa spre

pieptul lui, urmărind toate părţile corpului lui pe care le atinsese şi le gustase to noaptea dinainte.

— Persefona?

Vocea i se umplu de jind, iar când îi întâlni privirea, îşi dădu seama că încerca să se stăpânească, Reuşi să zâmbească

.- Sunt bi ;;; Z^opie de ea, apucându-i bărbia în tre ,
HadCS f^^l crezu că avea s-o sărute, însă el întrebă: ^
~~ Mu» *hi* coborî privirea, apoi repeta cu voce scăzută: Nu.
Hades îşi trecu degetul mare peste buza ei inferioară şi adă
„ NU cred c-aş putea să fac faţă regretelor tale. 8 '
O sărută, trecându-i degetele prin păr, şi-i luă ceafa în mâin- tinând-o aproape de el. Curând, halatul i se desfăcu, lăsându-i pie. lea cea mai sensibilă expusă soarelui dimineţii. Mâinile lui Hades se plimbară în jos pe corpul ei, apucând-o de coapse, apoi o ridică şi o pătrunse. Rămase cu gura căscată şi se agăţă cu putere de el, frecându-se mai repede şi mai tare de trupul lui, simţind val după val de plăcere copleşindu-i corpul, în timp ce viaţa pulsa în jurul ei.
Era ameţitor.
Persefona îşi îngropă faţa în scobitura gâtului lui Hades, muşcându-l cu putere, în timp ce se făcea ţăndări. Un mârâit îi scăpă din gât, iar el o pătrunse şi mai tare, până când simţi cum pulsa înlăuntrul ei. O ţinu o clipă, în timp ce gâfâiau lipiţi unul de celălalt, apoi el se retrase şi o lăsă jos. Se ţinu de el, cu picioarele tremurânde, temându-se că avea să cadă.
Hades păru să observe şi o ridică în braţe, sprijinind-o de el.
Persefona închise ochii. Nu voia ca el să vadă ce era în ei. Era adevărat că nu regreta noaptea care trecuse sau dimineaţa aceea, dar avea întrebări – nu numai pentru el, ci şi pentru ea. Ce făceau? Ce însemna noaptea aceea pentru ei? Pentru viitorul lor?
avea să facă ea data viitoare când lucrurile aveau să meargă prea departe?
Se întoarseră în camera lui Hades şi făcură duş, dar când Perenai se duse să-şi ia roc hia aruncată, se încruntă. Era mult prea

o vreme * ^ ^^ Prin Umea de Jos ** voia să rămână ^

Hadesîi^ „T* Cm CU care să mă în*rac?

Hadesn aruncă o privire iscoditoare.
— Ce ai pe tine acum e mai mult decât suficient.
îl privi cu subînţeles.
— Şi ce ^ sMi umblu dezbrăcată prin palat? în faţa lui Hermes şi a lui Charon...
Maxilarul lui Hades se încleştă.
— Dacă mă gândesc mai bine...
Dispăru o clipă şi se reveni imediat, aducând cu el o fâşie de material textil de o nuanţă frumoasă de verde.
— îmi dai voie să te îmbrac eu?
Ea înghiţi în sec cu putere. începea să se obişnuiască să-l audă rostind astfel de cuvinte, dar tot i se părea ciudat. El era străvechi, puternic şi superb. Era cunoscut pentru analizele necruţătoare pe care le făcea sufletelor şi pentru târgurile imposibile, şi totuşi, îi cerea să o îmbrace după o noapte de sex pasional.
Oare-aveau să înceteze vreodată minunile?
Ea aprobă din cap, iar Hades se apucă să îi înfăşoare materialul în jurul corpului. Nu se grăbi, folosind sarcina ca pe un pretext pentru a o atinge, a o săruta şi a o tachina, iar când termină, corpul ei era deja tot roşu. Fu nevoită să se străduiască din răsputeri să se abţină să-l tragă înapoi spre ea. Voia să-i poruncească să termine ceea ce începuse, dar apoi n-aveau să mai iasă din camera aceea.
O sărută, apoi ieşiră din iatacurile lui şi intrară într-o frumoasa sufragerie. Era aproape caraghios; câteva candelabre atârnau din mijlocul tavanului, iar un blazon auriu atârna pe perete, deasupra unui scaun ornat, asemănător unui tron, în capătul unei mese de banchet din lemn de abanos, înconjurată de scaune. Era o sală de banchet destinată nu doar pentru ea şi pentru Hades.
— Tu chiar mănânci aici? întrebă Persefona.
Hades strâmbă din buze.

— Da, dar nu des. De obicei, iau micul dejun la pachet
Hades scoase un scaun şi o ajută pe Persefona să se aşeze.
Imediat ce luă loc, două nimfe intrară în încăpere purtând tăvi
cu fructe, carne, brânză şi pâine. Minthe le urma, iar în timp ce
nimfele puneau mâncarea pe masă, veni şi se opri între p^^ şi Hades.
— Milord, spuse Minthe. Ai un program încărcat azi.
— Eîiberează-mi toată dimineaţa! îi ceru el fără s-o prive
— Milord, deja este ora unsprezece, spuse Minthe, pe Un ^ forţat.
Hades îşi umplu farfuria, iar când termină, o privi pe Persefona
— Ţie nu ţi-e foame, draga mea?
Deşi îi spusese „draga mea" de când se întâlniseră, niciodată nu o făcuse de faţă cu cineva. Aruncând o privire spre Minthe, îşi dădu seama că nimfei nu-i plăcea.
— Nu, spuse ea. De obicei, beau doar o cafea
Ia micul dejun. El o fixă un moment cu privirea, apoi, la un gest rapid din
mână, o ceaşcă de cafea apăru în faţa ei.
— Frişcă? Zahăr?
— Frişcă, zâmbi ea, iar când o primi, luă ceaşca în ambele mâini. Mulţumesc!
— Ce planuri ai pentru azi?
Persefonei îi luă câteva secunde să-şi dea seama că vorbea cu ea.
— Aaa, trebuie să scriu... Se opri brusc.
— Să-ţi scrii articolul? termină Hades propoziţia.
Nu-şi dădea seama ce gândea el, dar simţea că nu era de bine.

— Vin imediat, Minthe, spuse Hades, în cele din urmă, iar Persefonei i se strânse inima. Lasă-ne singuri!

— Cum doreşti, milord.

Era o notă de amuzament în vocea lui Minthe care-o scotea din sărite pe Persefona.

Când rămaseră singuri, Hades întrebă:

— Aşadar, o să scrii în continuare despre defectele mele?

~ Nu ştiu despre ce o să mai scriu de data asta, răspunse ea. Eu...

— Tu ce?

— Speram să pot să iau interviuri câtorva dintre sufletele^

— Alea de pe lista aia a ta?

— Nu vreau să scriu despre Gala Olimpi „ ■ H

spuse ea'Toate ^ziare ° * * -Î:

Hades o fixă îndelung cu privirea, apoi se şterse cu şerveţelul la gură, se propti ,n masă şi se ridică în picioare, îndreptându se spre ieşire cu paşi mari. Persefona îl urmă.

— Parcă ne de acord că nu ne părăsim unul pe celălalt la nervi, nu? N-ai cerut tu să ne străduim să depăşi momentele astea?

Hades se întoarse spre ea.

— E vorba doar de faptul că nu debordez de încântare că iubita mea scrie în continuare articole despre viaţa mea.

Roşi când o auzi numind-o iubită. Se gândi să-l corecteze, însă se hotărî să n-o facă.

— E sarcina pe care-am primit-o. Nu pot să mă opresc pur şi simplu.

— N-ai fi primit nicio sarcină daca ai fi ţinut cont de cererea mea.

Persefona îşi încrucişă braţele.

— Tu nu ceri niciodată nimic, Hades! La tine totul e o poruncă! Mi-ai poruncit să nu scriu despre tine. Mi-ai spus că o să existe consecinţe!

În **clipa aceea, el se schimbă la faţă, privind-o mai degrabă cu drag decât cu furie. Ea simţi un fior în inimă.**

— **Şi tot ai continuat!**

Dădu să nege, pentru că adevărul era că nu ea o făcuse – o făcuse Adonis şi, în ciuda faptului că nu-l putea suferi pe nemernicul ăla de muritor, nu voia ca Hades să ştie că el era responsaou. De fapt, voia să se ocupe ea însăşi de Adonis. ^

— **Ar fi trebuit să mă aştept la asta, spuse el, * getul peste maxilarul ei şi dându-i capul pe spate, tşn ru mine şi vrei să mă sfidezi.** Hades îl **prinse faţa**

— **Nu sunt..., dădu ea să spună, dar Hades** *y*

•n mâini.[2] • Auc aminte că simt gustul minciunilor, draga mea? îj
- f c u degetul,

SCARLBTT ST. CLA1R

adăugând: Mi-a, petrece toaj atinse buza >nren ZiU L S N Ipopreşte nimeni, spuse ea, surprinsă de cuvintele pe

care le scosese pe gură.^ asta?

E Hades nu fâcu decât să chicotească şi să-şi lipească buzele de ale ei.

CAPITOLUL XX

Câmpiile Elizee

UPĂ APROAPE O ORĂ, HADES O CONDUSE PE PERSEFONA afară. O ţinu de mână, cu degetele împreunate, şi strigă
în gura mare un nume:

— Thanatos!

Persefona fu surprinsă în momentul în care un zeu îmbrăcat în negru apăru în faţa lor. Era tânăr şi avea părul alb, ceea ce făcea ca restul trăsăturilor să-i iasă în evidenţă în culori vii – ochi de culoarea safirului şi buze roşii ca sângele. Două coarne scurte, negre, de gayal[1], uşor curbate şi cu vârfuri ascuţite, i se iţeau de-o parte şi de alta a capului. Două enorme aripi, negre şi grele, îi ieşeau ameninţător din spate.

— Milord, milady.

Thanatos făcu o plecăciune înaintea lor.

— Thanatos, lady Persefona are o listă de suflete cu care îşi doreşte să se întâlnească. Te-ar deranja s-o conduci?

— Aş fi onorat, milord!

Hades o privi

---

1 **Specie de bivol răspândită în nordul Indiei (n. tr.).**

.^TelasîngrijaluiThanatos.
_ Ne vedem mai târziu?
Dacă doreşti.
fi duse mâna la buze. Ea roşi cand Hades u saruta
încheiet Urlle pumnilor, lucru caraghios, având în
vedere pe unde-i maj
umblaseră buzele.
Probabil că şi Hades se gandea la acelaşi lucru, pentru că râse
încet, apoi dispăru.
Persefona se întoarse cu faţa spre Thanatos, prrnndu-l în ochii
albaştri frapanţi.
— Deci tu eşti Thanatos.
— în persoană!
O izbi vocea lui blândă şi liniştitoare. Se simţi imediat comod în prezenţa lui, iar o parte din creierul ei îşi dădu seama ca trebuia să fie unul dintre darurile lui – acela de a linişti muritorii ale căror suflete urma să le culeagă.
— Recunosc, eram nerăbdător să te întâlnesc, adăugă Thanatos. Sufletele vorbesc frumos despre tine.
Ea zâmbi.
— Mă bucură compania lor. Până să vizitez Asfodelul, n-aveam o imagine foarte paşnică în legătură cu Lumea de Jos.
îi zâmbi cu compasiune, de parcă ar fi înţeles-o.
— Lumea de Sus a făcut moartea să pară malefică, şi presupun că nu-i învinovăţesc.
— Eşti foarte înţelegător! observă ea.
— Păi, petrec foarte mult timp alături de muritori, şi deauna în momentele lor cele mai proaste sau mai dificile.
Ea se încruntă. I se părea trist ca Thanatos să aibă o astfel de existenţă, dar Zeul Morţii o linişti repede: 0
. P^nge pentru mine, milady! Umbra morţii e adesea mângâiere pentru muribunzi
Se hotărî că-i place mult de Thanatos. ,,

^ehă alea — Să '
schimbând repede subiectul.
Da. r r l × danaU4 USU — o făcuse î" pnma zi la *New Athens News,* când îşi începuse cercetările asu pra lui Hades.
_ Poţi să mă duci la oricare dintre astea? Thanatos îşi uni sprâncenele citind lista şi făcu o grimasă lucru care Persefonei nu i se păru un semn bun.
— Dacă-mi permiţi, de ce tocmai sufletele astea?
— Cred că toate au avut ceva în comun înainte să moară: un
contract cu Hades.
— Au avut.
Pe Persefona o surprindea faptul că el ştia atât de multe.
— Şi vrei să... le iei un interviu? Pentru ziarul tău?
— Da.
Persefona se trezi răspunzând ezitant, brusc nesigură. Oare Thanatos împărtăşea părerea lui Minthe despre ea? Zeul Morţii împături foaia de hârtie şi spuse:
— O să te duc la ele. Deşi cred că o să fii dezamăgită.
Nu avu timp să întrebe de ce, căci Thanatos îşi deschise aripile, o cuprinse cu ele şi se teleportă. Când o eliberă din îmbrăţişarea lui ca fulgul, se aflau în mijlocul unui câmp. Primul lucru pe care-l observă Persefona era liniştea; era diferită aici, un lucru tangibil, cu greutate, care-i apăsa pe urechi. Iarba de sub picioare era aurie, iar copacii erau înalţi şi bogaţi, încărcaţi cu fructe, completând acea întruchipare a frumuseţii şi a păcii.
— Unde suntem?
— Acestea sunt Câmpiile Elizee. Lista de nume pe care mi-ai dat-o tu, sufletele astea, locuiesc aici.

— Dar... nu înţeleg. Câmpiile Elizee sunt paradisul. Câmpiile Elizee erau cunoscute drept Insula Celor
Binecuvântaţi, rezervată eroilor şi celor care trăiau o viaţă pură, curată, dedicată zeilor. în privinţa sufletelor de pe lista pe care i-o dăduse lui Thanatos, era departe de adevăr. Erau oameni care avuseseră greutăţi în viaţă, care luaseră decizii proaste
, fiind aceea de a semna un contract cu Hades iar ^ dintre ele tnno «*
tea le curmaseră^ ^ ^ ^ . ^ fi ^^ demta
Th^t n°^radis. Un sanctuar. E locul în care cei îndureraţi vi n ; n a se vindeca în pace – c locul în care Hades trimite sufl e. t^e de pe Hsta pe care ţi-a dat-o, după ce mor.
Privi spre câmpia pe care rămăseseră cateva suflete. Erau nişte fantome frumoase, îmbrăcate în alb, şi radioase – dar mai mult de-atât, ea ştia că locul acesta le vindeca. Inima i se mai uşura, despovărată de furia şi frustrarea pe care le simţise de-a lungul
ultimelor două luni.
— De ce? Se simţea vinovat?
Thanatos îi aruncă o privire nedumerită.
— Din cauza lui au murit, îl lămuri ea. A făcut o înţelegere cu ei, iar când nu s-au putut ţine de ea, le-a luat sufletele.
— Ah! făcu Thanatos. Ai înţeles greşit. Nu Hades hotărăşte când vin sufletele în Lumea de Jos. Ursitoarele hotărăsc asta.
— Dar el este Stăpânul Lumii de Jos. El face contractele!
— Hades este Stăpânul Lumii de Jos, dar nu este nici moartea, nici destinul. E posibil ca tu să vezi un pact cu un muritor, dar Hades, de fapt, face un pact cu Ursitoarele. El vede firul vieţii

fiecărui muritor, ştie când sufletul le e împovărat şi doreşte să-i schimbe traiectoria. Uneori, Ursitoarele urzesc un nou viitor, alteori taie firul.

în mod sigur are şi el o influenţă! Thanatos ridică din umeri.

^ Poa[E]tfsalv7r[ChilibrU_] ∘U t0ţU lucrul ăsta' ^ fie salvat. ∗ Suflet' ∗∗ nu Secare suflet îşi doreşte sa

[că n]u-Î ase uitase ^ Î?[delun]8[ată]> ¿ându-şi seama în clipa aceea implicate î[n] luaJ* , [s”] [E1] „ [ma]∗ spusese că Ursitoarele erau schimb. Şi totuşi[dedzii] ∗∗ că exis∗a un echilibru – un [Nu se] gândise la ^^ de două ori la ™ tele lui∗ ∘ grămadă de lucruri.

[D]ar asta nu schimba cu nimic faptul că Hades ar fi [Puttl]t [k] ofere muritorilor o cale mai bună de-a-şi depăşi greutăţile Ce însemna asta era că motivaţiile lui Hades erau mult mai nobile decât orice merit îi acordase Persefona.

— Şi mie de ce nu mi-a spus? se răţoi ea. De ce-o lăsase să creadă toate lucrurile alea îngrozitoare despre el? Voia să-l urască?

Thanatos zâmbea în continuare.

— Lordul Hades nu are obiceiul de-a încerca să convingă lumea că este un zeu bun.

„Eşti cel mai rău soi de zeu!” îi spusese ea.

I se strânse pieptul când îşi aminti, şi parcă nici ea însăşi nu-şi mai înţelegea propriile sentimentele. Deşi era uşurată de faptul că Hades nu era la fel de monstruos şi de nepăsător precum îl crezuse iniţial, de ce-o obligase să semneze un contract? Ce vedea, oare, când o privea?

Thanatos îi oferi braţul Persefonei, iar ea îl acceptă. Se plimbară neobservaţi pe câmp; spre deosebire de Asfodel, sufletele de aici erau tăcute şi se mulţumeau să fie lăsate-n pace. Nici măcar nu păreau să-şi dea seama că printre ele umblau doi zei.

— Vorbesc? întrebă ea.

— Da, dar sufletele care sălăşluiesc pe Câmpiile Elizee trebuie să bea din Lethe. Nu pot avea amintiri din perioada petrecută în Lumea de Sus, dacă au de gând să se reîncarneze.

— Cum se pot vindeca dacă nu au amintiri?

— Niciun suflet nu s-a vindecat vreodată rămânând ancorat în trecut, răspunse Thanatos.

— Când se reîncarnează?

— Când se vindecă.

— Şi **cât** de **mult** le ia să se vindece?

— Depinde... luni, ani, decenii, dar nu e graba, răspunse Thanatos. **Tot** ce avem este timpul.

Ea presupunea că e valabil pentru toate sufletele - vu moarte.

— Câteva suflete se vor reîncarna în cursul săptămânii tinuă Thanatos. Cred că sufletele din Asfodel au în pl$_{an\ 0}$ ^ toare. Ar trebui să li te alături!

— Şi cu tine cum rămâne? întrebă Persefona. El râse uşor.

— Nu cred că sufletele vor să li se alăture şi spintecătorul l$_a$ sărbătoare.

— De unde ştii?

Thanatos deschise gura să răspundă, ezită, apoi recunoscu:

— Păi, cred că nu ştiu.

— Cred că ar trebui să mergi. Toţi ar trebui să mergem, până şi Hades.

Thanatos ridică din sprâncene, iar un zâmbet i se întipări pe figură.

— Puteţi conta pe prezenţa mea, milady, dar nu pot vorbi în numele lordului Hades.

Merseră puţin în linişte, apoi Persefona spuse:

— Hades face atât de multe lucruri pentru sufletele lui... Doar că nu trăieşte alături de ele!

Thanatos nu răspunse imediat, iar Persefona se opri, întor- cându-se cu faţa spre Zeul Morţii.

— Când a fost sărbătorit în Asfodel, mi-a spus că nu s-adus pentru că nu e demn să fie sărbătorit, adăugă ea. De ce?

— Lordul Hades poartă multe poveri, ca noi toţi. Cea mai grea dintre ele e regretul.

— Regret pentru ce?

— Pentru că nu a fost mereu atât de generos.

Persefona lăsă remarca să-i intre bine în cap. Aşadar, Hades îşi regreta trecutul şi, prin urmare, refuza să-şi celebreze prezentul Era o atitudine penibilă şi dăunătoare. Poate că motivul pentU care nu încerca niciodată să schimbe părerile altora despre el era că el credea toate lucrurile pe care le spuneau ceilalţi. ^

— Probabil că o credea pe *ea*, şi de aceea erau cuvintele ei at* importante pentru el.Haide, milady! o îndemnă Thanatos. Te conduc înapoi la lat
În timp ce mergeau, ea întrebă:
— Cât a trecut de când a ţinut ultima oară o petrecere la palat? Thanatos ridica dm sprâncene.
F
I — Nu ţin minte să fi ţinut vreuna.
Asta urma să se schimbe – la fel ca părerea lui Hades despre sine însuşi.
înainte ca Persefona să plece din Lumea de Jos, se opri s-o pună pe Hecate la curent cu planurile ei şi cu nou-descoperita sa abilitate de a simţi viaţa.
Hecate făcu ochii mari.
— Eşti sigură?
Persefona aprobă din cap.
— Mă ajuţi, Hecate?
Se bucura că poate simţi magia, dar habar n-avea cum putea s-o ţină sub control. Dacă învăţa s-o folosească, şi o făcea repede, putea îndeplini termenii contractului cu Hades.

Draga mea,

zise Hecate.

Bineînţeles că

te ajut!

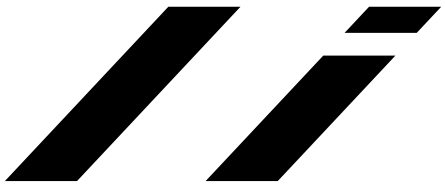

l)
CAPITOLUL XXI /
Un strop de nebunie
t

CÂND PERSEFONA SE ÎNTOARSE ACASĂ DUMINICĂ, RA-,

mase trează până târziu şi lucră la articol, terminând în jurul orei cinci dimineaţa. Se hotărî să scrie despre Gală şi despre proiectul Halcyon, şi începu articolul cu nişte scuze/ scriind: *M-am*

înşelat în privinţa Zeului Lumii de Jos. ¿-am acu zat ca îi implică nepăsător pe muritori în nişte contracte care duc* i| *la moartea lor. Ceea ce am aflat e că acele contracte sunt mult mai j complicate, iar motivele sunt mult mai pure.

Rămânea la declaraţia ei iniţială, cum că Hades ar fi trebuit să ofere un alt fel de ajutor, însă recunoştea faptul că Proiectul Halcyon era, de fapt, o urmare directă a unei discuţii purtate cu el, adăugând: ***Dacă alţi zei s-ar fi răzbunat pentru faptul ca s le-am făcut o trecere în revistă sinceră a caracterului,*** *lordul* ***Hades | a pus întrebări, a ascultat şi s-a schimbat Ce-am putea cere mai | mult din partea zeilor noştri?***

**Persefona râse în gând. în viaţa ei n-ar fi crezut că avea să su- j| gereze că Hades reprezenta standardul după care toţi ceilalţi zei \ trebuiau măsuraţi, dar cu cât afla mai multe lucruri despre el, cu ^ atât era mai convinsă că ăsta era adevărul. Nu că Hades ar fi[fost] **

l

-rftct – * fapt, tocmai imperfecţiunea şi disponibilitatea de-a lcunoaşte îl făceau să fie un zeu deosebit de toţi ceilalţi.

Eşti tncă sub contract cu el **îşi reaminti ea, înainte să-l aşeze pe Stăpânul Lumii de Jos pe un piedestal prea înalt.**

p[up]ă vizita ei pe Câmpiile Elizee şi discuţia cu Thanatos, avusese de gând să-i pună lui Hades atâtea întrebări – ***De ce eu? fr^i văzut când te-ai uitat ia mine? Ce slăbiciune a mea ai vrut si pui la încercare? Ce parte din mine sperai să salvezi? Ce***

destin mi-au făurit Ursitoarele, de vrei să te joci cu el?
Dar nu mai apucase. Când Hades se întorsese în Lumea de jos, o luase în braţe şi o dusese în pat, făcându-i ţăndări toate gândurile.

Faptul că se întorsese acasă era exact ce-i trebuia – îi oferise distanţa de care avea nevoie pentru a-şi reaminti că, dacă voia ca... orice-ar fi fost chestia aia dintre ea şi Hades să funcţioneze, trebuia neapărat să încheie contractul.
După câteva ore de somn, Persefona se pregăti să-şi înceapă ziua; trebuia să lucreze câteva ore la stagiul de practică, apoi să plece la cursuri. Când era în bucătărie, făcând cafea, auzi uşa de la intrare trântindu-se.
— M-am întors! strigă Lexa.
Persefona zâmbi şi-i turnă o ceaşcă, împingând-o pe blat când Lexa îşi făcu apariţia.
— Cum ţi-a fost weekendul?
Lexa radia.
— Magic!
Persefona pufni, însă o înţelegea perfect – se întreba dacă ea
prietena ei avuseseră experienţe asemănătoare.
— Mă bucur pentru tine, Lex!
O mai spusese, şi avea s-o mai spună de multe ori.
— Mulţam pentru cafea!
^xa se îndreptă spre camera ei, dar se opri. ?
^ Aaa, am tot vrut să te-ntreb: cum a fost Lumea de Jos.
Persefona încremeni. Ce vrei să spui cu asta

?_ persefona! Ştiu că ai plecat cu Hades sâmbătă seara T lumea numai despre asta vorbea – despre fata în roşu
dusă în Lumea de Jos. îi
Persefona păli.
— A ştiut cineva... N-a ştiut nimeni că eu eram, nu?
Lexa îi aruncă o privire oarecum compătimitoare.
— Păi, Hades tocmai anunţase Proiectul Halcyon, inspiratd tine, deci oamenii au tras singuri concluziile.
Persefona gemu. Exact asta-i lipsea: şi mai multe articol€.n presă despre presupusa ei relaţie cu Hades.
O parte foarte întunecată şi foarte zgomotoasă a minţii se întrebă deodată dacă Hades se comportase cum se comportase la galâ în mod intenţionat. Căuta, oare, un mod de a distrage atenţia de 1a grozăviile pe care le făcea aruncând lumina reflectoarelor asupra unei relaţii? Iar dacă era aşa, oare să fi fost ea un simplu pion?
— Ştiu că ai prefera să nu recunoşti ceea ce se întâmpla între tine şi Hades, adăugă Lexa, dar eu sunt prietena ta cea mai buni Mie poţi să-mi spui orice. Ştii asta, nu?
— Ştiu, ştiu. Chiar n-aveam de gând să plec cu el. Voiam să chem un taxi, şi...
Vocea i se stinse.
— Te-a purtat pe braţe?
Lexa ridică din sprâncene, iar Persefona nu se putu abţine sa râdă.
— Un lucru vreau să-mi zici: te-a sărutat?
Persefona roşi şi recunoscu:
— Da.
Lexa chiţăi.
— Pe zeii mei, Persefona! Trebuie neapărat să-mi spui tot!
Persefona se uită la ceas.
— Trebuie să plec – prânzul cu Sibila?
— Nu l-aş rata pentru nimic în lume. se
în ciuda faptului că plecase târziu de-acasă,
Persefona ^
>

grăbi să se îndrepte spre serviciu, savurând senzaţia W jufUl ei. încă nu-i venea să creadă. Magia ei ieşise la suprafaţă si se trezise în Lumea de Jos. încă n-avea habar ce să facă cu ea – nu ?tia cum să-şi stăpânească sentimentele sau cum să le folosească pentru a crea iluzii, dar avea de gând să se vadă cu Hecate în seara aceea pentru a lua lecţii.

Când ajunse la Acropole, Demetri o chemă la el. îi editase câteva idei din articol şi, înainte ca ea să se aşeze şi să lucreze la el, se duse în camera de recreere să ia nişte cafea.

— Salut, Persefona! spuse Adonis, alăturându-i-se. Afişă cel mai fermecător zâmbet al său, de parcă ar fi avut vreo speranţă de a şterge trecutul cu buretele şi a clădi un viitor cu totul şi cu totul nou. Ea îi aruncă o privire.

— Nu am chef să vorbesc cu tine!

Nu trebuia să-l privească pentru a vedea că nu mai rânjeşte. Probabil era şocat de faptul că zâmbetul lui nu reuşise, ca de obicei, să o vrăjească.

— Pe bune, chiar nu mai vorbeşti cu mine? Ştii că e imposibilă chestia asta, nu? Lucrăm împreună.

— O să mă comport profesionist în continuare.

— Păi, acum nu eşti foarte profesionistă.

— Nu trebuie să fac conversaţie cu tine ca să fiu profesionistă. Trebuie doar să-mi fac treaba.

— Sau ai putea să mă ierţi, spuse Adonis. Eram beat şi abia te-am atins.

Abia o atinsese? O trăsese de păr şi încercase s-o forţeze să-şi deschidă gura. Pe lângă asta, atingerea lui – indiferent că fusese uşoară sau agresivă – fusese nedorită.

Persefona îl ignoră, ieşind din camera de recreere, dar el se ţinu după ea.

— E vorba de Hades? întrebă el. Te culci cu el?

— E o întrebare inadecvată, Adonis, şi nu te priveşte pe tine.

— Ţi-a zis să te fereşti de mine, nu-i aşa?

Persefona se întoarse cu faţa spre ei. Niciodată nu mai întâlnise pe cineva atât de inconştient de cât de mult rau tăcuse.

— Sunt în stare să iau singură decizii. Cred minte lucrul ăsta după ce mi-ai furat articolul! se
ră»? C*° 4 Pi / să lămurim clar şi răspicat treaba asta, nu vreau să ^ Dar,ca pentru că eşti un manipulator, nu îţi asumi niciodatTs CUtil* / pentru greşelile tale şi m-ai sărutat, deşi eu ţi-am 8pu 8pUnd«ea fj
ceea ce înseamnă că eşti un prădător sexual. nu°faci,
Urmă o pauză apăsătoare, în timp ce cuvintele Per atingeau ţinta. Lui Adonis îi luă o clipă, dar păru că fon ^ Î sfârşit ce voia ea să spună. I se umflară nările şi strâng ** ^ ale căror încheieturi se albiră.
„—«Pumn* ,
— Paraşută ce eşti! ţ
— Adonis, îi întrerupse vocea lui Demetri, tăindu-le discuţia ca o cravaşă. j
Uluită, Persefona se întoarse şi-şi văzu şeful stând în faţa bi- 5 roului. Nu-l văzuse niciodată în stare să dea dovadă de furia pe care-o avea întipărită pe chip în clipa aceea.
— Un moment.
Adonis făcu o faţă de parcă l-ar fi lovit cineva şi se uită urât la Persefona, de parcă ea ar fî fost de vină.
Când muritorul intră în biroul lui Demetri, şeful ei îi aruncă o privire de parcă ar fi vrut să-şi ceară scuze, apoi se întoarse în birou şi închise uşa după el. Zece minute mai târziu, un agent de pază apăru şi intră în biroul lui Demetri. După o clipă, agentul, Demetri şi Adonis ieşiră. Adonis era flancat de cei doi, iar când trecu pe lângă Persefona, adoptă o postură rigidă, cu pumnii strânşi.
Murmură în barbă:
— E penibil! Asta-i o turnătoare!
— Tu singur te-ai dat de gol! i-o tăie Demetri.
O luară spre biroul lui, făcându-se nevăzuți, **apoi conducându-l pe Adonis spre lift cu o cutie în „J?^**
Când se întoarse Demetri, se apropie de turo
— Ai o secundă?
— Da, răspunse ea încet, şi îl urmă în **birou.**

— Odată intrată, luă loc, Demetri imitand-o.Vrei să-mi spui şi mie ce s-a întâmplat?
îi explică-numai partea în care Adonis îi furase«^ .
,
5i^cf^^ PenUU ^ „ ^
— De ce nu mi-ai spus?
Persefbna ridică din umeri.
— Oricum voiam să-l predau. Doar că s-a întâmplat mai re pede decât mă aşteptam. p 1 mai re”
Denietri făcu o grimasă.
— Pe ^ ^ să vil la când te simţi nedreptăţită Persefona! Pentru mine e important ca tu să fii mulţumită d^ jobul ăsta,
— Eu... apreciez lucrul ăsta!
— Şi te înţeleg dacă vrei să încetezi să mai scrii articole despre Hades.
îl fixă cu privirea.
— M-ai înţelege? De ce?
— N-o să mă prefac că nu sunt conştient de frustrarea şi stresul provocat de ele, spuse el, iar ea se văzu nevoită să recunoască faptul că era un pic surprinsă că el îşi dăduse seama.
— Ai devenit faimoasă peste noapte, şi nici măcar n-ai ieşit de pe băncile facultăţii.
Ea-şi lăsă privirea să-i coboare spre mâini, răsucindu-şi agitată degetele.
— Păi, şi cu cititorii cum rămâne?
Demetri ridică din umeri.
— Asta-i chestia cu ştirile. Mereu există ceva nou.
Persefonei îi scăpă un hohot scurt de râs şi se gândi la situaţia
el Dacă se oprea acum din scris, simţea că nu i-ar fi făcut dreptate poveştii lui Hades. începuse prin a-l critica extrem de aspru, apoi ajunsese, poate din egoism, să-şi dorească să-i cerceteze şi alte faţete ale caracterului. Era conştientă că nu era nevoie să scrie un articol pentru a face asta, dar o parte din ea îşi dorea sa-l scoata pe Hades la lumină. îşi dorea ca şi alţii să-i vadă aşa cum ajunsese ea să-l vadă – blând şi atent.

— Nu, răspunse ea. E în regulă. Aş vrea să continui cu ' pentru moment. Seria-»
Demetri zâmbi.
— în regulă, dar dacă vrei să o închei, să mă anunţi! [
Persefona încuviinţă şi se întoarse la birou, nefiind în st *
se concentreze asupra sarcinilor. încă se simţea un pic nesigur f • urma întâlnirii cu Adonis. De fapt, sperase să nu se ajungă la ** ceva, dar, după ziua de azi, ştia că luase decizia corectă. Nu credea ' c-avea să-i uite faţa vreodată – îi văzuse şi-i simţise furia. f
După serviciu, se îndreptă spre campus. Pe durata cursurilor.) îi fu mai greu să se concentreze. Noaptea nedormită o ajungea din urmă şi, deşi luase notiţe, la sfârşitul cursului, când încercase să citească ceea ce scrisese, constată că sunt doar nişte mâzgăleli.
Avea nevoie neapărată de odihnă.
O bătaie pe umăr o făcu să tresară. Se întoarse şi privi în faţa unei fete cu trăsături mici, ca de zână, şi nişte pistrui drăguţi, fini Avea ochii mari şi rotunzi.
— Tu eşti Persefona Rosi, nu?
începea să se obişnuiască cu această întrebare, şi învăţa să-i fie groază de ea.
— Eu sunt, răspunse, ezitând. Pot să... te-ajut cu ceva?
Fata luă o revistă care stătea în vârful teancului de cărţi lipite
de pieptul ei. Era *Delphi Divine* şi de data aceasta avea pe copertă o poză cu Hades.
Persefona era şocată – Hades se lăsase fotografiat. Titlul articolului era *Zeul Lumii de fos îi acordă unei jurnaliste meritulpen- tru Proiectul Halcyon.*
Persefona o luă şi o răsfoi, ajungând până la articolul comp H. şi începu să-l citească, dându-şi apoi ochii peste cap.
Poate cea mai proastă parte – dincolo de faptul că artic ^ sugera că proiectul exista datorită faptului

că Hades se în g^ tise de „frumoasa muritoare blondă” – era că publicaseră o grafie cu ea. Era poza de profil pe care i-o făcuseră pentru s ag de practică de la *New Athens News.*

— E adevărat? întrebă fata. Chiar ieşi cu lordul Hades.

Persefona se uită la ea şi se ridică în picioare, luându-şi rucsa cui pe umăr. Nu credea că există vreun cuvânt care să poată de scrie ceea ce se întâmpla între ea şi Zeul Morţii. Hades o numise iubita lui, dar Persefona încă se autodescria drept prizonieră – şi aşa avea să rămână până când se încheia contractul.

în loc să-i răspundă fetei, întrebă:

— Tu eşti conştientă de faptul că *Delphi Divine* e o revistă de scandal, nu?

— Da, dar... a creat Proiectul Halcyon doar pentru tine.

— Nu-i pentru mine, o contrazise ea, trecând de fată. E pentru muritorii aflaţi la ananghie.

— Şi totuşi, nu ţi se pare că-i romantic?

Persefona se opri şi se întoarse cu faţa spre fată.

— M-a ascultat. Nu e nimic romantic în asta.

Fata clipi, derutată, iar Persefona îi explică:

— Nu mă interesează să-l romantizez pe Hades pentru că face ce ar trebui să facă toţi bărbaţii.

— Deci nu crezi că te place?

— Mi-ar pica mult mai bine să mă respecte.

Respectul putea clădi un imperiu. încrederea îl putea face de neînfrânt. Dragostea îl putea face să dureze veşnic. Iar ea avea să ştie că Hades o respectă în momentul în care avea să-i înlăture semnul ăla ridicol de pe piele.

— Scuză-mă! adăugă ea şi plecă.

Se făcuse aproape ora prânzului şi avea întâlnirea aia cu Lexa şi Sibila.

Persefona plecă din Sala Hestiei şi traversă campusul, trecând Prin Grădina Zeilor, continuând pe cunoscuta cărare de piatră, depăşind statuia de marmură a lui Apollo, când o izbi mirosul magiei lui Hades. Acela fu singurul

avertisment de care avu parte înainte să se teleporteze. Apăru într-o altă parte a grădinii, în care înfloreau narcisele, stând faţă-n faţă cu Hades.

El întinse mâna, apucând-o de ceafa, şi-şi lipi buzele de-aleei. Persefona îl sărută cu nesaţ, dar atenţia-i fu distrasă de articol şi de gândurile cu privire la contract.

Când se despărţiră, o fixă o clipă cu privirea, apoi î

— Eşti bine? Simţi iar fluturii în stomac. Nu era obişnuită cu întreb cu felul în care o punea el – cu o voce ce deborda de sinT*^ şi de îngrijorare.

— Da, răspunse ea, cu răsuflarea tăiată. *Spune-i – întreabă-l de contract!* îşi impuse singură. **p0. *runceşte-i să te elibereze dacă vrea să fie cu tineî* în** schimb **întrebă:**

— Ce cauţi aici?

Colţurile gurii lui se ridicară, apoi îi atinse uşor buza inferioară cu degetul mare.

— Am venit să-mi iau rămas-bun.

— Poftim?

întrebarea sună mai imperativ decât şi-ar fi dorit. Cum adică îşi lua rămas-bun? El chicoti în barbă.

— Trebuie să plec în Olimpia, la Sfat. Sfatul zeilor avea loc de patru ori pe an, dacă nu era război.

Dacă mergea Hades, însemna că şi Demetra avea să meargă.

— Aaa! îşi lăsă capul în jos, adăugând: Cât stai acolo? El ridică din umeri.

— Dacă am un cuvânt de spus în privinţa asta, o zi, nu mai mult.

— Şi de ce n-ai avea un cuvânt de spus?

— Depinde de cât de mult o să se dondănească Zeus şi Poseidon. . -

îi veni să râdă, dar când îi văzuse ia Gala, avusese hnP^1^ aceste certuri ale lor nu erau deloc drăguţe, ci brutale. C i ^ \ rău decât Zeus şi

Poseidon, Persefona se întreba cum avea comporte mama ei cu Zeul Morţii.
Se înfioră şi încercă să-l privească în ochi pe Hades, rea lui căzuse pe revistă. * _ apoi

O luă din vârful mormanului de lucruri şi se încrun se încruntă şi mai tare după ce ea întrebă:_ pe-asta ai anunţat Proiectul Halcyon la Gală? Ca lumea să se concentreze la altceva în afară de analiza pe care-am făcut-o caracterului tău?

_ Tu crezi că am creat Proiectul Halcyon pentru reputaţia mea?

Ea ridică din umeri.

— Tot nu vrei să scriu despre tine. Aşa ai zis ieri.

El o privi fix o clipă, evident frustrat.

_ Nu am iniţiat Proiectul Halcyon cu speranţa că lumea o să mă admire. L-am iniţiat datorită ţie.

— De ce?

— Pentru că am văzut un adevăr în ceea ce ai spus. Chiar e atât de greu să crezi lucrul ăsta?

Nu prea ştia ce răspuns să-i dea, iar Hades se încruntă.

— Lipsa mea nu o să-ţi afecteze cu nimic puterea de-a intra în Lumea de Jos. Poţi veni şi pleca după cum pofteşti.

Persefonei nu-i plăcea cât de distant părea el deodată, şi încă nici nu plecase. Se apropie de el şi-şi lăsă capul pe spate, astfel încât să-l poată privi în ochi.

— Înainte să pleci, mă gândeam la ceva, spuse ea, şi întinse mâna spre reverele sacoului lui. Aş vrea să dau o petrecere în Lumea de Jos... pentru suflete.

Mâinile lui Hades o prinseră de încheieturi. Ochii lui o iscodeau, iar ea nu era sigură dacă avea s-o îndepărteze de el sau s-o tragă mai aproape.

— Ce fel de petrecere?

— Thanatos mi-a spus că există câteva suflete ce se vor reîncarna la sfârşitul săptămânii, şi că Asfodel pregăteşte deja o sărbătoare. Cred c-ar trebui s-o mutăm la palat.

S-o mutăm?

Persefona îşi muşcă buza şi roşi.

— Te întreb dacă pot să organizez o petrecere în Lumea de Jos. El nu făcu decât s-o fixeze cu

privirea, aşa că ea continuă: Hecate s-a arătat deja de acord să mă ajute.
El ridică din sprâncene.
— Da?
Privirea,ei coborî spre locul în care palmele-i stăteau în cli$_{pa}$
aceea lipite de pieptul lui-
1 Zice c-ar trebui să dăm un bal.
El rămase tăcut atât de mult timp, încât ea crezu că îl înfuria*, , aşa ca ridică privirea pentru a o întâlni pe-a lui.
— încerci să mă seduci, ca sa fiu de acord cu balul vostru? în.
trebă el.
— Funcţionează?
El chicoti şi o trase mai aproape. Membrul tare, în erecţie, era lipit de burta ei, făcând-o să rămână cu gura căscată. Era singurul răspuns de care avea nevoie, şi totuşi, spuse la urechea ei:
— Funcţionează.
O sărută prelung şi-i dădu drumul.
— Plănuieşte-ţi balul, lady Persefona!
— întoarce-te curând acasă, lord Hades! El zâmbi răutăcios, apoi dispăru.
în momentul acela, îşi dădu seama că îi era teamă să spună orice legat de contract, pentru că ar fi putut însemna o dezamăgire. Ar fi putut însemna să-şi dea seama că nu avea să meargă niciodată. Iar asta ar fi distrus-o.
Persefona se întâlni cu Lexa şi Sibila la prânz, la Mărul de aur. Din fericire, cum era şi Sibila prezentă, Lexa n-o întrebă nimic de sărut, deşi era posibil ca Sibila să ştie deja toate amănuntele, reţele vorbiră despre examenele finale, absolvire, Gală şi Apollo. Totul începu pentru că Lexa o întrebă pe Sibila:
-Deci, tu şi Apollo...
SDe ^ ?im împreună? Nu> răspunse Sibila. Dar eu cred că el
spera sa accept să îi fiu iubită
persefona şi Lexa făcură schimb de priviri,
permisiunea? ^ ^ Adică... ţi-a cerut

Sibila rânji, iar Persefona admiră modul în care oracolul era în stare să vorbească **atât de degajat despre asta.**
_ Mi-a cerut-o, iar eu l-am refuzat.

__ L-ai refuzat pe Apollo, Zeul Soarelui,

perfecţiunea întruchipată?
Lexa părea un pic şocată.
— De ce?
— Lexa, nu se pun asemenea întrebări! interveni Persefona.
Sibila nu făcu decât să zâmbească şi să spună:
— Apollo nu e dispus să iubească o singură persoană, iar eu nu sunt dispusă să împart.
Persefona înţelegea de ce Sibila nu dorea să se implice într-o relaţie cu zeul. Apollo avea o listă lungă de iubite ce includea persoane divine, semidivine şi muritoare – şi, după cum o demonstra lista Zeului Luminii, nu stătea niciodată prea mult cu o singură persoană.
Discuţia trecu la planurile pentru weekend, iar după ce se ho- tărâră unde aveau să se întâlnească la o băută şi la un dans, Persefona plecă spre Lumea de Jos.
îşi udă grădina şi se duse să o caute pe Hecate în coliba ei. Era o căsuţă cuibărită într-o poiană întunecoasă şi, deşi avea farmecul ei, era ceva... ameninţător la ea. Poate era din cauza coloritului – părţile laterale erau gri, uşa era mov-închis, iar iedera se agăţa de casă, acoperind ferestrele şi acoperişul.

în interior, parcă pătrunsese într-o grădină plină cu flori de noapte – glicina mov, deasă, atârna deasupra capului ei ca niște mănunchiuri de stele într-o noapte neagră, în timp ce un covor de ^otiană albă acoperea pământul. O masă, scaune și un pat, toate fiind făcute dintr-un lemn moale și negru, care părea cres- cUt în fiecare pieșă. în aer pluteau niște sfere, iar Persefonei îi luă ceva vreme să ~Și dea seama ce erau de fapt – lampade, niște cre- aturi ca niște zâne, cu părul ca noaptea, plin de flori albe, și cu P^lea argintie. Hecate nu stătea pe pat sau Ia masă, ci pe podeaua acoperită c. iarbă Avea picioarele sub ea, iar ochii îi erau închiși. O lumânare
neagră, aprinsă, pâlpâia în fața
1 Hecate? întrebă Persefona, bătând la ușa, msă zeița nu se
clinti.
Intră în cameră.
— Hecate?
Tot niciun răspuns. Parcă dormea.
Persefona se aplecă și suflă în lumânare, iar ochii lui Hecate se deschiseră deodată. Preț de o clipă, păru de-a dreptul răutăcioasă, cu ochii de un negru nesfârșit, iar Persefona înțelese întocmai ce fel de zeiță putea deveni Hecate dacă-i era forțată mâna – genul de zeiță care-o transformase pe vrăjitoarea Gale în vizonul Gale.
Când o recunoscu pe Persefona, zâmbi.
— Bine-ai venit înapoi, miladyî
— Persefona, o corectă ea, iar zâmbetul lui Hecate se lăți.
— Nu fac decât să exersez, spuse ea. Știi tu, pentru când o să devii stăpâna Lumii de Jos.
Persefona roși extrem de tare.
— Gândești mult prea departe, Hecate!
Hecate ridică dintr-o sprânceană, iar Persefona își dădu ochii peste cap.
— Ce făceai? întrebă Persefona.
— Blestemam și eu un muritor, răspunse Hecate, aproape cu veselie, luând lumânarea în mână și ridicându-se în picioare.
O puse deoparte și se întoarse cu fața spre Persefona.
— Ti-ai udat deja grădina, draga mea?
— Da.
— începem?

n^ FreC n iUt ! la treabă> spunându-i Persefonei să se aşeze pe podea. Persefona ezită, dar după ce Hecate o încuraja să vad*
p ltT rea u ei înCă lua Via∗' se iăs∗ ^ genunchi. Când îşi ¥
palmele dk iarbă, nu se întâmplă nimic. Uimitor! şopti Persefona.
petrecu următoarea jumătate de oră ghidând-o într-o de meditaţie care-ar fi trebuit s-o ajute să-şi vizualizeze şi Si folosească puterea
_ Trebuie să exersezi chemarea magiei tale, spuse ea. _
Cum fac asta?
— Magia este maleabilă. în timp ce-o chemi, imaginează-ţi-o ca pe lut – modeleaz-o cum doreşti, apoi... dă-i viaţă.
persefona clătină din cap. __ păci totul să pară atât de uşor!
— Chiar e uşor, Persefona. Nu trebuie decât să crezi.
Persefona nu era sigură de asta, dar încercă să facă după cum
îi ceruse Hecate. îşi imagină viaţa pe care-o simţea în glicina de deasupra ei ca pe ceva ce putea modela şi le ceru plantelor să crească mai mari şi să devină mai vibrante, dar când deschise ochii, nu se schimbase nimic.
Probabil că Hecate-i observă dezamăgirea, pentru că-i puse o mână pe umăr.
— O să-ţi ia ceva timp, dar o să te descurci cu asta. Persefona îi zâmbi zeiţei, dar pe dinăuntru simţea că se ofileşte. Nu avea de ales decât să se descurce dacă voia să-şi ducă Ia îndeplinire contractul cu Hades, pentru că oricât de mult l-ar fi plăcut pe Regele Lumii de Jos, nu-şi dorea să fie prizonieră pe tărâmul lui.
— Persefona?
— Hă?
Clipi, uitându-se la Hecate, care zâmbea larg.
— Te gândeşti la regele nostru? Ea-şi feri privirea.
Ştie toată lumea, aşa-i? ruir m te -a purtat pe braţe prin tot palatul până-n dormito-
Ea fixă iarba cu privirea. Nu avusese de gând să poarte această ls cuţie şi, deşi o durea să pronunţe aceste cuvinte, o făcu: Nu s unt chiar sigură că asta ar fi trebuit să se întâmple. „„„De ce nu?
_ Din foarte multe motive, Hecate.

^Înalamână, contractul, explică Persefona. Apoi, ma^

n-o să mă mai scape deloc din ochi dacă află. Persefona facuopauza.

— Dacă vede când mă priveşte? Dacă îşi dă seama că nu mai sunt zeiţa virgină pe care şi-a dorit o dintotdeauna?

Hecate chicoti.

— Nici un zeu n-are puterea să-şi dea seama dacă eşti virgină.

— Nu un zeu, ci o mamă. Hecate se încruntă.

— Regreţi faptul că te-ai culcat cu Hades? Lasă-i la o parte pe maică-ta şi contractul – regreţi asta?

— Nu. N-aş putea să regret niciodată.

— Draga mea, tu eşti în război cu tine însăţi. Iar asta a dat naştere beznei înlăuntrul tău.

— Beznei?

— Furie, teamă, resentimente, o lămuri Hecate. Dacă nu te eliberezi prima dată pe tine, n-o să o facă nimeni.

Persefona ştia că întunericul făcuse mereu parte din ea şi că se adâncise în ultimele câteva luni, ieşind la suprafaţă când se simţea stârnită sau furioasă. îşi aduse aminte de cum o ameninţase pe nimfa aceea de la The Coffee House, de cum se răstise la mama ei, de cât de geloasă fusese pe Minthe.

Poate că mama ei pretindea că lumea muritorilor o adusese în starea asta – crescuse întunericul din ea până ajunsese tangibil însă Persefona ştia că nu-i aşa. Mereu fusese acolo, o sămânţă întunecată, care-i aţâţa visurile şi patimile, iar Hades o trezise, o fermecase, o hrănise.

„ „Lasă~mă să stârnesc întunericul din tine să iasă la iveală – o sa te ajut să-l modelezi!” spusese el Iar ea îl lăsase.

curi^sÎ^ ^ ^ Pentm Prima oară viaţă? 0 întreb ă ^^

-După ce Hades şi cu mine am făcut...Nu fu nevoită să-şi termine propoziţia.
— Hmm!
Zeiţa Vrăjitoriei se bătu uşor în bărbie.
Cred că s-ar putea ca Zeul Morţii să fi dat viaţă în

CAPITOLUL XXII

Balul înălţării

PÂNĂ VINERI. HADES NU SE ÎNTORSESE DIN OLIMPIA, IAR

Persefona era surprinsă de cât de mult o neliniştea lucrul ăsta. Ştia că intenţionează să participe la Balul înălţării din seara aceea, pentru că în momentul în care ajunse în Lumea de Jos ca să ajute la decorarea palatului, Hecate o zori într-o altă parte a palatului ca să se pregătească, spunându-i:
— Ţi-a trimis lordul Hades rochia. E superbă!
Persefona habar n-avea că Hades avea de gând să-i trimită o
rochie.
— Pot s-o văd?
— Mai târziu, draga mea, spuse ea, deschizând nişte uşi au- rite ce duceau spre un apartament care nu semăna cu restul palatului.
în loc de podele şi pereţi de culoare închisă, erau din marmur* albă şi incrustate cu aur. Patul era luxos, acoperit cu pături pu foase, iar podelele erau acoperite cu blănuri moi. Deasupra ci pului, un candelabru enorm atârna de un tavan în formă d

e_ camerele-astea pentru cine sunt? întrebă Pe™ f timp ce intra Plimbându-şi degetele peste marginea uneim^ ¿e machiaj alDe.

_ Pentru Stăpâna Lumii de Jos, răspunse Hecate Persefona lăsă replica să se aşeze. Ştia că Hades crease tot era pe tărâmul lui, aşa că adăugarea unui apartament pentru o soţie trebuia sa însemne că se gândea la posibilitatea de a avea ^a. îşi aduse aminte de aluzia făcută de Hermes pe acest subiect la gală. Oare camerele respective demonstrau că zeul avea de gând să se căsătorească?

— Dar... Hades n-a avut niciodată o soţie, ocoli Persefona subiectul.

— Nu a avut.

— Deci... camerele-astea n-au fost niciodată ocupate?

— Din câte ştim noi, nu. Hai, hai să te pregătim! Hecate îşi chemă lampadele, iar acestea trecură la treabă. Persefona intră în baie şi, în timp ce se lăsa pe spate în cadă, nimfele lui Hecate îi lăcuiră unghiile de la mâini şi de la picioare. Imediat ce se uscă, o dădură cu uleiuri pe piele. Acestea miroseau a lavandă şi a vanilie – mirosurile ei preferate. Când spuse asta, Hecate zâmbi.

— Aaa, Hades a spus că îţi plac.

— Nu-mi amintesc să-i fi spus lui Hades care sunt mirosurile mele preferate.

— Presupun că nici n-a fost nevoie, zise zeiţa. Le simte.

0 conduse pe Persefona spre masa de machiaj cu o oglindă atât de mare, încât vedea tot peretele din partea opusă a camerei. Nimfele îi aranjară încet-încet pârul, prinzându-i-l într-un coc în vârful capului. Când terminară, faţa-i era încadrată de bucle drăguţe, iar în păr îi sclipeau agrafe aurii. . inte,

- **E minunată! le spuse ea lampadelor. îmi place la nebun.e.**
- **Stai numai să-ţi vezi rochia! adăuga Hecate**

Zeiţa Vrăjitoriei dispăru în dulap şi revem cui o fă»^ ^ terial textil auriu sclipitor. Persefona ma nu-şi ^ ! «ată până când nu luă rochia pe ea. Mater.aiul pielea, iar când se privi în oglindă, abia se recunoscu. R_{oc}h care i-o alesese Hades îi atârna pe trup precum aurul lichidT i un decolteu generos, cu spatele gol şi cu o deschizătură până1 ! înălţimea coapselor, era frumoasă, îndrăzneaţă şi delicată [3 3]

— **Eşti de vis! o complimentă ea.**

Persefona zâmbi.

— **Mulţumesc, Hecate!**

Zeiţa Vrăjitoriei plecă să se pregătească pentru ceremoniile ' **din seara aceea, lăsând-o pe Persefona singură.** [1]

— **Acum semăn cel mai mult cu o zeiţă de când mă ştiu, rosti ® ea cu voce tare, netezindu-şi rochia cu mâinile.** '

Senzaţia bruscă a magiei lui Hades, caldă, sigură şi cunos- [1] **cută, o opri în loc. Se pregăti să se teleporteze, pentru că ultima ■ oară când o simţise, exact asta se întâmplase. însă de data asta** i **Hades apăru chiar în spatele ei. îl privi în ochii negri în oglindă f şi dădu să se întoarcă, dar vocea lui Hades răsună:** \

— **Nu te mişca! Lasă-mă să te privesc!** {

Instrucţiunile lui sunară mai degrabă ca o cerere decât ca o j

poruncă, iar ea înghiţi în sec, nefiind în stare să facă faţă căi- (**durii pe care prezenţa lui i-o stârnea înlăuntrul** corpului.

Radia (**putere şi întuneric – iar trupul ei răspunse: tânjea după putere, . flămânzea după fierbinţeală, jinduia la întuneric. Ardea »-l atingă, dar** îl **privi** în **ochi o clipă, înainte ca el să** înceapă **sa-i ^ încet roată.** [wA] . ^

Când termină, o cuprinse de talie cu un braţ, tragan j aproape de pieptul lui, contopindu-le trupurile.

— **L>ă-ţi jos farmecul!** **măsura k**

Persefona şovăi. Adevărul era că farmecul uman era^ ^ ,
ei de siguranţă, iar porunca lui Hades o făcu să-şi dorea 1 agaţe cu mai multă putere de el.
— De ce? i
— Pentru că doresc să te văd. în demnă p^e^° j
Ea-şi strânse şi mai tare farmecul, dar Hades o voce care-o făcu să se topească:
— Lasă-mă să te văd!
î chisc ochii şl renunţă cu totul. Farmccul îi alunecă precum , care sc scurgea pe pielea ei, şi-şi dădu seama când II picr- Tc pentru că se simţi şi despovărată, şi expusă.
1 Deschide ochii! Îi ceru Hades, iar când îi deschise, avea înfăţişarea de zeiţă.
Tot ce însemna prezenţa ei crescuse în intensitate, făcând-o să radieze, în contrast cu întunericul lui Hades.
— Draga mea, eşti o zeiţă! rosti Hades şi-şi lipi buzele de umărul ei.
Persefona-l cuprinse cu braţul de gât, trăgându-l spre ea; buzele li se lipiră cu putere, iar când Hades mârâi, Persefona se răsuci în braţele lui.
- Mi-a fost dor de tine!
El îi luă faţa în mâini, iscodind-o cu privirea. Faptul că el recunoscuse acest lucru o făcu să roşească, iar Hades rânji, trăgând-o mai aproape pentru un sărut. Buzele lui le atinseră uşor pe-ale ei – o dată, de două ori –, tachinând-o, înainte ca Persefona să le pecetluiască buzele la un loc. Era flămândă după el, iar Hades avea un gust dens, înecăcios, precum acela al whiskey-ului pe care-l bea. Mâinile ei alunecară în jos pe pieptul lui; voia sa-l atingă, să-i simtă pielea lipindu-se de a ei, dar Hades o opri, prinzând-o cu mâinile de încheieturi şi între- rupându-le sărutul.
— Şi eu sunt la fel de nerăbdător, draga mea, spuse el. Dar dacă nu plecăm acum, cred că o să-ţi ratăm petrecerea.
Ea începu să se bosumfle, dar îşi dădu seama şi de faptul că el avea dreptate.

- Mergem? o întrebă, întinzând mâna.
^ Candeai-$_0$prinse,Hadesrenunţălafarmec.Arfistatzile-ntregi
umb$^{I11™1^0*}$ „ felul în CarC magia lui Se mişca Precum ∘
fizici f$^{esprinzându-se\ de}$ el precum fumul şi dezvăluindu-i
cută d $^{U-t0r\ PărUl\ Îl\ Cădea\ pe\ umeri}$»$^{iar\ 0}$ coroană argintie fc- ^^
$^{tăi°}$ase îi împodobea partea de jos a coarnelor

***7inl 8St/ ?itl pe care tl Pupase până-n momentul acela fu- cuit de o robă neagră, cu tivurile brodate cu argint.U*

— Grijă mare, zeiţă, o avertiza Hades, mârâind înCOt J putea să nu mai ieşim din camera asta! ' s'lj
Persefona se înfioră şi-şi feri cu iuţeală privirea.
Cu degetele întrepătrunse, o scoase din apartament şi o COn , duse pe hol spre două uşi aurite. Dincolo de ele, se auzea mu/ murul scăzut al unei mulţimi mari.
Nelinştea-i crescu brusc' probabil pentru că-şi dăduse seama că nu avea farmecul ca s-o protejeze – îi cunoştea pe cei de-acolo, iar ei o cunoşteau pe ea Totuşi, se simţea ca o impostoare – impostoare ca zeiţă, impostoare ca regină, impostoare ca iubită.
Fiecare dintre aceste gânduri o durea mai mult decât cel de' dinainte, aşa că le îngropă undeva în adâncul minţii şi intră în sala de bal alături de Hades.
Se aşternu o linişte deplină.
Stăteau în vârful unui şir de trepte ce ducea pe ringul de dans aglomerat al sălii de bal. încăperea era ticsită de la un perete la altul, iar ea recunoscu mulţi dintre participanţi – zei, suflete şi creaturi deopotrivă, li văzu pe Euryale, Ilias şi Mekkonen. Le zâmbi, uitând de nelinişte, iar după ce ei făcură o plecăciune, Hades o conduse pe trepte în jos.
în timp ce-şi croiau drum prin mulţime, Persefona zâmbea şi dădea din cap, iar când o zări de Hecate, se desprinse de Hades şi o prinse de mâini.
— Hecate! Superb arăţi!
Zeiţa Vrăjitoriei strălucea – purta o rochie argintie, sclipitoare, mulată pe corp şi voluminoasă. Părul des, închis la culoare, i se revărsa pe umeri, iar în plete îi sclipeau stele.
— Mă flatezi, draga mea! spuse ea, în timp ce se îmbrăţişau.
Brusc, Persefona se trezi înconjurată de suflete. O îmbrăţişau
şi-i mulţumeau, îi spuneau cât de uluitor arată palatul şi c de frumoasă e ea. Nu ştia cât timp stătuse acolo,

accepan **îmbrăţişări şi vorbind cu oamenii din Lumea de Jos, dar muzi împrăştie mulţimea.** e
Primul dans al Persefonei avu loc cu câţiva copii din muJF. Se învârteau în cerc şi se milogeau să fie luaţi în braţe şi[10]

a le ficu pe plac, minunându-se de bucuria lor în timp ^Tmişcauprin sala de bal.
CC **n ă ce se încheie acel dans, apăru Charon. Ca de obicei, era** ăcat c**omplet în alb, doar că tivurile robei îi erau brodate cu** fi albastre. **Făcu o plecăciune, cu o mână în dreptul inimii.** r **— Milady, spuse el, îmi acordaţi acest dans? Zâmbi şi-l luă de mână.**
— Bineînţeles!
persefona se alătură unui dans în şir, făcându-şi repede loc printre suflete. Ritmul era ameţitor, şi curând se înroşi toată şi i se tăie răsuflarea. Bătu din palme, râse şi zâmbi larg, până începu sa o doară faţa. După două dansuri, se întoarse şi-l văzu pe Her- mes făcând o plecăciune în spatele ei.
— Milady, spuse el.
— Zi-mi Persefona, Hermes! spuse ea, luându-l de mână. Muzica era altfel în momentul acela, trecând la o melodie
lentă, fermecătoare.
— Arăţi aproape la fel de uluitor ca mine! rosti el îngâmfat, în timp ce se mişcau prin sală.
— Ce compliment atent! îl luă ea peste picior. Zeul rânji, apoi se apropie de ea.
— Nu ştiu dacă-i de vină rochia sau toate partidele de sex cu stăpânul acestui tărâm!
Persefona roşi.
— N-ai haz, Hermes!
El ridică dintr-o sprânceană. Chiar n-am?
— Dar de unde ştii tu chestia asta?
Păi, umblă vorba că te-a purtat prin tot palatul pe braţe »-n patul lui.
Ea ro**şi cumplit de tare. Nu avea să i-o ierte în veci lui Hades, ^ Văd că e adevărat!**

ersefona îşi dădu ochii peste cap, dar nu negă. ^ « zi – cum a fost?
^ N-o să vorbesc cu tine despre asta, Hermes!
f
— Fac pariu că e dur! comentă Hermes. W
Persefona îşi feri privirea ca să-şi ascundă şi roşeaţa ^ // obraji, şi râsul. ln '
— Eşti imposibil!
Hermes chicoti.
— Pe bune-acum – te prinde bine dragostea! f
— Dragostea? făcu ea, aproape înecându-se. f
— Vai de mine – tu încă nu ţi-ai dat seama, nu-i aşa? i
— Ce să-mi dau seama? ^
— Că eşti îndrăgostită de Hades!
-Ba nu!
— Ba da! insistă el. Şi el te iubeşte.
— Aproape că preferam să mă-ntrebi de viaţa sexuală, bom- ' băni Persefona.
Hermes râse.
— Ai intrat în încăperea asta de parc-ai fi fost regina lui! Tu ' chiar crezi că el lasă pe fitecine să facă una ca asta?
Chiar nu ştia.
— Eu cred că Stăpânul Lumii de Jos şi-a găsit mireasa!
Vru să-l contrazică, spunându-i că Hades n-o găsise – o capturase dar, în loc să spună asta, ridică din sprânceană la Zeul Înşelăciunii.
— Hermes, eşti beat?
— Un pic, recunoscu el cu stângăcie.
Persefona râse, dar cuvintele lui îi rămăseseră în minte. Oare îl iubea pe Hades? îşi acordase timp să se gândească la asta doar pe fugă, după prima lor noapte împreună, apoi zdrobise cu totul acele gânduri.

în timp ce Hermes o învârtea, se uită în jur, căutându-l pr^ mulţime pe Hades. Nu-l mai văzuse de când coborâseră treptele împreună, şi fusese imediat înconjurată de suflete. îl zări stând pe un tron de culoare închisă. Stătea aplecat, cu un deget dus la buze, fixând-o cu privirea. Thanatos îi stătea de o parte, îmbrăcat m negru, cu aripile frumos împăturite precum o mantie. Minthe statea ameninţător de partea cealaltă, radiind într-o rochieVr*u precum un înger un demon pe umerU feri cu iuţeală privirea, dar

Hermea păru să oh*
ţtdadu drumul. __ţ)u-te laell
Persefona ezita. ^E-n regulă...
_ ?une mâna pe el, Persefonal
Îi wmbi lui Hermes, iar mulţimea se dădu la o parte în timp ce ea-şî croia drum spre Hades. Acesta o urmărea, iar tânăra nu ştia exact ce să creadă despre expresia de pe faţa lui, dar ceva dinlăuntru! ei era atras de el. în timp ce se apropia, el lăsă mâna jos, pe braţul tronului. Ea făcu o plecăciune joasă, apoi se ridică. — Milord, doreşti să dansăm?
Ochii lui Hades sclipiră, iar buzele-i tresăriră. Se ridică, o siluetă impunătoare, şi o luă de mână, conducând-o spre ring. Sufletele le făcură loc, înghesuindu-se lângă pereţi ca să \e ofere spaţiu şi ca

să privească. Hades o lipi de el, cu o mână ţinând-o ferm de spinare, iar cu cealaltă împletindu-şi degetele cu ale ei.

Fusese mai aproape de el decât era în clipa aceea, dar ceva din modul în care o ţinea acum, în faţa tuturor supuşilor lui, ii încinse pielea. Aerul dintre ei deveni apăsător, încărcat. Nu-şi vor- câteva secunde, ci doar se priviră. – Eşti nemulţumit? îl întrebă după o vreme.

u Dacă ^nt nemulţumit de faptul că ai dansat cu Charon şi cu Hermes? întrebă el.

Ün!nT U 'mtrebă-11 ^ ^ privirea, iar el se aplecălu Câţi.

Upmd^ buzele de urechea ei.

nemuHumit de faptul că nu sunt în tine. încercă să nu zâmbească.

ivirea i se întunecă._ Fii atentă» zeiţă, că n-am nicio reţinere să te posed de faţă j cu toată lumea!

_ N-ai îndrăzni!

Privirea lui o întărâtă. Provoacă-ma!

Nu îl provocă.

Mai plutiră pe ringul de dans în tăcere o vreme, apoi Hades o ridică de la podea şi o urcă treptele. în spatele lor, mulţimea aplauda şi fluiera.

— Unde mergem? întrebă ea.

— Să scăpăm de nemulţumirea mea, răspunse el.

Imediat ce părăsiră sala de bal, o conduse pe un balcon aflat în capătul holului. Era un spaţiu mare – iar atenţia Persefonei fu distrasă de priveliştea unei Lumi de Jos acoperite de întuneric şi aprinse de lumina stelelor. Se minună de priceperea şi de atenţia la detalii.

Era magia lui Hades.

Dar când începu să meargă în faţa lui Hades, el o trase înapoi spre el. Privirea-i era sumbră, transmiţându-i nevoia.

— De ce mi-ai cerut să-mi dau farmecul jos? întrebă ea. j Hades îi dădu la o parte de pe frunte o şuviţă rebelă de păr.

— Ţi-am spus – aici nu ascunzi asta! Trebuia să înţelegi ce înseamnă să fii zeu!

— Eu nu sunt ca tine, spuse ea.

Mâinile lui i se plimbau pe braţe, iar el zâmbi. (j

— Nu, avem doar două lucruri în comun.

Ea ridică din sprânceană.

— Şi alea ar fi?

— Amândoi suntem Divini, răspunse el, apropiindu-se âe ea.

Şi spaţiul pe care-l împărtăşim.

O ridică în braţe, lipind-o cu spatele de perete. Mâinile lui j rr— disPerate> *ăgându-i rochia în sus şi despărţit mS Pr :UT adânc fără niciun avertisment şi amândoi p 1UÍ SC Upi de„a ei >Persefona trase aer în P^'

^răsuflarea tremurândă. Asta-nseamnă să fii **zeu? fjades se retrase ca s-o privească în ochi.**

___ Asta înseamnă să ai parte de favoarea mea, răspunse el, şi e mişcă, intrând şi ieşind, copleşind-o în cel mai minunat chip, jn vreme ce privirile şi răsuflările li se îngreunau şi li se iuţeau. 1 persefona îşi dădu capul pe spate, iar piatra o înţepă în scalp d în spinare, dar nu-i păsă deloc. De fiecare dată când o pătrundea, atingea ceva ascuns adânc înlăuntrul ei, oferindu-i senzaţie peste senzaţie.

— Eşti perfectă! spuse el, răsucindu-şi degetele în părul ei,

O prinse de ceafă şi o tachină pătrunzând-o, în timp ce se mişca mai încet, într-un ritm care-l făcea să fie sigur că ea-i simţea fiecare parte a trupului.

— Eşti frumoasă! Nu mi-am dorit niciodată pe cineva aşa cum te doresc pe tine!

După recunoaşterea acelui adevăr urmă un sărut, apoi Hades intră şi ieşi din ea mai tare ca oricând, iar trupul ei îl devoră cu totul. îşi dădură drumul împreună, cu strigătele gâtuite de buzele împreunate.

Hades se retrase cu grijă, ţinând-o lipită de el până când picioarele ei încetară să mai tremure. Apoi, cerul din spatele lor se aprinse, iar Hades o conduse spre marginea balconului.

— Priveşte! o îndemnă el.

La orizontul întunecat, focul zbură spre cer, dispărând într-o dâră de scântei sclipitoare.

— Sufletele se întorc în lumea muritorilor, continuă Hades. Aşa e reîncarnarea.

Persefona urmărea uluită cum se ridicau la cer din ce în ce mai multe suflete, lăsând în urma lor dâre de foc.

— E minunat! exclamă ea.

Era magic.

Dedesubt, locuitorii Lumii de Jos se adunaseră în curtea de P^ră, iar când ultimele suflete se ridicară în aer, izbucniră în ªplauze, muzica începu din nou, iar chiotele de veselie răsunară j*mai Puternic. Persefona se trezi zâmbind, iar când îl privi pe Ha<les, acesta o fixa cu privirea.

— Ce~i? întrebă ea.

— Lasă-mă să mă închin ţie.

Ea îşi aminti cuvintele pe care i le şoptise pe banch spate a limuzinei, după La Rose. C eta ^în „Tu ai să mi te închini mie, şi nici măcar n-o să fU„ tc nevoie să îţi poruncesc! **

Cerinţa lui avea ceva păcătos, dar care îi aducea desfătare că îi răspunse:

Da!

Un strop de normal

p

X Trecuseră câteva săptămâni de la Balul înălţării timp î care petrecuse mult timp alături de el. începuse s-o caute când er« în Lumea de Jos, cerându-i să meargă la o plimbare sau să joace împreună un joc ales de ea. Şi Persefona începuse să-i ceară lucruri; se jucase cu copiii din Lumea de Jos, le făcuse o nouă zonă de joacă şi găzduise câteva cine pentru suflete şi pentru personalul lui.

în acele momente se dezvolta legătura ei cu Hades, şi descoperi că simţea mult mai multă pasiune faţă de el decât simţise vreodată. Aceasta se manifesta când se împreunau noaptea, făcând dragoste de parcă n-aveau să se mai vadă niciodată. Totul părea disperat, iar Persefona îşi dădu seama că era din cauza faptului că niciunul dintre ei nu folosea cuvinte pentru a transmite ceea ce simţeau.

Iar ea simţea că se prăbuşea.

m era
într-o noapte, după o partidă deosebit de încinsă de pocher p iezbrăcate, stăteau întinşi în pat, Persefona ţ.nânduşi P f Septul lui Hades, în timp ce el îi trecea absent deget y

— Dă-mi voie să te scot la cină! ţ

Privirea ei se îndreptă deodată spre a lui. /

- La cină? Adică... în văzul lumii? 4 I se strânse stomacul numai când se gândi la asta, făcându-şj *fi* **griji din cauza atenţiei presei. De când Hades anunţase Proiec-jjf tul Halcyon, apăreau tot mai multe articole despre ea în ziare $ din toată Noua Grecie –** ***Corinth Chronicle, Ithaca înquirer.*** **Cele \ care-o nelinişteau cel mai tare erau cele care încercau să-i scormo- f nească în trecut. Până acum, aflaseră destule despre ea cât să fie \ satisfăcute, scriind diverse lucruri precum faptul că fusese educată P la domiciliu până la vârsta de optsprezece ani, moment în care 0 venise din Olimpia la Universitatea Noua Atenă. Licenţiată în j Jurnalism, îşi găsise un stagiu de practică la** ***New Athens News*** **şi-şi g începuse relaţia cu Hades în urma unui interviu. JS]**

Era doar o chestiune de timp până când vor începe să ceară ^ mai mult Trebuia să se aştepte la asta, doar era jurnalistă.

— Nu tocmai în văzul lumii, răspunse el. Dar vreau să te duc la un restaurant public. îl!

Ea ezită, iar Hades îi aruncă o privire cu subînţeles.

— Aş avea grijă să fii în siguranţă. % Ştia că are dreptate, mai ales că acest zeu reuşise să se ferească ţ
de mass-media mult timp – deşi ştia că acest lucru se datora în ^ parte puterii lui de invizibilitate şi fricii pe care-o stârnea în rân- durile muritorilor.

~ 0K> zise ea, zâmbind.

**în ciuda rezervelor ei, faptul că Hades voia să facă un lucru **
atât de... simplu cum era s-o scoată la cină ***chiar*** **era extrem \ de romantic.**

începând din noaptea aceea, totul devenise haotic. La cursuri > în într^ ^ Servidu' st'es> ^ mai fusese şi acostată de stră; j n XT3na f PrÎn Lumea o oprea şi-o lua la întreg >
**iSSr ^ ^ CU Hades în - timpul plimbărilor **
**P ^Zî/T.'a The Coffee Unii jurnalişti o întreg **
oCT '-Cr PUteaU lua pentru ziarul lor
_jobUa 11 mtr în obicei să-şi verifice inboxul de câteva ^ ori pe zi şi ^ Şteargă în masă e-mailurile fără să le citească d , data** aceasta, **cand se loga, descoperi un subiect tulbură^ * ^tre ele: *Ştiu că tefuţi cu el.***
tUlburator Pe unul
jurnaliştii **erau mai profesionişti de-atât**
Simţi groaza până-n măruntaie în momentul în care AM dic pe e-mail şi găsi un şir de fotografii. Erau poze cu ea Hades, făcute toate în Lumea de Jos, când erau pe balcon la Balul
. C RV-IIÎLIIL CP ÎNRLIAT«, YN. L.: . . . '
«LUI
înălţării. E-mailul se încheia cu: *îmi vreau jabul înapoi,'altfel fac astea publice în presă.*
E-maiîul era de la Adonis. îşi scoase telefonul să-l sune – încă nu.i ştersese numărul, iar asta era cea mai sigură cale de-a lua legătura cu el.
îşi dădu seama că el răspunsese la telefon, dar nu zicea nimic, ci o aştepta pe ea să vorbească.
— Ce mă-sa, Adonis? întrebă ea, furioasă. De unde ai pozele alea?
— Ai vrea tu să ştii, sunt sigur.
— Hades te va distruge!
— N-are decât să-ncerce, dar nu cred că vrea să dea piept cu iuria Afroditei!
— Eşti un nenorocit ordinar!
— Ai trei săptămâni, o anunţă el.
— Şi cum vrei să-ţi obţin slujba înapoi? se răsti ea.
— Te gândeşti tu la ceva. Doar din cauza ta am fost dat afară.

— Din cauza ta ai fost dat afară, Adonis, şuieră Persefona. Nu ar fi trebuit să-mi furi articolul!
— Te-am făcut vedetă! * ,
— Nu m-ai făcut decât victimă, şi nu sunt interesata sa
tendinţa asta mai departe! . Az j on j s
Urmă o pauză lungă de la celălalt capăt a! fin*» apo. vorbi din nou:
— Trece timpul, Persefona! ^ valma> p r i- închise, iar ea lăsă telefonul jos, cu gan ^ ^^ pe Demetri mul gând care-i trecu prin minte fu acela e- 292

y
dacă se gândea să-l reangajeze pe Adonis, aşa că se ridică de i
scaun şi bătu la uşa lui. n
— Ai un moment?i Şeful ei ridică privirea dinspre calculator, cu ochelarii refl ec i
tându-i cămaşa albastră şi cravata galbenă – ceea ce făcea contai tul vizual aproape imposibil. j
— Da, intră! j Persefona nu făcu decât câţiva paşi în încăpere.
— Care sunt şansele ca Adonis să se... întoarcă la lucru? j
— A fost nesincer, Persefona. Nu prezintă niciun interes pentru mine să-l reangajez. Când ea aprobă din cap, el întrebă: De ce?*
— Mă simt cam... prost în legătură cu el, atâta tot, reuşi ea să' îngaime, deşi cuvintele aveau gust de sânge când îi ieşiră din gură.[1]
Demetri îşi scoase ochelarii. în clipa aceea, ea-i observă privi-i rea plină de îngrijorare şi un pic bănuitoare. i
— E totul în regula? j
Persefona încuviinţă din cap. | ~ Da. Da. Scuze!
leşi din biroul lui Demetri, îşi împacheta lucrurile şi plecă. Imaginile din e-mail o incriminau, iar dacă erau publicate în presă, dovedeau că tot ce scria în revistele de scandal e adevărat. Ei, nu chiar totul

Persefona chiar nu putea spune că ea şi Hades formau un cuplu. Ca şi înainte, ezita să pună o etichetă exactă pe ceea ce era între ei în acel moment, dat fiind contractul. Ca să nu mai vorbească **de faptul că dacă pozele erau publicate, avea să le vadă mama ei, iar asta ar fi însemnat sfârşitul perioadei petrecute de ea în Noua Atena – nici măcar n-avea să fie nevoie să-şi facă griji pentru scandalul mediatic care avea sa urmeze, pentru că nu avea sa e acolo ca să asiste la el. Demetra avea s-o încuie din nou, pen tru totdeauna.**

Chiar şi în timp ce Persefona se pregătea pentru întâlnire – <*va ce-ar fi trebuit să fie plăcut mintea îi fugea la ameninţarea^^ Adonis. Se gândea cum ar fi trebuit să abordeze situaţia; ar fi P^ să-i spună lui Hades, şi totul s-ar fi terminat la fel de repede c ffice puse, dar nu voia ca Zeul Morţii să-i poarte bătăliile în locul

Voia să rezolve ea însăşi problema.

*** se hotărî că Hades avea să reprezinte un soi de ultimă soluţie ^ un as din mânecă pe care să-l scoată în momentul în care nu găseJ**

boaită soluţie.

„ probabil că părea tulburată când Hades sosi să o ia, pentru că

Zeul Morţii întrebă în timp ce se apropia de limuzină: \ totul în regulă?

\ _ Da, reuşi ea să spună pe cel mai vesel ton al ei. I o întrebase de multe ori asta, făcând-o să se întrebe dacă nu î cumva era paranoic.

— Am avut o zi plină, atâta tot.

El zâmbi.

— Atunci, hai să te ajutăm să uiţi de griji!

0 ajută să urce în limuzină şi o urmă îndeaproape.

Antoni era pe locul şoferului.

— Milady.

Făcu o plecăciune din cap.

— Mă bucur să te văd, Antoni!

Ciclopul zâmbi.

j — Apăsaţi pe interfon dacă aveţi nevoie de ceva!
Apoi ridică un geam fumuriu, care separa cabina lui de a lor.
Ea şi Hades stăteau unul lângă celălalt, destul de aproape ca să li se atingă braţele şi picioarele. Tensiunea dintre ei îi încinse pielea. Dintr-odată, nu mai putea să-şi găsească locul şi începu să se foiască, încrucişându-şi şi descrucişându-şi picioarele. îi atrase ^enţia lui Hades şi, după o clipă, acesta-i puse mâna pe coapsă.
Nu era sigură ce-o împinsese să o spună – poate de vină era stresul zilei sau tensiunea din cabină, dar în momentul acela nu-şi dorea altceva decât să se piardă cu totul în el.
— Vreau să mă închin ţie.
Cuvintele ieşiră încet şi degajat. De parcă l-ar fi întrebat ce fa ce sau ar fi remarcat starea vremii. îi simţi privirea asupra ei şi o nd ică încet pe-a ei spre el. Privirea i se întunecase.

Şi cum ai vrea să mi te închini, zeiţă?Avea o voce

groasă şi calmă.
Ea încercă să-şi reprime un zâmbet şi îngenunche î 1 pardoseală, vârându-se între picioarele lui. ° a∗a ' ui Pe
— Vrei să-ţi arăt? / El simţi un nod în gât, apoi reuşi să spună cu o voce ră /
— Ţi-aş îî foarte recunoscător pentru o demonstraţie gU?ît∗ /
Degetele ei se îndreptară spre nasturele pantalonilor lui I eliberă sexul şi-l prinse în mână – era moale, dar ferm 1 ^ f privi pe Hades în ochi în timp ce i-l frecă o dată. Acesta îşi ^1 ¡!
M.imMii nd /</\anca ior ..nn/l an < 1 I11X i
----------....
pumnii pe coapse, iar când ea i-l luă în gură, gemu şi îşi dădu capul f pe spate.
Apoi, maşina se opri. j

— Băga-mi-aş! înjură el şi întinse mâna după butonul inter- jt fonului. .
Persefona avea în continuare membrul în gură, până în fu$_{n}$- dul gâtului, lingând şi sugând. Când Hades vorbi, avea răsuflarea ! tăiată:
— Antoni. Condu până-ţi spun eu să te opreşti!
— Da, domnule.
Zeul şuieră, inspirând printre dinţi. Degetele i se înfipseră în [a] scalpul ei, desfacându-i părul împletit, în timp ce ea-l freca în $ mână şi-şi mişca buzele şi dinţii pe capul sculei lui. Avea gust de iii sare, de beznă, şi i se întărea şi se îngreuna în gură. I
îşi dădu seama când îl făcuse să-şi piardă minţile de tot, pentru că el îi rosti numele printre dinţi şi începu să se înfigă tot mai adânc. Ea se sprijini cu putere de bancheta limuzinei» ^ fără să poată respira, fiind în stare doar să ia. O izbi în fundul gă- ^ tului iar şi iar, până când îşi dădu drumul cu numele ei pe buze^ ^
Persefona primi tot, lingându-l până-l curăţă. Când term^> ^ Hades se întinse spre ea, trăgând-o în sus ca s-o sărute cu p k apoi despărţindu-se de ea şi mârâind:
— Te doresc! \
Ea îşi înclină capul şi-l întrebă: \
— Cum mă doreşti? ,H
El răspunse fără să stea pe gânduri măcar o clipă: \
_ pentru început, te iau pe la spate, în patru labe. ^
Apoi?
- Te trag deasupra şi te învăţ să mă călăreşti până te rupi în
două!
- Hmm, aia-mi place!
Se ridică, iar Hades o aşeză pe membrul lui. Ea gemu în timp ce el o pătrunse, iar mâinile lui Hades o cuprinseră de talie, ajutând-o să-şi stabilească un ritm, până ajunse să se mişte de bunăvoie, folosindu-se de el pentru plăcere. îl cuprinse cu braţele

de gât şi-l ţinu lipit de ea. îl muşcă de ureche, iar când el gemu, ea-i şopti:

— Spune-mi cum mă simţi!

— Ca pe viaţa însăşi!

El îşi plimbă degetele între ei şi o frecă puternic, crescând tensiunea, până când ea nu mai suportă – răsuflarea sa greoaie făcu loc unui strigăt de extaz, apoi se prăbuşi peste el, cu faţa îngropată în scobitura gâtului lui.

Nu ştia cât timp o ţinuse astfel, dar la un moment dat, Perse- fona îi alunecă din poală, iar Hades se aranjă la loc înainte de-a-l anunţa pe Antoni că sunt pregătiţi să ajungă la destinaţie. Antoni Wră într-un garaj şi parcă în apropierea unui ascensor, unde Hades o ajută pe Persefona să coboare din limuzină. Odate ajunşi ^ăuntru, el scoase o cartelă de acces, o scană şi apăsă butonul Pentru etajul paisprezece. ^ Unde suntem? întrebă ea. ^ La Livadă, răspunse Hades. E restaurantul meu.

7 Livada? . muritorilor din V, unul dintre restaurantele P, elor comode. S Atenă, datorită decorului unic şi al *ran,amen ^Pirate de grădini, ^ Cum de nu ştie nimeni? hm**

7; îl las pe Ilias să se ocupe de el. ^ P deţine etoiw rfc»** ^ se deschise pe acoperiş, ^^^Vi^^jZ ^ în faţa a ceea ce vedea.

din Lumea de Jo,; o cărare Paraua ş de flori şi copaci din care atârnau luminiţe. Hades o cond Use cărarea care ducea la un spaţiu deschis, cu o masă şi două fotoliu pluş. Luminiţele din copaci se încrucişau deasupra capetelor lor.

— E minunat, Hades!

Zâmbi şi o conduse la masă, unde-i aşteptau nişte pâini şi < sticlă de vin. Hades turnă câte-un pahar pentru fiecare şi închin; în cinstea serii lor.

Ea se trezi râzând mai mult decât râsese de când se ştia, iar po vara zilei era demult uitată când Hades se apucă să-i depene poveşt din Grecia Antică. Imediat ce terminară de mâncat, începură să st plimbe prin pădurea de pe acoperiş, iar Persefona întrebă: — Tu ce faci ca să te distrezi?

Părea o întrebare ridicolă, insă chiar era curioasă. De-a lun-l gul lunilor, ajunsese să-şi dea seama că lui Hades îi plăcea să joace cărţi, să facă plimbări şi să se joace cu animalele lui, dar ea se în-i treba ce altceva îi mai plăcea. **i**

— Ce vrei să spui cu asta? j Ea râse. .

— Faptul că tocmai ai întrebat spune totul! Ce hobby-uri ai? ^

— Jocurile de cărţi. Călăritul. Roti mâna prin aer, gândindu-se, apoi adăugă: Băutura.

— Şi chestii care n-au legătură cu faptul că eşti Zeul Morţii? •

— Băutura n-are legătură cu faptul că sunt Zeul Morţii!

— Dar nici hobby nu e. Asta dacă nu cumva eşti alcoolic. Hades ridică dintr-o sprânceană.

— Atunci, hobby-urile tale care sunt? ,v Persefona zâmbi şi, deşi era conştientă că el evita să vorbeasc j despre el, răspunse: **1**

— Patiseria. **A d ¿eS. J**

— Patiseria? Am impresia că trebuia să aflu mai curant , **pre asta.** ****

— Păi, nu m-ai întrebat niciodată.. jj$_{a(}$jes \ între ei se aşternu liniştea şi mai merseră un pic» ^ caf£ jj se opri. Persefona se întoarse să-l privească în momen el rosti: ****

****

_]nvaţă-măî

£a îl fixă un moment cu privirea, uluită.

_ poftim?

_ învaţă-măl repetă *el* Să coc ceva Ja cuptor. Ea nu se putu abţine să râdă, iar el ridică dintr-o sprânceană, ' nepărând amuzat.

I _ Scuze – dar mi te imaginez la mine în bucătărie! ! _ Şi e dificil?

— Păi... da. Eşti Zeul Lumii de Jos.

- Iar tu eşti Zeiţa Primăverii. Şi stai în bucătărie şi faci fursecuri .Eu de ce n-aş putea?

Nu-şi putea dezlipi ochii de el. Abia în momentul acela îşi dădu seama că se schimbase ceva între ei. Se întâmplase treptat, dar acum o izbi din plin. Era îndrăgostită de el.

Nu-şi dăduse seama că se încruntă până când el nu-i atinse faţa, mângâindu-i obrazul cu degetul.

— Eşti bine? Ea zâmbi.

— Foarte bine.

Se ridică pe vârfurile picioarelor şi-l sărută pe gură, retrăgându-se.

— Am să te învăţ. Hades zâmbi şi el.

— Bun, atunci, Să-i dăm drumul!

— Stai aşa! T\i vrei să înveţi *acum?*

Pot să învăţ oricând. Dădu să-i spună că nu avea resursele necesare pentru a face asta în Lumea de Jos, când Hades spuse: Mă gândeam să... petrecem nişte timp împreună în apartamentul tău. Ea îl fixă cu privirea, iar el ridică din umeri

— Eşti mereu în Lumea de Jos.

— Vrei să... petreci timp în Lumea de Sus? În apartamentul meu?

El o fixă cu privirea – îi spusese exact ce voia sa facă. -- Eu... trebuie s-o pregătesc pe Lexa pentru sosirea ta.Hades aprobă din cap.

— Am înţeles. 11 rog pe Antoni să.te ducă. Coborî privirea sn costumul de pe el, adăugând: Eu trebuie să mă schimb.

Persefonei nu-i fu greu s-o convingă pe Lexa să accepte o seară Cu **mâncare, prăjituri şi filme în compania lui Hades. De fapt, aceasta ţipă în momentul în care Persefona aduse vorba despre asta, ceea ce-l făcu pe Jaison să iasă din camera ei înarmat cu o lampă, cu ochii albaştri-cenuşii căscaţi şi părul negru făcut vâlvoi. Părea gata să se încaiere cu cineva, iar fetele râseră când îl văzură. Jaison lăsă lampa jos.**

— Am auzit pe careva ţipând.

— Şi aveai de gând să mă salvezi cu o lampă? întrebă Lexa.

— A fost cea mai grea chestie pe care-am reuşit s-o găsesc, răspunse el defensiv.

Râseră din nou, iar Persefona îi explică de ce ţipase Lexa.

Jaison îşi frecă ceafa.

— Uau, Hades, zici?

— Da, Hades!

Lexa îi întinse mâna lui Jaison.

— Hai! Trebuie să facem curat în living. O să creadă că suntem nişte ţărani!

Persefona zâmbi în timp ce ei doi se făcură nevăzuţi în camera alăturată, Jaison continuând să ţină lampa în mână.

Făcură curat şi chiar în timp ce ea-şi lua pijamaua pe ea, sună soneria. în ciuda faptului că petrecuse atât de mult timp alături de Hades, inima tot îi bubuia în piept când se duse să răspundă la uşă. Hades stătea pe veranda lor, îmbrăcat cu o bluză neagră **care-l venea de vis peste muşchi, şi nişte pantaloni largi de trening.[pef] sefona rămase şocată de înfăţişarea lui; îngrijitul zeu se putea im brăca şi-n haine mai simple, şi tot magnific arăta.**

— Aveai deja hainele astea? întrebă ea.
Hades îşi coborî privirea spre ele, zâmbind larg.
- Nu!
fi conduse înăuntru, simţindu-se uşor stânjenită. Apartamen tul era multprea mic pentru el – era aproape cât uşa de lat *şi* fu ne voit să aplece capui pentru a putea să intre. Persefona se încruntă
— Ce-t? întrebă el.
— Nimic» răspunse ea şi-l ocoli repede.
Í1 conduse în living, unde Lexa şi Jaison terminaseră de fâcut curăţenie şi stăteau tolăniţi pe canapea.
— Ăă, Hades, ea e prietena mea cea mai bună, Lexa, iar el e Jaison, iubitul ei.
Jaison îi făcu cu mâna de pe canapea, dar Lexa se ridică în picioare şi-l cuprinse pe Hades cu braţele de mijloc.
Persefona ridică din sprâncene. Era impresionată de curajul Lexei şi de reacţia lui Hades; nu păru deloc surprins şi-i întoarse îmbrăţişarea.
— Mă bucur să te cunosc! spuse ea.
— Foarte puţini au rostit aceste cuvinte, replică el. Lexa se desprinse de el şi zâmbi larg.
— Atât timp cât te porţi frumos cu prietena mea cea mai bună, o să fiu în continuare bucuroasă să te cunosc.
Hades strâmbă din buze.
— S-a notat, Lexa Sideris, spuse el, făcând o mică plecăciune. Permite-mi să-ţi spun că îmi face mare plăcere să te cunosc!
Lexa roşi.
La naiba. Stăpânul Lumii de Jos chiar era fermecător! Persefona îl conduse pe Hades în bucătăria ei. Era mică pentru ea şi Lexa, şi deveni şi mai mică atunci când era el în ea. Atingea tavanul cu capul la propriu, dar înălţimea lui le era de folos, mai ales că o mare parte dintre ingredientele de care Persefona avea nevoie se aflau pe raftul de sus din dulapul ei de bucătărie.

- De ce pui totul atât de sus? o întrebă el în timp ce-o ajuta
sh¡ ia ingredientele.
- E singurul loc unde începe totul. în caz că n-ai observat,
nu locuiesc într-un palat.
HI li aruncă o privire de parcă i-ar fi spus: „Aş putea să schi
aSt Când totul ajunse pe biat, Hades se întoarse să o privească
— Oare ce te-ai face tu fără mine? întrebă el.
— Mi-aş lua, pur şi simplu, totul singură, replică ea.
Hades pufni. Se întoarse cu faţa spre el şi îl găsi sprijinind
de blat, cu braţele încrucişate la piept. îi tăia cu totul răsuflarea, iar ei îi venea să râdă, pentru că stătea în bucătăria asta nasoală şi
făcea fursecuri.
— Păi, treci aici! N-ai cum să înveţi de-acolo!
Hades ridică din sprâncene şi rânji, apropiindu-se. Nu se aşteptase ca el să stea chiar atât de aproape de ea, dar acesta veni din spate, sprijinindu-şi trupul de al ei şi ţinând-o cu mâinile de ambele părţi ale corpului.
Gura lui îi atinse urechea, fierbinte şi dulce ca mierea.
— Te rog, spune-mi ce să fac! Ea inspiră şi-şi drese vocea.
— Cel mai important lucru pe care trebuie neapărat să-l ţii minte când faci o prăjitură la cuptor e că ingredientele trebuie cântărite şi amestecate bine, altfel se poate ajunge la un dezastru.
Buzele lui îi atinseră uşor gâtul, apoi umărul. I se tăie răsuflarea, apoi adăugă:
— Lasă asta! Important e să ţii minte că trebuie să fii atent. Se uită urât la el peste umăr în timp ce el o făcea pe nevinovatul
şi-i dădu cana de măsurat.
— Mai întâi, faina!
Hades luă cana şi măsură cantitatea necesară de făină. O ţinu în continuare în braţe, lucrând de parcă Persefona nici măcar n-ar fi fost acolo – doar că ea ştia că e conştient de prezenţa ei după modul în care trupul lui se încorda, lipit de al său.
— Apoi?

Concentrează-te! **îşi porunci singură.**
Praf de copt.Continuă astfel până când toate ingredientele ajunseră în bol, apoi amestecă.
Persefona profită de ocazie ca să i se bage pe sub braţ şi să ia o foaie de prăjituri şi o lingură. îi ceru lui Hades să formei biluţe din aluat, nu mai mari de 2,5 centimetri în diametru, şi să le pună pe foaie.
Odată fursecurile puse în cuptor, Hades se întoarse nerăbdător
spre ea, însă era deja pregătită pentru el.
— Facem glazură.
îşi frecă mâinile. Era partea cea mai tare. Hades ridică din sprâncene, vădit amuzat.
Persefona începu să-i dea instrucţiuni, întinzându-i lui Hades un tel.
— Şi cu ăsta ce-ar trebui să fac?
— Baţi ingredientele ca să se-amestece, îi răspunse, turnând zahăr pudră, vanilie şi sirop de porumb într-un bol. îl împinse spre el, adăugând: Bate!
El rânji.
— Cu drag!
Când făcură glazura, o puseră în boluri separate şi amestecară coloranţi alimentari în ea. Persefona nu gătea foarte curat, iar până terminară de încorporat toate culorile, avea deja degetele pline de glazură.
Hades întinse mâna după a ei.
— Ce gust are? întrebă el şi-şi băgă degetele ei adânc în gură, sugându-le până le curăţă.
Gemu.
— Delicios!
Ea roşi şi-şi retrase mâna. Urmă o pauză lungă, iar Hades întrebă:
— Şi-acum, ce facem?
Se priviră în ochi.
Hades făcu doi paşi, îşi puse mâinile pe talia ei şi o ridică pe blat- Ea chiui, apoi râse, trăgându-l aproape şi cuprinzându-i talia

Picioarele. O sărută flămând, dându-i capul pe spate ca să-i Pătrundă adânc în gură – dar nu dură mult, pentru că Lexa intră ^ bucătărie şi-şi drese glasul.

Persefona întrerupse sărutul, iar Hades îşi lăsă capul în scobitura gâtului ei.

— Lexa, zise Persefona, dregându-şi vocea. Care-i treaba?

— Mă-ntrebam dacă vreţi să ne uităm la un film, răspunse ea

— Spune nul îi şopti Hades la ureche.

Persefona râse şi întrebă:

— Ce film?

— *Ciocnirea titanilor?*

Hades pufni şi se îndepărtă de ea, privind-o pe Lexa.

— Vechi sau nou?

Vechi.

El căzu pe gânduri, lăsându-şi capul pe spate.

— E-n regulă, apoi o sărută pe Persefona pe obraz. Vin şi eu imediat.

Ieşi din bucătărie, iar Persefona rămase aşezată pe blat, dând din picioare. Când Hades dispăru din vedere, Lexa începu:

— Bun, deci, una la mână! Nu în bucătărie! A doua la mână, e îndrăgostit lulea de tine.

Persefona roşi în obraji.

— Hai, termină, Lexa!

— Fată, îţi cade la picioare!

Persefona o ignoră pe Lexa şi începu să facă curăţenie.

Odată terminate fursecurile, le lăsă să se răcească, apoi se aşezară tuspatru să se uite la film. Persefona se tolăni lângă Hades şi acolo, cuibărită la pieptul lui, îşi dădu seama cât de ciudată îi devenise viaţa de când îl întâlnise pe Zeul Lumii de Jos; şi totuşi, avusese parte de câteva dintre cele mai fericite momente din viaţă alături de el. Acela era unul dintre ele. Era dispus să încerce lucruri făcute de muritori alături de ea.

Voise să facă alături de ea lucrurile care-o făceau fericită şi să le înveţe.
Chicoti gândindu-se la cum arăta el în bucătărie, cu mănuşile pentru cuptor în mâini, încercând să scoată tava cu fursecuri fierbinţi din cuptor.
Hades o cuprinse strâns cu braţul şi îi şopti la ureche:
— Ştiu la ce te gândeşti.
_ jsl^ai *de* unde să ştii.
La cum m-am umilit în seara asta, sigur ai câteva lucruri de
rare râzi.
Mu trecu mult şi adormi. La un moment dat, Hades o ridică şi
o duse în dormitorul ei.
_ Nu pleca! îi ceru ea somnoroasă când el o lăsă pe pat
_ Nu plec.
O sărută pe frunte.
— Dormi!
Se trezi simţind pe piele gura fierbinte a lui Hades şi gemu, întinzând mâna după el. O sărută cu disperare, de parcă nu i-ar mai fi simţit gustul de săptămâni întregi, şi-şi plimbă buzele pe maxilarul, gâtul, pieptul ei. Apoi, degetele lui dădură de tivul bluzei ei. îşi arcui spinarea şi-l ajută să-i tragă bluza peste cap. Aruncând-o la o parte, el coborî, mângâindu-i sânii cu mâinile şi cu limba. Nu trecu mult şi-şi dădu jos chiloţii, iar el îi desfăcu miezul, gustându-l. Cu degetul mare îi frecă uşor acel mănunchi sensibil de nervi, făcând-o să delireze de plăcere.
Când termină, se sui pe ea şi o sărută, apoi se dezbrăcă din haine şi-i intră între coapse. îşi desfăcu picioarele larg, ca să-i facă loc, în timp ce mădularul lui i se lipea de gaură. O pătrunse cu uşurinţă, iar ea se arcui de plăcerea resimţită când o umplu cu totul. Niciodată nu se mai simţise atât de desăvârşită ca acum.
El se aplecă pentru a-şi lipi fruntea de a ei, respirând greu.

— Eşti superbă!

— Mă simt bine cu tine, spuse ea, şuierând printre dinţi, lup- tându-se cu presiunea ce-i creştea în spatele ochilor.

Cu cât simţea mai mult euforia aceea, cu atât se putea stăpâni mai puţin.

— Simt... putere.

El se mişcă încet la început, iar ea se bucură din plin de fiecare Partea corpului ei, dar zeul era hămesit, iar din grijuliu, deveni Mediat ceva mult mai înflăcărat, mai carnal.

ww—— - — « – —|i$_t$ **vie ea co rutându-i şi muşcându-i buzele şi gâtul, pătrunzând-o din '**

mai puternic, mişcându-i corpul cu totul.

Persefona se agăţă de el, împingându-l cu călcâiele, zgâriind • pielea cu unghiile, rotindu-i părul pe degete – se agăţa de orice * **lega de el, de momentul acela.**

Hades îi acoperi creştetul capului cu ambele mâini, pentru o împiedica să se lovească de tăblia patului în timp ce o pătrun dea – se cutremura tot patul, iar singurele sunete care se-auzeau **erau respiraţiile lor întretăiate, gemetele lor uşoare, încercările lor disperate de-a se simţi unul pe celălalt. Trupul ei era parcă** străbă**tut de un curent electric, aţâţat de căldura lui ameţitoare, iar el se împingea din ce în ce mai tare în ea, până când nu mai putu suporta. Ultimul ei strigăt de extaz fu acoperit de-al lui, şi se bucură din plin de senzaţia pe care el i-o trezi pulsând înlăuntrul ei. Voia să-l ia cu totul, să-l sece de toată puterea.**

După ce se încheie totul, rămaseră amândoi tăcuţi. Trupul scăldat în sudoare al lui Hades era lipit de-al ei, iar el îşi reveni încet din euforie, de parcă i-ar fi întors cunoştinţa în corp. Abia în momentul acela păru a-şi da seama că o pătrunsese cu atâta putere, încât erau lipiţi de tăblia patului. O privi cu atenţie şi, sub privirea lui iscoditoare, ea îşi dădu seama că plânge.

— Persefona?

în glas i se simţea o notă de panică.
— Te-am rănit?
— Nu, şopti ea, acoperindu-şi ochii.
Nu o rănise, dar nici nu ştia de ce plânge, inspiră, cu răsuflarea întretăiată.
— Nu, nu m-ai rănit.
După o clipă, Hades îi dezlipi mâna de ochi. Ea îl privi în ocni în timp ce-şi ştergea lacrimile de pe faţă, şi fu uşurată când el nu-i mai puse nicio întrebare.
Scoase un mârâit aprig din fundul gâtului, apoi se lipi de e ce în ce
Hades se întoarse pe-o parte şi o lipi de el, acoperind amândoi cu păturile. O sărută pe păr şi şopti:
Eşti prea perfectă pentru mine! ga simţi că de-abia adormise, când Hades se ridică brusc în 1 oaselor, alături. I se făcu imediat frig şi se întoarse, pe jumă- adormită, pe partea cealaltă, ca să se întindă după el. L Hai înapoi în pat! îi ceru. _ pleacă de lângă fiica mea!
Vocea Demetrei răsună precum tunetul în toată camera. Auzind-o, Persefona se trezi imediat. Se ridică în şezut, strângându-şi pătura Ia piept.
— Mamă! Ieşi de-aici!
privirea de gheaţă a Demetrei se opri asupra Persefonei, şi văzu promisiunea durerii – a distrugerii – din ochii ei. Parcă şi vedea titlul din ziar: *Zeii oiimpieni se luptă, distrugând Noua Atena.*
— Cum îndrăzneşti?
Vocea Demetrei tremura, iar Persefona nu era sigură dacă vorbea cu ea sau cu Hades – poate cu amândoi.
Persefona aruncă păturile de pe ea şi-şi luă cămaşa de noapte. Hades rămase aşezat pe pat.
— De cât timp? întrebă Demetra.
— Chiar nu te priveşte, mama! se răsti Persefona. Privirea mamei ei se întunecă.
— îţi uiţi locul, fata mea!

— Iar tu-mi uiţi vârsta! Nu mai sunt o copilă!
— Eşti copilul meu, şi mi-ai trădat încrederea!
Persefona ştia ce urma să se întâmple. Simţea magia mamei ei adunându-se în aer.
— Nu, mamă!
Persefona aruncă o privire disperată spre Hades, iar el îi întoarse privirea, încordat, dar calm – nu reuşi să-i potolească teama.
— N-ai să mai duci viaţa asta ruşinoasă, de muritoare! Persefona închise ochii, făcând o grimasă, în timp ce Demetra
Pocnea din degete, dar în loc să se teleporteze în închisoarea de sticlă, aşa cum s-ar fi aşteptat, nu se întâmplă nimic.
Wt, deschise ochii şi se îndreptă, privindu-şi mama, care ochii mari, apoi îi miji asupra brăţării de aur a Persefonei

**.Zeiţa se năpusti, apucând-o pe Persefona de antebraţ. str* gând prea tare, îi smulse brăţara de pe încheietură şi scoase î ivealăsemnul închis la culoare de pe pielea ei albă ca laptele * *
— Ce-ai făcut?
De data asta, Demetra îl privea pe Hades
— Nu mă atinge!
Persefona încercă să se desprindă, dar Demetra o strânse şi mai tare, iar Persefona ţipă.
— Dă-i drumul, Demetra!
Vocea lui Hades era calmă, dar în privirea lui se citea ceva ucigător. Persefona mai văzuse acea privire – clocotea furia în el.
— Să nu îndrăzneşti să-mi spui ce să fac cu fiica mea!
Hades pocni din degete şi, deodată, era îmbrăcat cu aceleaşi
haine pe care le purtase şi-n noaptea ce trecuse. Se ridică exact cât era de înalt, iar în timp ce el se apropia, Demetra îi dădu drumul Persefonei, care se îndepărtă imediat de mama ei.
— Fiica ta şi cu mine avem un contract, îi explică Hades. Va rămâne cu mine până când îl duce la bun sfârşit.
— Ba nu!
Privirea Demetrei rămase fixată asupra încheieturii Persefonei iar ea avu impresia că aceasta avea să fie în stare de orice ca să o ia de-acolo, inclusiv să-i taie mâna.
— Ai să-i scoţi semnul, Hades! Scoate-l!
Era limpede că zeul nu era tulburat de furia crescândă a lui Demetra.
— Contractul trebuie dus la îndeplinire, Demetra. Asta e porunca Ursitoarelor!
Zeiţa Recoltei păli când se uită la Persefona.
— Cum ai putut?
— Cum am putut? repetă Persefona, tăios. Nu e ca şi cum aş fi vrut să se-ntâmple chestia asta, mamă!
Cu coada ochiului, îl văzu pe Hades tresărind.**

— N-ai vrut? Te-am avertizat în privinţa lui!
Demetra arătă spre Hades.
— Ţi-am spus să te fereşti de Zei!
j __ şj, făcând asta, m-ai lăsat să păţesc aşa ceva!
Demetra ridică bărbia.
! _ Aşa deci, dai vina pe mine? Când eu n-am tăcut altceva decât să încerc să te protejez! Ei bine, fata mea, curând ai să afli adevărul! ^
Zeiţa întinse mana şi-i smulse Fersefonei magia ce-i fusese dată. Parcă o mie de ace mărunte îi înţepară pielea deodată, în timp ce farmecul ce fusese menit să-i ascundă înfăţişarea Divină era smuls. Durerea îi tăie răsuflarea, apoi căzu la podea, cu gura căscată.
— Când contractul va fi dus la bun sfârşit, vei veni acasă cu mine, spuse Demetra, iar Persefona ridică privirea, încruntându-se la ea. Nu vei mai reveni niciodată la viaţa asta de muritoare şi nu-l vei mai vedea niciodată pe Hades. Apoi, Demetra dispăru.
Hades o ridică pe Persefona de la podea şi o ţinu lipită de el când izbucni în lacrimi. Nu reuşi să spună decât:
— Nu regret că te-am cunoscut. Nu am vrut să spun că regret că te-am cunoscut.
— Ştiu!
Hades îi sărută lacrimile.
Se auzi o bătaie în uşă, iar ei doi ridicară privirile şi o văzură pe Lexa stând chiar în pragul uşii, cu ochii mari.
— Ce mă-sa?
Persefona se desprinse de Hades.
— Lexa, începu ea, am ceva să-ţi spun.

CAPITOLUL XXIV

Un strop de înşelătorie

LEXA PRIMI PE ETAPE VESTEA CĂ LOCUISE CU O ZEIŢA ÎN ultimii patru ani. Sentimentele îi variau de la trădare la neîncredere, lucru pe care Persefona îl înţelegea. Lexa punea preţ pe adevăr, şi tocmai descoperise faptul că persoana pe care-o considerase prietena ei cea mai bună minţise în legătură cu o parte extrem de importantă a identităţii ei.

— De ce-ai ascuns chestia asta de mine? întrebă Lexa.

— A fost o înţelegere pe care-am făcut-o cu maică-mea, răspunse ea. Plus c-am vrut să văd cum e să ai o viaţă normală.

— înţeleg chestia asta, spuse Lexa. Frate, ce scorpie e maică-ta aia! exclamă ea, apoi se chirci, parcă aşteptând să fie trăsnită. Oare mă va trăsni pentru c-am zis asta?

E prea furioasă pe mine şi prea plină de ură la adresa lui Hades ca să se sinchisească măcar să se gândească la tine, răspunse Persefona.Lexa nu făcu decât să clatine din cap şi să-şi fixeze cea mai ouna prietenă cu privirea. Se aşezară împreună în living. Ar Părut o zi ca oricare alta dacă mama ei nu i-ar fi smuls mag* c i-o dăruise şi n-ar fi

deconspirat-o ca fiind zeiţă. Din feri- des o ajutase să cheme un farmec uman.
dteL Nu Pot să cred Că eşti Zeiţa Primăverii* Ce poţi să faci? persefonaroşi.
_ păi tocmai asta-i chestia. Abia acum învăţ să-mi folosesc
t^ile. Până de curând, nici nu îmi simţeam magia. Voiam şi eu pUfiu pt^cum ceilalţi zei, spuse ea. Dar cum nu mi s-au dezvoltat
terile> mi-am dorit să ajung şi eu să mă pricep la ceva. pU Lexa îşi *Şeză mâna Peste a Persefonei.
_ Xe pricepi la foarte multe lucruri, Persefona. Mai ales la a
fi zeiţă.
Ea pufni.
_ De unde ştii? Tocmai ai aflat ce sunt.
— Ştiu pentru că eşti bună, eşti plină de compasiune şi lupţi pentru lucrurile în care crezi, dar mai ales pentru că lupţi pentru oameni. Asta ar trebui să facă zeii, şi cineva ar trebui să le reamintească asta, pentru că mulţi dintre ei au uitat, spuse ea, apoi făcu o pauză. Poate că pentru asta te-ai născut tu.
Persefona îşi şterse lacrimile de la ochi.
— Te iubesc, Lex!
— Şi eu te iubesc, Persefona!
Persefonei îi fu greu să doarmă în săptămânile de după ameninţările Demetrei. Anxietatea ei ajunse în stratosferă, făcând-o să se simtă, mai mult ca oricând, captivă. Dacă nu ţinea cont de termenii contractului cu Hades, avea să rămână blocată în Lumea de Jos pentru totdeauna. Dacă reuşea să dea viaţă, avea să rămână prizonieră în sera mamei ei.
Era adevărat că îl iubea pe Hades, dar îşi dorea să vină şi să Plece din Lumea de Jos după bunul plac. Voia să continue să-şi trăiască viaţa de muritoare, să-şi termine facultatea şi să-şi înceapă cariera de jurnalist. Când îi mărturisi prietenei ei celei mai bune toate acestea, Lexa nu spuse decât:

- Vorbeşte cu el şi gata! E Zeul Morţii. Ce, nu are cum să te-ajute?
Dar Persefona ştia că n-avea să rezolve nimic cu vorbitul Had repetase adesea că termenii contractului nu erau negociabir chiar şi când se confrunta cu Demetra. Alegerea era să îndeph nească sau nu termenii contractului – cu sau fără libertate. [1] Iar această realitate o rupea în bucăţi. Mai rău de-atât, se folosea de magia lui Hades şi, deşi erau câteva avantaje în asta, era de parcă l-ar fi avut lângă ea mereu Era o prezenţă constantă, o reamintire a stării ei, a modului în ■ care ajunsese să-şi piardă vertiginos controlul şi să se îndrăgostească de el.
Mai erau două săptămâni până la absolvire – şi până la încheierea perioadei de contract cu Hades.

Când Persefona ajunse la Acropole, la serviciu, observă că ceva părea nelalocul lui. Valerie stătea deja la biroul ei când Persefona coborî din lift şi se opri să-i şoptească înainte ca ea să se îndrepte spre biroul ei:

—Persefona, a venit o femeie aici să te vadă. Spune că are o poveste despre Hades.

Aproape că gemu cu voce tare.

— Şi ai lăsat-o înăuntru?

Persefona îi dăduse lui Valerie o listă cu întrebări pe care să le pună oricui pretindea că are o poveste despre Hades. Unii dintre oamenii care sunau sau veneau în persoană la interviuri erau doar nişte muritori curioşi sau jurnalişti sub acoperire care încercau să obţină un articol.

— Pare-a fi pe bune, deşi cred că minte în legătură cu numele.

Persefona îşi înclină capul.

— De ce?

Valerie ridică din umeri. F , ^

—Nu ştiu. E ceva în felul în care l-a spus. De parcă ar ti o completare.

Asta nu-i inspiră prea multă încredere Persefonei.

— Ce nume?

— Carol.
Ciudat!
Anoi,Valerie îi propuse:
pacă vrei să meargă cineva cu tine în sala de interviuri, pot
* Vin Nu, Persefona. E-n regulă. Dar mulţumesc! *fi* puse lucrurile deoparte, luă o cafea şi îşi răsfoi în grabă ailurile pe telefon în timp ce intra în încăpere. ^ Deci, ai o poveste pentru mine? întrebă ea, ridicând
o poveste? O, nu, lady Persefona – am un târg.
Persefona încremeni. Ar fi recunoscut oriunde părul ăla
blond-deschis.
— Afrodita.
persefonei i se tăie răsuflarea. De ce venise Zeiţa Dragostei la
ea?
— Ce cauţi aici?
— Mă gândeam să-ţi fac o vizită, având în vedere că eşti aproape de încheierea contractului cu Hades.
Persefona îşi acoperi în mod inconştient încheietura mâinii, deşi semnul era acoperit de o brăţară.
— De unde ştii despre asta?
Afrodita zâmbi, deşi în privirea ei se citea milă.
— Mă tem că Hades te-a băgat la mijloc în pariul dintre noi. Persefona simţi o durere puternică în măruntaie şi înghiţi
în sec.
— Pariu? repetă ea. Afrodita strânse din buze.
— Vad că nu ţi-a spus.
— Poţi s-o laşi moale cu falsa îngrijorare, Afrodita, şi să spui ce-ai de spus!
Ze5a se schimbă la faţă şi deveni mai severă şi mai fru- m^asă decât înainte. Când o văzuse pe Afrodita la gală, Per- f* ona îi simţise singurătatea şi tristeţea, dar în clipa aceea i se ^tipărise limpede pe faţă. O şoca faptul că Afrodita, Zeiţa Dra- t ei ~ care-avea aventuri amoroase cu zei şi muritori deopo- nva ~ era singură

•__Mălsăfiei **zise Afrodita. Tare** hotărâtă **eşti tu!** Poate**d**e v
<i place lui Hades aşa mult de tine!

Persefona îşi încleştă pumnii, iar zeiţa ii zâmbi uşor. – L-am provocat pe Hades la o partidă de cărţi. A f0st **de distracţie, dar a pierdut L-am provocat să facă p**e **cineva sâÎ îndrăgostească de** *el în* **şase luni, spuse ea.**

Dură o clipă până când Persefona înţelese ce-i spusese. Hade avea un contract cu Afrodita – „să facă pe cineva să se îndrăgos-s **tească de el".**

Persefona înghiţi în sec cu putere.

— Trebuie să recunosc că am fost impresionat de felul în care te-a luat la ochi. La nici o oră după ce-am stabilit eu terme**nii, el te-a şi momit cu un contract, şi de-atunci i-am ţinut** sub **observaţie progresul.**

Persefona voia s-o acuze pe zeiţă că minte, dar ştia că fiecare cuvânt rostit de Afrodita e adevărat.

În tot acel timp, fusese folosita. Greutatea adevărului o apăsa, o frângea, o nimicea.

N-ar fi trebuit să creadă în veci că Hades era în stare să se schimbe. Jocul era viaţa lui. însemna totul pentru el, şi ar fi fost în stare de orice ca să câştige.

Chiar dacă asta însemna să-i frângă inima.

— Îmi pare rău că te-am rănit! continuă Afrodita. Dar acum îmi dau seama că am pierdut cu adevărat.

Persefona se încruntă Ja Zeiţa Dragostei, cu ochii înlăcrimaţi.

— Tu chiar îl iubeşti.

— De ce să-ţi pară rău? întrebă Persefona *printre* **dinţi. Asta ai şi vrut!**

Zeiţa clătină din cap.

— Pentru că... până astăzi, eu n-am crezut în dragoste.

Persefona nu-şi dorise niciodată să aleagă între *închisorile Ve**'* trei şi a lui Hades. Voise să găsească o cale de-a fi liberă, dar, că-şi dăduse seama că fusese folosită, făcu o alegere

.pupă ce **Afrodita** dispăru **din** sala **de** interviuri, luă **o** decizie idă – trebuia neapărat să încheie înţelegerea cu Hades odată **¡¿ntru** totdeauna, **şi** să se confrunte mai târziu cu consecinţele, îo adună **lucrurile,** îl anunţă pe Demetri că **trebuie** neapărat să **lece** şi luă autobuzul spre Nevernight.

Apăru în Lumea de Jos, străbătu un câmp, îndreptându-se spre un şir de munţi întunecaţi, cu gândul de-a găsi Fântâna Reîntrupării.

Ar fi trebuit s-o asculte pe Minthe.

Pe zei, n-ar fi crezut niciodată că avea să gândească aşa ceva!

Era atât de furioasă, încât nu era în stare să gândească logic, şi era fericită că se simte aşa în momentul acela – pentru că ştia că, atunci când avea să se calmeze, n-avea să mai simtă altceva decât o tristeţe zdrobitoare.

îi dăruise totul lui Hades – trupul ei, inima ei, visurile ei. Cât de proastă fusese!

Farmecul, **îşi explică ea. Probabil c-o fermecase. Gândurile i-o luară repede razna, în vreme ce prin minte-i umblau amintiri din ultimele şase luni, iar fiecare-i provoca şi mai multă durere decât ultima. Nu înţelegea de ce Hades îşi bătuse într-atât capul cu ticluirea acelui plan. O păcălise. Păcălise atâţia oameni!**

Şi cu Sibila cum rămâne?

Oracolul îi spusese că au culorile întrepătrunse. Că ea şi Hades erau meniţi să fie împreună.

Poate că pur şi simplu e un oracol foarte prost. **în pragul lacrimilor, aproape că nu auzi iarba foşnind lângă ea. Se întoarse şi văzu mişcare aproape. Inima începu să-i bubuie necontrolat, aşa că începu să meargă şovăitor cu spatele, împiedicându-se de ceva ascuns în iarbă. Când căzu, arătarea din iarbă se repezi la ea.**

Persefona închise ochii şi-şi acoperi faţa, dar nu simţi decât un nas rece şi umed lipindu-i-se de mână; deschise ochii şi văzu unul dintre cei trei câini ai lui Hades fixând-o cu privirea. Râse şi se ridică în capul oaselor, mângâindu-l pe cap pe r ber, căruia-i atârna limba din gură. Aruncând o privire fugară dădu seama că lucrul de care se împiedicase era mingea lu/ ' i ? i

— Unde sunt fraţii tăi? întrebă ea, scărpinându-I după ur° h* iar el îi răspunse lingând-o pe faţă. reche>

Persefona îl dădu la o parte şi se ridică în picioare, luând • geaînmână. 1

— Pe asta o vrei?

Cerber se lăsă pe labele din spate, dar abia putea sta loculu"

— Aport!

Persefona aruncă mingea.

Dulăul o luă la goană, iar ea îl urmări câteva momente, apoi plecă mai departe spre baza muntelui.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât pământul de sub picioarele ei devenea mai inegal, mai stâncos şi mai sterp. După o vreme Cerber i se alătură din nou, cu mingea-n gură. Nu i-o lăsă la picioare, ci privi spre munţi.

— Poţi să mă conduci la Fântâna Reîntrupării? întrebă Persefona.

Câinele se uită la ea, apoi o luă la goană, îl urmă – suind o pantă abruptă şi intrând în adâncul muntelui. Una era să vezi acele forme de relief de la distanţă, şi cu totul alta să te plimbi printre ele, sub aureola din nori negri ce se tot roteau. Fulgerele scăpărau, iar tunetele cutremurau pământul. Continuă pe urmele lui Cerber, temându-se să nu-l scape din vedere – sau mai rău, ca acesta să nu fie rănit.

— Cerber! strigă, în timp ce câinele se făcea nevăzut după o altă cotitură prin labirint.

Îşi şterse fruntea, umedă de transpiraţie, cu dosul palmei; în munţi era cald şi se făcea şi mai cald.

COTIND, EZITĂ, OBSERVÂND UN PÂRÂIAŞ LA PICIOARELE EI ' DAR ^ RÂUL ERA DE FOC. NELINIŞTEA I SE SCURGEA PARCĂ PE ŞIRA SPINA™ ' AUZI PE CERBER LĂTRÂND ÎN FAŢĂ ŞI SĂRI PESTE RÂULEŢ, GĂSIND CAIN CP MARGINEA UNEI STÂNCI DEDESUBTUL CĂREIA CLOCOTEA UN RÂU DE V315

căldura lui era insuportabilă, iar Persefona îşi dădu seama unde se rătăcise.

în Tartar.

Era râul Flegeton.

- Cerber, **găseşte o ieşire! îi porunci ea.**

Câinele lătra de parcă i-ar fi acceptat indicaţia, apoi alergă spre un şir de trepte cioplite în munte. Erau subţiri şi abrupte,"şi se iaceau nevăzute în straturile de deasupra.

Dar aveau s-o ducă la o înălţime mai mare în munţi.

— **Cerber!**

Treptele duceau la o cavernă deschisă de deasupra. în pasaj se afla un şir de felinare, dar abia îi luminau picioarele. Tunelul o ţinea la adăpost de căldura Flegetonului. Poate Cerber chiar o I conducea la Fântâna Reîntrupării, aşa cum îi ceruse.

Chiar când îi trecea prin minte acest gând, ajunse la capătul cavernei, care ducea la o grotă frumoasă plină de vegetaţie luxuriantă şi copaci încărcaţi cu fructe aurii. Bazinul de la picioarele ei avea apă care sclipea pe un cer negru precum cerneala. *Asta trebuie să fie Fântâna Reîntrupării*, **cugetă ea. în mijlocul bazinului stătea un stâlp de piatră cu un pocal de aur în vârf. Persefona nu pierdu vremea, păşind prin apă ca să ajungă la pocal, dar odată cu mişcarea apei se auzi o voce.**

— **Ajutor, spuse vocea răguşită. Apă! încremeni şi privi în jur, dar nu văzu pe nimeni.**

— **E-e cineva aici? strigă ea, în întuneric.**

— **La stâlp! rosti vocea.**

Inima Persefonei bubuia în timp ce ocoli stâlpul şi găsi un bărbat legat cu lanţuri de cealaltă parte a acestuia. Era slab – pielea i se întindea, la propriu, pe oase iar părul şi barba îi erau albe, lungi şi încâlcite. Cătuşele din jurul încheieturilor lui erau destui de scurte pentru a-l împiedica să ajungă la pocalul din vârful stâlpului – sau la fructele ce atârnau exact pe crengile joase,

nu avea cum să ajungă. , t , <vi OUDi-

Vazându-l, Inspiră cu putere, iar **când** bărbatul **o** Pnv, pup.

— [le]le părându-i a fi înecate în sânge.Ajutor! strigă el din nou. Apă!

— Pe zei!

Persefona urcă pe stâlp după pocal, îl umplu cu apă din bazi[n] şi-l ajută pe bărbat să bea.

Ai grijă! spuse ea, văzând că el înghiţea din ce în ce [mai] lacom. O să ţi se facă rău!

îndepărtă pocalul, iar bărbatul luă câteva guri de aer, cu pieptul ridicându-se şi coborând anevoie.

— îţi mulţumesc! spuse el.

— Cine eşti? îl întrebă, studiindu-i faţa.

— Numele meu, răspunse el abia suflând, e Tantal.

— Şi de când eşti aici?

— Nu-mi amintesc.

Pronunţa rar cuvintele, şi fiecare părea a-l secătui de toată vlaga.

— Am fost blestemat să fiu veşnic lipsit de hrană.

Persefona se întrebă ce făcuse de primise o asemenea pedeapsă.

— în fiecare zi, m-am tot rugat să primesc o audienţă la stăpânul acestui tărâm ca să pot avea parte de pace în Asfodel, dar el nu mi-a ascultat rugile. Am învăţat, din timpul petrecut aici, că nu mai sunt acelaşi om care eram cu atât de mulţi ani în urmă. Jur!

Ea se gândi la asta, şi, în ciuda a ceea ce aflase în ziua aceea despre Hades, credea în puterile zeului. Hades cunoştea sufletul. Dacă simţea că bărbatul se schimbase, avea să-i îndeplinească dorinţa de a locui în Asfodel.

Persefona se îndepărtă un pas de Tantal, iar ochii lui parcă se aprinseră şi dinţii i se încleştară.

Iată-l, îşi dădu ea seama, întunericul de care vorbea Hades^

— Nu mă crezi, spuse el, reuşind deodată să vorbească tara pauză.

— Mă tem că nu ştiu, oricum, mare lucru! zise Persefona, încercând să rămână pe cât de neutră posibil. (

Avea tulburătorul sentiment că furia îl făcea de temut pe ac*> bărbat.

inau-i cuvintele, sclipirea ciudată, de furie, care-i tulbu- ochiî» dispăru, iar el aprobă din cap. ^IT Eşti înţeleaptă!

Cred că ar trebui să plec, spuse Persefona.

^ Stai! strigă el, în timp ce ea o lua din loc. O gură din fruct,

tC persefona înghiţi în sec. Ceva -i spunea să nu o facă, dar se trezi culegând un fruct rotund, auriu, din copac. Se apropie de bărbat, întinzând **mâinile, într-o încercare de a se ţine la distanţă de el. Tantal întinse gâtul, străduindu-se să ajungă la fructul cărnos.**

în clipa aceea, ceva tare se izbi de picioarele Persefonei sub apă. îşi pierdu echilibrul şi se scufundă. înainte să apuce să ajungă la suprafaţă, simţi piciorul bărbatului pe piept. în ciuda suferinţei sale, era puternic şi o ţinu sub apă în timp ce ea se zvârcolea, încercând să scape din strânsoarea lui, până când ajunse prea slăbită ca să-i mai poată face faţă. Pierdu controlul asupra farmecului şi reveni la înfăţişarea ei de zeiţă.

Când încetă să se mai zbată, Tantal îşi luă piciorul de pe ea.

În clipa aceea, Persefona se puse în mişcare.

îşi croi drum prin apă, deşi i se părea mai degrabă că înoată prin smoală. Căzu, împroşcând apă peste tot.

— **0 zeiţă! îl auzi ea pe Tantal croncănind. Vino înapoi, micuţă zeiţă – de multă vreme tot flămânzesc. Vreau să gust!**

Malul grotei era alunecos, iar Persefona se strădui din răsputeri să urce pe el, julindu-şi genunchii pe pietrele colţuroase. Nu băgă în seamă durerea, disperată să iasă de-acolo. Când reuşi să ajungă la ieşirea întunecată, se lovi de corpul cuiva, iar nişte ttâini o apucară de umeri.

— **Nu! Te rog...**

— Persefona, rosti **Hades,** îndepărtând-o un pic **de el.**

Ea încremeni, privindu-l în ochi, iar când îl văzu, nu-şi putu stăpâni uşurarea.

/

îl cuprinse cubraţele şi izbucni în plâns. Era statornic, put erni U şi cald; una dintre mâinile lui îi cuprinse capul, cealaltă îi atin J spatele. J

— **Şşş!** ,

îşi lipi buzele de părul ei. §

— **Ce cauţi aici?** ţ

Apoi, vocea îngrozitoare a bărbatului răsună în aer: ! j

— **Unde eşti, curviştină?** ^

Hades se încordă şi o trase în spatele lui, apropiindu-se de des-' chizătura grotei. Când pocni din degete, coloana se întoarse, aşa '' încât Tantal stătea în clipa aceea cu faţa spre ei. Nu părea să se (teamă de sosirea lui Hades. ţ

Zeul întinse mâna, iar genunchii lui Tantal cedară. Braţele-i erau strâns legate în lanţuri. j

— **Zeiţa mea a fost bună cu tine. Vocea lui Hades era rece şi p răsunătoare: Şi tu astfel o răsplăteşti?** ,

Tantal începu să vomite, iar apa pe care i-o dăduse Persefona i se revărsă din gură. Hades se îndreptă cu paşi hotărâţi spre prizo- 4 nier, despărţind apa, făcând o cărare uscată care ducea drept spre el. Tantal se strădui să-şi regăsească echilibrul pentru a-şi uşura ' durerea din braţe, trăgând guri adânci, tremurânde, de aer, care-i 1 scuturau pieptul.

— **Meriţi să te simţi aşa cum m-am simţit eu – disperat, 1 flămând şi singur! scuipă Tantal printre dinţi.**

Hades îl privi o clipă pe Tantal, apoi îl ridică fulgerător de gât. Tantal dădea din picioare. Hades râse de chinul omului.

— **De unde ştii tu că nu m-am simţit astfel secole la rând, mu- ritorule? întrebă ei, iar în timp ce vorbea, farmecul i se topea.**

Hades stătea înveşmântat în întuneric.

Eşti un muritor nesocotit! înainte, ţi-am fost doar temnicer – dar acum, am să te şi pedepsesc, şi cred că judecătorii mei s-au arătat prea milostivi cu tine! Am să te blestem cu o foame şi-° sete de neastâmpărat! Ba chiar am să te-aşez aproape de hrană şi de apă – dar din orice te vei înfrupta, îţi va fi ca focul pe gât! Spunând acestea, Hades îi dădu drumul lui Tantal. Lanţurile i ,mucură mâinile şi picioarele, iar el se izbi de piatră. Când **fu** în **¿are, ridică** privirea spre **Hades** şi mârâi ca un animal. Chiar când ,ru să se **repeadă** asupra zeului, Hades pocni din degete, iar Tan- .al dispăru.

în linişte, se întoarse spre Persefona, iar ea nu-şi putu controla reacţia. Făcu un pas în spate, alunecând pe piatra slinoasă. Hades se repezi în faţă şi o prinse, cuprinzând-o în braţe.

- Persefona, spuse el, cu o voce scăzută şi călduroasă – o rugăminte. Te rog, nu te teme de mine! Nu tu!

Persefona nu mai putu să-şi stăpânească lacrimile. Cedă, iar când strânsoarea lui Hades se înteţi, ea-şi îngropă faţa în scobitura gâtului lui. Nu-şi dădu seama când se teleportară şi nu ridică privirea să vadă unde-o dusese; ştia doar că un foc se afla prin apropiere. Căldura nu alungă frigul ce-i străbătea corpul, iar când nu încetă să tremure, Hades o duse la băi.

îl lăsă s-o dezbrace şi s-o ţină la pieptul lui în timp ce intrau în apă, dar nu vru să-l privească. El permise tăcerii să continue o vreme, până când, îşi închipui ea, nu mai rezistă.

— **Spune-mi! o imploră el.** *Te rogi*

Auzind cuvintele „te rog" deschise ochii înlăcrimaţi.

— **Ştiu despre Afrodita, Hades.**

El se schimbă la faţă auzindu-i cuvintele. Niciodată nu-l mai văzuse atât de şocat sau de uluit.

— **Nu sunt mai mult decât un joc pentru tine! El se încruntă.**

— **Nu te-am considerat niciodată un joc, Persefona!**

— Contractul... *

— **Asta n-are absolut nicio legătură cu contractul! aproape că ^ârâi el.**

Persefona se strădui să-şi regăsească echilibrul în apa şi-i **aruncă pe post de răspuns:**

— Are toată legătura din lume cu contractul! Pe zeu ^ proastă am putut să fiu! Mi-am îngăduit să cred că eşu >

^ cu posibilitatea de-a-ţi fi prizonieră._ Prizonieră? Te-ai considera prizonieră aici? Atât de rău | „şTunTemnicer'blând tot temnicer rămâne! se r|sti [1]
Hades se întunecă la faţă. ^
_ Dacă m-ai considerat temnicerul tau, de ce te-ai futut Cu mine? .

— Tu ai intuit asta! Vocea-i tremura când adaugă: Şi ai dreptate – chiar mi-a plăcut, şi-acum, că s-a încheiat povestea asta, putem să ne vedem de ale noastre.

— Să ne vedem de ale noastre? Vocea lui căpătă o notă sumbră: Asta-ţi doreşti?

— Amândoi ştim că aşa e cel mai bine.

— Eu încep să am impresia că tu n-ai habar de nimic, spuse el. încep să înţeleg că nici măcar nu gândeşti cu capul tău!

Cuvintele lui o străpunseră ca un cuţit în stern.

— Cum îndrăzneşti să...

— Cum îndrăznesc să ce, Persefona? Să-ţi spun în faţă că ai o vrăjeală de zile mari în tine? Te porţi de parcă n-ai avea pic de putere, dar n-ai luat nicio decizie pentru tine! Acum ai s-o laşi pe maică-ta să decidă cu cine te fuţi?

— Gura!

— Spune-mi ce vrei!

O încolţi, lipind-o de marginea bazinului. Ea îşi feri privirea şi scrâşni cu atâta putere din dinţi, încât o duru maxilarul.

— Spune-mi!

— Să te fut!

Mârâi şi se năpusti asupra lui, cuprinzându-i talia cu picioarele. II sărută cu putere, iar dinţii şi buzele li se izbiră, provocându-le dureri, dar niciunul dintre ei nu se opri. Degetele ei i se încurcară în par şi-l trase tare, dându-i capul pe spate, apoi sărutându-l pe gat. În câteva secunde, ieşiră din bazin pe aleea de marmură, iar Persefona îl împinse pe Hades pe spate şi se înfipse în mădularul lui, lăsându-l s-o pătrundă adânc. Mişcările brutale ale corpurilor şi răsuflările lor umplură hăile. Era cea mai erotică experienţă prin care trecuse, iar în timp ! e s e n r i $ c a > u n val înlăuntrul ei – ceva separat de atracţia

Ameţitoare a trupului lui Hades. Nu-şi dădea seama ce e, dar i se trezise în vine şi îi vibra.

Hades îşi vârî mâinile între ei, strângând-o de sâni şi apucând-o de coapse, apoi se ridică în şezut şi îi luă sfârcurile în gură. **Senzaţia** îi smulse un sunet gutural Persefonei, şi-l trase pe **Hades mai** aproape de ea, mişcându-se mai tare şi mai repede.

~ Da! spuse Hades printre dinţi, apoi porunci: Foloseşte-mă! Mai **tarei Mai repede!**

Era singura poruncă pe care-şi dorea s-o asculte vreodată.

îşi dădură drumul împreună, iar după aceea, Persefona se ridica de lângă Hades, îşi luă hainele şi plecă de la băi. Hades se duse după ea, dezbrăcat.

— **Persefona! o strigă.**

Continuă să meargă, luându-şi hainele pe ea în timp ce mergea. Hades înjură şi o ajunse în sfârşit din urmă, târând-o într-o cameră din apropiere – sala tronului lui.

Se întoarse spre el, îmbrâncindu-l cu furie. El nu se clinti un centimetru, ci o cuprinse cu braţele.

— Vreau să ştiu de ce!

Persefona simţi ceva arzându-i în vene. I se aprinse adânc în măruntaie şi curse prin ea precum veninul când el nu vorbi.

— **Am fost o ţintă uşoară? Mi-ai privit în suflet şi ai văzut pe cineva disperat după dragoste, după adoraţie? M-ai ales pentru oai ştiut că nu pot să duc la bun sfârşit termenii contractului tău?**

— **N-a fost aşa.**

Era mult prea calm.

— Atunci spune-mi cum a fost! îi ceru ea, clocotind de furie.

• ^ I>a, Afrodita şi cu mine avem un contract, dar înţelegerea Pe care**-am** făcut-o cu tine nu are nicio legătură cu asta. **Ea**-şi *nicişă braţele, pregătindu-se să-l contrazică, iar el adăuga: Ti-am oferit termene pe baza a ceea ce am văzut în sufletul tău – o femeie prizonieră în propria minte.

- Persefona se încruntă la el.

_ ai fost cea care-a numit contractul imposibil, continuă el.

Dar eşti puternică, Persefona.

— **Să *nu* îndrăzneşti să îţi baţi joc de mine!** ¡

— **N-aş face asta niciodată.** **j**

Sinceritatea din vocea lui îi făcu silă.

— *Mincinosulel* **Privirea lui se întunecă.**

— **Sunt multe lucruri, dar mincinos nu sunt.**

— Mincinos n-oi fi tu, dar ai recunoscut singur că eşti un înşelător.

— Niciodată nu ţi-am oferit decât răspunsuri, spuse el. Te-am ajutat să-ţi recapeţi puterea, iar tu n-ai folosit-o. Ţi-am oferit o cale de-a ieşi din umbra mamei tale, dar tu nu vrei să porneşti pe ea.

— Cum? întrebă ea pe un ton poruncitor. Ce-ai făcut pentru a mă ajuta?

— Te-am venerat! urlă el. Ţi-am dat ceea ce maică-ta a ţinut departe de tine – adoratori!

Persefona amuţi o clipă, uluită.

— Adică tu vrei să-mi spui că m-ai forţat să semnez un contract, când ai fi putut să-mi spui pur şi simplu că am nevoie de adoratori ca să îmi dobândesc puterile?

— Nu e vorba despre puteri, Persefona! Nici n-a fost vreodată **vorba de magie, iluzii şi farmece. E vorba de încredere. De ideea de a crede în tine!**

. — E dubios, Hades... — Chiar aşa să fie? se răsti el. Spune-mi şi mie, dacă ai fi Ş*iut' ce-ai fi făcut? Ţi-ai fi anunţat Divinitatea în faţa lumii întregi ca să câştigi adepţi şi, prin urmare, putere?

Şi ea, şi el ştiau bine răspunsul. trU

~ Nu, tu n-ai fost niciodată în stare să iei o decizie pen tine, pentru că tu pui mai mult preţ pe fericirea mamei tale ci pe a ta!

- Aveam parte de libertate înainte să te întâlnesc, Hades.

Chiar crezi că aveai parte de libertate înainte să mă 7eşti? N-ai făcut altceva decât să schimbi pereţii de sticlă cu l ^închisoare în momentul în care ai venit la Noua Atenă! oiuta **Aşa, zi-mi în continuare cât de penibilă sunt! scuipă ea.**

la asta m-am...

^ jgu la asta te-ai referit? îl întrerupse ea. Hai să-ţi mai spun ^ face penibilă: m-am îndrăgostit de tine! ^ Lacrimile-i usturau ochii. Hades dădu s-o atingă, dar ea îl respinse.

^-Nu!

Zeul se opri, cu o mină mult mai îndurerată decât şi-ar fi putut ea închipui. **Persefona se opri o clipă, aşteptând până fu sigură că** vocea nu-i va tremura.

— Cu ce s-ar fi ales Afrodita dacă tu dădeai greş?

Hades înghiţi în sec, apoi răspunse cu o voce joasă, răguşită:

— A cerut ca unul dintre eroii ei să fie ridicat din morţi!
Persefona îşi ţuguie buzele şi aprobă din cap. Trebuia să-şi închipuie.
— Păi, ai câştigat. Te iubesc. A meritat?
— N-a fost aşa, Persefona! Se întoarse cu spatele la el, iar el strigă după ea: Crezi mai degrabă cuvintele Afroditei, decât faptele mele?
Auzind acestea, se opri şi se întoarse cu faţa spre el. Era atât de furioasă, încât îi vibra tot corpul. Dacă voia să-i spună că o iubeşte, trebuia s-o spună. Ea trebuia să audă cuvintele, în schimb, el clătină din cap şi zise:
— Eşti propria ta prizonieră.

Ceva se rupse înlăuntrul ei. Era dureros şi îi trecea prin vene focul- Sub picioarele lor, marmura se cutremură. Privirile li Se „finiră chiar în clipa în care nişte liane mari şi negre ieşiră m P°dea> încolăcindu-se în jurul Zeului Morţii până când îi mobilizară încheieturile mâinilor şi gleznele. ^ cllpă, rămaseră amândoi încremeniţi, uluiţi. Dăduse viaţă – deşi ceea ce se înălţa de la podea părea de- e de"a fi viu. Era ofilită şi neagră, nu viu-colorată şi frumoasă.Persefona răsufla cu greutate; spre deosebire de mai d magia pe care-o simţea acum era puternică. *li* **făcea tnT?^ zvâcnească de-o durere surdă. pu să Hades îşi privi încheieturile legate, încercând să rupă Wă turile. Când o privi pe Persefona, cu ochii negri şterşi, lipsiţi de vlagă, scoase un hohot amar de râs.**

— Ei, lady Persefona. Se pare că iw ai câştigat.

CAPITOLUL XXV

Un strop de viaţă

PERSEFONA NU-ŞI SCOASE BRĂŢARA AURIE PANĂ NU AJUNSE la duş. Stătu sub un şuvoi de apă fierbinte până când începu să curgă rece ca gheaţa, apoi se lăsă jos pe podeaua căzii. Când îşi scoase brăţara, semnul dispăruse.

Mereu îşi imaginase altfel acest moment. De fapt, îşi imaginase că avea să-şi capete atât puterile, *cât şi* **pe Hades. îşi imaginase că o să aibă parte de ce era mai bun din ambele lumi.**

în schimb, n-avea parte nici de una, nici de alta.

Ştia că era doar o chestiune de timp până când mama ei avea să vină şi s-o ia. Un suspin i se opri în gât, dar şi-l reţinu şi ieşi târându-se din baie.

Chiar era propria prizonieră.

Hades **avea dreptate, iar greutatea cuvintelor lui se prăvăli peste ea în puterea nopţii, dezlănţuind un nou potop de lacrimi. La un moment dat – nu ştia când Lexa urcă în pat lângă ea, o luă în braţe şi o ţinu strâns. Aşa adormi Persefona.**

Când se trezi a doua **zi** de dimineaţă, **Lexa** era trează **şi o>ur-** *ărea. Prietena ei cea mai bună îi dădu părul din ţaţă **şi** o întreba.

— Eşti bine?

— Da, răspunse ea încet. I

— S-a... terminat?\ Persefona încuviinţă din cap şi-şi opri lacrimile cu f$_{0r}$ţ$_{a}$ '

săturase de-atâta plâns. Avea ochii umflaţi şi nu putea să respi^' pe nas. '

— îmi pare rău, Persefona! spuse Lexa, apoi se aplecă $_{s-o}$' îmbrăţişeze strâns.)

Ea ridică din umeri. îi era teamă să spună ceva – îi e$_{ra}$ teamă ' să nu izbucnească iarăşi în plâns. f

în ciuda acestui fapt, se simţea altfel. îşi recăpătase hotărârea ' de a lua în mâini frâiele propriei vieţi. j

Ca un făcut, telefonul îi vibră, iar când privi în jos, văzu un • mesaj de la Adonis: Tic. Tac. !

Uitase de termenul lui. Ar fi trebuit să-i redea slujba până a^{1} doua zi. Ştiind că era imposibil, Persefona nu avea alte opţiuni.

Dacă ar fi reuşit să ajungă la pozele-alea, el n-ar mai fi avut i nimic cu care s-o şantajeze.

— Lexa, zise Persefona, Jaison nu-i programator?

— Ba da... de ce?

— Am o treabă pentru el.

Persefona aştepta în Grădina Zeilor din campus. **Alesese** grădina lui Hades în mare parte pentru că oferea protecţie în faţa ochilor ,curioşilor şi a celor ce trăgeau cu urechea.

'iff!7! TîHmrTi»*.*

Petrecuse dimineaţa povestindu-i Lexei totul despre ce se în \ tâmplase cu Adonis «i-l întrpWp np Taicrm dară outea să-i ha |

tâmplase cu Adonis şi-l întrebase pe Jaison dacă putea să-i ha –) uiască muritorului calculatorul şi să-i şteargă fotografiile pe ^{ca*}j \ le folosea pe post de şantaj. Bucuria enormă pe care-o simţi^ , în urma cererii era aproape comică; pe perioada operaţiunii ^ ; hackuire, descoperise o grămadă de informaţii, inclusiv inform ^ torul lui Adonis. . ^

\Telefonul Persefonei vibră, iar când îl verifică, descope'^{1} | Adonis îi trimisese un mesaj: *Sunt aici.*

| $_{cân}$d ridică privirea, îi zări pe Minthe şi $_{pe}$ Adonis apropi- se din direcţii diferite – Minthe se încruntase, Adonis Lse **ochii** mari.

^ Se opriră la câţiva metri de ea.

Ce caută ăsta aici? se răsti Minthe. _ Ce **caută** *asta* aici? întrebă Adonis. _ Asta ca să nu mă repet, răspunse Persefona. Ştiu că Minthe **făcut** pozele cu care mă şantajezi tu. Telefonul îi vibră, iar ea îl ferite apoi adăugă: **Sau** mai degrabă ar trebui să spun că mă **şantajai. Din** momentul de faţă, dispozitivele voastre au fost hack- **uite,** iar **pozele, şterse.**

Adonis păli, iar Minthe se încruntă şi mai tare.

— Nu poţi să faci aşa ceva... E... ilegal! o contrazise Adonis.

— Tot aşa ilegal cum e şi şantajul?

Cu asta-i închise gura. Persefona îşi îndreptă atenţia către Minthe.

— Presupun c-o să dai fuga şi-o să mă pârăşti, nu? întrebă nimfa.

— De ce aş face aşa ceva?

întrebarea Persefonei era sinceră, dar Minthe nu făcu decât să afişeze o mutră iritată, ţuguindu-şi buzele şi mârâind.

— Hai să n-o facem pe neştiutoarea, zeiţă! Din răzbunare, bineînţeles. Mă mir că nu i-ai spus lui Hades că eu am fost cea care te-a trimis în Tartar!

— Zeiţă ţi-a zis mai înainte? se băgă Adonis în seamă, dar în- cruntăturile lui Minthe şi Persefonei îl reduseră din nou la tăcere.

— Eu prefer să-mi port singură luptele, spuse Persefona.

— Cu ce? Cu vorbele? râse Minthe sarcastic.

— Eu înţeleg că eşti geloasă pe mine, continuă Persefona. Dar îţi îndrepţi furia în direcţia greşită.

Din contră, ar fi trebuit să fie furioasă pe Hades sau, poate, pe ^ însăşi, pentru că pierduse vremea milogindu-se de un bărbat care n-o iubea.

— Tu nu înţelegi nimic! zise Minthe, clocotind de nervi. În ^ţi anii ăştia, i-am fost alături, ca să ajung să mă ofilesc în umbra

ce fălea CU tine în tot regatul de parcă i-ai fi f$_{os}$ ta, în timp ce el se

^ Míe avea dreptate – chiar nu înţelegea. Nu înţelegea c, era să-ţi dedici dragostea – viaţa – unei persoane care nu ţi-$_{o}$ î$_{n}$

adăugă, cu vocea tremurândă: I Tu ar fi trebuit să te îndrăgosteşti de el, nu invers! Persefona tresări. Deci Minthe cunoştea termenii contractului Se întreba dacă-i spusese Hades sau dacă ñisese prezentă în momentul în care Afrodita stabilise termenele. îi era ruşine să se gândească la faptul că Minthe o urmărise îndrăgostindu-se de

Hades, ştiind că o înşela.

— Hades nu mă iubeşte! spuse Persefona.

— Fată netoată ce eşti! Minthe clătină din cap, adăugând: Daca nu eşti în stare să vezi, poate că nu eşti demnă de el!

Furia i se aprinse în vine, făcând-o să-şi încleşteze pumnii.

— Hades m-a trădat! Persefonei îi tremura buza. Minthe pufni.

— Cum? Alegând să nu-ţi spună despre contractul cu Afro- dita? Având în vedere că ai scris un articol critic la adresa lui la câteva zile după ce l-ai cunoscut, nu sunt deloc surprinsă că nu

a avut încredere-n tine! Probabil că s-a temut că, dacă o să afli, o să te porţi ca o copilă ce eşti!

Minthe păşea pe gheaţă subţire.

— Ar fi trebuit să fii ceva mai recunoscătoare pentru timpul n17?. ÎT* noastrál adăugă ea. Atunci ai fost mai puternica decât ai fost vreodată.

adevărat'! m,rem> PerSefona ^ d*du seama cum era să fii cu Pa-

ttZTS^'Un 1 se Pe ^ze, iar Minthe

— Nu Tn o ?1 SCama Cá se chimbase ceva.

mâinii, o nanTtw^0^ * CU 1111 Sest raPid din ^^ lor lui Minthe î PămâDt ?i se încolăci în Íurul pid0afe'

înoură în iumiin P CC nimfa încePea să ţipe, o altă liană se J 1 guruei?1 o reduse la tăcere.

_ ACMW sunt mai puternică decât am fost vreodată.

Pocni din degete, iar Minthe se micşoră şi se transformă până când ajunse să nu mai fie altceva decât o plantă bogată de mentă.

Adonis făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

_ Pe zei! Tu... tu...

Persefona se apropie de plantă şi o culese de pe pământ, apoi se întoarse şi-i arse lui Adonis un genunchi între picioare. Muri- ' torul se prăbuşi, zvârcolindu-se pe jos, ţinându-se de boaşe şi gemând. Persefona îl urmări câteva secunde, mulţumită să-l vadă

suferind.

— Dacă mă mai ameninţi vreodată, te blestem! îl anunţă ea, cu un calm mortal punându-i stăpânire pe voce.

El vorbi cu răsuflarea tăiată:

— N-ai... cum... am... favoarea... Afroditei!

Persefona rânji şi-şi înclină capul. De-abia când o liană subţire dădu ocol, se întinse şi-l atinse uşor pe faţă, Adonis începu să ţipe.

Persefona îi transformase braţele în crengi, la propriu, iar frunzele-i creşteau cu repeziciune pe ele.

Uitând de durere, zbieră:

— Fă-mă la loc! Fă-mă la loc! Când văzu că poruncile lui n-o mişcau deloc, apela la implorări: Te rog!

---

1 *tofflesia arnoldii* este o specie de plantă din genul *Rafflesia.* Are mai mari florile individuale dintre toate speciile de plante de pe

«nant. Emană un miros neplăcut, de cadavru în descompunere, bste °«demkă din pădurile tropicale din Borneo şi Sumatra (n. red.).

Din ochi îi curgeau lacrimi.

— Te rog! Fac orice. Orice!

— Orice? repetă Persefona.

— Da! Fă-mă odată la loc!

— 0 favoare! Pe care-o să vin să ţi-o cer pe viitor.

— Orice vrei! Fă-o! Fă-o acum!

Dar Persefona n-o făcu, iar în momentul în care Adonis îşi dădu seama că nu avea de gând să-i facă braţele la loc, tăcu.

— Ai habar ce-i *raflessia*| **Adonis?**

El se încruntă la ea şi nu zise nimic.

NU mă face să mă repet, muritorule!

Renunţă la farmec şi **făcu un pas ameninţător în faţă.**

— Da sau nu?

Adonis făcu ochii mari şi se zbătu, scâncind:

— Nu!

— Păcat! E o floare parazită care miroase a carne putrezită. Sigur te întrebi ce legătură are asta cu tine. Ei bine, facem **o înţelegere. Dacă mai atingi o femeie fără acordul ei, o să te transform într-una.**

Adonis păli, dar reuşi să se încrunte la ea.

— De obicei, o înţelegere presupune să primesc şi eu ceva la schimb.

Ea clătină din cap când auzi cât e de prost.

— Primeşti. Se apropie de el, completând: Viaţa ta.

Ca să sublinieze ideea, o apucă pe Minthe – proaspăt transformată în mentă – şi o ţinu ridicată, studiindu-i frunzele verzi.

— O să se potrivească bine cu grădina mea.

Pocni din degete, iar Adonis îşi primi braţele înapoi. Se zbătu o clipă, în timp ce se transforma, dar când se ridică din nou în picioare, ea se răsuci pe călcâie şi plecă de-acolo.

— Cine pizda mă-sii eşti? strigă după ea. Persefona se opri şi se uită în urmă la Adonis.

— Sunt Persefona, Zeiţa Primăverii, răspunse ea şi dispăru.

Sera mamei ei era exact la fel cum şi-o amintea: o clădire din metal, bogat ornamentată, acoperită cu sticlă, cuibărită în pădurile dese din Olimpia. Avea două etaje, tavanul rotunjit, iar în momentul acela, soarele strălucea într-un fel care făcea toată clădirea să pară din aur.

Era păcat că nu suporta să fie acolo, pentru că priveliştea îi tifo răsuflarea.

înăuntru, se simţea mirosul mamei ei – dulce-amar, ca un buchet de flori sălbatice. Mirosul îi umplu inima de durere. ^ parte din ea ducea dorul mamei şi deplângea felul în [care]

sf

schimbase relaţia dintre ele. Nu-şi dorise niciodată să fie o dezamăgire, dar nici să fie prizonieră nu-şi dorise.

Persefona îşi petrecu timpul plimbându-se pe cărări, trecând pe lângă straturi colorate de crini, violete, trandafiri şi orhidee, *şi* diverşi pomi cu fructe durdulii. Freamătul vieţii era peste tot în jurul ei. Senzaţia devenea tot mai puternică şi mai cunoscută.

Se opri pe cărare, reamintindu-şi de toate visurile pe care şi le făcuse când stătea închisă între acei pereţi. Visuri despre oraşe sclipitoare, aventuri palpitante şi dragoste pătimaşă. Le găsise pe toate, şi fusese frumos, nemilos şi dureros.

Şi ar fi luat-o de la capăt doar ca să guste, să simtă, să trăiască din nou.

— Kore.

Persefona făcu o grimasă, aşa cum făcea mereu când mama ei o striga pe porecla din copilărie. Se întoarse şi o găsi pe Deme- tra stând la câţiva metri de ea, cu o expresie rece şi indescifrabilă.

— Mamă.

Persefona dădu din cap.

— Te-arn tot căutat, spuse Demetra, iar privirea-i coborî asupra încheieturii Persefonei. Dar văd că ţi-ai venit în fire şi te-ai întors la mine de bunăvoie.

— De fapt, mamă, am venit să-ţi spun că ştiu ce-ai făcut.

Expresia mamei ei rămase distantă.

— Nu ştiu ce vrei să spui cu asta!

— Ştiu că m-ai ţinut ascunsă aici ca să-mi împiedici puterile să se manifeste, răspunse ea.

Demetra ridică puţin capul.

— A fost pentru binele tău. Am făcut întotdeauna numai ceea ce-am crezut că e cel mai bine.

— Ce-ai crezut că e cel mai bine, repetă Persefona. Nu te-ai întrebat vreodată cum s-ar putea să mă simt eu?

— Dacă m-ai fi ascultat pur şi simplu, nimic nu s-ar fi întâmplat din toate astea! Nici n-ai ştiut altceva până n-ai plecat!

Atunci te-ai schimbat.

n musese de parcă era un lucru groaznic – de parcă i-ar fi purtat Pică Persefonei pentru persoana care devenise. Şi poate c&

era l de Îînu o contrazise Persefona. Mi-am dorit aventură Mi-am dorit să trăiesc în afara acestor ziduri. Ştiai asta. Te-am implorat.

Demetra îşi feri privirea.

- Nu mi-ai dat de ales...

_ N-am putut! se răsti ea şi respiră adânc. Presupun că până la urmă n-a contat. Totul s-a întâmplat după cum au prezis Ursitoarele.

— Poftim?

Mama ei se încruntă.

— Când te-ai născut tu, m-am dus la Ursitoare şi le-am întrebat de viitorul tău. Nu se mai născuse-o zeiţă de veacuri întregi, şi-mi făceam griji pentru tine. Mi-au spus că eşti menită să fii o Regină a întunericului, Mireasa Morţii, soţia lui Hades. Nu puteam îngădui să se întâmple lucrul ăsta – aşa că am făcut singurul lucru pe care-l puteam face: te-am ţinut ascunsă şi în siguranţă.

— Nu în siguranţă, spuse Persefona. Ai făcut asta ca să am mereu nevoie de tine, să nu trebuiască să fii niciodată singură. Cele două se fixară o clipă cu privirea, apoi Persefona adăugă: Ştiu că tu nu crezi în iubire, mamă, dar nu aveai dreptul să mă ţii departe de a mea. Demetra clipi şocată.

- Iubire? N-ai cum să-l... *iubeşti* pe Hades!

îşi dorea să nu-l fi iubit, pentru că aşa n-ar fi simţit acea durere în piept.

. r, Ţ CZi tU asta ~ i P robl ema cu încercarea ta de-a-mi controla viaţa. Te înşeli. întotdeauna te-ai înşelat. Ştiu că nu sunt fiica pe nZ ^ dar Sunt flica P e care o ai, iar dacă vrei să faci Parte din v la ţa mea, ai să mă laşi să o trăiesc! Demetra se încruntă.

Hades^n locul meu?[14]"'VOr^8' [ve]nit să-mi spui că l-ai ales pe_ Mu» am venit să-ţi spun că te iert – pentru tot.
Expresia **Demetrei era una plină de dispreţ.**
__ Ţu mă ierţi pe mine? Tu ar trebui să te rogi de mine să te [jcr]t Am făcut totul pentru tine!
__ Nu am nevoie de iertarea ta ca să duc o viaţă lipsită de povară, şi categoric n-am să mă milogesc pentru ea.
Persefona **aşteptă. Nu era sigură ce se-aştepta să-şi audă mama** spunând **– poate că o iubeşte? Că îşi doreşte să aibă o relaţie strânsă cu ea şi că aveau să se descurce cumva cu acea nouă normalitate?**
Dar nu spuse nimic, iar umerii Persefonei se lăsară uşor.
Era epuizată din punct de vedere emoţional. Ce-şi dorea mai mult decât orice în clipa aceea era să fie înconjurată de oameni care să o iubească aşa cum era.
Se săturase să mai lupte.
— **Oricând eşti pregătită să ne împăcăm, să-mi dai de ştire!**
Persefona pocni din degete, având de gând să se teleporteze din seră, doar că rămase acolo unde era – prinsă parcă într-o capcană.
Faţa Demetrei se întunecă într-un zâmbet viclean.
— **Regret, floarea mea, dar nu pot să te las să pleci! Nu după ce abia am reuşit să te redobândesc.**
— **Ţi-am cerut să mă laşi să trăiesc!**
Persefonei îi tremura vocea.
— **Şi-ai să trăieşti Aici. Unde e locul tău.**
-Nu.
Persefona strânse pumnii.
— **Ai să înţelegi, cu timpul – momentul ăsta va fi uitat în enormitatea vieţii tale.**
Viaţă. **Cuvântul o lăsă pe Persefona fără răsuflare. Nu-şi putea închipui o viaţă trăită închisă în locul ăla – o viaţă Tară aventura, iară dragoste, fără pasiune.**
Nu avea să accepte.
— Lucrurile vor fi ca înainte, adăugă **Demetra.**

Dar lucrurile nu aveau să mai fie ca înainte, iar Persefona o ştia. Gustase din el – din stropul de întuneric – şi avea să tânjească după el tot restul vieţii ei.

Când Persefona începu să tremure, la fel făcu şi pământul, iar Demetra se încruntă.

— Ce vrea să-nsemne asta, Kore?

Era rândul Persefonei să zâmbească.

— Of, mamă, mamă! Nu-nţelegi tu treaba asta, dar totul s-a schimbat.

Iar din pământ ieşiră, deodată, tulpini lungi şi negre, care se ridicară până când sparseră tavanul serei de deasupra, rupând efectiv vraja pe care Demetra o aruncase asupra închisorii. De pe tulpini se răsuciră nişte liane argintii, umplând spaţiul, spărgând construcţia, turtind florile şi distrugând copacii.

— Ce faci? urlă Demetra peste zgomotul metalului contorsionat şi al sticlei sparte.

Mă eliberez, răspunse Persefona – apoi dispăru.

CAPITOLUL XXVI

Un strop de-acasă

ZIUA ABSOLVIRII VENI ŞI TRECU FULGERĂTOR, CU ROBE

negre, eşarfe albastre cu alb şi petreceri. Era un sfârşit dulce-amărui, iar Persefona nu se simţise nicicând mai mândră în timp ce traversa acea scenă – sau mai singură.

Lexa petrecuse mai mult timp cu Jaison, de la maică-sa nu mai primise nicio veste de când distrusese sera, iar la Nevernight şi în Lumea de Jos nu se mai întorsese de când îl lăsase pe Hades încurcat în lianele ei.

Singurul mod de-a-şi distrage atenţia era munca. Persefona începuse să lucreze cu normă întreagă la *New Athens News* ca jurnalistă de investigaţie în săptămâna de după absolvire. Venea de-vreme>stătea până târziu, iar când nu mai avea nimic de făcut, Petrecea serile în Grădina Zeilor, exersându-şi magia.
începea să se priceapă mai bine şi, deşi instinctul de a-şi ema
Puterea era mai dezvoltat, nu reuşise să-şi redobândească

abilităţile pe care le avusese când o transformase pe Minthe într-o Pkntă, membrele lui Adonis, în liane, şi distrusese casa mamei ei. eea ce creştea acum începuse din nou să semene a liane ofilite. [e] trezi dorindu-şi să se antreneze cu Hecate

.îi lipseau Hecate, sufletele, Lumea de Jos. li lipsea Hades.

Din când în când, se gândea să se întoarcă în Lumea de T vizită. Ştia că Hades nu-i înlăturase favoarea, dar se temea mult, era prea ruşinată să plece. Cum să-şi fi explicat absenta* cum ar fi iertat-o? '|

Cu cât treceau mai multe zile, cu atât Persefona simţea mai ' puţin că se poate întoarce, aşa că-şi continua rutina zilnică- [1] munca, prânzul cu Lexa şi Sibila şi o plimbare prin parc, seara în ziua aceea, rutina-i fu întreruptă. i

Se uită la ceas în timp ce stătea la masa ei obişnuită de la The ^ Coffee House. Aştepta un mesaj din partea Lexei. Era weekendul 1 cu ziua ei de naştere şi ieşeau să sărbătorească alături de Jaison, Sibila, Aro şi Xeres, şi, deşi Persefona era încântată de distragere, fusese nevoită să-şi termine ultimul articol despre Zeul Morţii. i

Scrierea articolului fusese mai dureroasă decât se aşteptase. Scrisese printre lacrimi şi dinţi încleştaţi. Nu se aşteptase să fie i atât de emotivă, dar presupunea că era din cauză că trecuse prin multe în ultimele luni. Grijile şi stresul în legătură cu îndeplinirea contractului cu Hades o afectaseră în multe feluri. Deşi era ţ conştientă că nu era bine ce făcea, se îndrăgostise de zeu, şi încercase, încet-încet, să-şi dreagă inima frântă.

Problema era ca lucrurile nu mai erau exact la fel. Ea se schimbase.

Şi era şi minunat, şi cumplit. Preluase controlul asupra propriei vieţi, întrerupând relaţii din mers. Oamenii în care avusese încredere cu şase luni înainte nu mai erau cei în care avea încredere acum. . a

Cea mai dureroasă parte din toată povestea fusese tra ^ mamei ei şi tăcerea care-i urmase. După ce-i distrusese ^^ metra se ţinuse la distanţă. Persefona nici măcar nu era unde se dusese mama ei, deşi bănuia că se află în Olimpia.

Totuşi, aşteptase ceva din partea ei – fie şi un mesa1 p **furie.**

Nimic **era ca un cuţit în inimă.**

Telefonul **ei scoase un bip cu un mesaj din partea Lexei:** *Gata pentru diseară?*

îi răspunse: *Normal! Te-ai hotărât unde mergem?* **I încă nu se hotărâse unde să sărbătorească. Amândouă căzuseră de** acord **că La Rose şi Nevernight săreau din schemă.** *Mă gândeam la Bakkheia sau la Corbul* **Bakkheia era un bar deţinut de Dionysos, iar Corbul era I deţinut de Apollo.** *Tu ce zici?*

Hmm. Corbul categoric.

Dar tu nu suporţi muzica lui Apollo.

Era adevărat. Persefona nu putea suferi niciun album dintre cele lansate de Zeul Luminii. Nu ştia sigur de ce – era ceva care-o irita în felul în care pronunţa cuvintele, şi era singura muzică pusă la clubul lui.

Dar e ziua ta, **îi reaminti Persefona.** *Iar Corbul e mai pe stilul tău.*

Aşa rămâne. Corbul să fie! Mersi, Persefona! **în ciuda faptului că o vedea mai rar pe Lexa, Persefona se bucura pentru ea. Lexei îi mergea de minune alături de Jaison, iar ea avea să le fie recunoscătoare pe viaţă celor doi muritori pentru cât de mult o ajutaseră, mai ales Lexei, care rămăsese alături de ea o săptămână întreagă, în timp ce-şi revenea după despărţirea de Hades şi o ţinuse în viaţă pe Minthe, Planta de Mentă, după ce Persefona uitase imediat de existenţa ei la fereastra din bucătărie.**

Avea de gând s-o ducă pe nimfă înapoi în Lumea de Jos şi să i-o ofere lui Hades, dar încă nu îşi adunase curajul necesar pen- trua-l înfrunta.

îi dădu mesaj Lexei că iese şi începu să-şi împacheteze lucrurile, când o umbră se lăsă asupra ei. Ridică privirea şi se uită în ᵐ?te ochi negri cunoscuţi şi blânzi.

- Hecate! .

Persefona se ridică în picioare şi o cuprinse pe zeiţă cu braţele de gât.

- Mi-a fost dor de tine!

Hecate îi întoarse îmbrăţişarea şi inspiră puternic în semn de uşurare.

— **Şi mie de tine, draga mea.**

Se desprinse de ea şi studie faţa Persefonei, încruntându-se]a ochii ei plini de compasiune.

— **Tuturor ne e dor de tine.**

Sentimentul de vinovăţie o izbi în plin, făcând-o să înghită în sec. Evitase, practic, pe toată lumea.

— **Stai jos cu mine?**

— **Bineînţeles.**

Zeiţa Vrăjitoriei ocupă un loc lângă Persefona. Nu se putea abţine s-o fixeze cu privirea pe Hecate. Zeiţa arăta altfel cu farmecul uman, cu părul împletit şi îmbrăcată cu o rochie maxi neagră în loc de roba regală.

— **Sper că nu te întrerup! adăugă Hecate.**

— **Nu... lucram şi eu!**

Zeiţa aprobă din cap. Tăcură un moment, iar Persefona nu mai îndură stânjeneala dintre ele.

— **Ce mai face toată lumea? ocoli ea subiectul.**

— **Sunt trişti cu toţii, răspunse Hecate, iar Persefona simţi un junghi în piept.**

— **Chiar nu o iei pe ocolite, nu, Hecate?**

— **întoarce-te!**

N-o putea privi pe Hecate. O ardeau ochii.

— **Ştii că nu pot!**

— **Ce contează că v-aţi găsit prin contractul ăsta?**

Persefona făcu ochii mari şi o privi pe Zeiţa Vrăjitoriei.

— **Ţi-a spus?**

— **L-am întrebat.**

— **Deci ţi-a spus că m-a păcălit.**

— Chiar aşa? Din câte-mi aduc aminte, ţi-a spus că nu avea nicio legătură contractul vostru cu pariul cu Afrodita.

— Nu se poate să-mi spui că nu s-a gândit că ar fi fost posibil ca eu să-i fiu de ajutor la încheierea contractului cu ea.

- Sunt sigură că s-a gândit Ia asta, dar numai pentru că era deja îndrăgostit **de** tine. A **fost** o **greşeală atât** de **mare din partea lui să spere?**

Persefona **rămase pe scaun, mocnind în tăcere. Oare Hecate** chiar **se afla acolo numai ca s-o convingă să se** întoarcă **la Hades?**

Ştia răspunsul – dar era mai complicat decât un simplu „da[M].

Era acolo ca s-o convingă să se întoarcă în Lumea de Jos, într-un regat al celor ce-o trataseră ca pe-o regină – al prietenilor ei.

Ştia că Hecate are dreptate. Oare chiar conta că se îndrăgostiseră unul de celălalt datorită unui contract? Oamenii descopereau dragostea în tot felul de moduri. Dar cel mai greu lucru era că, atunci când îi spusese lui Hades că-l iubeşte, el nu-i răspunsese la fel. Nu spusese absolut nimic.

0 simţi pe Hecate privind-o, iar zeiţa întrebă:

- Cum crezi că ţi-ai dus la îndeplinire termenii contractului?

Persefona o privi, derutată.

- Am... dat viaţa la ceva.

Nu era frumoasa. Nici măcar nu era sigură că putea fi numită plantă, dar era vie, şi asta era tot ce conta.

Zeiţa clătină din cap.

- Nu. Ai dus contractul la îndeplinire pentru că ai creat viaţă în Hades. Ai creat viaţă în Lumea de Jos.

Persefona îşi feri privirea, închizând ochii când auzi acele cuvinte. N-avea cum să audă asta.

Apoi, Hecate şopti:

- **E sinistru fără tine acolo. O luă pe Persefona de mână, adăugând: îl iubeşti?**

întrebarea-i umplu ochii de lacrimi, dar şi le şterse furioasă şi scoase un „da" cu răsuflarea tăiată. îşi trase nasul.

- **Da. Cred că l-am iubit de la bun început. De-asta doare în halul ăsta.**

Hades o provocase să privească în ansamblu, sa nu fie orbi a de pasiune – decât atunci când era vorba de pasiunea pent u^

Păi, du-te la el! Spune-i de ce suferi, spune-i cum sa**-ţ> aline suferinţa! Nu te pricepi la asta?Persefona nu se putu abţine auzind acele cuvinte, apoi g**emu>
frecându**-se la** ochi.

— Vai, Hecate! Nu vrea să mă vadă.

— De unde ştii?

— Nu crezi că, dacă m-ar fi vrut, ar fi venit după mine?

— Poate că nu făcea decât să-ţi acorde timp.

Hecate îşi întoarse privirea, uitându-se în capătul străzii pieto- nale, iar Persefona se uită şi ea într-acolo. I se tăie răsuflarea, iar inima începu să-i bubuie în piept.

Hades stătea la câţiva metri distanţă. îmbrăcat din cap până-n picioare în negru, era mai arătos ca niciodată. Ochii lui, negri şi pătrunzători, priviră în ai ei, iar acela fu momentul în care i se păru cel mai vulnerabil – plin de speranţă, dar temător.

Persefona se ridică de pe scaun, dar îi luă o clipă să-şi pună picioarele în mişcare. O lua înainte, împleticindu-se, apoi o rupse la fugă. El o prinse în timp ce ea-i sărea în braţe, cuprinzându-i talia cu picioarele. O strânse la piept, lipindu-şi faţa de scobitura gâtului ei.

— Mi-a fost dor de tine! şopti el.

— Şi mie de tine! spuse ea, apoi se retrase. îi studie faţa, atin- gându-i uşor curbura obrazului, apoi a buzelor, şi adăugă: îmi pare rău!

— La fel şi mie! zise el, iar ea îşi dădu seama că o studia cu la fel de multă atenţie, parcă încercând să memoreze fiecare parte din ea.

— Te iubesc! Ar fi trebuit să ţi-o spun mai devreme. Ar fi trebuit să ţi-o spun în noaptea aia, la băi. O ştiam deja.

Ea zâmbi, răsucindu-i părul cu degetele.

— Şi eu te iubesc!

Buzele li se lipiră cu putere. Era de parcă toată lumea s-ar fi făcut nevăzută – deşi erau înconjuraţi de o armată **întreagă de oameni care le făceau poze şi-i filmau. Hades întrerupse**

primul sărutul, apoi Persefona ridică privirea spre el, şi frustrată, şi ameţită.

_ Doresc să-mi cer favoarea, zeiţă, spuse el, iar privirea i se întunecă.

persefonei **11 bubuia inima în** piept.

_ Vino cu mine în Lumea de Jos!

Ea dădu să protesteze, dar el îi închise gura cu un sărut.

— Trăieşte între două lumi! continuă el. Dar nu ne părăsi pentru totdeauna – pe oamenii mei, pe oamenii tăi... pe mine!

Ea şi ascunse lacrimile clipind – înţelegea. Avea să aibă parte de ce era mai bun din ambele lumi. Zâmbetul îi deveni obraznic, apoi îi netezi cămaşa.

— Am chef de-o partidă de cărţi!

Colţurile gurii lui zvâcniră, iar privirea i se întunecă.

— Pocher? o întrebă.

— Da.

— Miza?

Hainele tale. Apoi dispărură.

CONŢINUT

BONUS

CAPITOLUL XXVII

Minthe, planta de mentă

OCHII NEGRI AI LUI HADES O PRIVEAU ÎN OCHI PE PERsefona în timp ce stătea lăsat pe spate în scaunul de la biroul lui de obsidian, acoperindu-şi buzele cărnoase cu degetele acelea subţiri. Când Persefona intrase în biroul lui, rămăsese surprinsă să-l găsească acolo. De când îl întâlnise pe Zeul Morţii cu şase luni înainte, nu-l văzuse niciodată folosind biroul.

— Aha, deci biroul ăla nu-i doar de decor!

Pe buze i se întipări un zâmbet şi, preţ de o clipă, se descărcă ie povara motivului pentru care venise acolo. Hades ridică dintr-o sprânceană şi o privi din cap până-n picioare. îşi alesese strategic ţinuta: o rochie roşie, mulată pe trup. ^vea bretelele subţiri şi decolteul generos, în V, care-i accentua elul în care i se ridica şi-i cobora pieptul. Poate că era nedrept, ar ea presupunea că astfel ar mai fi atenuat din lovitura pe care vea să i-o dea.

— Pot să fiu foarte productiv când vreau, replică el.

*— Chiar aşa?

— Da. După cum ştii, mă pricep extrem de bine la efectuarea simultană a mai multor sarcini, spuse el, iar aerul se încărcă de o pulsaţie electrică pe care o simţi până în stomac.

— Hmm! Se pare că am uitat că tu ai tocmai abilitatea *aia,* Poate poţi să mă luminezi şi pe mine?

Hades strânse pumnii, dar nu se clinti din loc, iar privirea-i căzu asupra plantei pe care ea o ţinea în braţe.

— Mi-ai adus ceva?

Strică de tot momentul, lucru care nu era tocmai surprinzător. Minthe stricase multe pe vremea când fusese nimfa; în momentul acela mai strica şi în calitate de plantă.
Persefona aşează planta de mentă pe marginea biroului lui Hades.
— De fapt, îţi dau înapoi ceea ce deja era oricum al tău.
Sprâncenele lui Hades se uniră deasupra ochilor lui negri precum cărbunii.
— Cred că mi-aş fi adus aminte dacă aş fi lăsat o plantă de mentă la tine acasă, Persefona! spuse el.
— Păi, vezi tu... *planta* **asta n-a fost întotdeauna plantă.**
Hades aşteptă.
— A fost o nimfe. Minthe,
Persefona nu-şi dădea seama la ce se gândea el, dar inima-i bubuia, iar anxietatea stătea să-i sfâşie pieptul. Exersase în oglindă vestea pe care urma să i-o dea, înainte să se teleportezela Nevernight, să urce hotărâtă scările şi să dea buzna în biroul lui Hades – fusese nevoită să meargă repede, altfel s-ar fi întors şi ar fi pornit înapoi spre casă.
Dar era momentul ca el să afle adevărul.
După ce ea rosti cuvintele, el rămase tăcut şi nemişcat. Se aşteptase la o reacţie mai puternică din partea lui. După o clipă, el vorbi:
— Adică vrei să zici că aia, zise Hades, arătând spre plantă» e secretara mea?
— Da.
^ nu se uită la plantă, ci la ea

- **.Şi de ce e secretara mea o plantă, Persefona?**
- **Pentru că..., zise ea şi îşi feri, recunoscând: M-a supărat.**

Hades aşteptă, luând-o la întrebări prin tăcerea lui, iar când ea nu mai adăugă nimic, el o întrebă:

__ Ce-a făcut Minthe de te-a supărat?

Lista era foarte lungă – apropierea ei de Hades, părerea acesteia cum că Persefona era nepotrivită pentru Hades, faptul că nimfa o păcălise să intre în Tartar, dar ce-o făcuse să-i sară cel mai tare ţandăra era că Minthe spusese că e neputincioasă.

Dar nu era acolo ca s-o toarne, aşa că zise:

— Nu mai contează. Am rezolvat problema. Hades ridică dintr-o sprânceană, şi, înainte ca el să mai apuce să spună ceva, ea continuă: Mă gândeam să-ţi ofer opţiunea de-a o readuce la forma ei iniţială.

Colţurile gurii lui se ridicară, iar ochii-i sclipiră. Era evident că se amuză, aşa că neliniştea ei scăzu.

— Vrei să iau eu hotărârea asta?

Ea clipi şi răspunse:

— E secretara fa.

Hades îşi înclină capul într-o parte, studiind-o. încerca să ia o hotărâre cum să procedeze, iar asta o neliniştea. Când el se ridică în picioare şi ocoli biroul, Persefona se întoarse spre el, iar Hades îi prinse bărbia între degete, înclinându-i capul pe spate până când îi întinse Ia maximum gâtul.

— Cum să te conving să-mi spui adevărul?

Avea vocea scăzută, răguşită. Promitea pasiune.

- **Ceri să jucăm?**

O privi un moment. Tot nu-şi dădea seama ce credea el despre întreaga situaţie. Apoi Hades îşi lipi buzele de scobitura gâtului ei, urmărindu-i conturul şi marginea maxilarului cu gura. Persefona se agăţă de el, strângându-i sacoul în pumni, iar când ea casca S^a, Hades se mişcă. Apucând-o de şolduri, o îndrepta spre Marginea biroului lui impecabil de obsidian.

- **Fac mai multe deodată, spuse el, în timp ce mâinile-i aiu- necau peste coapse şi pe sub rochie.**

Gura lui se lipi de-a ei. Dinţii, limbile şi răsuflările li se îm pre unară – şi în timp ce-o devora, îi dădu chiloţii jos şi îi desfăcu pi- cioarele cu forţă, rupându-i rochia din cusătură şi expunându-i fierbinţeala la aerul rece.

Stomacul i se strânse de nerăbdare, în vreme ce Hades îşi cobora privirea vicioasă asupra ei. Degetele lui îi despărţiră carnea înfierbântată, şi în timp ce o pătrundea, ea îşi lăsă capul pe spate.

Oare Hades spera s-o convingă să-i răspundă la întrebări satisfacând-o?

Degetele lui se înfipseră în ea, frecând-o tare şi adânc. Se trase îndărăt ca s-o urmărească, iar în timp ce respiraţia i se iuţea, ea îi rosti gemând numele.

— îţi place? întrebă el, intrând şi ieşind.

Frecarea degetelor lui o împingea pe marginea unei prăpăstii în care-ar fi fost în stare să facă moarte de om ca să cadă.

— Da, răspunse, abia răsuflând.

— Spune-mi ce vrei!

— Mai mult! Mai tare! răspunse ea, cu răsuflarea tăiată. Mai repede!

Iar în clipa aceea, el se retrase.

Absenţa lui bruscă o şocă, iar un sunet gutural îi scăpă din gât Se încruntă şi se întinse după el, dar Hades făcu un pas înapoi, cu pieptul ridicându-se şi coborând. O clipă, ea crezu că se apropia cineva de birou, dar când Hades nu se grăbi s-o acopere, îşi dădu seama că altceva era în neregulă.

— De ce te-ai oprit?

— Spune-mi de ce ţi-a sărit ţandăra! Ce ţi-a spus de te-ai supărat? |

Persefona se încruntă la el. |

— îţi arde de joacă acum?

**— Crezi că ăsta-i un joc? **

Furia ei era atât de aprigă şi de acută, încât îi venea să-l trans- }

forme şi pe el într-o plantă, recunoscând senzaţia magiei care 1 deştepta în vine. Era cea mai puternică atunci când era furioasa. ţ

încercă să se dea jos de pe birou, dar Hades o prinse, ropiindu-şi din nou buzele de ale ei. Răsucindu-i părul între degete, îi <căduca pul pe spate ca să_i poată explora în profunzime gura. O

clipă, îi încremeni în braţe, cu mâinile strâns lipite de pieptul lui. Era de parcă s-ar fi gândit să îl împingă Ia o arte – dar nu putea, nu voia, să i se opună. Dar avea să-l facă să plătească.
El se înşela dacă avea impresia că poate face asta – se înşela şi mai tare dacă avea impresia că-i poate rezista *ei*
Persefona îi descheie cămaşa; mâinile ei îi căutară pieptul bine definit, muşchii abdominali tari ca stânca şi cingătoarea pantalonilor. Membrul erect se opintea în materialul pantalonilor, iar când îl eliberă, el gemu, cu gura lipită de a ei.
îi prinse mădularul cu degetele şi se împinse în el, făcându-l să dea cu spatele până când se lovi de perete.
Apoi, ea pocni din degete şi se treziră în Lumea de Jos – în grădina pe care i-o dăruise Hades în faza iniţială a contractului lor. Hades era lipit cu spatele de peretele de piatră. Ea încă-i ţinea scula în mână şi zâmbea – îi plăcea la nebunie să se bucure de favoarea lui Hades.
— Persefona...
Pocni din nou din degete, iar de data aceasta, în jurul încheieturilor şi gleznelor lui Hades erau strânse mlădiţe. Privirea i se întunecă, strânse din dinţi, iar numele ei îi ieşi din gură ca un avertisment.
— *Persefona.*
~ Da, milord! răspunse ea cu inocenţă.
— Ce faci?
îl mângâie, iar pieptul lui se încordă. Ţ Ce ţi se pare că fac?
U frecă în sus şi-n jos şi-i mângâie capul membrului cu degetul, k ndică pe vârfuri ca să-l sărute pe buze şi pe gât în jos. Hades se °Pinti în legăturile pe care ea le pusese acolo, disperat să-i răspundă.

Spune-mi ce vrei! şopti ea, în timp ce-l muşca uşor de ureche. Hades mârâi.— Pe tine, zeiţă!

Ea se retrase, zâmbind răutăcios, apoi îngenunche şi-i luă dularul în gură. Avea gust de sare, iar ea şi-l băgă mai adânc, până când capul sculei îi ajunse în fundul gâtului. Hades, aplecat deasupra ei, gemu. Persefona se sprijini de picioarele lui, simţindu-i **muşchii cum se încordează la atingerea ei. îl frecă până când el îşi dădu drumul în gura ei, iar când termină, se ridică în picioare, pri- vindu-l în continuare în ochii negri, şi se îndepărtă de el.**

— E un chin? întrebă ea. Era o provocare.

El nu răspunse, dar ochii-i ardeau, iar lianele din jurul încheieturilor lui se încordară.

— Să primeşti plăcere din partea mea şi să n-o oferi în schimb? îşi ridică rochia deasupra capului şi o aruncă la o parte. Stând
goală în faţa lui, întrebă:

— Ce vrei, Hades?

îi subestimă puterea şi dorinţa de-a o poseda. Lianele pe care le chemase să-l lege se rupseră plesnind, iar el se năpusti, lipind-o cu forţa de corpul lui, şi o pătrunse fără ezitare. Geamătul Perse- fonei sparse tăcerea din aer, în timp ce el o întindea şi o pătrundea adânc. Mâinile lui o apucară atât de puternic de coapse, încât parc-ar fi prins-o de oase. Zeul se foi, lipindu-se de zidul de piatră şi mfigându-şi cu putere membrul în ea. Piatra colţuroasă îi zgâria spinarea, dar ea nici măcar n-o simţea, fiind prea ocupată să-şi înfigă unghiile-n Hades, să se întindă după părul lui, pierdută în trupul lui pe măsură ce el o umplea până mai avea puţin şi dădea pe-afară.

Hades deşteptase înlăuntrul ei o parte întunecată, o durere care avea mereu nevoie de atenţie. Mereu avea să tânjească **după ei.**

Orgasmul ei fii violent, la fel ca al lui Hades. Apoi îngenunche şi el pe pământ, ţinând-o strâns la piept pe Pej sefona. Rămase agăţată de el o bună bucată de vreme, cu picioar tremurând, fără să fie în stare să se ridice în picioare sau să se *TOJŞ*

mediat ce reuşiră din nou să respire, Persefona se retrase şi-1 pe Hades în ochi.

pfl_Vai să te folosesc ti de sex ca să ceea ce vrei, ai înţeles?

_ Pa, regina mea. persefona făcu ochii mari.

_ Dar am să-ţi spun ce vreau, adăugă ei repede. Vreau răspunsuri atunci când le cer!
persefona roşi.

_ pe ce? N-ai încredere-n mine? _ Aş putea să te întreb acelaşi lucru! Persefona îşi feri privirea.

— Nu e atât de uşor să-ţi răspund.
— De ce?

Ea tăcu, iar Hades îi atinse bărbia, ghidându-i iarăşi ochii spre el.

— Ţi-e ruşine?

îi luă o clipă, dar apoi răspunse:

— Am fost furioasă şi am luat o decizie impulsivă, dar mi-a pus puterea Ia îndoială şi m-am gândit să-i arăt cât de puternică sunt.

Hades tăcu o clipă, apoi o sărută.

— Dacă n-ai fi pedepsit-o tu, aş fi pedepsit-o eu pentru că te-a dus în Tartar.

Persefona îl privi surprinsă.

— Ştiai?

— Bănuiam. Tu mi-ai întărit bănuiala.

Se încruntă la el, dând să-l lovească peste braţ.

— Asta-i o înşelătorie!

Hades chicoti, dar deveni mai serios.

~~ Şi totuşi, de ce-o protejezi, dacă ea te-a pus în pericol?

— N-o protejam – îmi rezolvam problema cu ea de una singură. Nu vreau să-mi duci tu luptele, Hades.

Privirea pe care i-o aruncă el era plină de admiraţie şi de uluire.

— Milady, mi-e cât se poate de clar că nu ai nevoie de ajutorul ca să-ţi duci luptele.

• fă ne **Persefona** să se îmbrace, şi imediat ce reve- **jS*^ dinainte,** pocni din degete, iar Minthe, Plan ta de
Meni îi apăru în mână.

<ii-acum, ce sa facem I î că n-am iertat-o de tot, recunoscu Persefona. Dar mi-ar
plăcea s^-i ofer măcar o alinare, şi asta ar fi să ajungă înapoi în
k^Hades observă câteva frunze ofilite pe planta de mentă.

- **Asta-i din cauză c-ai neglijat-o în Lumea de Sus?**

_ Nu! se răsti Persefona, încercând să se apere, iar Hades râse.

- **Dacă vrei** *neapărat* **să ştii, oricum îmi petrec mai mult timp aici. Aş prefera să nu moară sub ochii mei.**

Hades, încă zâmbind, o sărută în creştetul capului.

- **Cum doreşti, draga mea.**

Hades o ajută pe Persefona s-o planteze pe Minthe în pământul aspru, negru. Imediat ce o aşezară acolo, cei doi porniră la o plimbare pe câmpurile Lumii de Jos.

Ziua era luminoasă, plină de strălucirea ciudată, nefirească, a Lumii de Jos. în jurul lor se aflau fire înalte de iarbă şi flori de culoarea portocalelor roşii. Munţi negri şi păduri întunecate îi înconjurau. Lumea aceea era frumoasă, suprarealistă, magică; era un adăpost pentru morţi, o închisoare pentru unii, iar în ultimele luni, devenise unul dintre locurile ei preferate.

Aştepta cu nerăbdare vizitele ei în Lumea de Jos, nu doar ca să-l vadă pe Hades sau terenurile, ci ca să le viziteze pe Hecate şi pe suflete m Asfodel. Ajunseseră s-o aştepte cu nerăbdare, să se bucure ue ea. O numeau regină.

la *f d t* **ideC ∘ PUSe Pe gânduri‹ dar ∗ faptul că şi Hades o numise s-o LZ^T^'l ∘preascâ să mai dosească acel titlu, dar de ce o h ascukat, cand şi regele lor îl folosea?**

iar ea s^grâbi „sTco *7|* **^ ∗ ^ ∘U ∘ ex**Presie **indescifrabilă, de Pasiune... ∘n Imi dau seama c-ai vorbit într-o clipă _ yvm fost sincer, o întrerupse el. Chiar eşti regina mea. Numai tuaTputere asupra mea.**

_ Hades.

_ De ce ţi e teamă? De titlu?

_ Nu e vorba de teamă, ci de...

Nu-şi mai găsea cuvintele.

_ Oamenii tăi mă numesc deja regină. Nu crezi că-i cam... prematur?

— Deci despre teamă e vorba, insistă el. Teama că n-o să funcţioneze relaţia dintre mine şi tine.

Persefona nu fu nevoită să adauge nimic. *Chiar* **era vorba despre teamă.**

— Oamenii mei te vor vedea mereu drept stăpâna lor pentru cum te-ai purtat cu ei, indiferent dacă mă iubeşti sau nu.
Cuvintele lui îi umplură inima de durere. Vru să-i spună că îl iubeşte cu adevărat, dar el continuă:
— Cât despre mine – mereu vei fi stăpâna inimii mele.
— N-ai de unde să ştii asta, spuse ea.
Cu toate astea, îşi dorea să fie adevărat.
— Te-am aşteptat vieţi întregi, continuă el, de parc-ar fi fost un jurământ făcut pe fiecare stea de pe cer, pe fiecare picătură de apă din ocean, pe fiecare suflet din întregul univers.
— Ştiu.
El merse mai departe, iar ea îl urmă, simţind cum o greutate i se aşază pe umeri. Poate că n-ar fi trebuit să se îndoiască de dragostea lui, dar avea temeri – temeri care încă-i ameninţau viitorul precum nişte nori.
Mama ei era doar una. Cealaltă era şi mai complicată.
Persefona era zeiţă, dar spera să păstreze secretă acea parte din viaţa ei faţă de restul lumii. Problema cea mai mare? Toată lumea Voia să ştie totul despre ea de când se dezvăluise faptul că e iubita
Hades.

se oprir㠠la marginea unei bucăţi de stâncă. Dedesubt, copaci *rgintii sclipeau precum o mare spumegândă, iar cerul mohorât de deasupra lor se umplea de praf odată cu căderea nopţii.

Persefona nu mai văzuse niciodată partea aceea din Lumea de Jos, iar ăsta era unul dintre motivele pentru care îi plăcea la nebunie faptul că **se afla acolo. Fiecare zi era o aventură.**

— **E minunată! spuse ea.**

Simţi privirea lui Hades asupra ei, dar fixă în continuare li, vada de dedesubt **cu privirea, în parte pentru că rămăsese uluită de** privelişte, **dar şi pentru că** îi **era ruşine** să se **uite** la **el.**

— **Mă bucur că asta crezi! zise el. Pentru că-i a ta. Bine-ai venit în Livada Persefonei!**

Fu nevoită să-l privească, iar pe faţă i se citi limpede şocul, atât datorită priveliştii, cât şi din cauza faptului că-i era ruşine să stea faţă-n faţă cu el.

— **Dar...**

— **M-am gândit că ţi-ar plăcea să ai un loc numai al tău – unde să poţi să-ţi exersezi magia. Un loc care să nu-ţi... amintească de începuturile noastre.**

Se referea la grădina ei din Lumea de Jos – şi la târgul lor. Se întinse după el, punându-i palma pe obraz.

— **Eu iubesc începuturile noastre, Hades.**

El zâmbi uşor, dar ea îşi dădu seama că nu o credea, iar lucrul ăsta o durea. Aşa că-i explică:

— **E adevărat că nu întotdeauna mi-a plăcut la nebunie, dar n-aş putea să urăsc nimic din ce m-a adus la tine.**

O luă de mână şi-şi lipi buzele de palma ei, apoi o lipi de el. Trupurile li se aliniaseră şold lângă şold, piept lângă piept. O sărută, strângând-o la piept, de parcă s-ar fi temut că avea să

dispară. Când el se retrase, ei i se tăiase deja răsuflarea şi-i strângea sacoul cu degetele. Se uită fix la ea, cu ochii arzând, şi jură cu patimă:

Tu ai să fii regina mea. N-am nevoie de Ursitoare ca să-mi spună lucrul ăsta!

UN STROP DE ÎNTUNERIC

Perspectiva lui Hade

S

CAPITOLUL UNU

Jocul Zeilor

HADES APĂRU ÎN BIROUL LUI DE LA NEVERNIGHT, **aranjându-şi cravata. îşi petrecuse după-amiaza cu ceea ce considera o misiune oarecum deosebită – reunirea unei mame cu fiul ei în viaţa de apoi. Nu era ceva ce făcea des, nici măcar ceva ce încuraja, dar acele două suflete fuseseră... altfel. După moartea fiului, mama nu se rugase pentru întoarcerea lui şi nici nu-l blestemase pe Hades pentru că-i luase sufle- ^ – în schimb, ceruse să se revadă cu el după moarte, rugă pe ^ Hades jurase s-o îndeplinească.**

Cu câteva secole înainte, Hades n-ar fi ţinut seama de aseme- ne* rugăminţi. Pe-atunci, moartea era moarte. N-aveai motiv sau Să duci o viaţă de huzur în Lumea de Jos dacă nu-ţi câştigai ^ drept. în antichitate, viaţa şi moartea insemnau ^

>i cei extrem de virtuoşi şi cei văzuţi ca fund ^ZIT^i ^oexistenţăphnăde frumos în IJ^J^SS Cre<*ea asta, dar avea impresia c-avea să petreaca ac ^ulte vieţi compensând.

— Ai întârziat. ■

Vocea lui Minthe era precum un bici, făcându-i gând i' ţăndări. O simţise de cum intrase în încăpere – toată nu^J? şi gheaţă şi prefera să o ignore când se purta aşa. 1

Imediat ce-şi aranja cravata şi-şi puse butonii la locul l0r ' pregătit s-o privească pe nimfa cu părul de foc.

Buzele ei, cu „ nuanţă mai închise la culoare decât părul, se ţuguiaseră. Nu porta să fie ignorată.

■

— Cum să întârzii, Minthe, când eu nu ţin cont de alt pro gram în afară de al meu?

Minthe fusese ajutorul lui de la bun început şi, din când în' când, trecea prin faze în care încerca să-şi exercite drepturi asu-' pra lui – drepturi legate de timpul, tărâmul şi trupul lui. Nu-i[1] scăpa din vedere dorinţa ei de control. Recunoştea trăsătura respectivă la ea pentru că el însuşi o avea.

— Nu mă atrag cei care întârzie, Hades, nici măcar când e vorba de zei! se răsti ea.

Un zâmbet ameninţa să i se întipărească pe buze, dar îşi păstră stăpânirea de sine. Amuzamentul lui n-ar fi făcut decât s-o înfurie şi mai tare.

— în timp ce tu o lălăiai aiurea, eu am fost nevoită să-ţi întreţin oaspeţii.

Hades se încruntă.

— Cine mă aşteaptă?

Era ceva în privirea lui Minthe care-i spunea că nu avea să-i placă răspunsul primit.

— Lady Afrodita. I «Băgami-aş!" I

Minthe ridică dintr-o sprânceană. Oare înjurase cu voce tare.

— S-ar putea să vrei să te grăbeşti. Când am insistat sa j te-aştepte aici, a spus că are cu ce se distra din plin jos.

Grozav! Singurul lucru care rezulta din distracţia **Afroditei** e , războiul. Hades oftă. Mulţumesc, Minthe

!Hvid6nt încântată de expresia recunoscătoare a lui Hades ^ desfăcu braţele, lăsandu-le să-i cadă pe lângă corp ' ' ^ Să-l pun pe Ilias sa-ţi aducă ceva de băut, milord?

. Da. De fapt, dă-i de ştire că în seara asta nu vreau să am

Dispăru şi apăru pe ringul de dans al clubului său. Mergea printre muritori, tăcut şi nevăzut, preferând să observe. Astfel" îşi începea adesea nopţile; umbla prin mulţimi, observa muritorii care veniseră să-i ceară servicii, cântărea povara sufletelor lor şi îşi trimitea oamenii să ofere parola salonului său de la etaj.

0 parolă nu garanta o partidă cu Zeul Morţii, fiind doar o altă etapă a unui proces. Imediat ce muritorii treceau prin uşa salonului lui, se instala teama, iar teama putea fie să-i alunge, fie să-i facă disperaţi. De cei disperaţi era Hades cel mai interesat. Ei erau cei care se puteau schimba, dacă li se oferea o şansă.

Era un proces delicat, care implica mulţi jucători. Hades pierduse destul de multe pariuri, dar dacă putea salva o viaţă aflată pe calea pierzaniei, el simţea ca merită.

Hades simţi mirosul magiei Afroditei – sare de mare şi trandafiri. Era împreună cu un muritor, căruia-i stătea în poală, cuPrinzându-l cu braţele de gât şi răsucindu-i părul castaniu cu degetele. Acesta era îmbrăcat cu un costum gri-închis iar pe deBetul inel ar al mâinii stângi purta un mei de aur. H^es sur*» destul din sufletul lui ca să îşi dea seama ca e un

Mă nevasta. . { mine-acasă? întreba

- Iubita, ce-ar fi să mergem noi pana la m bărbatul. des trebuia să recunoască: ştia

Afrodita îşi ţuguie buzele. ^ ufitorul hab ar n-avea cat de sa facă spectacol într-un mare re ,

scârbită era de el. . . r,mân un pic! Nu vrei să faci un ^Aaa,mi-ar plăcea sa mai r

pact cu Hades? Tu eşti tot ce am nevoie.

Nu mai vreau. ^

- Serios? esionată, dar Ea nu era impres_ Şi ce-ţi lipsea înainte. ^ Mâinile Afroditei se mutara pe pieptul muritorului. Hades «u ce face . îl convingea pe bărbat sa-i spună adevărul.
- Sunt nesigur pe mine însumi. Am nevoie să ştiu că încă sunt dorit şi de alte femei. ^
__ si nu ţi-e destul că te doreşte nevasta-ta? Buzele frumoase ale Afroditei se strâmbară într-o grimasă Bărbatul făcu ochii mari. Era limpede că între mintea lui şi ce-i
ieşea pe gură se dădea o luptă.
— îmi iubesc nevasta» răspunse el. Caut doar sex.
- Aha, asta-i tot? Flutură din gene şi vorbi cu o voce ameninţătoare şi plină de promisiuni: în cazul ăsta, când o să te întorci la nevastă-ta în seara asta, n-o să te mai dorească. O să tresară când o s-o atingi şi o să-i vină să verse când buzele tale se vor atinge de-ale ei. O să te refuze, apoi o să te părăsească.

Bărbatul făcu ochii mari. Hades ştia ce vede – pe Afrodita cu adevărata ei înfăţişare. Zeiţa putea fi răutăcioasă când voia. Muritorii îşi făcuseră idei despre zei încă de la începuturile timpului, şi păreau şocaţi în momentul în care zeii ieşeau din acele tipare. Nici Afrodita nu era altfel. în lumea oamenilor, se credea că nu era mai mult decât o fiinţă sexuală, căutând distracţie şi plăcere din partea zeilor şi a muritorilor deopotrivă, dar adevărul era că putea să fie o zeiţă răzbunătoare, mai ales faţă de cei care trădau dragostea.

Probabil că era momentul ca el să-şi facă apariţia.

— Afrodita, spuse Hades.

Zeiţa se întoarse să-l privească în ochi şi zâmbi.

— Hades, toarse ea.

Era o voce senzuală, şi chiar dacă tocmai îl blestemase pe muritorul pe care încă-l folosea pe post de fotoliu, ochii i se înceţoşară de dorinţă auzind-o.

— Cred că muritorului îi cam ajunge cu senzaţiile tari pentru o seară! Ce-ar fi sa-l laşi să se târască de-aici?
Afrodita se schimbă la faţă când U auzi pomenindu-l pe „muri" tor şi se întoarse să se încrunte la el înainte de-a-i sări din poala
Hai> şterge a ş«rpe ce eşti!
Muritorul $e supuse.

c>i? sc rftsti Afrodita când îl privi din nou pe Hades, iar J* ridică din sprâncene.

*** L Nimic. Deşi nu-l ajuţi foarte tare pe om cu orgoliul dacă-i . j lingura dragoste pe care-a cunoscut-o vreodată.**

Ea se scutură de praf pe mâini.

_ A trădat dragostea, deci n-o să mai aibă niciodată parte de ea. Nu cred că pedeapsa ta-i nedreaptă, însă are potenţialul crea un monstru.

— Tu ce-ai fi făcut dac-ar fi venit să încheie o înţelegere cu tine?

Hades nu avea de unde să ştie sigur. Văzuse multe poveri care apăsau sufletele bărbaţilor – căutarea validării prin sex fiind doar una dintre ele.

— Presupun c-ar fi depins de lucrul pe care mi l-ar fi cerut.

ilias se apropie chiar în clipa aceea cu un pahar de vin roze pentru Afrodita şi unul de whiskey pentru Hades. Odată plecat satirul, Hades o privi cu nerăbdare pe Zeiţa Dragostei.

— Nu-mi onorezi adesea palatele cu prezenţa ta, Afrodita. Cu ce pot să-ţi fiu de folos?

Zeiţa luă o gură de vin, iar ochii ei de culoarea spumei mării priviră ţintă în ai lui.

— Speram să te intereseze un mic pariu între noi.

— Nu joc cu zeii.

— Un singur joc, Hades! ceru ea, cu inocenţă, apoi îl provocăi Ţi-e teamă?

— Un joc jucat sub acoperişul ăsta nu e niciodată un simplu joc!

Ochii ei albaştri scânteiară mai puternic decât oricând.

— Ce doreşti, de fapt, zeiţă? De ce-mi ceri un joc?

— Să mă distrez şi eu un pic, Hades, răspunse ea cu cât de multă răceală izbuti. Pe lângă asta, nu stabilim termenii pană când nu e declarat un câştigător. Nu aşa joci tu?

Hades ştia că zeiţei îi stătea gândul la mai mult decât distr îşi **dădea seama după ţinuta** ei **rigidă şi încordată.** Ceva anu^' **adusese acolo, iar dac-ar fi trebuit să-şi dea cu presupusul T ° spus că e vorba de soţul ei. Ceea ce însemna că orice** i-ar **fi ^ U n-avea să fie plăcut.** rut

— Nu, Afrodita.

— Bine, spuse ea. Dar să ţii minte că mi-ai forţat mâna Se încruntă la ea, ştiind ce urma să spună.

— Am o favoare nepreluată de la tine, Hades. Vreau să mă folosesc de ea.

Era o cerere pe care nu i-o putea refuza. O favoare datorată de un zeu altui zeu era ca un pact al sângelui. Odată invocată, nu se mai putea da înapoi.

Bău o gură de whiskey, care-l împiedică să spună ceva pentru care s-ar fi putut să-i pară rău, apoi rosti printre dinţi:

— Un singur joc, Afrodita, nicidecum mai mult!

Ea se lumină la faţă de parcă i-ar fi dăruit toate stelele de pe cer.

— îţi mulţumesc, Hades!

El pocni din degete, iar cei doi se teleportară într-un mic separeu din salon, unde accepta de obicei înţelegerile şi juca împotriva muritorilor. Era un spaţiu mic şi slab luminat. De obicei, Hades se simţea în largul lui acolo, dar faptul că Afrodita era pe teritoriul lui îl neliniştea. Voia să ştie de ce, însă Zeiţa Dragostei îşi pecetluise buzele. Nu fusese mereu aşa. Hades îşi aducea aminte de vremurile în care inima ei era ca o carte deschisă, în care chiar crezuse în dragoste, dar totul se schimbase după ce se căsătorise cu Hefaistos. Hades nu cunoştea detalii, dar orice se întâmplase între ei imediat după ce se căsătoriseră îi împietrise inima şi-i frânsese spiritul. Mai rămăsese doar o carapace dispreţuitoare şi cinică.

Şi Hades fusese cândva plin de amărăciune, dar, spre deosebire **de Afrodita, care se confrunta cu furia şi singurătatea făcându-Şi de cap cu zei şi muritori deopotrivă, el se izolase din ce în ce mai mult de toată lumea, până când oamenilor nu le mai** rămăsese **ceva de ftcut decât să inventeze tot soiul de poveşti despre retrasul Zeu al Lumii de Jos,**

Ita pachet de cărţi stătea în mijlocul mesei, iar Hades i le oferi Atroditei.

— Vrei să le împărţi tu?

— Nu. O să te las să păstrezi un pic de putere, Aidoneus.
Se încruntă la ea. Nu suporta când alţii foloseau porecla aia. Muritorii o foloseau de teamă. Ea o folosea acum pentru a-l lua peste picior.
— Blackjack să fie.
— Cinci mâini, spuse Afrodita. Cine câştigă cele mai multe stabileşte miza.
Hades fu de acord şi împărţi prima mână – şi pierdtL
Nu suporta să piardă.
— Ce vezi tu când te uiţi în sufletul meu, Hades?
întrebarea nu era chiar atât de surprinzătoare. Era una pe care-o primea des, dar nu din partea Afroditei. tl cunoştea de când se născuse şi nu-i pusese întrebarea asta niciodată. De data asta, când cuvintele-i ieşiră din gură, părea obosită.
— De ce întrebi?
D privi în ochi.
— Tu îmi cunoşti... situaţia.
O cunoştea – situaţia era căsnicia ei cu Hefaistos. Zeiţei nu-i plăcea s-o numească astfel. Contrar părerii tuturor, nu Afrodita fusese cea care nu-şi dorise să fie căsătorită cu Hefaistos. Hefaistos era cel care nu-şi dorea să fie căsătorit cu ea.
— Mă întreb doar... dacă Hefaistos mă urăşte pentru că, în adâncul sufletului, eu chiar sunt atât de groaznică pe cât spune el.
— Hefaistos nu crede că eşti groaznică, Afrodita. Doar că se teme să te iubească.
Ea scoase un hohot de râs batjocoritor.
— Tu i-ai spus vreodată că îl iubeşti? întrebă Hades.

Zeiţa îşi scoase bărbia în faţă, iar el îşi dădu seama că voia să-i contrazică, spunându-i că nu-l iubeşte. Nu voia să fie Zeiţa Dragostei, îndrăgostită de un bărbat care nu-i răspundea cu aceeaşi afecţiune.

— Ai fost un dar pentru Hefaistos la vremea în care te fudu-leai cu iubiţii tăi. Din perspectiva lui, ai fost o mireasă fără tragere de inimă.

Nu mai conta faptul că Afrodita fusese mereu atrasă de Zeul Focului. O surprinsese urmărindu-l în repetate rânduri, în mare parte încruntată pentru că el n-o băga câtuşi de puţin în seamă. Dar Hades îl cunoştea bine pe Hefaistos. Zeul era un alt soi de fiinţă. Nu-i plăcea deloc să fie în lumina reflectoarelor, şi-i plăcea şi mai puţin să vorbească. îşi găsea plăcerea în singurătate şi creativitate. Era opusul Afroditei, ceea ce, după părerea lui Hades, îi făcea perfecţi unul pentru celălalt, dar el nu era peţitor.

— Nu mă surprinde faptul că Hefaistos încearcă să te oblige să accepţi monogamia.

Afrodita rămase mult timp tăcută, concentrându-se asupra partidei lor. Hades câştigase ultima rundă, iar ea o câştigase pe aceea – doi la unu. în cele din urmă, ea recunoscu:

— I-am cerut divorţul lui Zeus. Nu vrea să mi-l acorde.

Hades ridică din sprâncene.

— Hefaistos ştie?

— Presupun că acum ştie.

— Trimiţi semnale amestecate, Afrodita. îţi doreşti dragostea lui Hefaistos, dar ceri un divorţ. Ai încercat să vorbeşti cu el?

— Tu ai încercat? se răsti ea, încruntându-se la Hades. Zici că-i mut, nu alta!

Hades făcu o grimasă. Avea impresia că Hefaistos era tăcut pentru că ea era iute la mânie.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, Hades.

Zeul o urmări o clipă. Nu prea îi plăcea să răspundă la întrebări despre suflet. Adesea, nici zeii, nici muritoru nu pregătiţi să audă ce-avea el de spus, dar răspunse:

— **Ai un suflet frumos, Afrodita. Pătimaş. Hotărât.** Romantic- **Dar eşti disperată după iubire şi te crezi de neiubit.**

Vorbea în timp **ce jucau ultima mână,** iar **când** Afrodita îşi **întoarse cărţile, un zâmbet larg** i **se întipări** pe **figură.** [1] **Câştigase.**

_ E momentul să stabilim termenii, Hades.

El se lăsă pe spate în scaun, încruntat, iar zeiţa râse, dându-şi capul pe spate.

— **Se pare că nu-ţi place să fii învins.**

Nu-i plăcea. Puţini erau cei cărora le plăcea.

— **Hmm! făcu ea, căzând pe gânduri şi Iipindu-şi degetul de bărbie. Ce să-ţi cer eu ţie?**

Nu se grăbi să ia o hotărâre, studiindu-l cu atenţie, de parcă ar fi vrut, la rându-i, să-i vadă sufletul. Apoi rosti cuvintele de care lui îi era groază:

— **îndrăgosteşte-te, Hades! Şi mai bine – găseşte o fată care să se îndrăgostească de tine. Apoi, Afrodita bătu din palme şi exclamă: Asta-i! Fă pe cineva să se îndrăgostească de tine!**

Hades strânse din dinţi. Dacă ar fi fost atât de uşor, el ar fi fost căsătorit de mult. Hades era sigur că existau o mulţime de muritoare care se credeau îndrăgostite de el. Problema era că el nu-şi dorea o dragoste dintr-un singur sens. Se asemăna mai mult cu Afrodita; îşi dorea ceva semnificativ şi pasional. Trăise prea mult ca să-şi dorească altceva.

— **Şi dacă nu mă pot încadra în aceşti termeni?**

Zâmbetul ei fu unul răutăcios.

— **Atunci ai să-l eliberezi pe Basil din Lumea de Jos.**

— **Pe iubitul tău?**

Hades nu-şi putu ascunde dezgustul din voce. Tocmai petre-cuseră ultimele minute discutând despre dragostea ei faţă de Hefaistos, iar ea îi cerea un bărbat – eroul ei, mai exact. Basil luptase Şi murise pentru ea în Marele Război.

— **De ce? Vrei ca Hefaistos să te iubească vreodată?**

Ea se încruntă la el.

Hefaistos e o cauză pierdută.

— **Nici măcar n-ai încercat!**

— Basil, Hades! Pe el mi-l doresc!Pentru că-ţi închipui că eşti îndrăgostită de el?

— Ce ştii tu despre dragoste? Tu n-ai iubit în viaţa ta!

El alese să-i ignore replica.

— Basil te iubeşte, e adevărat, dar dacă tu nu-l iubeşti la fel *A* mult, atunci n-are niciun rost.

— E mai bine să fii iubită, decât să n-ai parte de nimic

Eşti o proastă, îi venea lui Hades să zică. în schimb, replică:

— Eşti sigură că asta-ţi doreşti? Deja i-ai cerut lui Zeus divorţ, acum mi-ai cerut să-ţi readuc la viaţă iubitul, în cazul în care nu pot să-ţi îndeplinesc contractul. Hefaistos o să-şi dea seama.

Afrodita tăcu o clipă, apoi răspunse:

— Da. Asta-mi doresc. Răsuflă adânc, apoi reuşi să zâmbească şi adăugă: Şase luni, Hades. Ar trebui să fie timp suficient. Mulţumesc pentru distracţie! A fost... revigorant!

Cu asta, Zeiţa Dragostei plecă.

CAPITOLUL DOI
Un joc al sorţii

HADES SE FURIŞA PRIN CLUBUL LUI, CU HOHOTUL DE râs răutăcios al Afroditei încă răsunându-i în urechi.

„Fă pe cineva să se îndrăgostească de tine” Cuvintele erau pline de amărăciune – o batjocură crudă, perpetuată de ceilalţi Olimpieni, care erau mai preocupaţi de singurătatea lui de lungă durată decât el. Poate că mersese prea departe criticând decizia Afroditei de-a solicita divorţul de Zeus, dar Hades ştia că zeiţa îl iubeşte pe Hefaistos. Doar că nu voia să fie ea prima care să recunoască. Credea că-l poate obliga pe Zeul Focului să-şi recunoască sentimentele pentru ea, provocându-l.

Ceea ce nu reuşea Afrodita să înţeleagă era faptul **că nu toată hmea se ghida după aceleaşi principii ca ea, cu atât mai** puţin Hefaistos. **Daca voia să-i câştige dragostea, trebuia să o facă Prin răbdare, blândeţe şi atenţie. Avea să fie nevoită să dea dovadă de vulnerabilitate, lucru pe care Afrodita, zeiţă şi războinică, îl dispreţuia.**

Si Hades dispreţuise cândva vulnerabilitatea. O considera un **semn de slăbiciune. în clipa de faţă, o vedea drept putere şi una dintre** singurele **căi de-a avea parte de ceea ce-şi dorea cu adevărat. Cu cât trăia mai mult, cu atât credea mai tare că viaţa era şi prea** scurtă, **şi prea lungă ca să nu ai exact ceea ce-ţi doreşti.**

Motiv pentru care dispreţuia provocarea Afroditei. îl forţa să joace un rol pe care el sperase să-l joace de la sine. Deodată, avea şase luni la dispoziţie pentru a-şi găsi o iubită, altfel avea să fie nevoit să-l readucă pe eroul Afroditei pe tărâmul celor vii.

Gândul îl făcu să se încrunte. Dacă dădea greş, aveau să se implice Ursitoarele, iar el era conştient de ce urmau să ceară ca să readucă un suflet în lumea celor vii.

Suflet pentru suflet.

Cineva ar fi trebuit să moară, iar el n-ar fi avut niciun cuvânt de spus în privinţa victimei Ursitoarelor. Nu suporta lucrul ăsta, însă era preţul pe care era nevoit să-l plătească pentru a păstra echilibrul lumii.

Un miros îl smulse dintre gânduri şi din întuneric. Era cunoscut – mirosul dulce-amărui al florilor sălbatice.

Demetra.

Numele Zeiţei Recoltei îi lăsa un gust acru în gură.

Dar nu se putea – Demetra avea puţine pasiuni, iar una dintre ele era tocmai ura faţă de Zeul Morţii.

Inspiră din nou, inhalându-i mirosul. Era **ceva în** neregulă **cu** el. Pe **lângă parfumul cunoscut, în aer se mai simţea** mireasma **de vanilie şi nota floral a lavandei. O muritoare» poate? Cineva cu favoarea zeiţei?**

Ajunse la marginea balconului, cu băutura în mână, şi studie mulţimea. Privirea lui se îndreptă chiar spre **ea** – o femeie splendidă, pe care n-o mai văzuse niciodată în club

.Stătea aşezată pe marginea uneia dintre canapele, cu spatele drept, cu pielea aurie. Părul îi **era** lung, blond, şi-i cădea, ondulat, pe spate. Rochia ei lăsa puţin loc imaginaţiei, accentuându-i umflătura sânilor, şoldurile curbate şi picioarele lungi. **Avea** capul dat pe spate, iar el vedea că avea nasul mic, buzele **cărnoase d pomeţii înalţi. Nu părea să observe oamenii, ci mai degrabă lu crurile – ochii i se opreau să studieze narcisele de pe**

masă lumi nîlc de deasupra capului, balustrada din fier forjat de la balcon apoi privirea ei o întâlni pe-a lui.
Ceva dinlăuntrul lui se dezlănţui aproape sălbatic. *Pune mâna pe ea!* îi porunci – mârâi. Fu nevoit să strângă din dinţi ca să nu asculte chemarea. Impulsul de-a o răpi şi a o duce în Lumea de Jos era puternic, ca o vrajă. Niciodată nu se mai considerase atât de slab, dar stăpânirea lui de sine era ca un fir întins la maximum, ce stătea să se rupă.
Cum putea să-şi dorească atât de mult pe cineva pe care tocmai îl văzuse?

E o zeiţă, îşi dădu seama, surprins. Ochii o dăduseră de gol, ochii de un verde lucios ca sticla, nefireşti. Ceva-i slăbise din puterea farmecului, iar dacă Hades ar fi trebuit să ghicească, ar fi spus că are legătură cu puterea lui. Era dificil pentru zei să se afle pe teritoriile celorlalţi şi să-şi păstreze farmecele dacă nu erau foarte puternici – dacă nu cumva erau egalii lui. Şi numai doi puteau rivaliza cu el, anume fraţii lui, Zeus şi Poseidon.
Cine era ea? De unde venise, oare? Hades cunoştea fiecare zeu, Olimpian sau nu, dar pe ea n-o cunoştea.

în timp ce-o privea în ochi, îşi dădu seama că nu era singurul care simţea efectele legăturii dintre ei. Ea se foia, cu răsuflarea tăiată, iar pieptul i se ridica şi cobora, stârnindu-i privirea lui Hades. Părea că-n fiecare loc în care privirea lui se oprea îi apărea o roşeaţă ce-i colora pielea frumoasă în roz. I-ar fi plăcut să urmărească acea roşeaţă cu buzele. Zâmbi când se gândi la asta. Ochii lui urcară încet pe trupul ei, înapoi spre faţă. Nişte mâini se strecurară în jurul lui din spate. Era atât de neatent, încât nu simţise pe nimeni furişându-se. Se întoarse cu taţa spre Minthe, apucând-o de încheieturi.

^ Ţi-a distras cineva atenţia, milord? toarse ea, amuzată. Desigur, nimfa observase că e preocupat de femeia aceea şi dorise să pună capăt momentului.

— Minthe! se răsti el, dându-i drumul la braţe. T$_{e}$ $_{pot}$ ^ cu ceva?

Era frustrat, dar şi recunoscător că fusese întrerupt. Dacă mai fi fixat-o mult cu privirea, şi-ar fi părăsit locul de la balcon

s-ar fi dus la ea.

— Deja ai pus ochii pe pradă? îl întrebă.

Pentru o clipă, Hades nu înţelese, apoi făcu legătura. Minthe **presupunea că el îşi căuta o iubită pentru a duce la bun sfârşit înţelegerea cu Afrodita.**

— Iar tragi cu urechea prin umbre, Minthe?

Nimfa ridică din umeri.

— Cu asta mă ocup.

— Tu colectezi informaţii pentru mine, spuse el. Nu despre mine.

— Cum altfel să te feresc de probleme?

Hades pufni.

— Am milioane de ani. Sunt în stare să-mi port singur de grijă.

— Aşa ai ajuns să faci un pact cu Afrodita?

El miji ochii, apoi ridică paharul.

— Nu ţi-am zis să-l informezi pe Ilias că în seara asta nu vreau să am paharul gol?

Ea îi oferi cel mai bun zâmbet de genul „te bag în pizda mă-tii” şi făcu o plecăciune.

— O să am grijă să i se readucă aminte, milord.

Când privirea lui Hades se reîndreptă spre podea, femeia se întorsese cu spatele la prietenii ei. Atunci observă alături de ea pe cineva pe care-l dispreţuia – un băiat pe nume Adonis. Era unul dintre muritorii favoriţi ai Afroditei, care-i mai făcuse cereri lui Hades în trecut – dorindu-şi să facă pacte în schimbul bogăţiilor. Hades îl refuzase, şi nu pentru că bărbatul avea inima curată. De fapt, sufletul lui era atât de distrus, încât era greu să-ţi dai seama ce-l împovăra cel mai tare. Cu toate astea, un lucru era sigur: Adonis era un abuzator. Un mincinos. Un gunoi.

ɴ.*vea să mai treacă mult până să facă un lucru cu urmări din- $c0|O$ de tărâmul muritorilor.

ᶜᵒ Hades nu suporta faptul că frumoasa blondă **era în compania lui. Ar fi** trebuit **să-şi** asculte impulsul de-a o răpi. **Ar** fi fost **mult** ₘₐi binevoitor decât orice-ar fi făcut Adonis.

Se hotărî să-l pună pe Mekonnen de pază. Orice s-ar fi întâmplat, căpcăunul avea să intervină. Asta-l liniştea... oarecum.

Hades oftă. Trebuia neapărat să bea ceva.

Cu un pahar nou de whiskey, Hades îşi croi drum spre salon. Acolo era linişte şi o atmosferă mai relaxată decât pe ringul de

dans. Muritorii şi creaturile străvechi sporovăiau, beau, împărtăşeau secrete şi jucau cărţi. Nu erau gata să-l provoace pe Hades, însă erau cu toţii acolo pentru că voiau ceva – pentru că aveau nevoie de ceva. Bani, dragoste, sănătate – şi credeau că Zeul Morţii le putea da toate acestea.

Uneori, pactele lui funcţionau. Dependenţii erau reabilitaţi. Cei singuri şi bolnavi începeau să se iubească pe ei înşişi. Alteori, nu funcţionau. Uneori, Ursitoarele îi luau oricum. Alteori, preferau sa moară, decât să-şi dea silinţa.

Oricum, Hades aborda fiecare pact având încredere că muritorii aveau să reuşească, şi fiecare eşec era o povară asupra inimii

lui

Mintea-i fugi din nou la fata de jos. Oare ce povară purta ea pe suflet? Nu se uitase. Fusese prea neatent, şi nici nu-şi făcuse un obicei din a se concentra asupra viciilor şi a provocărilor din vieţile celorlalţi. Şi totuşi, oare ce-o adusese în seara aceea la Nevernight?

De parcă Ursitoarele i-ar fi răspuns, când ocoli una dintre mesele de joc, se opri Femeia de jos îşi găsise drumul spre salonul lui Şi stătea la o masă de pocher. .

Oare de ce se afla acolo? **Era** doar curioasă sau avea un pact de W Ce-avea să ceară? **Ce** condiţii avea să pună dacă pierdea.

Nu se putu stăpâni. Se apropie de ea.

— Joci? întrebă el.

Zeiţa se întoarse cu faţa spre el. De aproape, era şi mai f **f moaşă. Avea ochii verzi mari, cu gene negre, iar pistruii delicat f sărutau parcă vârful nasului şi pomeţii îmbujoraţi. R0şi,** iar el ™ **\\ servă asta în momentul în care ea îşi strânse pumnii.**

Hades sorbi o gură de băutură din pahar, lingându-se pe buze ? Mişcarea-i îndreptă zeiţei atenţia asupra gurii lui, iar el abia-şi *f* **înăbuşi un geamăt. Ea părea să-şi aducă aminte că el îi** pusese **^ întrebare şi zâmbi în timp ce-i răspundea: ,**

— Dacă eşti dispus să mă înveţi. j

Strâmbă din buze, apoi ridică dintr-o sprânceană neagră. *Ai t grijă ce-ţi doreşti?, zeiţă!* **îi venea să zică. în schimb, mai luă o gură** *f* **de băutură, rosti o rugăciune să se poată stăpâni şi se apropie de I masă, apoi luă loc alături de ea. Avusese dreptate**

identificând notele de lavandă şi vanilie din magia Demetrei. Mirosul ei îl înconjura, puternic şi ispititor.

— E un gest de curaj să stai la o masă fără să cunoşti jocul! spuse el.

Era o avertizare pe care ea n-o prinsese, întrucât îl privi în ochi şi întrebă:

— Altfel, cum l-aş învăţa?

— Hmm!

Avea dreptate, deşi Hades nu-i recomanda să zică „hop!" înainte să sară gardul, mai ales când venea vorba de pactele cu el. Totuşi, răspunsul ei îi demonstra viclenia şi abilitatea de a încerca lucruri noi, iar el găsea lucrul ăsta înnebunitor de atrăgător.

— Eşti isteaţă!

O clipă, niciunul dintre ei nu spuse nimic, preferând să-l privească pe celălalt, iar Hades fu frapat de cât de mult îşi dorea s-o cunoască. Nu putea să-şi explice de ce şi, deşi toată situaţia îi părea uşor penibilă şi ameţitoare, se simţea bine.

— Nu te-am mai văzut niciodată, rosti el în cele din urmă.

Păi, n-am mai fost niciodată aici, răspunse ea, apoi îl pn* cu ceea ce el considera a fi un ochi critic. Tu cred că vii des aici

.£1 rânji- Suna aproape ca o acuzaţie, şi poate că aşa şi era. Se doia că ^iţa nu cunoştea pactele făcute în acea încăpere, dar „ta-i spunea şi că încă nu îşi dăduse seama cine e el [1] _ pa, vin.

_ pe ce? Părea destul de scârbită, apoi roşi şi încercă să se corecteze, adăugând: Adică... nu e nevoie să-mi răspunzi la întrebarea asta!

— Am să-ţi răspund. O privi în ochi, provocând-o; Dacă-mi răspunzi şi tu mie la o întrebare!

Spune da! **o imploră el, în tăcere, deşi n-avea s-o poată convinge niciodată. Avea impresia că ea încerca să-şi dea seama de ce voia el să ştie totul despre ea. După o perioadă care părea cât o veşnicie, ea cedă: -Bine.**

Era o provocare pentru el să nu zâmbească. îi răspunse la întrebarea anterioară:

— Vin aici pentru că e... *distractiv.*

îi venea să râdă de cuvântul pe care-l alesese. Era adevărat că erau nopţi în care munca i se părea distractivă, însă nu era întru totul adevărat. Unele nopţi erau pur şi simplu devastatoare. Altele îl lăsau cu o greutate în inimă de parcă ar fi jelit pe cineva, dar nu-şi îngădui să se gândească la asta. Nu acum, când femeia asta superbă stătea lângă el şi-i ceruse s-o înveţe.

— E rândul tău: tu de ce eşti aici în seara asta? ~~ Prietena mea, Lexa, era pe listă, spuse ea.

— Nu, o contrazise el. Ăsta-i răspunsul unei alte întrebări. De ^ eşti aici în seara asta?

Ea tăcu o clipă, iar el se hotărî că-i place sclipirea năstruşnică [m] °chii ei în timp ce se gândea la un răspuns. în cele din urmă, spuse:

— La început, mi s-a părut o formă de răzvrătire. Şi acum nu mai eşti atât de sigură?

^ Aaa, sunt sigură că e răzvrătire!

[D]âdu cu degetul pe suprafaţa mesei, iar Hades îşi dori să fi [0st] el masa.

— **Doar că nu sunt sigură ce părere o să am despre treaba mâine.**
îi trezise curiozitatea.
— **împotriva cui te răzvrăteşti?**
Zâmbetul ei era ca o săgeată înfiptă în pieptul lui – devastator **misterios, tentant.**
— **Ai zis o singură întrebare.**
Aşa am zis.
El zâmbea şi se gândea la lucruri la care nu se mai gândise de multă vreme.
Bine jucat, zeiţă!
Ea se cutremură din nou.
— **Ţi-e frig?**
— **Poftim?**
Părea surprinsă de întrebarea lui.
— **Tremuri de când te-ai aşezat.**
Zeiţa roşi şi se fâstâci din nou sub privirea lui, apoi lăsă să-i scape:
— **Cine era femeia aia care era cu tine mai devreme?**
El se încruntă, întrebându-se la care femeie se referea ea, însă apoi îşi dădu seama că putea fi vorba doar de una.
— **Aaa, Minthe. Niciodată nu-şi ţine mâinile acasă!**
Ea păli, iar el îşi dădu seama că spusese ce nu trebuie.
— **Eu... cred că ar fi cazul să plec.**
Nu. Nu putea să plece, din foarte multe motive. Nu discutaseră suficient de mult, nu ştia cum o cheamă, voia s-o înveţe – nu doar cărţi, ci de toate. înainte să apuce să-şi dea seama ce face, mâna lui ajunse peste a ei, iar între ei se aprinse o scânteie ca un curent electric, care-i tăie răsuflarea zeiţei. Ea se retrase repede.
— **Nu! rosti el, dar îi ieşi ca o poruncă, iar ea se** încruntă **la el-**
— **Poftim?**
— **Ce vreau să spun e că încă nu te-am învăţat să joci. ^**
Coborî vocea, alungându-şi disperarea care-l făcuse să înt”[1]
mâna după ea.
I[1]

Dă-mi voie!Nu era cu *totul* **convinsă.** *Îşi* **dădea seama dună evnr«- de pe fa$_{t}$a e, Din „ou, se** $_{tre2l}$ **r^'-ZZZ** *mine, ai încrederea nune, at încrederea mine'*
în *cele din* **urmă se hotări şi spuse cu cea mai erotică voce De ‹are** *el o* **auzise vreodată;**
P

— **Atunci, învaţă-mă!**

Am să te învăţ, gândi **el.** *Totul*

Amestecă pachetul de cărţi şi îi explică regulile jocului

- **Acesta este** *pocher*. **Jucăm o partidă cu cinci cărţi şi începem cu un pariu.**

~ Dar eu nu am cu ce să pariez, spuse ea. *El rânji.* **Nu-! interesau banii ei.**

— Atunci am să-ţi răspund la o întrebare. Dacă o să câştig eu, tu o să răspunzi la orice întrebare-ţi voi pune, iar dacă o să câştigi tu, am să-ţi răspund eu la întrebare.

Zeiţa iacu o grimasă. Probabil că presupusese că *tacticile ei* **de ocoiire a întrebărilor aveau să pună capăt interogatoriului lui. Nu era aşa.**

- S-a făcut!

încântat de reuşita lui, *Hades* **adăugă:**

— **în pocher există zece** *poziţii ierarhice.* **Cea mai mică e cartea mare, iar cea mai mare e chinta roială. Scopul jocului e să obţii o poziţie ierarhică mai bună** *decât celălalt jucător...*
Apoi îi explică *şi* **alte lucruri precum checking,** *folding şi bluf.*

- *Bluf?*

Asta **părea a-i trezi interesul.**

- **Uneori, pocherul nu e altceva** *decât un joc al înşelăciunii...*
mai ales atunci când pierzi.

M

Hades împărţi cate cinci cărţi fiecăruia dintre ei. îşi studiara pe îndelete cărţile, apoi unul pe celălalt. În cele

din urma, zeiţa îşi lăsă cărţile jos, cu faţa în sus. La fel iacu şi Hades. — Ai o pereche de dame. Iar eu am ful.
: -—<—* '„p0”„*- ie răzvrăteşti

— ?împotriva mamei mele. El ridică dintr-o sprânceană.
— De ce?
— Va trebui să mai câştigi o mana daca vrei sa-ţi mai răspund la întrebări.
Era cât se putea de dornic. Cand caştiga a doua oară, nu puse întrebarea, ci o privi, nerăbdător.
Ea oftă.
— Pentru că... m-a supărat!
Părea să-i pară rău în clipa aceea, iar el se întrebă ce relaţie avea ea cu mama ei. Zeii nu erau întotdeauna cei mai străluciţi părinţi, iar timpul nu schimbase astă.
O privi fix, aşteptând o explicaţie mai detaliată, dar zeiţa rânji.
— N-ai spus că răspunsul trebuie să fie detaliat.
Zâmbetul lui larg se potrivea cu al ei.
— Am să ţin cont pe viitor, te asigur de asta.
— Pe viitor?
— Păi, sper ca asta să nu fie ultima oară când vom juca pocher. Nu era sigur ce să creadă despre expresia ei, dar avea impresia că nu mai intenţiona să se vadă cu el după seara aceea. Ceva îl făcu să tresară – o emoţie asemănătoare fricii.
Trebuia neapărat să o mai vadă. Avea să-şi piardă minţile altfel, împărţi o altă mână şi câştigă.
— De ce eşti supărată pe mama ta? întrebă el. Ea căzu pe gânduri o clipă, apoi răspunse:
— Pentru că... vrea să fiu ceva ce nu.pot fi.
în momentul acela, Hades îşi dădu seama de ceva lega* & sufletul ei pe care nici nu fu nevoit să caute – această zeiţă înca nu se găsise pe sine însăşi!
Privirea ei coborî asupra cărţilor.
— Nu înţeleg de ce fac oamenii asemenea lucruri. Hades îşi înclină capul.
-Nu-ţi place jocul nostru?

***Ba da. Dar... nu** înţeleg de ce joacă oamenii **cu** Hades, **ce vor să-şi** vândă sufletele **lui?**N-ai fost niciodată disperată după ceva?* **îi venea s o** înt **K**

_ Nu sunt de acord să joace pentru că vor să-şi vând" fl tele, spuse el. O fac pentru că au impresia că pot câstiea „

— Şi câştigă? ' * '

— Uneori.

— Crezi că~l înfurie chestia asta?

Ea strânse din buze auzindu-i întrebarea, iar lui i se încleştă pieptul de groază. Zeiţa asta avea legături cu Demetra, lucru care însemna că auzise cele mai mari grozăvii despre el. Dacă voia să aibă o şansă cât de mică să deconstruiască mitul ridicat în jurul lui, avea să fie nevoit să petreacă timp împreună, iar asta presupunea faptul că ea trebuia să ştie cine e el, aşa că îi răspunse sincer la întrebare:

— Draga mea, eu câştig oricum.

Ea făcu ochii mari şi se ridică repede în picioare, aproape dărâmându-şi scaunul. Niciodată nu mai văzuse pe cineva atât de nerăbdător să plece din preajma lui. Numele lui îi scăpă de pe buze precum o înjurătură:

— Hades!

îl trecură toţi fiorii.

Mai spuneA o dată! **îi venea să-i poruncească, dar îşi ţinu gura închisă. Privirea i se întunecă şi strânse din buze. Expresia de pe faţa ei avea să-l bântuie pe veci. Era şocată, înspăimântată, ruşinată. Făcuse o greşeală – i se citea pe faţă.**

— Trebuie să plec!

Ea se răsuci pe călcâie, fugind de el de parcă ar fi fost Moartea

în persoană, venită să-i fure sufletul. , . -

Se gândi să pornească pe urmele ei, dar îşi dadu seama ca n-avea nicio importanţă dacă o urmărea sau nu. Pierduse m fa a lui, iar el o însemnase, ceea ce însemna ca p îndeplinire termenii, avea să fie a lui.

îşi înghiţi whiskey-ul şi zâmbi.

Poate că pactul cu Afrodita nu era cu totul şi cu

bil, până la urmă.

VĂ MULŢUMESC PENTRU CĂ AŢI CITIT CARTEA!

Sper sincer că v-a făcut la fel de multă plăcere să citiţi această carte pe câtă mi-a făcut mie să o scriu! Dacă e aşa, v-aş fi recunoscătoare pentru o scurtă recenzie pe Amazon sau pe site-ul vostru favorit cu cărţi. Recenziile sunt foarte importante pentru autori şi chiar şi un rând sau două pot schimba colosal lucrurile.

NOTA AUTOAREI

N-aş fi crezut niciodată că o să scriu ficţiune romantică, dar la un moment dat, anul trecut, mi-am adunat destul curaj ca s-o fac şi pe asta, şi nu întâmplător am început cu o reinterpretare a mitului lui Hades şi al Persefonei.

Mereu mi-a plăcut la nebunie mitologia greacă. E înfiorătoare, violentă şi nemiloasă, şi când venea vorba de povestea lui Hades şi a Persefonei, am fost mereu intrigată de Persefona, care era şi Zeiţa Primăverii, şi Regina Lumii de Jos. Ca mulţi alţii, şi ea s-a aflat la limita dintre lumină şi întuneric.

Când am început să scriu despre Hades şi Persefona, scriam mici fragmente – bucăţi de dialog între cei doi care-mi tot treceau prin cap, aşa c-am început să postez fragmente pe Tumblr. Primul fragment a fost următorul:

Grădina este mângâierea mea.

E singura făptură vie din locul ăsta cumplit – din pustietatea asta întunecată.

Mireasma trandafirilor e dulce. ***Mirosul*** *florilor sălbatice e amărui. Stelele strălucesc cu putere.*

în adâncul minţii mă minunez de cum poate isca o asemenea iluzie De cum amestecă parfumuri şi texturi – e ca un pictor măiestru cu o pensulă, ce face puncte şi netezeşte.

Pe cât de repede devin uluită, pe-atât de repede pufnesc cu dispreţ.

Desigur că poate tulbura aerul şi găuri întunericul parcă înţepându-l cu acul ca să pătrundă lumina – doar e zeu.

Şi temnicerul meu.

Mi-ar putea fi mai bine, mă gândesc cu amar: Aş putea să preschimb cimitirul ăsta uriaş într-o oază – în aer s-ar simţi mireasmă de primăvară, iar pânza aceea neagră ar putea fi pictată în culori vibrante, vii.

Dar acela ar fi un dar.

Iar mie nu-mi arde de daruri.

Ceva se schimbă în aer. El e prin apropiere. Am învăţat să-l simt. Stăpânul Morţii nu e rece. E ca o văpaie, ca o vatră în miezul iernii. Mă înfior în timp ce mă învăluie în umbra şi mirosul lui. Miroase a pin – a acasă.

îmi strâng rochia cu degetele.

E tot ce urăsc şi tot ce-mi doresc mai mult

Tonul acestui fragment e foarte diferit de ce-am ajuns să scriu în cele din urmă, dar dinamica e aceeaşi – un zeu străvechi, care găseşte plăcere în făurirea propriei lumi, şi o zeiţă invidioasă, care se şi minunează, dar îi şi dispreţuieşte munca.

De la această primă scenă, am început să-mi pun întrebări **şi să-mi formulez personajele. Am ajuns să am o Persefona care-şi doreşte aventură şi pasiune mai mult decât orice pe lume. îşi doreşte cu disperare să fie bună la ceva şi îl judecă foarte** repede **pe Hades, despre care consideră că abuzează de puterea lui de zeu, fiind de acord să facă pacte cu muritorii. Am ajuns să am un Hades la fel de disperat după pasiune şi extrem de sătul de singurătate. Când Persefona vine să-**l **provoace, el face** exact **ce nu se-aştepta ea să facă şi o ascultă.**

Un strop de întuneric **este prima carte despre Hades şi Persefona, dar am de gând să le explorez povestea şi mai** în amănunt, **persefona trebuie să-şi îmbrăţişeze puterea, atât ca Zeiţă a Primăverii, cât şi, în cele din urmă, ca Regină a Lumii de Jos, iar Hades are secrete care îi vor pune la încercare noua viaţă pe care îşi doreşte s-o trăiască alături de Persefona.**

Mă bucur foarte mult că vă pot împărtăşi în sfârşit varianta mea pentru povestea lui Hades şi a Persefonei! Sper să vă placă la fel de mult cât mi-a plăcut mie s-o scriu!

Cu drag, Scarlett